Colecția

Iubiri de poveste

CHRISTINA DODD

În cele mai nebunești visuri

Când soarta îţi scoate în cale o tentaţie irezistibilă, planurile atent ticluite pot fi răsturnate într-o clipă...

Încă de pe vremea când era copil, Celeste a avut o singură dorinţă: să se mărite cu Ellery Throckmorton. Dar ce şanse poate avea fiica unui grădinar să cucerească inima unuia dintre cei mai bogaţi gentlemeni din Anglia? Totuşi, educaţia pe care o primeşte la Distinsa Academie de Guvernante îi permite lui Celeste să se întoarcă la Blythe Hall o cu totul altă persoană – o femeie răpitor de frumoasă şi tot atât de rafinată, ceea ce îi dă speranţe că visul ei poate deveni realitate.

Dar oriunde se întoarce, Celeste nu îl întâlneşte pe Ellery, ci pe fratele lui mai mare, Garrick, un bărbat mult mai serios, dar şi mult mai interesant. Însă acesta nu are de gând să permită nimănui să strice aranjamentele de căsătorie deja făcute ale mezinului, iar faptul că Garrick Throckmorton se amestecă în planurile lui Celeste o înfurie foarte tare. Cu toate acestea, nu poate ignora tresărirea inimii ei ori de câte ori Garrick binevoieşte să-i zâmbească. Iar pasiunea pe care o simte în el sub masca unui autocontrol formidabil o ispiteşte într-un mod pe care o adevărată lady nu ar trebui să-l recunoască niciodată...

Christina Dodd este una dintre cele mai apreciate scriitoare contemporane din Statele Unite; a câştigat prestigioasele premii RITA şi Golden Heart din partea Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, iar *Library Journal* a numit-o „Autorul anului".

Află mai mult pe
www.litera.ro
ISBN 978 606 686 553 1

Alma

CHRISTINA DODD

În cele mai nebunești visuri

In My Wildest Dreams
Christina Dodd

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

În cele mai nebunești visuri
Christina Dodd

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DODD, CHRISTINA
În cele mai nebunești visuri / Christina Dodd.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-553-1
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTINA DODD

În cele mai nebunești visuri

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

Pentru Donna Nasker,

Una dintre cele mai amuzante și mai cumsecade femei din lume și cea mai bună prietenă cu care beau vin.

(Înțeleg că multe dintre sticle au dop de plută acum.)

Și pentru Jerry Nasker.

Fie ca, niciodată, carburatorul tău să nu se afle mai jos decât țevile de eșapament.

Mulțumim și apreciem în mod deosebit prietenia voastră.

Adorna, Lady Bucknell,
unica proprietară a
Distinsei Academii de Guvernante,
vă prezintă povestea unei tinere,
fiica grădinarului,
chinuită de iubirea neîmpărtășită
pentru frumosul mezin
al bogatei și rafinatei familii Throckmorton.

După ce și-a desăvârșit educația la
Distinsa Academie de Guvernante,
după un sejur la Paris
și după ce s-a bucurat de șansa de a-și întinde aripile,
fiica grădinarului se întoarce
în sânul familiei Throckmorton,
o femeie frumoasă și educată –
încă îndrăgostită de mezin,
gata să-l seducă și să-l determine s-o ia de soție.
Un singur om stătea în calea ei...

Prolog

Blythe Hall, Suffolk
1843

Adornei, Lady Bucknell, îi plăceau bărbații care gândeau sincer și vorbeau pe șleau, însă Garrick Stanley Breckinridge Throckmorton al III-lea dădea o nouă semnificație sintagmei „lipsit de tact".

– Milford, spuse el, mi s-a adus la cunoștință că fiica ta nu prea e în apele sale.

Milford, grădinarul-șef de la Blythe Hall și un demn halebardier din estul Angliei, în vârstă de cel puțin 50 de ani, își răsuci pălăria în mâinile asprite de muncă în vreme ce îl privea pe stăpânul lui. Din câte se părea, era obișnuit cu o asemenea adresare directă, pentru că nici nu clipi, nici nu se ploconi.

– Celeste e tânără, domnule Throckmorton, are doar 17 ani. Dați-i un răgaz și omul potrivit, și se va potoli.

Adorna își apăsă evantaiul pe buze, ca să-și ascundă amuzamentul. Soarele strălucea în grădina împrejmuită de pereți învechiți, subliniind lipsa de expresie de pe chipul tânărului Throckmorton. Dar femeia nu era foarte convinsă. Uneori, când se uita cu atenție la Garrick Stanley Breckinridge Throckmorton, avea impresia că vede... mai mult.

– Da. Throckmorton ședea pe unul dintre scaunele de răchită pe care le adusese din India, cu șase ani în urmă. Poate.

Desigur, Throckmorton nu era la fel de chipeș precum fratele lui, Ellery. Și nici n-ar fi putut fi, pentru că Ellery era un seducător blond cu ochii albaștri, în vreme ce Garrick era pur și simplu oacheș și serios. Sigur, era înalt, dar toți bărbații din familia Throckmorton erau înalți. Oasele mari și mușchii puternici trădau originea comună. Era atât de conservator

în vestimentaţie şi în maniere, încât uneori Adorna îşi dorea să-l zgâlţâie până când acesta trăda vreo emoţie adevărată. Însă, dacă naşterea tânărului şi fatal de atrăgătorului său frate îl deranjase cumva pe Garrick, asta se petrecuse cu mult timp în urmă. Acum, vigilenţii ochi cenuşii evaluau evenimente şi cântăreau caractere fără să dezvăluie nimic, iar Adorna considera că o astfel de precauţie la un bărbat de 27 de ani părea deplasată - doar dacă nu o făcea ca să-şi ascundă profunzimile sufletului. Dar, dacă acele profunzimi existau, el le ascundea bine, fiindcă ea habar n-avea ce comori ascundeau.

El făcu un gest spre Adorna, braţul ei fiind graţios arcuit pe spătarul fotoliului cu două locuri.

– Ţi-o prezint pe Lady Bucknell, proprietara Distinsei Academii de Guvernante, o instituţie foarte respectată din Londra, şi o prietenă dragă a mamei mele. Se află în vizită aici, împreună cu soţul domniei sale, şi a remarcat-o pe fata dumitale. Lady Bucknell şi-a exprimat dorinţa ca tânăra Celeste să o însoţească la întoarcerea la Distinsa Academie de Guvernante din Londra, pentru a fi instruită acolo ca dascăl.

Adorna îi zâmbi lui Milford. Acesta nu se topi, aşa cum făceau mai toţi bărbaţii sub influenţa farmecului ei, ci se arătă calm, cântărind-o din priviri. La urma urmelor, grădinarul-şef de la Blythe Hall era un personaj important. Trebuia să fie un om cu o judecată sănătoasă.

– Cu tot respectul, milady... de ce Celeste? întrebă el.

– Celeste ar fi o guvernantă minunată. Copiii o plac, iar ea are o răbdare neţărmurită. Vorbeşte frumos şi este bine educată, datorită familiei Throckmorton cred...

Milford dădu din cap.

– Sunt recunoscător pentru asta.

– Pare o persoană responsabilă, dar fără ţintă, fără vreun scop de atins.

Asta era o minciună. Celeste avea un scop, iar scopul ei era dragostea lui Ellery Throckmorton. Îl urmărea pretutindeni pe Ellery, îi vorbea când avea ocazia, spionându-l din ascunzători nu prea bine alese.

Într-adevăr - privirea Adornei fu atrasă spre peretele din spatele lui Throckmorton -, tânăra Celeste căpătase o înclinație pentru spionat.

Ellery habar n-avea de existența lui Celeste. O, desigur, îi știa numele, însă nu remarcase că se transformase dintr-o fată noduroasă într-o tânără frumoasă. Adorna plănuia s-o îndepărteze pe Celeste din fața ochilor lui Ellery înainte ca acesta s-o remarce și, fără să se gândească, să ia ceea ce i se oferea.

Deschizându-și evantaiul, Adorna îl apropie încet de chipul ei. Ramurile salciei care creșteau alături de zid se legănau cu toate că nici o adiere nu ciufulea ceilalți copaci. Ridicându-și vocea puțin mai mult decât în mod normal, rosti pe un ton aspru:

– Celeste vorbește bine franceza, cred.

Milford aproape că zâmbi.

– Mama ei a fost franțuzoaică.

– Bucătăreasa noastră, o lămuri Throckmorton. O maestră a sosurilor și o expertă inegalabilă la prepararea peștelui. Chiar și după șase ani, îi simțim lipsa.

Atitudinea demnă a lui Milford deveni și mai țeapănă pentru a combate primejdioasa slăbiciune stârnită de pomenirea soției lui.

– Da, domnule.

Cu un tact pe care Adorna i-l aprecie, Throckmorton își întoarse capul pentru a cerceta gardul viu de trandafiri aflat în apropiere, dându-i lui Milford ocazia de a-și veni în fire. Trandafirii erau în floare, o grandioasă explozie de roz și de parfum, pe care Adorna o aprecia, dar știa că Throckmorton abia dacă o remarca.

– O treabă excelentă, îl lăudă el pe Milford.

– Mulțumesc, domnule. Trandafirul se numește Felicite Parmentier și face niște flori nemaipomenite.

Cei doi bărbați se uitară la trandafiri până când Adorna îi salvă.

– În orice caz, Milford, o femeie având calitățile lui Celeste s-ar potrivi admirabil la Distinsa Academie de Guvernante.

– E zvăpăiată, spuse tatăl ei pe un ton sec.

Salcia se smuci cu violență. Cu ochii îngustați, Throckmorton aruncă o privire în spate. Ridicându-se, ocoli scaunul și se duse să se sprijine de o creangă joasă.

– Majoritatea fetelor sunt, la 17 ani.

Adorna se uită la el, gândindu-se că, în urma unei scurte instruiri, Celeste ar fi putut adăuga ceva strălucire reputației Distinsei Academii de Guvernante. Cei mai mulți membri ai înaltei societăți abia așteptau ca ea să dea greș, astfel încât să poată râde de prostia de a fi cumpărat o astfel de afacere. Într-adevăr, dragul și afectatul soț al Adornei nu fusese absolut deloc înțelegător față de dorința ei de a-și umple zilele și cu altceva decât bârfe și brodat. Ochii ei se îngustară când își aminti limbajul dur folosit de Lord Bucknell pentru a descrie achiziția ei.

Avea să le dovedească tuturor că au greșit, în special dragului ei soț, iar tânăra Celeste avea s-o ajute.

– După ce voi termina cu Celeste, zise Adorna, va fi rafinată, independentă, va fi o forță de apreciat.

Milford se uită la Throckmorton. Acesta dădu ușor din cap, pentru a-l liniști pe tatăl cel îngrijorat. Milford oftă adânc și dădu dovada înțelepciunii care îi permitea să controleze cu asemenea succes zecile de grădinari aflați în subordinea sa, acri întregi de flori și de livezi.

– Foarte bine. O să-mi fie cumplit de dor de ea, dar, dacă va rămâne, o să dea de belea. Așa că luați-o, milady.

Salcia se legănă.

Cu sprâncenele încruntate de o furie aprigă și violentă, Throckmorton zgâlțâi copacul. Fata, Celeste, se prăbuși într-o harababură de fuste decolorate și cosițe blonde asimetrice.

Throckmorton o prinse, curmându-i căderea, dar ea ateriză totuși destul de rău în stratul de flori, zdrobind căldărușele și lubiții galbeni. Jupoanele ei zburară în sus, dezvăluind ciorapii din lână neagră legați cu un șnur în jurul genunchiului. Icni îndurerată și i se tăie respirația. Throckmorton arăta ca lovit de trăsnet.

– Celeste!

Deci nu știa cine era în copac, își dădu seama Adorna, ci doar că îi spiona cineva, așa că reacționase violent. Fascinant.

Milford nu păru surprins să-și vadă fiica. Clătină doar necăjit din cap.

– Zvăpăiată.

Îndată ce își recăpătă suflul, Celeste își ridică privirea spre Throckmorton și, cu toată pasiunea tinerei ei furii, rosti:

– Nu mă duc. Nu vreau să fiu rafinată și independentă, și nici o forță de apreciat. Nu mă puteți sili.

Capitolul 1

Blythe Hall, Suffolk
Patru ani mai târziu

– Garrick, trebuie să-mi spui... cine e acea frumoasă doamnă pe care am întâlnit-o în gară?

Abătându-și atenția de la șirul de cifre, Garrick Throckmorton îl privi fix pe Ellery. Fratele lui mai tânăr se afla în pragul ușii biroului său, cu veșmintele croite impecabil, părul blond tuns perfect și obrajii bronzați într-o culoare care îi venea bine.

Throckmorton sperase să termine de scris instrucțiunile contabile pentru secretarul său înainte de a-și face apariția la recepție, dar, în vreme ce studia expresia extrem de entuziasmată și trăsăturile excesiv de atrăgătoare ale bărbatului mai tânăr, își dădu seama că acest lucru nu va fi posibil. Recunoștea de la o poștă problemele atunci când le vedea, iar în această familie, aproape întotdeauna, ele apăreau sub forma lui Ellery Throckmorton.

– O doamnă frumoasă? Throckmorton șterse penița tocului său. Logodnica ta, bănuiesc.

– Nu, nu. *Nu* Hyacinth. Cu o fluturare a mâinii sale elegante, Ellery alungă imaginea celei care urma să-i fie logodnică. Cu siguranță, nu Hyacinth.

Sunetul viorilor, al violoncelelor și al cornurilor franțuzești plutea dinspre terasă și saloane, însoțit de flecărelile oaspeților sosiți în această după-amiază pentru a sărbători logodna lui Ellery cu Lady Hyacinth Illington. Throckmorton își dădu seama că și vocile lor puteau fi auzite – nu că un asemenea gând neînsemnat i-ar fi putut trece prin minte lui Ellery.

– Închide ușa, îi ceru Throckmorton și așteptă până când Ellery se conformă. Hyacinth este o fată foarte frumoasă.

– E destul de frumoasă. Ellery se uită la sticla de brandy aflată pe bufet. Dar aceasta era o femeie, și ce femeie! Ea...

Hotărât să curme această legătură înainte de a începe, Throckmorton îl întrerupse:

– Să începi o legătură amoroasă la petrecerea ta de logodnă este extrem de deplasat.

– O legătură amoroasă? Fața prelungă și elegantă a lui Ellery se lungi și mai mult. N-aș putea să încep o relație cu fata aceea! Debordează de inocență.

Dacă Ellery nu voia o aventură, atunci ce dorea? O căsătorie? Cu o fată al cărei nume nu-l cunoștea?

O, da. Era clar că o asemenea fantezie romantică îi surâdea lui Ellery. Lui Ellery cel chipeș, frivol, cu inima ușoară, care nu-și dorea nimic mai mult decât să rămână holtei pentru totdeauna. Scoțându-și ochelarii, Throckmorton își frecă rădăcina nasului.

– Debordează. Hm. Da. Dar aș vrea să subliniez că aceeași situație este și în cazul lui Lady Hyacinth – iar ea îți este logodnică.

Ellery se grăbi să adauge:

– Logodnică, nu soție.

La naiba! Throckmorton ar fi trebuit să-și dea seama că tot aranjamentul acesta se făcuse prea ușor. Se așteptase să apară ceva și, fir-ar să fie, chiar apăruse – deloc surprinzător, sub forma unei femei.

– Până acum, n-ai obiectat față de această logodnă.

Ellery se încordă. Străbătu încăperea cu pași mari și, proptindu-și palmele pe birou, se aplecă spre Throckmorton și îl privi fix, cu ochii albaștri îngustați. Doar lungimea și arcuirea genelor sale diminuau amenințarea din privirea lui.

– Să obiectez? Sigur că am obiectat, dar tu, cu mare generozitate, ai dat anunțul în *Times* fără să mă consulți.

– Ai fi putut să strigi și să te plângi până aș fi retras cererea făcută în numele tău. Dar n-ai făcut-o. Throckmorton strânse bine capacul călimării, puse tocul în sertarul biroului și dădu să-l închidă. Dar ceva îi atrase privirea, așa că îl deschise din nou. Unul dintre tocuri lipsea. Două tocuri. Iarăși s-au jucat copiii aici?

– Nu știu și nu încerca să schimbi subiectul! rosti Ellery și lovi cu pumnii în birou.

Throckmorton reflectă că era cazul ca guvernanta să vină cât mai repede. Fetele deveneau tot mai sălbatice... sau, mai bine zis, Kiki devenea tot mai sălbatică și o antrena și pe Penelope. Pierderea celor două tocuri era cea mai nesemnificativă parte a problemei.

– N-am obiectat pentru că nu mi-ai dat niciodată ocazia, replică Ellery.

– Și pentru că Lady Hyacinth este o femeie foarte frumoasă și o moștenitoare, și fiica marchizului de Longshaw. Și pentru că știi că a venit vremea să-ți faci un rost. Gândindu-se cu amărăciune la soarta tocurilor sale, Throckmorton închise sertarul. Un crai bătrân nu e un lucru prea plăcut.

– Am doar 26 de ani.

– Eu m-am însurat la 21.

Throckmorton flutură ușor hârtia ca să se usuce cerneala, apoi o puse în caseta din lemn aflată pe birou. O încuie și vârî cheia în buzunar. Ellery îi studie fiecare mișcare.

– Tata s-a însurat la 40 de ani.

– A trebuit să-și facă averea mai întâi, ca să-și poată cumpăra o mireasă din înalta societate.

– Mama ți-ar mărunți urechile pe tocător dacă te-ar auzi vorbind despre ea în felul acesta.

– Probabil.

Throckmorton se împinse îndărăt. Scaunul îmbrăcat în piele alunecă pe covorul oriental gros, cu modele bogate de culoarea azurului și a piersicii pe un fundal de nuanța albului de iarnă. Draperiile bordate cu auriu accentuau culorile covorului, și la fel și vazele cu flori. Fiecare obiect de artă, fiecare bibelou, fiecare ornament era plasat cu gust și dădea încăperii un aer de liniște, care dezmințea haosul din afacerile familiei Throckmorton.

Pentru notele de rafinament, putea să-i mulțumească mamei lui. Lady Philberta Breckinridge-Wallingfork nu avea decât 20 de ani și era singura fiică a unuia dintre cei mai vechi conți din Anglia când, din pricina stării materiale precare a familiei, fusese silită să se căsătorească. Cu toate acestea, îi fusese o soție îndatoritoare lui Stanley Throckmorton și o mamă bună pentru băieți. Datorită prestigiului lui Lady Philberta și al familiei sale, soțul și fiii săi aveau acces în înalta societate, puteau să dea petreceri ca aceasta

și să-i primească pe cei mai importanți oameni din Londra în saloanele lor. Lumea bună poate că îi bârfea în șoaptă în spatele evantaielor, dar acele șoapte nu ajungeau niciodată la urechile lui Throckmorton, din moment ce bărbații familiei erau renumiți pentru represaliile rapide și îndreptățite.

– Lady Hyacinth aduce tot atâta strălucire numelui Throckmorton, cât a adus mama când s-a măritat cu tata.

Răsucindu-se, Ellery se sprijini de biroul masiv, își încrucișă brațele la piept, afișând o expresie gravă de om nedreptățit.

– Nu strică faptul că familia lui Hyacinth are acele plantații de ceai din India.

Throckmorton se îndreptă spre oglindă și își trecu degetele prin păr.

– Nu strică nici faptul că tu ești suficient de atrăgător pentru a suci capul oricărei fete, dar eu nu fac caz de frumusețea ta.

Îndepărtând gândurile triste ca pe o pelerină udă, Ellery se întoarse spre el.

– Ceea ce ne aduce înapoi la misterioasa mea doamnă.

– Mă bucur că nu ești atras de ea din motive superficiale.

Throckmorton ar fi trebuit să știe că ar fi fost prea mult să se aștepte ca Ellery să-și joace rolul în povestea logodnei fără să se opună. Ellery era bun la curse, la femei ușoare și la băute, dar, în ultima vreme, fusese prea des aruncat de pe cal, prins în paturile nepotrivite și se îmbătase necuviincios și uluitor de tare. Era vremea ca flăcăul să se însoare și să se potolească înainte de a-și rupe gâtul... sau de a fi împușcat de cineva. Throckmorton își îndreptă cravata.

– Spune-mi despre femeia aceasta misterioasă.

Nerăbdător, Ellery începu să-i înșire virtuțile:

– Părul ei este castaniu-deschis cu șuvițe aurii, care curg ca mierea. Dinții ei sunt albi și egali, ca un șirag din cele mai prețioase perle. E minionă și cu forme arcuite, ca o Venus din marmură. Schiță cu mâinile conturul tinerei în discuție. Pielea ei este ca...

– Alabastrul?

– Da!

Ellery zâmbi, arătându-și propriii dinți de alabastru.

– Desigur. Throckmorton își întinse mânecile suflecate și își puse din nou butonii. Presupun că sfârcurile ei sunt ca doi boboci de trandafiri perfecți.

Fruntea lui Ellery se încreți. Foarte rar înțelegea ironiile lui Throckmorton. Lumea nu-l prea tachina pe băiatul de aur.

– Nu știu cum sunt sfârcurile ei.

Cu o sinceritate deplină, Throckmorton spuse:

– Mulțumesc lui Dumnezeu măcar pentru atâta lucru.

– Deocamdată.

Dinții albi ai lui Ellery sclipiră într-un rânjet. Poate că fratele lui mai mic înțelegea mai multe decât bănuia Throckmorton. Însă Ellery nu pricepea cât de importantă era logodna cu Hyacinth, și cu plantațiile sale, pentru interesele familiei – și dincolo de interesele familiei –, fiindcă altfel n-ar fi bătut câmpii despre cine știe care musafiră necunoscută, cu dinți sănătoși și sfârcuri precum bobocii de trandafir.

– O-ho. Ellery se îndreptă spre bufet și își turnă o cantitate zdravănă de brandy. Recunosc expresia aia. Este expresia eu-sunt-Throckmorton-și-trebuie-să-controlez-totul.

– Ciudat. Mă gândeam cât de norocos sunt că te gândești să cauți doamne frumoase pentru mine.

Încremenind tocmai când era pe cale să ia o înghițitură, Ellery rosti:

– Nu fi ridicol. Asta-i a mea... cu toate că n-ar strica să te recăsătorești. De la moartea Joannei n-a mai existat nici o femeie demnă de tine, și poate că n-ai fi atât de groaznic dacă, din când în când, ți-ai mai vârî și tu degetul în borcanul cu dulceață.

Throckmorton mai auzise asta și altă dată.

– Eu îmi văd de degetul meu, tu vezi-ți de-al tău.

– Dar văd că te preocupă și al meu, altfel n-ai fi pus la cale logodna asta blestemată.

Ellery dădu pe gât toată băutura.

– Ai retras destui bani din companie, așa că ar fi cazul să faci ceva si pentru profit.

– Trebuie să mă însor bine ca să-mi fac datoria față de companie? Probabil că Ellery își exersase rânjetul în particular, deoarece arcuirea buzelor sale aproape că părea sinceră. Iată un rol care îmi va permite, în sfârșit, să-l surclasez pe superiorul meu

frate mai mare. Apoi, înainte ca Throckmorton să-l întrebe ce voia să spună cu această remarcă, întrebă: Deci, îi vei afla numele pentru a mi-l comunica?

Femeia aceasta îi zăpăcise în mod evident minţile lui Ellery.

– De ce n-o întrebi pur şi simplu?

Ellery îşi roti paharul între degete.

– N-o să-mi spună.

Throckmorton îşi ridică o sprânceană.

– N-o să-ţi spună?

– Am întâlnit-o la gară. Trebuia să-i iau pe Lord şi pe Lady Featherstonebaugh...

– La ce oră?

– Puţin după patru.

– Ei au venit la două.

– Aşa se explică de ce nu erau acolo. Cu o ridicare din umeri, Ellery alungă din minte imaginea naşilor săi. O să mă ierte.

Throckmorton fu de acord. Aveau să-l ierte. Toată lumea îi ierta totul lui Ellery.

– Ea se afla pur şi simplu acolo, frumoasă, cu un corp superb...

– Cu dinţi ca alabastrul.

– Nu i-am văzut la început. S-a dat jos din tren şi a privit în jur, pierdută şi singură...

– Mişcător.

– Dar, de îndată ce am întrebat-o dacă îi pot fi de ajutor, mi-a adresat cel mai frumos zâmbet din lume şi mi-a spus: „Bună, Ellery"!

Throckmorton simţi o uşurare reală.

– Te cunoştea.

– Cu siguranţă. Şi te cunoaşte şi pe tine. A întrebat de tine... i-am spus că eşti la fel de plictisitor ca de obicei.

– Mulţumesc!

– A râs şi a zis: „Desigur".

– Şi eu îi mulţumesc.

Întotdeauna e bine să ştii ce reputaţie ai. Mereu este o uşurare să ştii că adevărul încă nu a străbătut două continente pentru a ajunge până în Anglia.

– M-a întrebat despre mama. A întrebat de Tehuti şi a vrut să ştie ce mânji a fătat. A întrebat despre Gunilla, iar la coada

ochilor i-au apărut lacrimi strălucitoare când i-am spus că bătrâna cățea a murit. Ellery suspină profund, umerii lui largi ridicându-se și prăbușindu-se. Batista ei era tivită cu dantelă și mirosea a un parfum cu totul deosebit. Ellery, un fin cunoscător al tuturor obiectelor feminine, își miji ochii și zise: Citrice, scorțișoară și, cred, ylang-ylang.

– Numai tu ai putea ști asta. Îmbrăcat în haina sa neagră, cu o croială sobră, Throckmorton ridică din umeri. Deci, dacă ea te cunoaște, tu de ce n-o știi?

Ellery își umplu din nou paharul.

– Jur că nu mi-o amintesc pe această făptură extraordinară.

Ellery și-o amintea pe fiecare femeie frumoasă întâlnită vreodată.

– Asta nu ți-e deloc caracteristic.

– Exact! Ellery sorbi ceva mai cumpătat din brandy. Și cum de am putut s-o uit? Ea mă adoră.

– Găsește-mi o femeie care nu te adoră, spuse Throckmorton pe un ton sec.

– Când am pomenit de logodna mea, ochii ei mari și căprui s-au umplut din nou de lacrimi strălucitoare.

Indiferent cine era femeia aceea, era evident că îl juca pe degete pe Ellery.

– Așa că ai liniștit-o?

Ellery își duse mâna la piept.

– Doar un sărut rapid pe obraz, pentru a-i readuce pe buze acel zâmbet minunat.

– Anonimi dinți de alabastru.

– Mă bazez pe buna ta memorie pentru a ne fi de ajutor.

Throckmorton simți nevoia să scrâșnească din propriii dinți drepți și albi.

– Deci, se află aici.

– Am adus-o imediat aici. Punându-și paharul pe jumătate plin pe tava de argint, Ellery se apropie de Throckmorton și îi aranjă gulerul. Ar trebui să te duci sus, la valetul tău, și să îi dai voie să te ferchezuiască.

Ellery avea dreptate, dar...

– Oricum n-o să se uite nimeni la mine, zise Throckmorton. Tu ești mirele.

– Nu-mi aminti.

Ellery se cutremură și privi îndărăt, spre paharul cu brandy. Throckmorton n-avea nici o dorință de a-i aminti lui Ellery despre neplăcerea uniunii cu familia Illington. Nu, acum era momentul să dea dovadă de tact și de planificare rapidă – tactul fiind o calitate pentru care muncise din greu ca s-o capete, iar planificarea rapidă, un domeniu în care excela. Așa ajunsese în postura actuală, de conducător al imperiului Throckmorton... și tot așa își obținuse poziția în guvernul englez. Avea să prevină cumva dezastrul. Pe un ton care vestea un anunț important, Ellery întrebă:

– Garrick, n-ai vrea să fiu nefericit, nu-i așa?

– Mă străduiesc din răsputeri să-ți asigur fericirea, zise Throckmorton.

Dar Ellery nu știa nimic din ce făcuse Throckmorton pentru familia lui, iar Throckmorton n-avea de gând să-i spună. Era mai bine ca fratele lui să-l considere o sabie tocită. Throckmorton se cutremură. Pentru că, dacă Ellery, cu onestitatea lui deconcertantă și incapacitatea lui de disimulare, ar fi ajuns vreodată să bănuiască scopul adevărat al lui Throckmorton, i-ar fi cerut să-i acorde șansa de a-l ajuta – iar atunci, cu certitudine, ar fi urmat dezastrul.

– Ce-i în neregulă? vru să știe Ellery. Pari cam tulburat.

– Mă întrebam doar ce-ai făcut cu misterioasa ta frumusețe după ce ai adus-o aici.

– Am pierdut-o! Am lăsat-o la ușă, am dus trăsurica la grajduri...

– Ai lăsat-o să-ți scape din ochi?

– Caii, omule! Scosesem noua mea pereche de cai suri pentru a-i arăta lui Lord Featherstonebaugh – știi cât de înnebunit este după cai! – și n-am avut curaj să-i las pe mâna unui rândaș nou și nepriceput. Când m-am întors, am constatat că ea dispăruse.

– Ghinion.

De la început până la sfârșit, un ghinion cumplit.

– Nici unul dintre servitori nu a știut cu cine am stat de vorbă, deși cu toții se agitau pe-acolo.

– Cu toți oaspeții care sosesc, se agită cu foarte multe lucruri.

Ellery ignoră această fărâmă de înțelepciune.

– Cine să fi fost?

– Poate că nu era o doamnă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, frate, că tu ai obiceiul să confunzi actrițe și demimondene cu doamne din înalta societate, iar eu sfârșesc prin a le plăti pentru a te elibera din ghearele lor.

Ofensat, Ellery se răsti:

– Era îmbrăcată după ultima modă franțuzească, vorbea cu cel mai rafinat accent și, cel mai important, cunoștea Blythe Hall. Ne cunoștea pe noi. Te cunoștea pe tine. Mă cunoștea pe *mine*.

– Da, mi-ai zis. Dar era singură. Tinerele doamne de condiție bună nu călătoresc singure.

– Ești un cârcotaș demodat, decretă Ellery.

– Presupun că sunt.

Throckmorton își exprimase punctul de vedere și era mulțumit să-l lase pe Ellery să-și bată capul.

– În mod cert, era un oaspete pe care cineva a uitat să-l ia de la gară. Totuși, când am întrebat-o, a râs cu o voce ca un clopoțel...

– De biserică sau de orologiu?

– Poftim? Sprâncenele lui Ellery se împreunară, iar el lovi suficient de tare brațul lui Throckmorton pentru a-i provoca o vânătaie. Încetează să-ți mai bați joc de mine.

– Bine. Throckmorton îl lovi la rându-i, cu destulă forță pentru a-i aminti cine era mai înalt și mai puternic, și cine, în copilărie, stând călare pe pieptul lui, îl silise să mănânce aproape o bucată întreagă de săpun cenușiu cleios. Așa am să fac.

În ciuda diferențelor dintre ei, cei doi frați se înțelegeau unul pe celălalt într-un mod surprinzător. Rânjiră unul la celălalt, iar Throckmorton își puse mâna pe umărul lui Ellery.

– Haide, frățioare! Să mergem s-o găsim pe făptura ta minunată.

Capitolul 2

Throckmorton privi cum Ellery își înălță capul și se uită prin și peste mulțimea care mișuna de colo-colo, încercând să-și găsească splendida fecioară.

Muzica se unduia în valuri armonioase dinspre terasă, volumul tot mai ridicat al conversațiilor plutind odată cu ea. Tumultul profund al vocilor masculine, jovial și însuflețit, venea parcă pentru a echilibra balanța, când țipetele feminine de încântare străpungeau aerul atunci când doamnele întâlneau diverse cunoștințe și reînnodau prietenii.

Blythe Hall era făcut pentru petreceri. Parterul era alcătuit din camere de lucru și săli de muzică, săli de bal și sere pline de vegetație luxuriantă. 33 de dormitoare și 20 de toalete erau înșirate pe coridoarele de la etaj. În mansarde întinse erau cazați servitorii musafirilor, iar la subsol se afla o pivniță de vinuri și cea mai mare bucătărie din Suffolk. Toate acestea, într-o cochilie de calcar cu o arhitectură atrăgătoare, construită cu 200 de ani în urmă de niște proprietari bogați și amplasată într-o bijuterie de parc aflat în grija celui mai bine plătit și mai important peisagist din nordul Londrei.

Odată scăpat de problema minunatei făpturi, Throckmorton avea să se bucure de seara respectivă. Nimic nu se compara cu stabilirea de noi contacte cărora era posibil să le facă o favoare cândva sau să le rezolve o problemă de afaceri. Societatea englezească era în schimbare; nimeni nu știa asta mai bine decât el, și nimeni nu se folosea cu un asemenea succes de acele schimbări. Întrebă:

– Unde-i răpitoarea doamnă?

– Nu știu. Ellery își întinse și mai mult gâtul. Nu cred că a sosit încă.

– Sau poate că este pe terasă.

O autoritară voce masculină anunță:

– Iată-i!

Capetele se răsuciră la auzul acelei exclamații.

– Gazda noastră și norocosul bărbat care a câștigat inima scumpei noastre Hyacinth.

Lord Longshaw își croi drum prin mulțime. Lumea se grăbi să se dea la o parte din calea lui. Un bărbat subțire, distins, Lord Longshaw arăta ca un profesor înfometat de la Cambridge și suferea din pricina reputației binemeritate de lup turbat. Dincolo de moștenirea lui aristocratică, era foarte preocupat de relațiile de afaceri și făcea avere în numele puterii – putere pe care o mânuia

fără milă. Doar în privința soției și a fiicei era ceva mai blând, iar când Hyacinth își exprimase dorința de a-l avea pe Ellery ca mire, Lord Longshaw venise la Throckmorton pentru a face o înțelegere cu el.

O înțelegere – Throckmorton știa bine asta – pe care Ellery trebuia s-o respecte, fiindcă altfel toți membrii familiei Throckmorton aveau să joace crichet în iad. Pășind discret în fața fratelui său neatent, Throckmorton spuse:

– Lord Longshaw, tocmai închinam un pahar ca între frați, pentru sănătatea și fericirea fiicei dumitale.

– Excelent! Excelent! Lord Longshaw își frecă mâinile înmănușate, cu o încântare simulată, însă privirea lui trecea de la un frate la celălalt. Abia aștepți noaptea nunții, tinere Ellery?

Ellery chicoti stânjenit.

– Tatăl lui Lady Hyacinth ar fi ultimul om în fața căruia aș recunoaște asta, domnule.

– Corect. Lord Longshaw rânji arătându-și dinții strălucitori și strâmbi de sub o mustață neagră și stufoasă. O dovadă de bun-simț, tinere Ellery. Mă bucur să văd că ai așa ceva. Răsucindu-se spre Throckmorton, arătă spre ferestrele care dădeau către terasa unde servitorii aprindeau făclii. O atmosferă plăcută. Neprotocolară.

Sesizând critica, Throckmorton se grăbi să-l asigure:

– Vor fi și baluri. Această logodnă va fi cea mai sărbătorită din anul acesta.

La fel va fi și nunta, chiar dacă va trebui să-l livreze pe mire într-un pachet legat cu o fundă.

– Iată-te, Ellery, obrăznicătură! Te-am căutat pretutindeni.

La auzul unei voci feminine dulci, Throckmorton se răsuci alarmat, apoi răsuflă ușurat când o văzu pe marea, exuberanta și vârstnica Lady Featherstonebaugh năpustindu-se spre ei. Cu siguranță, această femeie nu era făptura minunată din gară.

– Throckmorton. Lord Longshaw. Lady Featherstonebaugh dădu din cap spre ei, pana mare, albastru-deschis legănându-se în părul ei. Ellery, unde ai fost astăzi? Te-am așteptat în gara aia mizerabilă mai bine de o oră, rosti și întinse mâna spre finul ei.

Cu un gest perfect firesc, Ellery se aplecă asupra degetelor ei și îi zâmbi ștrengărește.

–Am înțeles greșit ora, doamnă. Mă vei ierta?

Lady Featherstonebaugh fusese cândva o frumusețe, aproape la fel de înaltă ca majoritatea bărbaților și privindu-i drept în ochi. Acum, vârsta îi gârbovise umerii, reumatismul îi încetinise mișcările, iar circumferința în continuă creștere îi era sugrumată de corsete. Dar vorbea cu o franchețe care o făcea să fie o prietenă prețuită. Lady Featherstonebaugh era exemplul clasic de „bătrânică dragă".

–Astăzi este cea mai fericită zi din viața mea. Eram disperată că n-o să te văd niciodată logodit, tinere Ellery. Îl bătu pe braț cu evantaiul și se întoarse spre Lord Longshaw. O tinerețe sălbatică, domnule. Ellery al nostru a fost un tânăr sălbatic, dar mereu atât de frumos și de bun, făcându-ne întotdeauna câte o vizită atunci când ne așteptam mai puțin...

„Ori de câte ori putea să-i vrăjească pentru a-i acorda un împrumut", se gândi Throckmorton.

–... și de fiecare dată dornic să-l ducă pe Lord Featherstonebaugh la curse și să vorbească despre cai până când credeam că voi leșina de plictiseală.

–Aiureli, doamnă, vorbești despre cai la fel de mult precum cei mai buni cunoscători, rosti Ellery și o luă de braț.

Lady Featherstonebaugh îl admonestă, ridicând arătătorul.

–Nu-mi dezvălui secretele, tinere. Doamnelor n-ar trebui să le pese de cai pursânge și de curse.

Ellery îi zâmbi cu franchețe.

–Când e vorba despre niște doamne oarecare, e foarte neatrăgător când manifestă un asemenea interes. Numai doamnele la fel de încântătoare ca dumneata își permit asemenea indecențe.

Lady Featherstonebaugh se îmbujoră cu adevărat, obrajii ei ofiliți căpătând culoare.

–Hai cu mine. O să-l găsim pe Lord Featherstonebaugh, iar tu îi vei da toate detaliile despre perechea de cai suri pe care tocmai ai cumpărat-o. Este extrem de nerăbdător să afle totul despre ei. Domnilor!

Îi concedie cu un gest hotărât din cap pe Lord Longshaw și pe Throckmorton, doi dintre cei mai puternici bărbați din țară, și se îndepărtă șchiopătând la brațul lui Ellery.

Throckmorton recunoscu ușurarea lui Ellery că scăpase din ghearele viitorului său socru și speră că fratele lui va rămâne suficient timp alături de nașii săi, astfel încât să poată scăpa și el. Fiindcă, dacă Ellery o găsea pe acea făptură minunată fără ca Throckmorton să fie alături de el, nu puteai ști ce prostie era în stare să comită.

Cu o arcuire a buzelor, Lord Longshaw privi în urma lui Ellery și a lui Lady Featherstonebaugh.

– Ce exemplar superb este el. Capabil să farmece doamnele în vârstă, dar și pe cele tinere. Nu că asta ar însemna ceva, desigur, dar Hyacinth... Se cenzură când își aminti cu cine stătea de vorbă. Ei bine, în orice caz, or să aibă copii frumoși.

Throckmorton n-avea nici o intenție să comenteze opinia lui Lord Longshaw.

– Mă duc după ei, să văd dacă îl pot scăpa pe Ellery de nașii lui și de alți doritori de bine. Dumneata vezi dacă reușești s-o desprinzi pe Hyacinth de mama ei și de doamnele dornice să se extazieze în fața inelului de logodnă. Ne întâlnim la mijloc și îi aducem unul lângă celălalt.

O luă din loc și se prefăcu că nu aude întrebarea lui Lord Longshaw:

– Unde?

Ellery discuta cu nașii lui, însă le acorda doar o atenție vagă. Își întindea gâtul, încercând să vadă prin mulțimea reunită în cel mai mare salon, deoarece Lady Featherstonebaugh îl ținea captiv în strânsoarea mâinii ei, iar Lord Featherstonebaugh vorbea cu o asemenea însuflețire, încât Ellery nu se putea strecura pe lângă ei. Iar Ellery era în multe feluri, dar nepoliticos față de nașii săi nu avea să fie niciodată. Avea o inimă bună, Throckmorton știa asta; măcar dacă ar fi avut și o minte bună care să se potrivească totuși cu inima.

Faptul că Ellery era reținut îi oferi lui Throckmorton ocazia dorită. Se strecură prin mulțime, salutându-și oaspeții, examinând fiecare chip în vreme ce o căuta pe fascinanta demoazelă cu părul de culoarea mierii pe care Ellery o descrisese cu asemenea acuratețe.

Oaspeții păreau să devină din ce în ce mai numeroși... dar unde se afla acea doamnă descrisă de Ellery? Cine era acea

doamnă descrisă de Ellery? Throckmorton aproape spera ca ea să fi dispărut în eter și să nu se mai întoarcă niciodată. Dar nici așa nu era bine. Ellery avea s-o caute până o găsea. Nu, mai bine apărea, iar Throckmorton avea s-o neutralizeze. Cu o sumă consistentă de bani, foarte probabil, pentru a o face să plece, și o amenințare care să-i zburlească părul, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

În cele din urmă, când ieși pe terasă, o văzu... ea trebuia să fie. Stătea în capul scărilor care duceau în grădină, cu spatele la el, arătând ca și cum ar fi căutat pe cineva. Îl căuta pe Ellery. Fratele său nu mințise în legătură cu eleganța fetei. O fustă simplă, în formă de clopot, dintr-o catifea bogată, având aceeași nuanță azurie precum cea din covorul lui Throckmorton se învârtejea în jurul picioarelor ei și se ridica pentru a-i cuprinde talia subțire. Își încleștase degetele pe material, ținând-o ușor ridicată, ca și când ar fi fost gata să-și ia tălpășița în orice clipă. Rochia fără umeri încadra o spinare îngustă, elegantă, excepțional de dreaptă, și care îi făcea gâtul lung și subțire să pară și mai lung, și mai subțire. Micuțele mâneci bufante îi lăsau brațele goale deasupra mănușilor, iar un șal de dantelă Chantilly neagră era drapat artistic pe unul dintre umeri. Părul șaten-auriu era strâns în cosițe la spate și nu avea culoarea mierii, așa cum pretinsese Ellery. Șuvițele aveau mai degrabă nuanța aurului vechi al dublonilor spanioli expuși într-o vitrină de sticlă încuiată, din holul principal de la Blythe Hall.

Din locul unde se afla, arăta precum Cenușăreasa, zăbovind în capul scărilor și așteptându-și prințul s-o recunoască și s-o ceară.

Însă Throckmorton nu putea îngădui ca asemenea prostii romantice să intervină în planurile sale concepute cu minuție. Se duse de-a dreptul spre domnișoara Făptură Minunată, dorind să-i afle numele, plănuind s-o alunge dacă era, așa cum bănuia el, neinvitată și nedorită.

Dorind s-o înspăimânte, se opri exact în spatele ei și rosti:

– Nu cred că ne-am cunoscut, domnișoară...?

Cu un puternic foșnet de catifea, ea se răsuci.

– Celeste! exclamă el și totul îi deveni clar.

Fata slăbănoagă și cu chipul trist care părăsise Blythe Hall cu patru ani în urmă se întorsese triumfătoare. Ea era făptura

minunată a lui Ellery. Nu putea fi alungată. Era guvernanta pe care însuși Throckmorton o angajase.

– Domnule Throckmorton! Gura ei generoasă se arcui într-un zâmbet care îi spuse totul. Era conștientă că fiica grădinarului n-ar fi trebuit să fie prezentă la o petrecere a înaltei societăți. Dar că în același timp avea grația, manierele și farmecul necesare pentru a-și câștiga dreptul de a fi acolo. Că așteptase să vadă care va fi reacția lui. Ce bine îmi pare să vă văd din nou.

Iar el nu știu cum să reacționeze. Această întorsătură a evenimentelor îl luă prin surprindere debusolându-l – pe el, care nu era niciodată nesigur.

– Celeste... Nu mi-am dat seama că vei sosi atât de repede.

– Oricum, deja îmi împachetasem lucrurile și mă pregăteam să părăsesc Parisul. *Monsieur* ambasador a fost transferat la un post din Indiile de Est. *Madame* ambasador m-a implorat să plec cu ea și cu dragii lor copii, dar n-am putut. Voiam să mă întorc. Îmi era dor de Suffolk.

– Și de tatăl tău?

O amintire deloc subtilă a originilor ei. Ea îi adresă un zâmbet larg.

– Categoric, și de tata, și de toți servitorii care l-au ajutat să mă crească după moartea mamei. Făcu un gest larg, atrăgându-i atenția asupra personalului de obicei neremarcat de la Blythe Hall. Mai ales de Esther, care întotdeauna m-a primit cu plăcere în bucătărie, indiferent cât de multă treabă avea.

Deci, Celeste era conștientă de originile ei, însă solicita dreptul de a urca pe scara socială. Frumoasă, inteligentă, fermecătoare... primejdioasă. Femeia aceasta era primejdioasă.

El se dădu îndărât și o privi din nou. Părul împletit simplu îi scotea în relief, fără menajamente, chipul ușor ascuțit. N-ar fi proclamat că este minunată, așa cum făcuse Ellery, dar ar fi afirmat că e unică. Bărbia îi era lată, buzele – pline, fruntea – largă. Sprâncenele erau ca niște aripi deasupra ochilor limpezi, de culoarea alunelor, în care se citea amuzament și controlul situației. Apoi, privirea ei se îndreptă spre un punct din spatele lui și tot controlul lui dispăru. Ea deveni nerăbdătoare, însuflețită, aproape tropăind de entuziasm. Curios, el se răsuci și îl văzu pe Ellery care părea încordat.

– Iată-te! Ellery întinse mâna. Te-am căutat pretutindeni.

Cu un zâmbet generos, care îi lumină toată fața, ea îi luă mâna.

– Te-am așteptat.

„Prea mult", completă Throckmorton în gând, în locul ei. Pe chipul ei se citea expresia iubirii neîmpărtășite – îndelung suprimate. Și a triumfului – în cele din urmă, îi atrăsese atenția lui Ellery. Ce încurcătură, și depindea de Throckmorton s-o descâlcească.

Capitolul 3

– Nu ți-am spus, Garrick? Ellery îl înșfăcă pe Throckmorton de braț. Nu este minunată?

– Minunată și chiar mai mult de-atât.

Throckmorton își coborî privirea spre degetele lui Ellery. Acesta șifona țesătura neagră extrem de fină din care era croit costumul conservator al lui Throckmorton, dar acesta nu-i atrase atenția. La urma urmelor, Ellery era cel frumos, Throckmorton era cel rațional, iar agitația permanentă din jurul lui Ellery îl convinsese cu mult timp în urmă pe Throckmorton de avantajele luxului de a fi cel rațional.

Totuși, nu se putea abține să nu îl ia în zeflemea pe fratele său. Ellery încă nu recunoscuse cine și ce era minunata făptură.

– Celeste îmi spunea că a lucrat pentru familia ambasadorului la Paris.

– Ah, da. A *lucrat*. Paris. Fruntea lui Ellery se încruntă în vreme ce acesta încerca să facă legătura între cuvântul „muncă" și misterioasa lui doamnă. Celeste...

Throckmorton începuse jocul, dar Celeste i se alătură.

– Imaginează-ți, Ellery. Trei ani la Paris! Bulevardele, muzica, mâncarea, dansul...

– Îmi imaginez.

Ellery o privea fix, parcă știind-o de undeva, însă incapabil să-și dea seama cine putea fi.

– Ai fost acolo, nu-i așa? îl întrebă ea.

– La Paris? În treacăt, cu ocazia turului făcut în Europa. Buzele lui subțiri se arcuiră în jos. Un oraș maiestuos, chiar dacă duhnește.

Parisul nu era cu nimic mai grozav decât Cașmirul, nici ca măreție, nici ca miros, dar Throckmorton nu vorbise niciodată despre perioada petrecută în India. Nimeni – și în nici un caz Ellery – nu putea înțelege fascinația munților și a oamenilor misterioși, și nimeni nu știa despre timpul pe care el îl petrecuse printre nomazi, luptându-se în bătăliile lor, încercând să aducă pacea într-un ținut unde aceasta exista doar ca o legendă de demult.

Stanhope știa, desigur. Stanhope fusese alături de el în toată această perioadă. Legătura dintre ei era diferită de cea dintre el și fratele său. Nu era o legătură de sânge, ci una generată de experiențe comune. Totuși, Stanhope fusese agitat în ultima vreme, nervos într-un mod pe care Throckmorton nu-l înțelegea. Poate că secretarul lui avea nevoie de un transfer în cadrul organizației. Dar nu încă. Throckmorton avea mult prea multă nevoie de el deocamdată pentru a-l putea transfera.

Pe un ton de conversație lejeră, în contradicție cu gândurile sale întunecate, Throckmorton spuse:

– Am stat câteva luni la Paris, pe drumul de întoarcere în Anglia. Mi-a plăcut, însă, firește, nu se poate compara cu a locui acolo.

Zâmbetul lui Celeste înflori din nou, ceea ce o făcu din frumoasă magnifică.

– Mi-a plăcut la nebunie.

– Cunoșteai deja limba.

– Mama m-a învățat, confirmă ea.

Stupefiat, Ellery întrebă:

– Mama ta a fost franțuzoaică?

– O femeie încântătoare, zise Throckmorton. Sunt surprins că nu ți-o amintești, Ellery.

Celeste le îngădui ochilor ei să clipească spre Throckmorton.

Fiica avea toată charisma mamei. Doamna Milford avusese un cârd de admiratori printre servitori și, ocazional, printre

gentlemenii care veneau în vizită. Cu toate că fusese de neclintit în devotamentul ei față de Milford, apăruseră unele incidente...

Era oare Celeste la fel ca mama ei, de neclintit în fidelitatea sa? Dedicată muncii, asemenea tatălui ei? Sau nu era altceva decât o fetișcană neastâmpărată, aflată în căutarea distracției și a unei vieți de plăceri? Vrând s-o testeze, rosti:

– Galeriile de artă din Paris sunt magnifice, greu de egalat de cele din oricare alt oraș din Europa.

Aplecându-se spre el, exclamă:

– V-a plăcut Luvrul? Majoritatea oamenilor o adoră pe Mona Lisa, dar mie mi-au plăcut la nebunie antichitățile egiptene. Și sculpturile grecești din marmură! Ați văzut statuile?

Deci, avea ceva în cap. Totuși, el nu știa dacă să fie ușurat că avea să se dovedească o profesoară capabilă pentru copii sau să fie dezamăgit pentru că asta o făcea și mai fascinantă în ochii lui Ellery.

– Mi-au plăcut statuile. Presupun că ți-ai însoțit elevii la muzee.

– O, da. Iar uneori m-am dus singură.

– Care elevi? întrebă Ellery.

Throckmorton îl ignoră.

– În general, probabil că munca te-a ținut legată de sala de clasă.

Ea se întoarse complet cu fața spre el, dar fără să dea drumul degetelor lui Ellery.

– Deloc. Societatea de acolo este mult mai relaxată, mai puțin rigid structurată – un rezultat al revoluției, fără îndoială. *Monsieur et madame* ambasador mă încurajau să particip la petrecerile lor, așa că am cunoscut mulți oameni – Eugène Delacroix, pictorul. *Monsieur* Rendőr, revoluționarul maghiar. *Monsieur* Charcot, care îi hipnotizează pe oameni și îi face să se comporte în moduri surprinzătoare. Zâmbi drăgăstoasă, enigmatică. Și dragul, scumpul conte de Rosselin.

Ca un câine care se repede la un os legănat pe la nas, Ellery întrebă:

– Cine este contele de Rosebud?

– Rosselin, îl corectă ea pe un ton calm. Este un gentleman de școală veche, cumsecade, generos, bine informat. M-a învățat atât

de multe – să mă bucur de viață, să mă îmbrac bine, să gătesc, să râd de mine.

– Îl urăsc, spuse Ellery.

– Are 86 de ani, completă ea.

Ellery se holbă la ea, apoi își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs puternic, o explozie de veselie entuziastă, care atrase toate privirile.

– Ești o obrăznicătură.

Era vremea să arunce o găleată de apă rece peste exuberanța lui Ellery înainte de a atrage prea multă atenție. Pe tonul cel mai sec de care fu capabil, Throckmorton rosti:

– Bine spus, Ellery. Și eu mă gândeam la același lucru. Micuța noastră domnișoară Milford a crescut și a devenit o obrăznicătură.

Ochii lui Ellery se îngustară din pricina concentrării.

– Domnișoara... Milford.

Celeste așteptă calmă ca Ellery să facă legătura. Fiindcă acesta nu reuși, opri un lacheu în vârstă, pentru a lua un pahar cu șampanie și o căpșună coaptă dintr-un vas aflat pe tava lui.

– Herne, mă bucur să te văd!

Lacheul se înroși și le aruncă fraților o privire stânjenită.

– Și io sunt fericit să vă văd, don'șoară Celeste, arătați atât de bine. Manifestându-și bucuria, rânji. Arătați grozav!

– În după-amiaza asta, i-am făcut o vizită lungă tatălui meu. Se uită pieziș la Ellery, apoi din nou la Herne. Mâine-dimineață la prima oră, o să cobor la bucătărie ca să-i văd și pe ceilalți – Esther și Arwydd, și Brunella... mai este *frau* Wieland chef patiser?

– Sigur că este. Herne se strâmbă. Face pe șefa, ca de obicei.

– Londra și Parisul sunt minunate, dar mi-a fost tare dor de voi toți.

În sfârșit, lumina miji pe trăsăturile perfecte ale lui Ellery.

– Fiica grădinarului! exclamă Ellery. Dumnezeule, ești Celeste Milford!

Throckmorton trebui să admită că fata suportă bine disperarea lui Ellery, sorbind din șampanie în vreme ce își aștepta verdictul. Avea să fie acceptată ori gonită pentru a se ascunde în camerele servitorilor?

Cu siguranță, chiar și îndrăgostitul Ellery trebuia să-și dea seama că ea trebuia să plece. Blestemată fie înalta societate de la Paris! În lumea bună din Anglia, singura asociere a cuiva cu fiica grădinarului era atunci când îi cerea să smulgă o buruiană.

Pentru a spori și mai mult dezamăgirea lui Ellery, Throckmorton rosti tărăgănat:

– Foarte bine, Ellery. Foarte democratic din partea ta s-o inviți pe fiica grădinarului la petrecerea ta de logodnă. Dacă nu te-ar cunoaște, cineva te-ar putea confunda cu un american.

De îndată, Throckmorton își dădu seama că făcuse o greșeală tactică. Probabil că Ellery era cu adevărat îndrăgostit sau cu adevărat rebel, deoarece spuse:

– O femeie atât de frumoasă precum Celeste n-are nevoie de prefăcuta acceptare a înaltei societăți.

Herne părea țintuit locului, cu tava întinsă.

– Șampanie? îl întrebă Throckmorton pe fratele său. Căpșune?

Ellery se uită urât la el.

– Urăsc șampania, iar căpșunele îmi provoacă mâncărimi.

– Încă îți mai apar acele dezgustătoare pete solzoase? vru să știe Throckmorton. Acelea care te fac să te scarpini?

– Chiar nu cred că este ocazia potrivită pentru a discuta despre asta, se răsti Ellery. Unde-i brandy-ul? Unde-i brânza? De ce servim așa ceva?

– Șampania și căpșunele sunt preferatele lui Lady Hyacinth. În timp ce i se adresa lui Ellery, Throckmorton îi azvârli lui Celeste o privire semnificativă. Îți amintești de Lady Hyacinth? Este logodnica ta.

– Ar fi trebuit să-și aducă aminte că Ellery este alergic la ele. Eu mi-am amintit. Celeste ronțăi fructul roșu și copt. Căpșunele sunt minunate, domnule Throckmorton. Provin din sera tatălui meu?

La câtă atenție îi acorda Ellery, Throckmorton putea foarte bine să nici n-o fi pomenit pe Hyacinth. Nu, Ellery era cu totul concentrat asupra lui Celeste și a buzelor ei roșii strânse în jurul căpșunei. Cu o cochetărie fermecătoare, termină fructul, puse codița pe tava lui Herne și își lăsă mâna pe brațul lui Ellery.

– Ești foarte amabil, Ellery. Întotdeauna, te-am adorat de la distanță, știai asta?

„Să știe asta? Nici măcar nu știa că existi!" Dar Throckmorton își învățase lecția, așa că își ținu gura.

Ellery se înmuie cu totul când auzi cuvintele fetei de lângă el.

– M-ai adorat? Asta-i o declarație persuasivă.

– De la distanță. Obișnuiam să urmăresc petrecerile de acolo – mișcând paharul înalt de șampanie, arătă spre un mic chioșc de marmură aflat în grădină –, iar tu erai mereu atât de fermecător, de frumos. M-am îndrăgostit de tine în vreme ce te urmăream cum dansai. Singura problemă era că... nu dansai cu mine.

– Pot să mă revanșez chiar acum. Domnișoară Milford, îmi acorzi acest dans?

Ellery își întinse mâna înmănușată. Dornic s-o ajute, Herne îi smulse paharul de șampanie din mână. Ea îi mulțumi cu un zâmbet. Strecurându-și palma în mâna lui Ellery, îl lăsă s-o conducă spre ringul de dans, pe ritmurile unui vals.

– Șampanie, domnule Throckmorton? întrebă Herne.

– Hm. Da, cred că ar fi o idee bună. Acceptă un pahar, iar apoi îl opri pe Herne care dădu s-o ia grăbit din loc. Celeste este o femeie încântătoare.

– Da, domnule, răspunse Herne. Atât de dulce și bună, dornică să te ajute și deșteaptă! A avut chiar dascălul ei, domnule, iar acel gentleman a zis că n-a văzut niciodată un copil care să învețe atât de repede, băiat sau fată. Suntem mândri de ea. Făcu o plecăciune. Mai doriți ceva, domnule?

Prin acel mic discurs, lacheul îl avertizase și îl informase. Throckmorton luă o căpșună și îl concedie pe Herne cu o fluturare a mâinii. Sorbind din șampanie, Throckmorton o admiră pe Celeste cum dansa, fiindcă, din păcate, era la fel de ușoară și de grațioasă ca orice aristocrată britanică.

Vocea aspră a lui Lady Philberta se auzi chiar în spatele lui:

– Cine este?

– Mamă!

Petrecându-și mâinile pe după talia ei, o strânse lângă el. Era o femeie micuță, care devenea și mai scundă pe măsură ce trecea tot mai mult timp de la împlinirea a 60 de ani. Umerii îi erau aplecați sub greutatea rochiei de mătase și a jupoanelor largi și se sprijinea într-un baston. Nu fusese nicicând o frumusețe – frumusețea poate că i-ar fi adus un soț bogat și cu titlu

de nobleţe –, însă avea acea aroganţă aristocratică şi mândria unei englezoaice. Sărutând-o pe obrazul pudrat, spuse cu voce tare:

– Petrecerea e minunată, ca întotdeauna. Îşi coborî glasul şi continuă: Zâmbeşte, mamă, şi toată lumea îşi va muta atenţia de la noi.

Simţi că era încordată de indignare, dar apoi se relaxă. Veşnic pragmatică, femeia înţelesese necesitatea de a se comporta ca şi cum s-ar fi bucurat să-l vadă pe Ellery dansând cu o tânără care nu era logodnica lui.

– Este domnişoara Milford, o informă Throckmorton.

Pe un ton perfect agreabil, Lady Philberta întrebă:

– Fiica grădinarului?

– Exact.

De fiecare dată când mama lui folosea înjurătura favorită a tatălui, era clar cât de supărată era.

– Pe toţi dracii din iad!

Herne se apropie falnic de ei, oferindu-le şampanie şi căpşune. Lady Philberta acceptă şampania, dar refuză cu o fluturare a mâinii căpşunele. La fel ca şi mezinul ei, era alergică la ele. Aşteptă până când Herne se îndepărtă, iar apoi, continuă:

– Trebuie să scapi de ea. Imediat!

– Cum?

– Dă-o afară!

– Este fiica grădinarului nostru credincios şi a bucătăresei care a murit. Am angajat-o să le fie guvernantă copiilor. Făcu o pauză suficient de lungă pentru ca ea să înţeleagă adevărul de netăgăduit, după care adăugă: În afară de asta, dacă ar fi s-o dau afară, Ellery ar urma-o.

– Dar dacă o vede Lord Longshaw?

– Este prea târziu pentru asta. Cu o mişcare a capului, Throckmorton i-l arătă pe Lord Longshaw care stătea în pragul uşii şi părea pe cale de a fi lovit de apoplexie.

– Fiica grădinarului. Lady Philberta sorbi din şampanie şi privi spre ringul de dans cu o prefăcută încântare. Oare ce-o gândi Ellery?

– Întrebarea corectă ar fi... cu ce-o gândi Ellery? murmură Throckmorton.

Lady Philberta își răsuci brusc capul pentru a-l privi în ochi.
- Poftim?
- Nimic, mamă.
- Ți ai ales prost momentul pentru a manifesta primele semne ale simțului umorului.
- Da, mamă. Se gândi că ar fi mai bine să-și țină observațiile pentru sine. Nu e ca și cum mi-ar păsa dacă fiica grădinarului vine la petrecere. N-am pretenții aristocratice. Propriile antecedente mă împiedică să – îi aruncă o privire semnificativă – să critic vreuna dintre părți.
- Sper că n-ai de gând să-l pomenești din nou pe acel tâlhar la drumul mare. Asta s-a întâmplat cu o sută de ani în urmă și *el* cel puțin are avantajul de a fi un personaj romantic.
- Dacă tu consideri că a fi spânzurat este romantic...
Fără să-și tragă răsuflarea, ea continuă:
- Strămoșii mei nu sunt nici pe departe atât de scandaloși ca ai tatălui tău, cu acel baron scoțian rebel, comandant al lui Cromwell, și toți acei pirați îngrozitori.
Era o ceartă pe care ea o avusese adesea cu tatăl lui. Ea nu câștigase niciodată, iar tatăl lui era mort, însă ea n-avea de gând să pună capăt luptei.
- În orice caz, tocmai trecutul familiei face și mai neplăcută povestea asta cu domnișoara Milford. Lady Philberta sublinie ceea ce Throckmorton știa deja. Lumea bună și-ar putea aduce foarte ușor aminte cât de precară este cu adevărat poziția familiei Throckmorton în societate, mai ales dacă, printr-un spectacol dizgrațios, Ellery anulează logodna cu cineva de rangul nostru chiar în fața ochilor noștri.
- Îmi dau seama de asta, mamă.
Cu o voce joasă, care abia îi ajunse la urechi, ea spuse:
- Garrick, de dragul imperiului Maiestății Sale, avem nevoie de legătura cu Longshaw.
- Nici averea lui nu ne-ar strica. Dacă familia lui ar fi avut un motto, acesta ar fi fost: „Bani și patriotism". Dar trebuie să acționăm cu grijă. În clipa aceasta, pentru Ellery, domnișoara Milford reprezintă fructul interzis.
- M-am săturat să ai întotdeauna dreptate, murmură ea.

– Pe viitor, voi încerca să nu te dezamăgesc, mamă. Îi aruncă un zâmbet. Dar nu de data aceasta.

– Nu. Dar ce vei face?

El surâse slab.

– Felul în care domnişoara Milford îl manipulează pe Ellery a dovedit un lucru. Că *poate* fi manipulat.

Tot ce trebuia Throckmorton să facă era să găsească metoda.

Capitolul 4

Celeste visase acest moment în fiecare noapte a vieţii ei.

– Am visat acest moment, îi şopti Ellery la ureche.

Spusese exact ce trebuia. Era dansul care trebuia. El o ţinea în braţele lui virile... Răsuflarea lui îi gâdilă gâtul.

– Valsezi divin.

Muzica îi învăluia în magie. Aerul scânteia precum cea mai bună şampanie. Stelele se iveau una câte una, strălucitoare, şi fiecare făclie din jurul terasei ardea cu intensitate doar pentru ea. Valsa cu Ellery. Ellery, bărbatul pe care îl iubise încă de pe vremea când...

– Te iubesc de când te-am văzut pentru prima oară, murmură el.

Ea se trase îndărăt, pentru a-şi ridica privirea spre el, şi nu se putu abţine. Îi râse în nas.

– Prima oară când m-ai văzut, probabil că eram un bebeluş care scâncea. Prima oară când m-ai remarcat, aveam 11 ani.

– Am vrut să spun...

– Ai vrut să spui că mă iubeşti de când m-ai văzut azi pentru întâia oară. El o privi stânjenit, iar veselia ei spori. Nu-ţi aminteşti de mine când aveam 11 ani, nu?

Dragul de Ellery, el trăise o viaţă intensă, plină de strălucire. Sigur că nu-şi amintea de ea. Dar nu-i păsa. Nimic nu putea distruge această seară perfectă.

– Mi-ai pus piedică şi am căzut.

-Nu! protestă el. Nu se poate să fi fost atât de lipsit de cavalerism.

-Sigur că se poate. Își păstră tonul jos și blând, așa cum o tot învățase contele de Rosselin. Erai doar un băiețandru! Eu aveam 11 ani, iar tu aveai 16, iar când am căzut, mi-am rupt cea mai bună rochie de duminică.

Reușise să-l facă pe Ellery Throckmorton, cel mai fascinant crai din Anglia, să se arate nedumerit și curios. Nu îi era rușine cu trecutul ei, n-avea de gând să-l lase să pretindă că era altcineva decât în realitate. El avea s-o accepte drept fiica grădinarului sau n-avea s-o aibă deloc. Dacă învățase ceva la Paris, era că, dacă o femeie frumoasă se respecta pe sine, putea avea tot ce își dorea - iar Celeste îl voia pe Ellery.

-Am plâns, iar tu m-ai ridicat și m-ai luat în brațe și m-ai dus până în biroul tatălui tău.

Pașii lor încetiniră în vreme ce el asculta.

-Eu eram înspăimântată de moarte de domnul Throckmorton, dar tu ai recunoscut cu curaj ce-ai făcut, iar până duminica următoare eu m-am ales cu o rochie nouă și cu prima - și singura - dragoste.

Lui îi plăcu asta. Ochii lui zâmbiră, iar gropițele din obraji se adânciră.

-Ai fost îndrăgostită de tatăl meu? o tachină el.

-Toți bărbații din familia Throckmorton sunt irezistibili, răspunse ea.

-Dar eu sunt cel mai irezistibil, nu-i așa?

Ea se prefăcu că se gândește.

El se aplecă spre ea.

-Nu-i așa?

Aproape că o săruta acolo, pe ringul de dans, iar un asemenea gest avea să fie catastrofal. Ea știa că oamenii vorbeau deja, întrebându-se cine era. N-avea de gând să le ofere mai multă muniție decât era cazul. Așa că fu de acord.

-Tu, Ellery, ești de departe cel mai irezistibil.

Strângând-o iarăși mai aproape decât era necesar, el o roti pe ringul de dans, într-un cerc larg.

Peste umăr, îl zări pe singurul bărbat Throckmorton în fața căruia se putea rezista, Garrick Throckmorton, care îi privea

având în mână o căpşună şi stând de vorbă cu Lady Philberta. Ei bine, pentru fiecare vis pe care merita să-l ai merita să te lupţi cu câţiva balauri, iar Garrick Throckmorton era un balaur foarte merituos. El era cel care pusese la cale această logodnă blestemată care aproape că dăduse peste cap planurile lui Celeste.

Esther îi dezvăluise că Garrick Throckmorton îl forţase pe Ellery să se arunce în braţele lui Lady Hyacinth, o fată ale cărei singure merite erau averea şi titlul. O fată despre care Celeste îşi amintea că era ciudată şi avea pete, şi era la fel de îndrăgostită de Ellery ca şi ea. Iar Celeste o urâse pentru asta.

La început, Celeste se gândise că de visul ei de a se mărita cu Ellery se alesese praful. Apoi, îşi amintise cuvintele contelui de Rosselin: „Celeste, merită să ai un vis doar dacă eşti dispusă să lupţi pentru el".

Aşa că va lupta. Se va folosi de fiecare armă pe care o avea la dispoziţie. De data asta, visul nu se va destrăma. Nu va permite să se întâmple aşa ceva. Datorită Parisului, contelui de Rosselin şi ultimilor patru ani de singurătate, în care crescuse şi învăţase cum să fie cea mai fascinantă femeie de pe continent. Nici un gentleman atât de serios şi de plictisitor precum Garrick Throckmorton nu va sta în calea ei.

Dansând pe vârfurile picioarelor pentru a se apropia de urechea lui Ellery, murmură:

– Mi-aş dori nespus nişte şampanie. Şi aş vrea s-o beau în marea sală de bal, în vreme ce lumina lunii străluceşte pe foiţa de aur, iar noi dansăm purtaţi pe aripile muzicii îndepărtate.

Ellery se trase surprins îndărât.

– Sirenă mică ce eşti! M-ai spionat şi acolo?

Pentru că marea sală de bal, care era cufundată în întuneric acum, din moment ce petrecerea se dădea în grădină, fusese locul unde Ellery le dusese pe celelalte fete. Acolo, dansaseră, iar după aceea, el le sărutase. Celeste îl urmărise prin fereastră, dorindu-şi să fie fata din braţele lui.

– Sala de bal.

Aflându-se la marginea ringului de dans, se desprinse din braţele lui şi părea să plutească spre casă, picioarele ei abia atingând pământul.

Domni și doamne se plimbau de colo-colo prin toate încăperile luminate ale casei. În saloane, pe coridoare, în bibliotecă. Dansând, bârfind, mâncând și bând. Miroseau a parfum și a pudră, erau îmbrăcați în tafta și dantele, și râdeau, și plângeau, și sângerau la fel ca și ea. Îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei, cu toate că ei nici nu știau de existența ei. Copil fiind, îi studiase, dorindu-și să fie la fel ca ei pentru a putea fi cu Ellery. Tatăl ei îi spusese că era imposibil. Îi explicase că existau aristocrații, clasa de mijloc și săracii, iar liniile de demarcație dintre aceste categorii nu dispăreau niciodată. Îi spusese că își făcea rău singură, iar asta era adevărat, chiar își făcea. Dar, la Paris, ea transformase această durere într-o posibilitate, și nici măcar dezaprobarea tatălui nu putea schimba asta.

Oamenii o priveau în vreme ce trecea pe lângă ei, iar apoi, în spate, discutau despre ea în spatele evantaielor, încercând să-și dea seama cine este. Ei nu-i păsa. Putea să suporte bârfa dacă avea drept sprijin dragostea lui Ellery.

Aproape că putea auzi vocea pragmatică a tatălui ei: „Încă, nu te iubește". Însă ea abia începuse lupta.

Pe când se apropia de casă și după ce coti spre sala de bal, sfeșnicele deveniră tot mai puține și mai distanțate între ele. Prin modul de aranjare al luminilor, familia îi încuraja intenționat pe musafiri să rămână în apropierea verandei, așa încât coridorul care apăru în fața ei era în penumbră.

Nu conta. Cunoștea fiecare colțișor de la Blythe Hall. În vremea copilăriei, avusese ocazia să cunoască fiecare centimetru pătrat al casei din secolul al XVIII-lea. Intrase în posesia familiei Throckmorton cu doar vreo 40 de ani în urmă, însă pentru ea aceasta însemnase mereu acasă.

Oprindu-se, privi veranda printr-o fereastră. Ellery se afla acolo, captiv într-o nișă. Nu putuse veni la ea pentru că fusese interceptat de Lord și de Lady Longshaw, și de o fată... o fată chiar atrăgătoare, înaltă și drăguță, chiar dacă puțin ciudată.

Celeste își sprijini palmele de geam. Cine era? Avea părul negru, fiecare șuviță sclipind în lumina torțelor. Buzele aveau forma unui arc, așteptând să fie sărutate. Nici o pată nu se zărea pe tenul ei frumos. Iar ochii ei... ochii ei erau violet și mari, și ațintiți asupra lui Ellery cu o adorație de sclavă.

Celeste deveni brusc atentă. Era Lady Hyacinth. Rivala ei. Această fată drăguță, blândă, dulce era femeia pe care Celeste avea s-o lipsească de un soț. Apăsându-și mâna pe piept, Celeste inspiră adânc. Își dori să n-o fi văzut pe Hyacinth. Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi văzut-o. Atunci, n-ar mai fi avut acest sentiment de... of... trebuia să-i spună pe nume. Vină. Se simțea vinovată la gândul de a-i face rău lui Hyacinth.

Nu știa de ce ar trebui să-i pară rău. Fata asta avea totul. Titlu, avere, doi părinți care o adorau. Nu trebuise niciodată să muncească și, cu siguranță, nu trebuise să stea seara târziu pentru a modifica veșmintele pe care le acceptase de la soția ambasadorului. Însă era ceva în expresia de pe chipul ei atunci când se uita la Ellery... ca și cum îl iubea cu adevărat.

Celeste se încruntă. Ei bine, cu atât mai rău. Dacă trebuia să sufere cineva, aceea putea foarte bine să fie ea. Nu Celeste. Nu acum. Nu din nou.

Apoi, o persoană se alătură micului grup, iar Celeste se încruntă și mai tare. Garrick Throckmorton. Artizanul întregului dezastru. El era cel care merita să sufere.

Desigur, ca să fim sinceri, Celeste nu s-ar fi aflat acum, aici, dacă el nu i-ar fi oferit o slujbă. Dar ea n-avea nici un chef să fie sinceră.

El făcu o plecăciune, vorbi, studie solemn micul grup. Celeste îl văzuse întotdeauna ca pe întunecatul, recele și distantul domn Throckmorton, pus în umbră de orbitor de strălucitorul Ellery. Era corect până la obsesie – nici unul dintre servitori n-ar fi zis o vorbă de rău despre el, deoarece le asigura o pensie celor bătrâni, îi îngrijea pe cei bolnavi și îl trata pe fiecare cu respectul datorat unei ființe omenești.

Într-adevăr, Celeste știa foarte bine că îi era îndatorată domnului Throckmorton. El fusese cel care declarase că ar trebui să se ducă la Distinsa Academie de Guvernante pentru a-și completa educația și a învăța o meserie, și tot domnul Throckmorton fusese cel care plătise pentru asta. Mai târziu, Celeste îi returnase banii, din primele câștiguri. Căci nu putea suporta să fie și mai îndatorată decât era deja familiei Throckmorton. Așa că, atunci când primise de la Blythe Hall oferta unei slujbe de guvernantă pentru fiicele lui Throckmorton, putuse să ia o hotărâre fără să fie

supusă unei presiuni nedorite. Nu că ar fi existat vreo îndoială. Ellery locuia la Blythe Hall.

Micul grup de dincolo de fereastră părea să fie angrenat într-o altercație, fiindcă Lord Longshaw îi vorbea înfierbântat lui Ellery, în vreme ce Lady Longshaw era agățată de brațul lui. Lady Hyacinth era agățată de celălalt braț și îi arunca priviri neliniștite logodnicului ei. Ellery părea neatent, privind spre casă de parcă și ar fi dorit să se afle în altă parte – iar Celeste știa unde anume. Și ea își dorea ca el să se afle acolo, aproape la fel de mult cum își dorea ca el să pună capăt logodnei în clipa aceea...

Și, într-un vârtej de fuste și însoțită de trei lachei care purtau tăvi de argint acoperite, *frau* Wieland își făcu apariția. Celeste se uită la ea.

Bătrânul domn Throckmorton adorase patiseria și deserturile și o implorase pe *frau* Wieland, faimoasă pentru ștrudelele ei, să vină de la Viena în schimbul unui salariu bun și al promisiunii că va avea cele mai bune dintre camerele servitorilor. De atunci, domnise peste ceilalți servitori și toți până la unul o urau. Acum, intrase în pași de vals în mijlocul unei petreceri a lumii bune și a unei dispute între lorzi, și solicita atenție. Iar domnul Garrick Throckmorton considera, se pare, că trebuia să i se acorde. Făcu un gest prin care solicita tăcerea, iar apoi, îi făcu semn să vorbească.

Ea se conformă și o făcu atât de tare, încât Celeste, aplecându-se spre geam și urmărindu-i mișcarea buzelor, reuși să deslușească niște cuvinte.

– Un nou preparat magnific... merită atenție... la invitația... domnul Throckmorton a spus...

Curioasă, Celeste își lipi urechea de fereastră tocmai la timp pentru a o auzi rostind:

– Vă prezint... *la crème moka gâteau*[1].

Lacheii îndepărtară capacele și prezentară paharele umplute cu un amestec spumos, maroniu, roz și alb. Domnul Throckmorton acceptă primul pahar și scoase o exclamație de plăcere. Se pare că moștenise slăbiciunea tatălui său pentru deserturi.

[1] Prăjitura cu cremă de moca (în franceză, în orig.)

După expresiile de pe chipurile lor, Lady Philberta, Lord și Lady Longshaw, Hyacinth și Ellery erau la fel de năuciți precum Celeste, dar toți luară o lingură, gustară și dădură din cap. Hyacinth aprobă cu mare entuziasm, Ellery, cu mult mai puțin. După gesturile lui, Throckmorton îi îndemna să mănânce mai mult. Docil, Ellery înghiți cât de rapid fu în stare. Bătându-l pe Throckmorton pe umăr, încercă s-o șteargă.

Throckmorton îi adresă unul dintre acele zâmbete care îi făceau lui Celeste pielea ca de găină și privi spre fereastră, ochii lui cenușii licărind de un amuzament răutăcios. Celeste sări îndărăt. Fără să știe de ce. Cu siguranță, el n-o putea vedea. Luminile străluceau intens afară. Nici o lumânare nu licărea în această parte a casei. Iar ea nu avea nici un motiv să se ascundă de domnul Throckmorton. Absolut nici unul. Dar, dintr-un motiv anume, nu voia ca domnul Throckmorton să creadă că îi spiona.

El zâmbi către fereastră, apoi o trase pe Hyacinth lângă Ellery. Celeste se grăbi să se întoarcă la petrecere.

Capitolul 5

În funcție de toane, soția grădinarului, Aimée, fie blestema, fie lăuda dimensiunile și vârsta bucătăriei de la Blythe Hall. Totuși, lui Milford îi plăcuse mereu încăperea aceea. Nu puteai s-o numești tihnită, nu cu trei mese de lucru și cu uriașul cămin cu frigare care acoperea un perete întreg, și cu acele cuptoare din cărămidă. Dar, când erau aduși servitori suplimentari pentru o petrecere, iar bucătăria forfotea de munca presupusă de gătitul pentru o sută de oameni și slugile lor, ei bine, atunci era un loc plăcut, gălăgios și vesel, plin de mirosuri care îi aminteau de zilele când soția lui era șefă peste toate acestea.

Exceptând desigur vocea lui Esther, care răsuna peste toată hărmălaia. Esther, care îi luase locul lui Aimée ca bucătăreasă-șefă.

Nu că pe Milford îl deranja că o altă bucătăreasă pusese stăpânire pe domeniul soției lui. Nu, el era un bărbat rezonabil.

care înțelegea necesitatea hranei regulate. Însă Esther devenise un ghimpe în coasta lui Milford încă din ziua în care se înființase, după ce părăsise gospodăria Fairchild, fiind a treia bucătăreasă care sosise după moartea doamnei Milford, și care n-avea nici un gând să plece, indiferent cu câtă fervoare își dorea el acest lucru. Și, colac peste pupăză, era scoțiană - adică, încăpățânată și cu limba ascuțită. În ultimii opt ani ținuse frâiele în bucătărie, iar în această perioadă, el nu reușise nici măcar o dată să aibă parte de o masă tihnită. Ei nu-i păsa dacă fetele care spălau vasele deveneau prea gălăgioase cu poveștile lor despre cum rândașii le invitau la petrecerile solstițiului de vară. Nu-i păsa nici dacă râsetele deveneau prea răgușite, ori glumele prea deocheate. Nu-i păsa decât ca mâncarea să ajungă pe masă caldă și la vreme și, în ciuda neîncrederii lui Milford, așa se întâmplase mereu. Absolut întotdeauna. Indiferent ce calamitate se abătea asupra bucătăriei - iar el nu văzuse niciodată o bucătărie peste care să nu se abată calamități -, Esther rezolva totul cu brio.

Dar nimic din toate acestea nu-l contraria. Nu, ceea ce-l deranja cu adevărat era că ea îl atrăgea mereu într-o discuție însuflețită. Îl târa efectiv, când tot ce-și dorea el era să mănânce în tihnă și în tăcere, iar apoi să se întoarcă la pământul și la florile lui.

Acum, personalul de la bucătărie, cel temporar și cel permanent, se străduia să producă tartinele care erau duse apoi de lachei, dar și să pregătească masa pretențioasă care avea să fie servită la miezul nopții. Așa că fu nevoie de lovitura puternică a unei tipsii de argint în masa lungă, la care Milford își lua cina, pentru a atrage atenția tuturor. Herne era răspunzător pentru asta, cu ochii licărind, cu burta scoasă în față, iar când toată lumea fu atentă, proclamă:

- Celeste dansează cu domnul Ellery!

Așa cum fac anunțurile în general, și acesta provocă efectul dorit. Brunella, camerista-șefă de la etaj, încremeni cu furculița în aer. Elva, cea mai nouă spălătoreasă, se opri ținând peria de sârmă ridicată. Adair, lacheul care revenise pentru a-și umple din nou tava cu tot felul de tartine, se holbă uluit la superiorul său. Esther izbucni într-un puternic hohot de râs care se răspândi cât ai clipi în toată bucătăria.

- Micuța noastră Celeste s-a dus în sfârșit la bal!

Toate capetele se întoarseră spre Milford. Banca de sub șezutul lui deveni mai dură, masa se clătină în fața lui, fiindcă, aproape de cotul său, Arwydd zdrobea cartofii dintr-un vas, iar capul lui Milford se aplecă mai mult spre farfurie. În mod inutil, își dori să se fi aflat în sera lui. Mai bine convingea garoafele să crească decât să înfrunte acest batalion băgăcios și plin de speranțe. Nimeni nu spuse nimic, iar el începu să spere că îl vor lăsa în pace.

Apoi, Herne vorbi:

– Nu ești mândru, Milford?

Ridicându-și privirea, Milford își dădu seama că toți îl priveau cu ochii strălucind de curiozitate. Nu conta că el își exprimase clar părerea față de Celeste. Nu conta că fiica lui și treburile ei nu-i priveau pe ei. Servitorii o văzuseră crescând, cei mai mulți dintre ei. Majoritatea își aminteau cu drag de soția lui. Așa că, din moment ce ajunseseră la concluzia că aveau acest drept, urmau să-l bată la cap până când va spune ceva. Așa că o făcu.

– Celeste ar trebui să-și cunoască locul, mormăi el.

– Dar este frumoasă, protestă Herne. Lorzii șoptesc și-și dau cu presupusul cine ar putea fi. Vă zic, locul ei e printre ei!

Milford îl ignoră pe nesăbuit și reveni la farfuria lui de spanac dres cu oțet și șuncă.

– Jur, Milford, cu mutra aia posomorâtă semeni cu niște căcăreze de oaie care plutesc în lichiorul de ouă.

Esther fusese cea care vorbise. Sigur că fusese Esther. Îndemnat să vorbească, replică:

– E încăpățânată.

– Mă întreb de la cine a moștenit asta.

– Nu știu.

Alva se opri din învârtitul iepurilor în frigare și întrebă:

– N-ai vrea ca fi'ca 'mitale să se mărite cu domnu' Ellery?

– Bărbații ca domnul Ellery nu se însoară cu fata grădinarului, răspunse el.

– Celeste este la fel de frumoasă ca oricare dintre fetele alea aristocrate, zise Esther, și are maniere mult mai plăcute, și e și mai deșteaptă.

El se răsti:

– Știu cât valorează fiica mea.

– Ai un mod al naibii de nostim de a arăta asta.

Milford se aprindea foarte rar. De fapt, atât de rar, încât putea număra pe degete de câte ori o făcuse. Dar era ceva la femeia asta, cu disprețul ei îngâmfat și budincile ei bune, care făcea să i se aprindă încet obrajii. Ridicându-și privirea, se uită calm la ea.

– Presupun că asta-i pentru că, spre deosebire de toți cei de-aici, eu trăiesc într-o lume unde soarele răsare la est și apune la vest, iar bogații se căsătoresc cu bogați și singura dată când un gentleman se uită la fiica grădinarului este pentru a-i da o durere de burtă care se vindecă după nouă luni.

În ochii căprui ai lui Esther se aprinseră scântei galbene.

– Iar oamenii ca tine spulberă visurile ce ar trebui să se împlinească.

– Poate. Poate că așa este. Înmuind ultima bucățică de pâine în sos, își șterse fața cu șervetul și se ridică. Dar nu cred că eu voi fi acela care-i va spulbera visurile lui Celeste.

Luna licărea prin ferestrele deschise ale sălii de bal, proiectând dâre lungi și palide pe parchetul ceruit, aprinzând poleiala aurită a lemnului sculptat și recreând tărâmul de basm al copilăriei lui Celeste. În nopțile de vară, când familia era plecată, venea aici pentru a se preface. Se prefăcea că îl aștepta pe Ellery, că el sosise, că dansa în brațele lui și că-i săruta buzele pline, până când își pierdea răsuflarea și era secătuită de dorință.

Dar, în seara asta, nu se va preface, totul va deveni realitate. Ellery avea să scape din capcana întinsă de domnul Throckmorton. Avea să vină și să-i transforme visurile în realitate. O s-o facă pentru că altfel ar însemna ca domnul Throckmorton să câștige, iar Ellery era cel curajos, cel frumos, cel sigur de sine.

Ei bine, poate că nu sigur de sine, dar niciodată nu i se dăduse vreo șansă să fie. Nu în preajma domnului Throckmorton, mereu prezent, înalt și întunecat, și care se purta așa cum se cuvine. Însă cu o încurajare potrivită, încurajare din partea *ei*, Ellery avea să fie sigur de sine de-acum înainte.

Adunându-și fustele, se roti în cerc, lăsând fericirea s-o inunde. Da, Ellery era un vrăjitor capabil să scape din numeroasele capcane pregătite pentru el – îl văzuse făcând asta. În seara asta, va evada în brațele ei, și nimic nu putea distruge fericirea

de a fi tânără, îndrăgostită și acasă după patru ani lungi petrecuți în exil.

Scăldată într-una dintre razele prelungi trasate de lumina lunii, privi spre ușă. Ellery încă nu sosise, așa că se lăsă pradă amintirilor. Se dădu îndărăt, își luă avânt și se lăsă să alunece pe dușumea, pantofii ei cu tălpi din piele ajutând-o să alunece lin până la fereastră. Râzând, se răsuci și se dădu înapoi, alergând și alunecând cu o plăcere copilăroasă.

La urma urmelor, dacă se întâmpla s-o vadă Ellery, știa foarte bine cum îi va părea. Plină de prospețime, liberă, încântătoare. Ce crimă putea fi în a te zbengui? Parfumul cerii de albine se ridica din podea, iar cel de regina-nopții plutea din grădina de afară și umplea îmbătător camera.

Dar, când o siluetă mare apăru în pragul ușii, blocând lumina slabă a lumânării de pe hol, ea se opri chiar în toiul alunecării. O privire îi fu de ajuns pentru a vedea că era un bărbat îmbrăcat într-un costum de o eleganță austeră și că avea aproximativ dimensiunile și forma lui Ellery. Și-l imaginase pe Ellery sosind plin de zâmbet și cu un sărut. Când individul își drese glasul, își dădu seama că nu era Ellery. El nu și-ar fi dres niciodată glasul în felul acesta față de ea.

Cu fața spre ușă, se strădui să vadă prin întuneric. Domnul Throckmorton păși din umbre și intră în lumina lunii, ținând în mână două pahare cu șampanie și zâmbind ironic.

– Și eu obișnuiam să alunec pe dușumea exact la fel, spuse el. Cu toate că nu m-am mai gândit la asta de ani de zile.

Sentimentele ei oscilau între surprinderea că Ellery nu apăruse și scepticismul că domnul Throckmorton alunecase vreodată pe o rază de lună în viața lui lipsită de veselie.

El se îndreptă spre ea și se opri la o lungime de un braț. Ea rămase locului, cu bărbia ridicată, încremenită locului de uimire.

– Unde-i Ellery?

– Ellery m-a trimis pe mine în locul lui. Domnul Throckmorton îi întinse un pahar. Se luptă cu o mică erupție.

Nesigură, Celeste luă șampania.

– O erupție?

– Se pare că a mâncat ceva care nu i-a priit.

– A mâncat ceva? Suspiciunea îi încolți în minte, iar ochii i se îngustară în vreme ce se uita la domnul Throckmorton. A mâncat vreo căpșună?

– De obicei, este mai atent. Dar, în seara asta, a părut că se grăbește.

Se grăbea. Desigur. S-o vadă pe ea.

– A fost ceva în acea... Brusc, își aminti că n-ar fi trebuit să știe nimic despre desertul stupid al lui *frau* Wieland, așa că schimbă subiectul. Sărmanul Ellery! Va fi în regulă?

– Da. Domnul Throckmorton zâmbi privind în paharul său. Da, cred că într-adevăr va fi în regulă.

Ea făcu un pas spre ușă.

– Are nevoie de...?

Domnul Throckmorton îi blocă drumul.

– Nu, n-are nevoie de nimic. În clipa asta, este bine îngrijit și nu dorește să fie văzut în starea asta.

Ea șovăi. Nu știa cum să-l ocolească pe domnul Throckmorton și bănuia că el spunea adevărul despre faptul că Ellery nu voia ca ea să-l vadă acoperit cu pete inestetice. Totuși... totuși, nu voia să fie captivă în neprețuita ei fantezie... împreună cu bărbatul nepotrivit.

– Ellery mi-a zis să dansez cu tine în lumina lunii, pe aripile muzicii îndepărtate. Luând o înghițitură de șampanie, domnul Throckmorton o cercetă cu privirea. Am înțeles bine?

– Da, rosti ea năucită de frustrare. Ați înțeles bine.

Domnul Throckmorton citase exact cuvintele ei. Numai Ellery putuse să i le spună, așa că era adevărat că Ellery își trimisese fratele aici. Privi împrejurul strălucitoarei săli de bal care, cu doar câteva minute în urmă, fusese plină de visurile ei. Acum, muzica părea falsă, poleiala de aur părea anostă și ponosită, iar luna nu făcea altceva decât să reflecte lumina soarelui – așa cum domnul Throckmorton reflecta lumina lui Ellery.

Domnul Throckmorton luă paharul din mâna ei și le puse pe amândouă pe o masă de lângă perete. Întorcându-se la ea, întinse brațele. Ea nu pași în față. Era prea ciudat să se gândească să danseze tocmai cu domnul Throckmorton, dintre toți bărbații. Era prea bătrân, prea solemn, prea cumpătat. Tot ceea ce Ellery nu era.

Şi nu era nici nehotărât, deoarece, văzând-o că ezită, o trase spre el. Un braţ îi cuprinse talia, iar cu cealaltă mână îi cuprinse palma şi, fără să-i acorde nici un moment pentru a se obişnui cu senzaţia de a fi în braţele lui, începură să danseze. El n-ar fi trebuit să poată valsa. Oamenii de afaceri n-ar trebui să poată însufleţi muzica prin dans. Dar, cu toate că domnul Throckmorton dansa fără înflorituri şi extravaganţe, mişcările lui erau elegante, iar pasul, uşor. O conducea ca un bărbat obişnuit să conducă – în orice situaţie.

Ea nu ştia ce avea de făcut cu mâna liberă. Să-i atingă umărul părea un gest insolent, aproape intim. Dar, cu toate că încercă să alunge acest gând şi îşi spuse că era absurdă, nu reuşi să se convingă să-şi ridice palma şi să o aşeze acolo unde cerea dansul. În schimb, îi atinse partea de sus a braţului... şi descoperi cât de flexibili erau muşchii lui sub degetele ei.

– Este chiar minunat. Vocea lui se auzi lină, gravă, mulţumită, cu toate că ea ştia că el probabil îşi dorea să se întoarcă la petrecere şi să-şi salute oaspeţii, să supravegheze servitorii, conştient că fiecare persoană pe care o făcea să se simtă bine era un posibil viitor partener de afaceri. Fratele meu va fi distrus că a ratat asta.

Ea privi fix peste umărul lui la pereţii care se apropiară, iar apoi se depărtară, când el o învârti într-o piruetă. El îşi aplecă puţin capul, pentru a-i întâlni privirea, şi o întrebă pe un ton neîncrezător:

– Eşti supărată pe mine pentru necazul lui Ellery?

Ea se mulţumi doar să se uite la el.

– Nu mă pot împiedica să nu bănuiesc... N-ar fi trebuit să spună nimic, dar ce mai conta? Domnul Throckmorton oricum o credea o obrăznicătură. Şi el *întrebase*. Nu mă pot împiedica să nu bănuiesc că dumneavoastră aţi pus la cale să-i apară această convenabilă erupţie, pentru ca Ellery să nu se poată întâlni cu mine.

El se cutremură de râs, iar ea simţi asta peste tot unde îl atingea – în braţul care îi cuprindea talia, sub degetele pe care ea şi le pusese pe braţul lui şi, destul de ciudat, în golul din stomac.

– Apreciez încrederea pe care mi-o acorzi. Dar, spune-mi, de ce mi-aş îmbolnăvi fratele tocmai la petrecerea lui de logodnă? Chiar dacă aş fi vrut să-l îndepărtez din sfera ta de influenţă, n-are nici

un sens să-l despart de logodnica lui – iar el nu se mai află acum alături de Lady Hyacinth. S-a repezit în camera lui la primul semn al erupției, iar acum, fără îndoială, se înmoaie într-o cadă plină cu apă și tărâțe de ovăz.

Oare intenționat crease pentru ea o imagine atât de neatrăgătoare? A trupului ud al lui Ellery acoperit de terciul lipicios.

– Nu, continuă domnul Throckmorton, dacă aș fi vrut să scap de tine, aș fi putut s-o fac cu mult mai puțină finețe.

– Eventual, m-ați fi putut arunca în stradă.

El păru să acorde planului ei atenția cuvenită.

– Da, puteam. Asta ar fi lipsa de finețe supremă. Clătină din cap. Ellery ți-ar spune că genul meu ar fi, mai curând, să te mituiesc. Îți puteam oferi 1 000 de lire pe an și propria casă în Paris.

Vorbea serios. Era sigură de asta!

– 1 000 de lire! Ar însemna să doriți foarte mult să scăpați de mine ca să-mi oferiți o asemenea sumă.

El ridică din umeri.

Mușchii fremătară din nou sub palma ei. Cu un efort de a se distanța de acea parte a trupului lui care era atât de mobilă, își puse mâna pe umărul lui.

El păru să considere gestul drept un semnal al unui soi de acceptare tacită și o trase mai aproape de el. O ținea sub dominația lui, nu se putea desprinde. Nu fără acordul lui, iar ea nu era sigură că și-l va da.

Ritmul dansului încetini. El se uita mai curând la ea decât încotro se îndreptau, cu chipul umbrit de întunericul nopții. Totuși, ochii ei se adaptaseră la lumina slabă, iar luna arunca o strălucire vagă, așa că îi putea desluși trăsăturile și sentimentele oglindite de chipul său – care nu o mulțumeau în nici un fel. Domnul Throckmorton era uimit.

– 1 000 de lire nu este prea scump. Am plătit mai mult ca să-l scap pe Ellery de diverse aventuri.

– Eu nu sunt una dintre aventurile lui Ellery. Era o insultă să fie categorisită astfel. Și nu vreau să fiu mituită!

Și nu-și dorea nici să danseze atât de aproape. Picioarele lui i se încurcau în fuste, iar pieptul lui era atât de aproape de nasul ei, încât simțea un vag miros de săpun, de whisky și, mai presus de toate, pe cel al masculinității pure. Se întrebă cum

de mirosul scăpase de sub controlul domnului Throckmorton; nu părea a fi genul de bărbat care să-i permită fiicei grădinarului o asemenea cunoaştere intimă.

– Nu, evident că nu. Domnul Throckmorton reuşi să pară surprins. Nu-ţi ofeream ţie 1 000 de lire pe an şi o casă în Paris. Spuneam doar că fratele meu a costat foarte mult familia, de-a lungul anilor. De aceea ne-am pus atâtea speranţe în logodna lui.

– Dar dacă nu vrea să se însoare cu Lady Hyacinth n-o va face. Este un bărbat în toată firea şi nu aveţi cum să-l siliţi să ajungă în faţa altarului.

Asta îşi zisese sieşi şi tatălui ei în vreme ce se pregătea pentru bal.

– Foarte adevărat.

Era adevărat, deşi aura de putere a domnului Throckmorton părea aproape de neclintit. Ciudat, niciodată înainte nu se gândise astfel la el. Desigur, ştiuse întotdeauna că el era moştenitorul, însă abia dacă îşi aducea aminte când se întorsese din călătoriile lui. Fusese atât de îndrăgostită de Ellery, încât celălalt bărbat fusese aproape ca o fantomă pentru ea.

Acum, el era la fel: tăcut, atent la ce se petrecea în jur, controlându-se permanent. Dar diferit: atrăgător, masculin, iar acel control... era aproape o provocare. Celeste era surprinsă că, în anii impresionabili al adolescenţei, nu îl remarcase niciodată.

– Mi-a părut rău să aflu că soţia dumneavoastră a murit, rosti ea repede, iar apoi se crispă dându-şi seama cât de nepotrivită fusese acea schimbare a subiectului.

– Mulţumesc. Nu slăbi strânsoarea în care o ţinea şi nici nu păru să se cufunde în amintiri neplăcute. A fost o tragedie.

– Îmi imaginez că vă este dor de ea.

Celeste habar n-avea de ce continua pe această direcţie a conversaţiei.

– Da, îmi este. Era inteligentă, o bună tovarăşă pentru mine şi o mamă minunată.

Genul de laudă pe care orice femeie o dispreţuia! Celeste avu o viziune a căsătoriei lor – aridă, care nu inspira nimic şi, mai presus de toate, inteligentă. Dar această viziune avu drept urmare risipirea impresiei de virilitate care o făcea să se simtă atât de stânjenită alături de el.

- Cât timp a trecut?

- Trei ani. Penelope face față – a făcut față – bine.

Penelope! Fiica lui. Eleva ei. Celeste abandonă subiectul soției.

- Mi-o amintesc pe Penelope. Avea patru ani când am plecat, dar și atunci vă semăna foarte bine.

Ce o făcuse să spună asta? Un zâmbet vag îi arcui buzele bărbatului.

- Era plictisitoare?

- Deloc! Oare ce *îl* făcuse să zică *asta?* Doar foarte liniștită și cumpătată pentru un copil atât de mic. Ce altceva s-a întâmplat de este supărată?

- Un singur cuvânt. Kiki.

- Kiki? Ce-i asta?

- Nu ce. Ci cine.

Se aflau în mijlocul încăperii acum, fără să danseze, doar legănându-se.

- Kiki este cealaltă elevă a ta.

- Cealaltă elevă? Surprinsă, rosti: Am crezut că... ați spus că va trebui să mă ocup de două fete, iar eu m-am gândit că fata cealaltă...

- Este probabil a mea? Nu, Kiki nu-i a mea. Kiki este o forță a naturii, ca un ciclon din Oceanul Pacific sau ca un vulcan din Indiile de Est. Mă aștept ca tu, Celeste, s-o îmblânzești.

- Forțele naturii sunt imposibil de îmblânzit.

- Am mare încredere în tine. Lady Bucknell susține că ești un miracol atunci când este vorba despre copii de nestăpânit, iar ambasadorul rus și soția lui au scris niște recomandări strălucitoare. Domnul Throckmorton privi în jur. Muzica a încetat. Vrei să ne plimbăm în vreme ce îți explic situația?

- Da. Dumnezeule, da! Plimbarea pe coridoarele luminate și discutarea sarcinilor ei probabil că aveau să fie mai puțin intime decât acest întuneric, această atingere, acest vârtej de muzică într-o cameră plină cu visuri. „Visuri despre Ellery, își spuse, amânate doar din cauza unui eveniment nefericit." Desprinzându-se din brațele domnului Throckmorton, porni spre ușă.

El o prinse înainte de a apuca să facă doi pași. Brațul lui îi cuprinse talia, iar el se folosi de inerția trupului ei pentru a o strânge

din nou în îmbrățișarea lui – mai tare de data aceasta, lipind-o de pieptul lui. Revoltată, rușinată și neplăcut de conștientă de primejdie, ea se lăsă pe spate cât de mult putu.

– Domnule... Throckmorton!

– Îți părăsești mereu partenerul în mijlocul ringului de dans? rosti el cu voce dură. Pentru că nu-mi amintesc să se procedeze astfel la Paris și te asigur că nu se face așa nici în Anglia.

Roșeața îi invadă obrajii. Avea dreptate, iar dojana lui o făcuse să pară înfumurată și nerecunoscătoare. Tocmai pe ea, care muncise din greu pentru a face să dispară orice urmă a lipsei de maniere din comportamentul ei. Totuși, contele de Rosselin îi explicase foarte clar că, atunci când o lady se pomenește într-o situație stânjenitoare, atitudinea ei nu trebuie să se coboare în adâncurile lipsei de politețe, ci să se ridice la înălțimea situației.

– Aveți dreptate. Abia dacă reuși să articuleze cuvintele, atât de mult le ura. Iertați-mi, vă rog, lipsa de maniere. Vă mulțumesc pentru vals.

Umbrele nu reușiră să-i ascundă privirea fixă, nici examinarea atentă. Ridicându-și mâna spre bărbia ei, i-o cuprinse în palmă și vorbi părând să se adreseze sieși:

– Ești cea mai frumoasă și mai grațioasă femeie pe care am întâlnit-o de mult, de foarte mult timp.

Vocea lui reverberă în tot trupul ei, iar atitudinea lui înflăcărată o făcu să-și dorească să fugă din această cameră. Să fugă din Blythe Hall. Cum de reușise el s-o facă să treacă de la resentimente la... acest gen de admirație îngrozitoare față de el și de complimentele lui? De ce îi remarca brusc înălțimea, lărgimea umerilor, grosimea gâtului și forța pură exprimată de chipul său?

Apoi, el zâmbi și, pe un ton foarte relaxat, care contrazicea ardoarea de dinainte, zise:

– Îți mulțumesc, Celeste. Nu-mi amintesc ca vreun alt dans să-mi fi făcut atâta plăcere.

Îi dădu drumul, însă ea nu îndrăzni să-i întoarcă spatele. O învățase o lecție: niciodată, să nu-l pierzi din ochi pe domnul Throckmorton. Niciodată nu știai ce putea face.

El doar îi oferi brațul. Ea îl acceptă și împreună porniră spre coridorul slab luminat.

- În Anglia, valsul încă mai este considerat un dans destul de scandalos, spuse el. Dacă altcineva decât gazda – în acest caz, eu sau Ellery – te invită la vals, să știi că este o lipsă de respect.

Ea dădu încet din cap.

- Mulțumesc că mi-ați spus. În Franța...

El chicoti.

- Da, în Franța, valsul e ultima dintre indecențe.

Ea nu își putu reține zâmbetul. Era adevărat. În Franța, ea fusese fata frumoasă care era guvernanta ambasadorului. În Anglia, încă era fiica grădinarului. Dacă nu i-ar fi fost dor de tatăl ei, de Blythe Hall și de Ellery, era posibil ca ea să nu se fi întors niciodată. Dar o făcuse și avea să cucerească... totul. Însă nu în seara asta. În seara asta, avea să se plimbe cu domnul Throckmorton pentru a afla detaliile despre slujba ei. Încercă s-o ia spre luminile strălucitoare și zgomotele petrecerii. Destul de ferm însă, el o conduse în adâncurile tăcute ale casei.

- Am crezut că vrei să vezi schimbările făcute de la plecarea ta.

Dacă ar fi fost alt bărbat, poate s-ar fi simțit consternată, dar, fiind vorba despre domnul Throckmorton, nu avea de ce să fie. El nu făcuse decât să valseze cu ea, iar apoi, s-o dojenească în legătură cu nepolitețea ei. În afară de asta, nu dorise să danseze, ci o făcuse doar pentru că Ellery îl rugase. Orice îndoială avusese fusese pricinuită de întuneric, de locul în care se afla și de așteptările ei.

Însuflețită, ignoră sâcâitoarea senzație de disconfort și suspiciunile care încă îi zăboveau în minte și, pe un ton profesional, care descoperise că o făcea să câștige încrederea angajatorilor ei, rosti:

- Spuneți-mi despre Penelope și Kiki.

- Kiki este fiica lui Ellery.

Capitolul 6

Stupefiată, Celeste strânse brațul domnului Throckmorton. El nu păru să găsească surprinzătoare agitația ei.

– Fiica lui Ellery cu o frumoasă actriță franțuzoaică. Aceasta a decis, acum cinci luni, că nu mai are chef să-i crească plodul de șase ani.

Ellery era tatăl unui copil? Și își lăsase copilul să fie crescut de mamă în vreme ce el... Celeste simți că i se face rău. Dar, cu siguranță, avusese motivele sale. Nu se putuse căsători cu acea femeie. O actriță era chiar mai nepotrivită decât... decât fiica grădinarului.

– O, Doamne! șopti Celeste.

– Da. Așa că a adus-o pe Kiki și a lăsat-o aici. O conduse încet pe Celeste prin salonul mare pentru cină și se opri pentru a-i arăta schimbările. După cum vezi, mama a cerut ca pereții să fie tencuiți din nou și tapetați pentru sărbătoarea de la sfârșitul festivităților. Aruncându-i un zâmbet rapid, spuse: Dar, dacă festivitățile se termină altfel decât ne-am dori, nu trebuie să-ți faci griji. Sunt sigur că încăperea trebuia renovată oricum.

Ea își înăbuși un fior de vinovăție.

– Masa este nouă și nu știu dacă poți vedea – luă micul sfeșnic de pe un bufet și îl ridică spre tavanul plin cu heruvimi și zeițe în carele lor de luptă –, dar am cerut să fie împrospătate picturile. Întotdeauna, mi-a plăcut acea exuberanță a secolului al XVIII-lea.

Prefăcându-se relaxată, se opri din mersul lent și își ridică privirea.

– O exuberanță rafinată.

El nu răspunse, iar ea își coborî privirea și constată că el o studia, privindu-i mai ales gâtul. Involuntar, mâna i se ridică pentru a-l proteja, cu toate că nu știa de ce anume trebuia să-l ferească. Domnul Throckmorton n-ar sugruma-o cu adevărat, nici măcar pentru că pricinuise o asemenea încurcătură uriașă în planurile sale. Nici nu și-ar lipi buzele de el...

– Ce s-a întâmplat cu mama lui Kiki? întrebă ea.

El păru oarecum surprins, puse sfeșnicul la loc și o conduse spre galeria cu tablouri.

– Mama a plecat să se mărite – nici mai mult, nici mai puțin – cu un cântăreț de operă italian.

– Cântăreții de operă sunt romantici.

– Dacă îți plac bărbații grași, care urlă cântând în vreme ce se prefac că mor.

Din arcuirea buzelor lui, ea își dădu seama că nu găsea nimic romantic la ceva legat de operă.

– N-aveți nici un pic de *amour* în suflet.

– Nici un strop.

Afirmație care putea fi luată drept un avertisment, însă ea încă se mai lupta cu ideea că Ellery era tată.

– În orice caz, Kiki ne-a fost lăsată la ușă, iar de-atunci nimic nu mai e la fel. Arătă spre dușumeaua lungă, care ducea spre o altă ușă. Un nou covor persan. Mama mă asigură că este foarte la modă.

Celeste încuviință.

– Da, și la Paris sunt apreciate.

– Dacă se poartă la Paris, trebuie categoric să avem așa ceva.

Tonul lui păru ușor sarcastic, iar Celeste recunoscu vocea unui om a cărui răbdare fusese împinsă dincolo de limite din cauza tenacității cu care mama lui dorea redecorarea casei.

– Copilul? îl îmboldi ea.

– O, Kiki! El părea mai dornic să-i ofere lui Celeste un tur prelungit al casei decât s-o informeze în legătură cu sarcinile ei.

– Kiki este o diavoliță fără educație și fără maniere. Râde prea tare, cântă la masă, interpretează câte o tragedie în fiecare oră și câte o comedie pe zi. Doicile o iau rapid la fugă când dau cu ochii de ea.

Celeste simți nevoia să râdă la auzul tonului ofensat.

– Pare încântătoare.

– Este *foarte* încântătoare. Din nefericire, copilul este ilegitim și străin. Pentru a trăi în Anglia, trebuie să se comporte cu cea mai mare bună-cuviință. Nu poate continua în acest fel, fiindcă își distruge viața chiar înainte de a începe cu adevărat.

Avea dreptate, însă Celeste se simți de îndată solidară cu fetița.

– Probabil că îi este dor de mama ei.

– Poate, dar nu numai că ne face pe toți ceilalți să ne simțim jalnic, îi face și lui Penelope viața amară. Pe un ton ferm, rosti: N-o să permit așa ceva.

– Nu, evident că nu. Ezită, dar apoi întrebă cu delicatețe: Găsește alinare la tatăl ei?

De data aceasta, domnul Throckmorton fu cel care ezită.

– Ellery râde când ea se urcă pe masă și sare de pe scaun. Îi ciufulește părul atunci când cântă. Cred că atenția pe care i-o acordă înrăutățește situația.

Ellery *putea* remarca un copil rebel. Dumnezeu știa că n-o băgase în seamă pe *tăcuta* Celeste. Dar, în cazul propriei fiice, ar fi trebuit să-și dea seama de răul pe care i-l făcea... iar Celeste se simți pe dată rușinată că gândea astfel.

În vreme ce ea și domnul Throckmorton intrară în holul principal, auziră în stânga lor un foșnet de mătase și murmurul unei voci masculine. Păreau să vină din nișa de sub scările arcuite, iar domnul Throckmorton îi semnală dorința lui de a păstra tăcerea și o grăbi pe Celeste mai departe. Când ajunseră în bibliotecă, el zise încet:

– Legătura dintre domnul Monkhouse și Lady Nowell pare să evolueze rapid.

Celeste nu fu deloc șocată. În Franța, aventurile oamenilor căsătoriți erau considerate normale. Dar se uită îndărăt, iar apoi, la domnul Throckmorton.

– De unde ați știut cine...?

– Văd excelent pe întuneric. Pe un ton gânditor, spuse: La fel și domnul Monkhouse, cred. Arătă cu mâna în jur. Ei bine, aici nu i-aș permite mamei să schimbe prea multe. A vrut să înlocuiască fotoliile cu acele monstruozități cu picioare cu gheare și cu capete de leu. Eu consider că această cameră este plăcută și adesea îi citesc lui Penelope aici, așa că refuz să accept ca fiica mea să se trezească noaptea din coșmaruri cu aligatori și pisici gigantice.

Celeste rânji. Omului îi displăcea evident dezordinea care însoțea renovările.

– Mai ales că, dacă Penelope are un coșmar, Kiki are unul de două ori mai cumplit, iar apoi, suntem siliți să îndurăm o zi întreagă de spectacol. În franceză.

– În franceză?

– Kiki nu vrea să vorbească engleza, cu toate că este un copil inteligent și știu că înțelege ce vorbim. Se strâmbă. Tu înțelegi

bine limba, ne cunoști casa și știi cum ne așteptăm să se comporte, așa încât contez pe tine să ne redai pacea.

Dacă situația era măcar pe jumătate atât de proastă precum o descrisese domnul Throckmorton, era o misiune pe măsura ei.

– O să fac tot posibilul.

– Oricum, nu vreau să crezi că vei fi sclava copiilor. Aceștia au o doică, așa încât îndatoririle tale se vor limita la sala de studiu. Și, din cauza entuziasmului manifestat de Kiki față de aceste petreceri, cred că ar fi inutil să mă aștept că îți vei prelua îndatoririle săptămâna aceasta – asta dacă vei dori să rămâi în postul pentru care te-am angajat.

– Nu vreau să credeți că nu doresc asta, domnule!

– Deloc. Cu un gest, îi arătă că ar trebui să-l însoțească pe un coridor scurt și îngust, care se termina cu niște uși duble. Nu comentam nerăbdarea ta, ci norocul lui Ellery ca două femei frumoase să concureze pentru atențiile sale.

– Nu concurez pentru atențiile sale, replică ea cu o indignare fermă.

– Nu, cu greu s-ar putea numi aceasta competiție. De îndată ce erupția lui va dispărea, sunt sigur că nu te vei mai mulțumi cu palidul substitut reprezentat de fratele lui.

N-ar fi trebuit să-și manifeste dezamăgirea atunci când domnul Throckmorton o invitase la dans și nici să-și exprime suspiciunile legate de motivele sale.

– Eu niciodată...

– Prostii, sigur că asta gândești. Știu exact cum sunt comparativ cu Ellery. Zâmbi pieziș. N-a fost ușor să cresc având permanent parte de comparații inevitabile, dar mi-am găsit compensația în muncă.

Fusese nepoliticoasă. Nu dorise să-i rănească sentimentele. Într-adevăr, nu bănuise niciodată că domnul Throckmorton era capabil de sentimente.

– Serios, domnule Throckmorton, n-am vrut nici o clipă să credeți...

– Domnule Throckmorton? Își ridică o sprânceană. Obișnuiai să-mi spui Garrick.

În mod destul de ciudat, comentariul lui o șocă mai mult decât tot ce se petrecuse în această seară foarte ciudată.

– Eu... eram copil. Nu știam cât de nepotrivită era purtarea mea.

– Îmi plăcea. Erai încântătoare cu ochii tăi mari și solemni și cu zâmbetul tău sfios. Se opri lângă ușile duble. Încă ești încântătoare, dar într-un mod atât de diferit. Zâmbetul tău, încrederea în tine, veselia, rafinamentul... ai crescut și ai devenit o doamnă pe care oricare gentleman ar fi mândru s-o aibă la brațul său.

Ea se uită într-o parte, spre podea, stânjenită să-l audă vorbind despre ea într-un asemenea mod. Pe un asemenea ton. Aplecându-se spre ea, o adulmecă.

– Parfumul tău. E minunat – o combinație de citrice, scorțișoară și, cred, ylang-ylang.

Ea icni. De unde știa?

– Îmi pare rău. Te-am făcut să te simți stânjenită.

Dădu să facă un pas îndărăt. Dintr-un impuls, ea îl prinse de mână. Îi privi chipul.

– Nu! Nu-i asta, doar că niciodată n-am crezut că ați putea... fi...

– Interesat de femei?

El zâmbi, iar zâmbetul o convinse că, de fapt, era foarte interesat de femei. Surprinzător, era interesat de ea. Cu o voce care îi mângâie pielea ca o catifea întunecată, el spuse:

– Dragă Celeste, când mă uit la tine, nu mă pot gândi decât la un lucru.

Se apropie și mai mult de ea. Cu ochii larg deschiși, ea se dădu înapoi, până se lovi de perete.

– Mă gândesc că să te sărut ar fi unul dintre cele mai plăcute lucruri din viața mea.

Conștientizarea veni ca o lovitură. Căsătoria lui probabil că fusese bazată pe inteligență, dar el își pusese permanent la încercare soția. Celeste își lipi spinarea de perete, însă zidăria nu cedă. Ea nu dispăru, ci doar îl privi, cu un amestec de consternare și emoție care făcea inima să-i bubuie, pe când el se apleacă spre ea. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Pleoapele ei fluturară și se închiseră. Apoi, fu cuprinsă de uimitoarea senzație de a fi sărutată. De domnul Throckmorton. Și... și nu era respingător. De fapt, era exact pe dos.

De două ori înainte, o dată în Anglia și o dată în Franța, doi idioți o înșfăcaseră și o sărutaseră. Ea îi oferise fiecăruia o șansă, nu fusese impresionată de nici unul și își spusese că asta era din cauza faptului că îl iubea pe Ellery. Doar Ellery putea să-i ofere sărutul care să-i stârnească pasiunea.

Însă domnul Throckmorton amenința să demonstreze că acest mit era fals, pentru că îi oferea o plăcere neașteptată. O foarte... neașteptată... plăcere. Respirația lui îi mângâie pielea, caldă, cu parfum de whisky și plină de senzualitate. Buzele lui, catifelate și ferme, se lipiră extrem de subtil de ale ei. Încetini unirea lor, purtându-se ca și cum răspunsul ei îl fascina.

Gânduri contradictorii îi treceau prin minte. Ar trebui să se strecoare pe lângă perete și să se desprindă din sărutul lui. El era mai mare decât își închipuise ea. Era îngrozită de ei amândoi. Îi plăcu când el își apăsă buzele cu ceva mai multă fermitate... iar când atingerea blândă deveni mai intensă, capul îi căzu pe spate, atingând zidul. *Mon Dieu,* îi putea citi gândurile! Știa totul – când pielea i se făcea ca de găină, când respirația i se accelera, când viteza nevăzută a sângelui din venele ei îi stârnea furnicături în anumite părți ale corpului.

Totuși, mâinile ei atârnau de o parte și de alta a corpului, neimplicate în acțiune. Ciudata libertate a mâinilor ei era singurul mod de a-și păstra mințile în acest dement moment de... de... ei bine, nu era pasiune. Nu putea fi pasiune între ea și sobrul domn Throckmorton. Pur și simplu, nu putea fi. El curmă sărutul.

Ea crezu că o eliberase. Și nu fusese complet luată de val. Nu atâta vreme cât își ținea capul la suficientă distanță pentru a nu-l atinge pe al lui, deși își dorea asta.

Apoi, el îi arătă cât de tare se înșelase. O apucă de talie și o ridică pe vârful picioarelor. Prinzându-i încheieturile, îi ridică palmele și le puse pe gâtul lui. Acum, și ea îl îmbrățișa, la fel cum el o îmbrățișa pe ea, și nu putea – nu dorea – să-și îndepărteze mâinile. În schimb, se prinse de el, degetele ei încleștându-se în materialul hainei sale sobre. Trăgând-o de lângă perete, o aplecă peste brațul său. Pieptul lui îi zdrobi sânii, trupul lui îl învălui pe al ei cu o căldură neobișnuită.

Îi porunci:

– Desfă-ți buzele!

– De ce?

– Foarte bine.

Buzele lui se mişcau pe ale ei în vreme ce murmură aprecierea. Îi simţea gustul. Pentru că el... pentru că el îşi strecurase limba în gura ei. O gusta de parcă ar fi fost o prăjitură făcută anume pentru el. Se purta de parcă ar fi fost făcută din frişcă şi zahăr, un răsfăţ delicios. Respira împreună cu ea, savurând-o, umplând-o cu căldură, şi umezeală, şi pasiune.

Ea simţi că trupul i se înmoaie, bazându-se pe el s-o sprijine, s-o îndrume, s-o înveţe. Pentru că el făcea toate acele lucruri, şi le făcea într-un mod minunat.

Desigur. Acesta era domnul Throckmorton, şi era bine-cunoscut printre servitori pentru pregătirea sa, pentru cunoştinţele sale şi pentru răbdarea sa... însă Celeste nu-l auzise pe nici unul pomenind despre pasiunea sa. Poate că nu vorbeau despre asta. Poate că nu ştiau. Poate doar ea aflase, pentru că ea era singura femeie care să-l stârnească.

Încercă să clatine din cap. Aşa apărea nebunia.

El îi curmă mişcarea prinzând-o de bărbie. I-o întoarse într-o parte, expunându-i gâtul. Buzele lui alunecară în jos, sorbindu-i pielea, făcând-o să-şi dorească mai mult, accelerându-i bătăile inimii. Făcu lucruri despre care nu ştiuse că îi vor plăcea până când el nu le făcu. Îi ronţăi lobul urechii. Îi mângâie vena care îi pulsa la gât. Îi sărută pielea de pe claviculă.

Ea începu să scoată mici sunete. Nu cuvinte, cuvintele cereau gândire şi capacitatea de a le articula coerent. Acele sunete erau mai degrabă mormăieli şi gemete – senzaţia pură căpătând glas.

El îşi puse buzele în dreptul traheei ei, ca şi cum ar fi vrut să-i simtă vibraţiile, să savureze fiecare senzaţie.

În cele din urmă, el îşi înălţă capul.

Deschizându-şi nedumerită ochii, nu-l văzu decât pe el. În lumina slabă, ochii lui cenuşii păreau negri, dar mari şi dureros de solemni. O privea cu o intensitate care o împiedica să-şi vină în fire, pentru că el arăta ca şi cum vedea în ea un ospăţ – sau mare sa iubire. Cu cea mai mare grijă, o ajută să stea dreaptă pe picioare. O ajută să-şi păstreze echilibrul susţinând-o de braţ şi, fiindcă ea tot se clătina, o ajută să-şi sprijine spinarea de perete.

– Te simți bine? întrebă el.

– Da. Abia reuși să articuleze cuvântul, și își drese glasul. Da. Era mai bine. Vocea era mai puternică. Firească.

– Bine. Am aranjat să stai în acest dormitor, însă doar în primele două nopți. Camera ta, care se află aproape de ale elevelor tale, nu este încă pregătită.

Cumva, se metamorfozase din cavalerul galant și pasional în domnul Throckmorton pe care îl cunoștea, iar ea nu știu dacă să se simtă dezamăgită ori ușurată.

Ei bine, ușurată, desigur. N-avea nici o treabă să-l sărute pe domnul Throckmorton. Nu pentru că el era stăpânul, iar ea, guvernanta, ci pentru că ea îl iubea pe Ellery și îl iubise mereu. Nu era atât de flușturatică, încât să creadă că asta se schimbase doar pentru că sărutările fratelui său îi făcuseră plăcere. Adevărat, fusese o intimitate cum ea nu mai cunoscuse, dar societatea considera că un sărut nu este nimic mai mult decât un salut. Așa va face și ea. Un salut fascinant, profund.

Fiindcă ea nu spuse nimic, el se încruntă, preocupat.

– Sper că vei ierta această neglijență.

Ea se strecură de-a lungul peretelui, dornică să se îndepărteze înainte de a face o prostie.

– Ce neglijență?

Faptul că o sărutase fusese o neglijență?

– Faptul că odaia ta nu este... Se încruntă și mai tare, responsabilul domn Throckmorton care fusese prins nepregătit. Îmi cer scuze. Nu ne-am dat seama că vei sosi atât de curând și, cu pregătirile pentru petrecerea de logodnă, mi-e teamă că nevoile tale au fost puse în plan secund.

– Nu. Vreau să spun că este în regulă. Bâjbâi după mânerul din spatele ei. E de înțeles.

– Vei veni în biroul meu, mâine-dimineață?

– Da, domnule...

El își puse degetul pe buzele ei și o privi dezaprobator.

– E o prostie să-mi zici „domnul Throckmorton" după ceea ce tocmai am împărtășit. Dar probabil că ție nu ți-a făcut plăcere...

– Nu! Da! A fost foarte plăcut, foarte... ăăă... mi-a plăcut...

El îi zâmbi, o bogată revărsare de indulgență.

– Bine.

– Noapte bună!
Roti de mâner.
– Ne vedem mâine-dimineață.
– Dacă asta vă e dorința.
În efortul de a nu-i folosi numele, tocmai spusese ceea ce nu trebuia. Încremeni, șocată de nebunia ei, privindu-l fix, la fel cum o privea și el.
Orice urmă de zâmbet dispăruse de pe chipul lui. O șuviță întunecată, rebelă, îi căzu pe frunte. Se înclină, dar fără să-și ia privirea din ochii ei.
Ea se năpusti în dormitor, înainte de a se face și mai rău de râs.

Capitolul 7

– Dragă! O oră mai târziu, Lady Philberta se năpusti în biroul lui Throckmorton, sunetele petrecerii încă zgomotoase urmând-o pe ușă. Tocmai am auzit cea mai surprinzătoare bârfă.
Rotind un pahar cu o porție consistentă de whisky, Garrick se răsuci în fața ferestrei întunecate, pentru a se uita la mama lui.
– Ce anume?
– Că ai fost văzut plimbându-te braț la braț, pe coridoarele întunecoase, cu o frumoasă și misterioasă fată.
Satisfacția îi liniști conștiința zbuciumată. Domnul Monkhouse împrăștiase vestea cu o viteză admirabilă.
– Cum se simte Ellery?
– Se scarpină. Îl studie, citindu-l așa cum o făcea mereu. Tu l-ai îmbolnăvit, nu-i așa?
Cu falsă inocență, el întrebă:
– Despre ce vorbești, mamă?
Mintea ei trase concluzia logică.
– Tu ai ascuns căpșune în prăjitura aia. Ce șiretlic afurisit!
El își recunoscu vina fără remușcări.
– Dar eficient. Ai fi preferat mai degrabă să se giugiulească toată seara cu domnișoara Milford, în vreme ce Lady Hyacinth

plânge amarnic, iar Lord Longshaw face planuri despre cum să distrugă familia Throckmorton?

- Nu, dar... Lady Philberta își scărpină gâtul, un inconștient gest empatic, apoi își coborî grăbită mâna. Ai dreptate, desigur. E mai bine ca Ellery să stea ascuns în dormitorul lui toată seara decât să ne strice planurile. Se îndreptă spre unul dintre scaunele cu spătar drept și șezut tare aflate în fața biroului și se așeză. Dacă mi-ai turna niște ratafia[1], ți-aș fi recunoscătoare.

Throckmorton scoase dopul uneia dintre sticlele din dulapul cu băuturi și umplu un pahar.

- Nu mă bănuiește și nici n-o va face. Am fost șocat și dezamăgit de *frau* Wieland care, știind cum stau lucrurile, m-a obligat s-o mituiesc. Buzele i se arcuiră într-o jumătate de zâmbet în vreme ce îi dădu băutura lui Lady Philberta. A trebuit să plece pentru a nu spune cine i-a poruncit să pună căpșune în prăjituri.

- Dar ție îți plac dulciurile la fel de mult cum îi plăceau și tatălui tău.

- Pe cerul fiecărei vieți mai apare câte un nor.

- Ei bine, ce-ai plănuit?

El își ridică bărbia.

- O s-o seduc pe fată.

Tăcerea care urmă acestei declarații fu îndelungă și grăitoare.

- Pe Celeste, clarifică el.

Încet, Lady Philberta se ridică.

- Tu?

- Pe cine altcineva ai sugera?

- Deci, această domnișoară Milford nu este altceva decât o profitoare...

- Te asigur, mamă, că nu este. Asta ar fi fost ușor de rezolvat.

Dacă era o vânătoare de avere, ar fi văzut în atențiile lui o oportunitate care nu trebuia ratată. Ar fi fost interesată când el îi oferise o casă în Paris și un venit anual. Dar chiar și atunci când îi reproșase că îl părăsise în mijlocul sălii de dans, ea își ceruse scuze morocănoasă. Fata era cinstită. Situația nici că putea fi mai rea.

[1] Aperitiv dulce, franțuzesc, obținut dintr-o mixtură de must și brandy (n.tr.)

Lady Philberta se așeză pe alt scaun de lemn, se strâmbă și se ridică din nou.

– Atunci, nu poți pur și simplu s-o distrugi pe fată.

– N-am de gând s-o seduc în mod serios. Am aranjat deja să capete biletele pentru întoarcerea înapoi la Paris și plata la sfârșitul micii noastre afaceri. Va fi recunoscătoare.

– De ce este atât de interesată de Ellery?

– Își imaginează că este îndrăgostită de el.

– Nu poți să crezi așa ceva.

– Mai mult, cred că această dragoste e de durată... deși sunt sigur că, la un moment dat, o fi auzit că este la fel de ușor să te măriți cu un bărbat bogat ca și cu un bărbat sărac.

Lady Philberta simți că se sufocă.

– Să se mărite? Nu se poate aștepta cu adevărat să se mărite!

– Orice este posibil în cazul unei tinere inocente ca domnișoara Milford.

Lăsându-se pe spate, Lady Philberta sprijini scaunul de perete.

– Ellery trebuia să fie bătut în copilărie.

– E puțin cam târziu ca să constați acest lucru. Cu toate că Throckmorton era perfect de acord cu acest lucru. Pentru a pune capăt acestei situații, va fi necesar un act de...

– De sacrificiu. Din partea ta.

– Mi-e teamă că da. Dacă m-aș putea gândi la altcineva care să joace acest rol...

Constată cu câtă ușurință mama lui era dispusă să-l *sacrifice*. Ajunsese să se aștepte ca el să-i salveze pe Ellery, pe ea însăși, onoarea familiei Throckmorton și orice altceva trebuia să fie salvat. Neliniștit, se apropie din nou de fereastra care dădea spre grădini. Totuși, grădinile nu erau luminate, așa că tot ce putu vedea fu reflexia sa în geamul întunecat. Ea se așeză pe scaunul din spatele biroului și se lăsă pe spate, încercându-l.

– Garrick, acesta este singurul scaun confortabil din camera asta!

– Disconfortul încurajează productivitatea, răspunse el.

– Ești cel mai asocial om.

– Nu sunt asocial, mamă, sunt competent. Acesta-i motivul pentru care sunt atât de blestemat de nepotrivit, prea bătrân

pentru prostii de acest gen. Murmurând pentru sine, adăugă: Să seduc o tânără.

-Prea bătrân? Când ai fost suficient de tânăr? La 12 ani, renunțaseși la toată spontaneitatea pentru a-ți face drum prin viață.

-Uiți de India.

-Nu mi-ai spus niciodată despre India.

El îi aruncă o privire. Ea era o femeie îndărătnică, absolut demnă de încredere, inteligentă și perspicace. Dar era mama lui. Îl iubea, știa asta la fel de bine cum știa că nu s-ar fi bucurat să știe ce făcuse el în India.

-A fost război, spuse el pe un ton tăios. A fost trădare. Am ucis atunci când a trebuit. E suficient?

Vocea ei se înmuie.

-Presupun că da. Te-ai întors... schimbat. Dar, acum, nu vorbim despre violență. Vorbim despre a plăti o femeie pentru binele familiei.

El își aminti chipul strălucitor al domnișoarei Milford. Știa cât de rară era o asemenea bucurie în lumea lui și deplângea distrugerea unei asemenea fericiri, a unei asemenea inocențe.

-Pari atât de indiferentă.

-Îmi pare rău că domnișoara Milford va fi rănită, dar gândește-te, Garrick. O altă revoltă amenință India – vor înțelege vreodată indienii că au fost învinși și se vor preda? Și, ca întotdeauna, rușii fac tot posibilul pentru a încuraja orice conflict. Lady Philberta înghiți o gură zdravănă de ratafia. Ticăloși nenorociți! Deja au un imperiu. De ce îl vor pe al nostru?

-Pentru că al nostru este foarte, foarte bogat.

-Nu fi vulgar, dragule.

El o corectă.

-Sunt practic, mamă. La fel de practic ca și tine.

-Lord Longshaw ne va asigura o bază în nordul Indiei.

Throckmorton cunoștea situația din India chiar mai bine decât mama lui. Făcuse explorări în acea zonă, ducând tratative istovitoare cu aroganții lorzi ai războiului, iar atunci când orice altceva eșuase, luase parte la bătălii istovitoare. Acum, nu se mai istovea pentru binele și interesele Angliei – și ale familiei Throckmorton. În schimb, se ocupa de acțiunile bărbaților

și femeilor care se străduiau să asigure dominația britanică asupra bogățiilor din Asia Centrală.

– Nu putem să renunțăm la acele plantații, spuse Lady Philberta.

– Nu, dar eu voi renunța la o guvernantă formidabilă.

Îndreptându-se spre birou, citi din scrisoarea pe care o studiase mai devreme.

Eram un văduv cu doi copii și m-am însurat cu o văduvă care avea la rândul său doi copii. Când a sosit domnișoara Celeste, lecțiile erau un dezastru, copiii mei se aliaseră împotriva alor ei, eu trebuia să țin partea unuia sau a altuia, iar familia noastră nu era deloc fericită. Apoi, ca o zână din Anglia, ea și-a fluturat mâna spre familia noastră și a vindecat toate rănile. I-am oferit mulți bani ca să se întoarcă în Rusia, cu noi, dar ea a spus nu, nu. Vrea să se întoarcă în Anglia, așa că ne luăm un trist adio de la ea și v-o oferim dumneavoastră, privilegiații care o veți primi.

Throckmorton își ridică privirea spre mama lui. Ea se uită neajutorată la el.

– Pare perfectă. Să domnească din nou pacea la etajul doi. Ea a fost o alegere bună și știu cât detești să-ți fie date planurile peste cap. Măcar dacă n-ar fi fost Celeste atât de afurisit de drăguță! Afișă o expresie posomorâtă. Dar este, și n-am menționat problema cea mai importantă, pentru mine cel puțin. Ellery.

– Ce-i cu el?

Se uită la el cu o privire calmă, fermă. Privirea mamei lui, care avea atâta putere de a transmite mustrare, anxietate, dragoste.

– N-am vorbit despre asta, dar știi ce vreau să spun. Mereu am crezut că se va îndrepta când va înainta puțin în vârstă, dar e tot mai rău. Joacă jocuri de noroc de parcă n-ar avea nici o grijă pe lumea asta. Bea prea mult. Oamenii încep să vorbească. A întâlnit-o pe Lady Hyacinth. Am crezut că o plăcea mai mult decât voia să recunoască. M-am gândit că își va veni în fire. Iar acum, o avem pe strălucitoarea, interzisa domnișoară Milford. Apropiindu-se de el, Lady Philberta îi privi fix în ochi. Crezi că o poți păcăli pe domnișoara Milford?

- Începutul din seara asta a fost promițător.
- Erupția lui Ellery va dura cel mult două zile.
Luându-i mâna, i-o mângâie liniștitor.
- Atunci, în două zile, o să mă gândesc la altceva.

Ellery înainta clătinându-se pe coridoarele întunecate, cu sticla ținută strâns în pumnul încleștat. Nu putea să doarmă. Tot trupul îl mânca. Zgomotele petrecerii conteniseră în cele din urmă. Ultimul dintre musafiri dispăruse de sub fereastra lui și, lipsit de orice distracție, plecase în căutarea cuiva cu care să vorbească, care să-l susțină, care să-i spună că era în regulă să fie acoperit de pete roșii, solzoase, care îl mâncau și îl ardeau atunci când se scărpina. Era sătul de moarte de băile cu tărâțe de ovăz, voia o mână blândă și o voce moale care să-i șoptească la ureche.

Așa că o căuta pe Celeste. Dulcea Celeste, fiica grădinarului. Garrick fusese sarcastic în privința asta, despre faptul că ea era fiica grădinarului, însă, când avea să-și dea seama că Ellery o iubea cu adevărat, Garrick urma să facă doar ce era corect. Se putea conta întotdeauna pe Garrick că va face ceea ce era corect. Ceea ce te făcea să-ți vină să vomiți.

Nu că Ellery nu l-ar fi plăcut pe Garrick. Oprindu-se, își ridică un deget pentru a dojeni un detractor invizibil. Bătrânul Garrick era fratele lui și chiar dacă era plictisitor de moarte și genul de tip pentru care dansatul pe mese reprezenta o blestemăție, Ellery îl considera unul dintre cei mai măreți oameni de pe lumea asta. Doar se oferise imediat, atunci când Ellery se îmbolnăvise, să aibă grijă de Celeste! S-o țină departe de bărbații care i-ar fi făcut curte. Da, bătrânul Garrick era cel mai bun frate de pe lumea asta.

Celeste crescuse lângă seră, într-un apartament pe care îl împărțea cu tatăl ei. Ellery știa însă că nu era cazul s-o caute acolo. Garrick așteptase cu nerăbdare sosirea guvernantei și îi pregătise un apartament la etajul al doilea, nu departe de camera copiilor.

Dar Ellery nu mai urcase la etajul al doilea de la... de dinainte de sosirea fiicei lui. Strâmbându-se, se sprijini de balustradă și privi în susul scărilor întunecate.

Fiica lui. Kiki. Sorbi o înghițitură zdravănă de vin. Pătimașă, volubilă, dificilă. Exact ca mama ei. Garrick ar spune: exact ca Ellery. Poate că da. Poate că semăna cu el. Doar că lui nu-i venea

să creadă că acea actriță luase în serios ceea ce el considerase o glumă. Să aibă un copil aproape că-l făcea să pară... adult.

Ținându-se de balustradă, urcă precaut scările, împiedicându-se doar de o treaptă, de ultima. Căzu în genunchi pe lemnul de esență tare. Avea să-l doară mâine, dar acum era în regulă. Foarte în regulă. Ridicându-se, porni pe coridor spre camera copiilor și spre apartamentul guvernantei.

Garrick aranjase ca guvernanta să aibă grijă de copii, și așa și trebuia. Garrick avea un copil. Garrick fusese însurat. Garrick era adult. Un adult adevărat, cu adevărat bătrân, înțelept și matur. Ellery nu era așa. Ellery nu era responsabil. Nu se putea însura. Era o prostie să crezi că ar putea. Și cu cine? Cu Hyacinth, dintre toate femeile. Nu era suficient de în vârstă ca să știe măcar cum să sărute. Odată, o trăsese în spatele unui dulap și își lipise buzele de ale ei, iar ea fusese atât de agitată încât îi clănțăneau dinții.

Nu se putea însura cu cineva ca ea! Era virgină. Era posibil ca el să n-o facă așa cum trebuia, iar atunci ea avea să fie dezgustată, iar el nu va mai fi în stare să se descurce nici măcar cât putea acum.

Nu, își alesese un moment prost în care să se gândească la faptul că ar putea deveni responsabil. În fond, de ce să fie responsabil? Nu avea nimic pentru care să fie responsabil. Poate că dacă... Se sprijini de perete, își dădu capul pe spate și chicoti. Dar nu. Era o prostie.

Se încruntă rapid. Avea s-o întâlnească pe fiica lui aici? Cu privirea încețoșată, se uită în jur. Lumânarea de noapte abia dacă lumina coridorul. Ușile erau închise. Kiki probabil că dormea. La fel și Celeste, însă el se va furișa în dormitorul ei și se va îndrepta spre patul ei... făcuse asta de nenumărate ori, cu alte femei. Nu că ea ar fi fost precum celelalte femei. O iubea cu adevărat. O respecta. Nu putea să se folosească de ea ca de o femeie ușoară. Ea va fi fericită să-l vadă. Îl va ține în brațe și-i va spune că e frumos.

Dar el nu va aprinde nici o lumină. Firește că nu. Fiindcă arăta de parcă ar fi fost biciuit cu iarbă de mare. Ridicându-și brațul la nas, adulmecă halatul din brocart satinat. Dar nu mirosea a așa ceva. Nu, mirosea a mic dejun. Se gândi la asta vreme

de un moment, iar apoi un zâmbet îi lumină chipul. Tuturor oamenilor le plăcea micul dejun.

Dormitorul lui Celeste se afla chiar în fața lui. Mirosul de vopsea proaspătă și de lipici pentru tapet era puternic. Foarte bine, trebuie că au pregătit o cameră frumoasă pentru fata lui frumoasă.

Își aranjă reverele halatului, își îndreptă umerii și înghiți restul vinului. Cu o grijă exagerată, puse sticla pe dușumea și strânse mânerul în palmă. Deschizând ușa, păși încrezător înăuntru.

Capitolul 8

– Nu putem să mai facem asta niciodată!

Celeste rosti cuvintele cu voce tare. Le rosti cu fermitate, cu calm, pe un ton hotărât – adresându-le dormitorului gol. Se prefăcea că îi vorbește domnului Throckmorton, pentru ca, atunci când va intra în biroul lui, să nu ezite. Și trebuia să se ducă să-i vorbească. El îi ceruse. El dorea să-i vorbească despre copii... O, dar nu acesta era motivul pentru care ea voia să-l vadă. Voia să-l vadă pentru că o sărutase. Ticăloșia lui o ținuse trează toată noaptea, zvârcolindu-se și răsucindu-se, cu toate că în marele dormitor se afla un șemineu și un încălzitor pus sub pat.

Și ar fi vrut să afle de unde știuseră servitorii când se va duce ea la culcare. De unde știuseră când să aprindă focul și să încălzească așternuturile?

Probabil că domnul Throckmorton era vinovat de toate cumplitele rele. De faptul că-i provocase o erupție lui Ellery. Că avusese grijă de ea. Că o sărutase până când... până când uitase cu totul că el îi provocase iritația lui Ellery. Pentru că, în mod cert, el o făcuse. În lumina strălucitoare a zilei, era sigură că acea erupție nu apăruse singură într-un moment atât de convenabil.

Privind în mica oglindă, își verifică înfățișarea. Părea îngrijită, îmbrăcată într-o rochie de serj trainic. Dar rochia avea culoarea frunzelor de primăvară. Își înnodase în jurul taliei o panglică de o lungime generoasă, de un auriu palid, legată în față și cu capetele

pierzându-se în faldurile fustei. Își trecuse o fâșie îngustă, din același material, prin părul lung, cosițele fiind strânse în coc. Avea un guler cu dungi aurii și marginile ondulate, la baza gâtului, iar mânecile lungi îi accentuau brațele subțiri. În timpul sejurului la Paris, învățase o sumedenie de trucuri feminine al căror scop era să-i sublinieze în mod atrăgător și economic trăsăturile.

Totuși, reflexia care o privi din oglindă era a unei femei înțelepte. Se ocupase de educația a patru copii, trăise în străinătate, vizitase Italia și Spania, își petrecuse verile în Rusia, la locuința de la țară a ambasadorului. În toată această perioadă, se transformase dintr-o fetișcană șleampătă, timidă și prostuță într-o femeie. Nimic n-ar fi trebuit să-i poată clinti fermitatea... și totuși neinteresantul domn Throckmorton o zăpăcise chiar din prima seară.

Ei bine, avea să-i spună că așa ceva nu se va mai întâmpla. Nimic nu se va mai întâmpla între ei, pentru că îl iubea pe Ellery.

Străbătu cu pași fermi coridorul slab luminat. În vreme ce se îndrepta spre bibliotecă, murmură acele cuvinte – „Nu putem să mai facem asta niciodată!" – și încercă să se convingă că tonul era deopotrivă hotărât și matur.

Totuși, picioarele începură să i se târască pe când se apropia de biroul lui, trecând prin anticamera însorită. Camera aceasta fusese amenajată pentru a fi confortabilă, cu rafturi de cărți și ferestre înalte, și fotolii comode, primitoare pentru oricine aștepta să stea de vorbă cu domnul Throckmorton. Apropiindu-se pe vârfuri de ușa interioară deschisă, trase cu urechea, dar nu auzi nici un sunet. Of, de ce își amintea cu atâta claritate cele petrecute seara trecută, în tăcerea din acel coridor? Când se gândea că avea să-l vadă pe domnul Throckmorton, își amintea gustul lui. Alte femei, femei nici pe departe atât de sofisticate ca ea, se sărutau cu diverși gentlemeni fără să-și facă atâtea probleme. Alte femei nu păreau să considere acest act atât de intim cum îl considera ea, însă probabil că asta era din pricina lipsei de exercițiu sau poate – oprindu-se, rămase cu un picior în aer – că Ellery avea să se dovedească a săruta mai bine decât frații lui. Sărutul lui Ellery avea să șteargă senzația buzelor domnului Throckmorton lipite de ale ei.

Așa că trebuia să se năpustească pur și simplu în biroul lui și să spună: „Nu putem să mai facem asta niciodată!"

În loc de asta, bătu la ușă.

– Domnule Throckmorton? rosti ea.

Nu primi nici un răspuns. Pășind înăuntru, se opri în mijlocul biroului gol și privi în jur. Fusese renovat. Fiecare piesă de mobilier fusese cumpărată cu chibzuință și gust rafinat, și nu vădea nici un pic din personalitatea domnului Throckmorton, indiferent ce personalitate ar fi avut.

Se încruntă. Nu că ar fi înțeles caracterul domnului Throckmorton. Îl cunoștea pe acel Garrick din copilăria ei, iar bărbatul cu care avusese de-a face cu o seară în urmă nu păruse a fi același om. Domnul Throckmorton o intimidase întotdeauna, dar, după seara trecută, nu mai era intimidată, era... nu știa cum era. În orice caz, era hotărâtă să nu mai fie sărutată.

Așezându-se pe scaunul de lemn cu spătar drept aflat în fața biroului mare și strălucitor, decise că era curioasă în mod legitim în legătură cu domnul Throckmorton. La Paris, descoperise că era o femeie prietenoasă, plină de vitalitate. Un personaj atât de captivant precum domnul Throckmorton i-ar fi stârnit cu certitudine interesul.

Constată că scaunul era tare și era așezat cu spătarul spre ușă. Se mută pe un alt scaun, aflat lângă peretele lateral, și se întrebă dacă ar trebui să se ducă la bucătărie pentru micul dejun. Totuși, voia să scape de acea conversație, aceea cu ocazia căreia ea urma să-i spună domnului Throckmorton...

Din anticameră, îi atrase atenția o scurtă rafală de cuvinte șoptite. Cineva, o femeie, era supărat, aproape gâfâind de spaimă și de grabă. Altcineva, un bărbat, îi răspunse. Tresărind, Celeste își dădu seama că amândoi vorbeau rusește, limbă pe care ea o înțelegea.

– Englezul a fost trădat. Poliția l-a ridicat de la locul de întâlnire. L-au luat și, de atunci, nu s-a mai auzit nimic de el.

Femeia vorbea rusa clasei de jos, la fel ca și servitorii ambasadorului.

Șocată, Celeste se lipi de perete. Ce se întâmplase? Despre ce vorbea rusoaica? Ce căuta în Anglia?

– Ești sigură. Ai văzut cu ochii tăi?

Bărbatul avea un accent mai aristocratic, dar rusa lui era grosolană și neșlefuită.

– Totul. Puteam să fiu și eu prinsă, dar trăsura închiriată în care mă aflam și-a pierdut o roată, așa că am întârziat.

– O împrejurare norocoasă.

Din tonul lui nu reieșea că o considera o împrejurare norocoasă.

– Cineva a dat în vileag locul, rosti femeia cu o voce imperioasă, guturală. Este singura explicație. Stanhope, trebuie să-i spui stăpânului.

Stanhope! Celeste și-l amintea pe Stanhope. Fusese secretarul domnului Throckmorton, tovarășul lui din anii petrecuți în India și, din câte își amintea ea, erau foarte apropiați.

Înalt, rafinat, domnul Stanhope combina aerul nesăbuit al aventurierului cu satisfacția de sine a nobilului britanic. Părul lui castaniu avea o tunsoare perfectă. Pistruii dansau pe nasul lui cârn și palid. Zâmbetul lui îi fermeca pe bărbați și pe femei deopotrivă. Purta hainele cu eleganță, potrivindu-se de minune printre lorzii din înalta societate și oamenii de afaceri londonezi îmbrăcați în costume sobre, care veneau atât de des în vizită.

– Înțeleg, Ludmila, răspunse Stanhope. Îi voi spune stăpânului. Acum, trebuie să te duci să te odihnești. Ai făcut un drum lung până aici și trebuie să pleci cât mai curând posibil.

– O să-l văd pe stăpân înainte să plec? întrebă femeia. Ca să-i poți zice exact cuvintele mele?

Stanhope nu se împrietenise însă cu servitorii. Cei de la bucătărie luau cu toții în zeflemea aerele lui, ordinele pe care le dădea și, mai presus de orice, tatăl ei nu-l plăcea. Îl numea pe Stanhope un neghiob băgăcios, căruia nu-i ajungeai nici cu prăjina la nas. Celeste învățase să respecte judecățile tatălui ei.

În clipa aceea, nu-i plăcu tonul folosit de Stanhope pentru a i se adresa sărmanei femei înspăimântate.

– Nu știu dacă stăpânul are timp să te vadă, se răsti el. Este ocupat și nimeni nu trebuie să știe.

– Îmi dau seama, dar...

– Nu mi-ai ascuns nici o informație, nu-i așa? întrebă Stanhope cu asprime.

– Nu, dar aș vrea...

– Atunci, n-ai de ce să te temi. O să vorbesc eu cu el. O să-i spun tot ce mi-ai zis și totul va fi bine.

Vocile se estompau, însă Celeste desluși clar chinul femeii.

– Dar atât de multe lucruri au mers prost, încât mă tem pentru viața mea.

– O să mă ocup eu de tot...

Plecaseră. Celeste rămase cu capul sprijinit de perete, încercând să priceapă semnificația conversației auzite. Stăpânul? Domnul Throckmorton? De ce ar primi el informații despre un englez și arestarea acestuia? De ce se temea femeia pentru viața ei? De ce...?

Auzi doi bărbați vorbind în anticameră. Ușa se închise în spatele lor, iar Celeste se întrebă stânjenită dacă ar fi trebuit să-și facă cunoscută prezența.

Stanhope spuse:

– N-a vrut să vă vadă. A dorit să se întoarcă imediat. Știți cât de timidă este.

– Aș fi vrut totuși s-o văd.

Domnul Throckmorton. Desigur.

– Este o treabă serioasă.

Chiar părea o treabă serioasă. Și vocea lui era serioasă.

„Probabil că vorbeau despre rusoaică."

– A plecat deja. M-a asigurat că-i o coincidență că omul nostru a fost arestat. Pur și simplu, s-a aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Celeste se întrebă cât de mult pierduse din conversația dintre Stanhope și femeie. Sau poate că... Rusa lui Stanhope era cultivată, dar nu fluentă. Poate că nu înțelesese nuanțele. Ușa spre anticameră se deschise.

– Trimite pe cineva după ea, îi ceru domnul Throckmorton pe un ton imperativ. Vezi dacă o poți opri. Vreau să vorbesc cu ea.

– Da, domnule.

Se auzi un mic pocnet, ca și cum Stanhope ar fi bătut din călcâie.

Ușa se închise. Celeste detesta faptul că trebuia să dea ochii cu domnul Throckmorton, știind bine cum părea faptul că fusese ascunsă în biroul lui și auzise atât de multe. Dar asta îi amintea de intrigile care se țeseau la fiecare colț al casei ambasadorului rus, iar acolo învățase să înfrunte orice situație imediat și fără jenă.

Așa că ieși de după ușă cu toată demnitatea unei femei care știe că se află într-o situație dificilă și spuse:

– Domnule Throckmorton?

El se îndrepta spre birou și nu se opri, nici nu tresări. Parcă ar fi știut că ea se afla acolo. O privi fix în ochi.

– Garrick!

Ar fi trebuit să știe că el nu va uita.

– Să vorbești atât de familiar nu este potrivit din moment ce...

Se opri drept în fața ei, vârfurile picioarelor sale atingându-i tivul rochiei.

– Din moment ce vom lucra împreună? Din moment ce este zi? Se apleacă spre ea, iar gura nu-i zâmbea, însă era de neuitat. Din moment ce nu ne-am sărutat?

Când învățase să fie atât de deconcertant?

– Să lucrăm. Ziua. Fără săruturi. Nu putem să mai facem asta niciodată.

El își îndreptă trupul și se îndepărtă de ea.

– Spune-mi Throckmorton.

– Throckmorton.

– Numai mama n-are nici o problemă să-mi spună Garrick. Am fost nesăbuit să cred că tu ai putea fi – oftă – altfel.

Ea nu se întrebă dacă el plănuise de la bun început să spună „altfel", însă abia dacă îndrăzni să se gândească la celelalte opțiuni, cum ar fi „curajoasă" ori chiar „miloasă"... Domnul Throckmorton era un om bogat, ocupat. Nu putea fi singur. Îndepărtă intenționat ideea și fiorul de tandrețe pe care îl trezise în ea.

– Domnul Stanhope n-a înțeles corect ce-a zis femeia. Apoi, își dădu seama cât de directe fuseseră cuvintele ei și încercă să reformuleze. Ceea ce vreau să spun e că stăteam aici și vă așteptam, și l-am auzit pe domnul Stanhope vorbind cu Ludmila...

Domnul Throckmorton trecu pe lângă ea, se așeză pe scaunul său din spatele biroului și își încrucișă brațele. Soarele strălucea prin fereastra din spatele său, contrastul dintre lumină și umbră făcându-l să fie doar o siluetă întunecată, nemișcată. Pe un ton la fel de rece ca stepele rusești, spuse:

– Stanhope a vorbit cu Ludmila aseară.

-O! Celeste nu-și găsea cuvintele. Cred... am crezut că vorbeați despre rusoaica de adineauri.

Urmă o pauză lungă.

-Adineauri, l-ai auzit pe Stanhope vorbind cu o rusoaică?

-Cu câteva momente în urmă. Acolo, rosti ea arătând cu mâna.

Domnul Throckmorton făcu din nou o pauză. Se uită fix la ea, cu o privire atât de intensă, încât ar fi putut să-i desprindă pielea de pe carne.

-Ce-a spus rusoaica?

-Că englezul a fost trădat și arestat. Aproape că și ea era să aibă aceeași soartă, dar un accident a făcut-o să întârzie. A vrut să stea de vorbă cu dumneavoastră... adică, a vrut să-l vadă pe stăpân și am presupus că de dumneavoastră este vorba, însă Stanhope a zis că nu, că sunteți prea ocupat. A trimis-o undeva să se odihnească.

-Îți dai seama de ce-l acuzi pe Stanhope? se răsti el.

-De a nu fi capabil să înțeleagă rusa?

El se ridică din spatele biroului, blocând strălucirea soarelui cu umerii săi largi.

-Totuși, dacă ai dreptate...

-Este o limbă foarte dificilă, îl scuză ea pe Stanhope. Am fost în Rusia cu ambasadorul și cu soția lui. Au refuzat să vorbească altă limbă în fața mea, astfel încât să pot învăța să vorbesc corect. Dacă n-ar fi fost insistența lor, probabil că n-aș fi înțeles-o deloc, deoarece ei vorbesc fluent engleza și franceza.

El se îndreptă spre ușă.

-Așteaptă aici!

Din tonul vocii, ea își dădu seama că era un ordin.

Throckmorton străbătu cu pași mari coridorul care ducea spre apartamentul mamei lui, mintea lui analitică punând faptele cap la cap.

FAPT: În ultimul an, fuseseră prea mulți pași greșiți în organizația lui de spionaj.

FAPT: Ruşii doreau dominaţia în Asia Centrală pentru aceleaşi motive ca şi englezii – bogăţia Indiei şi a pământurilor de dincolo de ea era inimaginabilă.

FAPT: Trebuia să se bazeze pe un interpret, deoarece el nu ştia rusa.

Scrâşni din dinţi când ajunse la acest aspect. Putea să rezolve cea mai dificilă problemă de matematică. Înţelegea nuanţele diplomaţiei. Putea să organizeze o expediţie şi s-o conducă prin trecătorile din Himalaya. Putea să organizeze o petrecere, să danseze vals şi s-o sărute pe Celeste pentru a o supune. Dar nu putea rosti mai mult de câteva cuvinte în altă limbă decât a lui, iar de înţeles înţelegea şi mai puţin. Era un domeniu în care eşuase. Iar el ura să eşueze, dar şi mai mult ura poziţia de dependenţă în care îl punea acest fapt.

Ceea ce îl duse la faptul următor: depindea de Stanhope pentru a-i traduce mesajele care îi veneau în alte limbi. Stanhope vorbea rusa şi germana, franceza şi italiana, urdu şi hindi. Secretarul lui avea un talent pentru limbi pe care Throckmorton nu-l poseda. Asta îl atrăsese iniţial la Stanhope.

FAPT: Celeste lucrase pentru ambasadorul rus vreme de trei ani.

Celeste putea fi spioană.

Bătu ferm în uşa lui Lady Philberta. Camerista mamei lui, Dafty, deschise uşa, pregătită să se răstească fiindcă fuseseră deranjate, dar se opri la vederea lui. Dafty nu se afla în serviciul lui. Lucra exclusiv pentru mama lui, pe post de cameristă. Făcea comisioane şi îndeplinea anumite misiuni care le-ar fi făcut pe majoritatea femeilor să se cutremure. Pe Dafty n-o impresiona nimic, bătrâna englezoaică dovedind constant că stătea bine cu nervii. Făcu o plecăciune.

– Domnule?

– Trebuie să vorbesc imediat cu stăpâna ta.

Ea dispăru în adâncurile apartamentului. El o auzi vorbind şi, aproape imediat, ea se întoarse.

– Încă îşi termină toaleta, domnule, dar zice că puteţi intra.

O urmă pe Dafty și intră într-o odaie în care o văzu pe mama lui în capot, nemachiată, cu părul lăsat liber pe umeri. Acum, în clipa aceasta, își arăta fiecare zi a vârstei sale și îi aminti de o corabie despuiată de pânze, care se legăna ciudat ținută în loc de ancoră.

- Ce problemă este atât de importantă de n-a putut aștepta?

- Problema este Celeste.

Sprâncenele ei se ridicară.

- Nu te poți descurca totuși cu ea?

- Nu-i vorba de asta. Zice că Stanhope a mințit în legătură cu un mesaj pe care mi l-a dat astăzi.

- A spus ea asta?

Dafty trecu un pămătuf cu pudră peste obrajii lui Lady Philberta. În vreme ce praful se risipea în aer, Lady Philberta începu să strănute.

- Nu tocmai. A zis că Stanhope nu înțelege bine rusa.

- Desigur, ea o vorbește bine. Lady Philberta dădu din cap. De unde știe ea...?

- Se afla în biroul meu.

Îi explică situația în timp ce Dafty termina coafura lui Lady Philberta. După ce el isprăvi, ea luă cutia cu ruj de la Dafty și îi spuse acesteia:

- Dragă, vrei să dai o fugă să vezi dacă o găsești pe Ludmila în casă? Vrem neapărat să stăm de vorbă cu ea.

Dafty făcu o plecăciune.

- Grăbește-te, adăugă Lady Philberta. Și ai grijă să nu te vadă Stanhope.

Cu o abilitate tăcută, care nu dezmințea încrederea pe care Lady Philberta o avea în ea, Dafty părăsi camera.

- Rușii te-au descoperit. Ei bine, ai coordonat problema Asiei Centrale vreme de patru ani. Este o perioadă lungă în care n-ai fost dibuit, rosti Lady Philberta pe un ton filosofic.

- Mi s-a zis că ni se întâmplă tuturor. Enervat de sincronizarea proastă, dar conștient că nici un moment n-ar fi fost potrivit, rămase nemișcat și gânditor. Va trebui să mărim paza domeniului.

– Copiii! Lady Philberta își duse mâna la inimă. Dacă au ocazia, rușii nu vor ezita s-o răpească pe Penelope sau pe Kiki și să se folosească de ele pentru a obține informații de la tine.

El se gândi la acest aspect și un ghem de frică, total nefamiliar, începu să i se strângă în stomac.

– Copiii vor avea permanent o gardă de corp, nu doar când se află afară. Nici o precauție nu era suficientă, însă el își alesese oamenii cu grijă. Avea să stea de vorbă cu ei, pentru a se asigura că loialitatea lor nu se evaporase, așa cum se temea că se întâmplase cu a lui Stanhope. Dacă Dafty o găsește pe Ludmila, cum vom discuta cu ea? Va trebui să trimiți după un translator. Nici tu n-ai talent la limbile străine.

– Da, și îmi pare rău că ți-am transmis acest defect. Își puse o aluniță de tafta lângă gură. Dacă o găsim, mă tem că va trebui să acceptăm că Stanhope ne-a mințit.

– De ce? De ce să ne mintă? De ce să... trădeze toată munca noastră, tot ce consideram sacru?

– Pentru bani. Clătină din cap. Dragă, știu că este prietenul tău, dar gândește-te. Când i-ai făcut rost de un loc la universitate, n-a avut răbdarea să termine cursurile pentru a deveni avocat. Când l-ai făcut administrator al domeniului, s-a dovedit incompetent, nefiind în stare să se ocupe de bani. Iar aventurile lui romantice rivalizează cu ale lui Ellery.

– Totuși, este alături de mine de ani întregi, un servitor credincios și indispensabil pentru mine și pentru Imperiul Britanic. A călătorit împreună cu mine la avanposturile cele mai oribile, din cele mai primitive teritorii. S-a dovedit de cea mai mare încredere în timpul negocierilor cu rajahii și cu oficialii ostili.

Aplecându-se spre oglindă, ea se dădu cu ruj pe pomeți și îl întinse cu vârfurile degetelor.

– Da, dar am cunoscut și alți bărbați care au fost mari aventurieri, însă niciodată capabili să se obișnuiască totuși cu realitatea vieții de zi cu zi. Stanhope îmbătrânește și, în ciuda unui început promițător, nu este altceva decât secretarul tău.

– Am urcat în pasul Rohtang. Am supraviețuit unei avalanșe. Throckmorton își trecu degetele prin părul îngrijit pieptănat. Am băut împreună lapte bătut de iac.

Ea oftă nerăbdătoare. Trădarea prietenului său îi ardea măruntaiele lui Throckmorton.

- Mamă, mi-a salvat viața.

Degetele ei ezitară deasupra dermatografului.

- Serios?

- Într-o ambuscadă. A încasat o lovitură de pumnal care îmi era menită.

- Cu câți ani în urmă? întrebă ea cu subînțeles.

El se îndreptă spre fereastră, luptându-se cu îndoielile care îl frământau.

- Tatăl lui a fost baron. Mama lui a fost fiica unui conte și una dintre cele mai reci femei din câte am întâlnit. El a crescut în înalta societate și se aștepta să-și ia locul printre cei mai buni când tatăl lui a pierdut totul la o mână de whist și s-a împușcat.

Vocea lui Lady Philberta oglindi starea sa analitică atunci când intră în garderobă și rosti: Ești respectat. Ești bogat. Și ai o familie, cu toate că este una dificilă.

- Unii dintre ei.

Auzi un foșnet de mătase.

- Tu pari să ai totul. Te invidiază.

- Da, dar ceea ce, la suprafață, pare perfect de fapt nu este, iar el îmi cunoaște secretele. Știe câte ore îmi petrec muncind. La instrucțiunile mele, s-a dus să le plătească pe iubitele lui Ellery. Throckmorton o oferi pe Celeste drept jertfă. Și Celeste ar putea fi invidioasă pe succesul familiei. Fiica grădinarului ar putea fi o spioană a rușilor.

- Ar putea fi.

Nu găsi prea mare alinare în perspectiva aceea.

- Dar tu nu crezi că e posibil?

- Nu, dar eu sunt în domeniul ăsta de 47 de ani. Lady Philberta reveni în cameră. Nimic nu-i imposibil.

Throckmorton se ciupi de baza nasului. Nu acesta era răspunsul pe care și-l dorise. Voise asigurări, însă mama lui, fostă spioană pentru britanici, nu îi putea oferi așa ceva.

- N-ar trebui să subestimăm perspicacitatea rușilor. Bărbați mai înțelepți decât tine au căzut din cauza unui chip drăguț. Ei ar putea spera să te prindă în capcană.

Se întoarse spre mama lui.

– Dar s-o trimită pe Celeste, când toată activitatea ei din acești ultimi patru ani e bine cunoscută! N-are sens. N-are sens să se întoarcă pentru a-l dezonora pe tatăl ei. N-are sens să se prefacă îndrăgostită de Ellery, când eu sunt miza.

Rochia argintie de ceai din mătase georgette a lui Lady Philberta se undui în urma ei. Părul alb era strâns la ceafă, iar două șuvițe cădeau, acoperindu-i urechile. Acum, se mișca grațioasă, ca o corabie cu toate pânzele sus. Ca de obicei, el se minună la vederea transformării. Oprindu-se lângă scaun, femeia luă un șal de cașmir și și-l așeză lejer pe umeri.

– Unde e ea acum?

– În biroul meu, așteaptă să-i ofer plăcerea prezenței mele.

Clipi. Alesese prost cuvintele.

Lady Philberta îl ignoră amabilă.

– Trebuie să considerăm că este posibil ca ea să fi manipulat situația pentru a ajunge la tine. Se află în biroul tău.

– Rușii ar trebui să fie proști ca să conteze pe frumusețea ei pentru a-mi întuneca mințile.

Ea râse cu un amuzament fățiș.

– Te simți insultat că ei te-ar putea crede susceptibil de așa ceva.

Ziua începuse prost și se derula tot mai prost, iar el se gândi că știa cine purta vina pentru tulburarea lui.

– De când a apărut ieri...

Făcând un efort, Lady Philberta deveni serioasă.

– Nu poți să dai toată vina pe domnișoara Milford.

– Asta-i adevărat. Pot să dau vina și pe Ellery.

Pe cel mai sever ton al ei, spuse:

– Aș zice că, astăzi, n-o să ai parte de complicații din partea lui Ellery.

– Haide, mamă, doar nu-ți imaginezi că puteam să prevăd dezastrul din dormitor!

– Cred că prevezi mai multe decât spui.

– N-a fost rănit.

– Serios? Își ridică o mână pentru a-i opri protestele ulterioare. Nu contează, dragă. Ce e făcut e bun făcut. Din moment ce ai reușit să-l îndepărtezi pe Ellery, putem să ne concentrăm

asupra acestei situații neplăcute cu Stanhope, încheie ea și se îndreptă spre ușă.

– Cu Ellery, am rezolvat-o, zise el.

Celeste aștepta în biroul lui, o femeie care, dacă nu era ea cea trimisă să-l seducă, va fi cea sedusă.

Capitolul 9

Când îi auzi pașii, Celeste tocmai dădea din cap citind dintr-o carte o pe care o scosese din biblioteca domnului Throckmorton. Își frecă obrajii pentru a înlătura senzația de somnolență, apoi se ridică și se răsuci spre ușa deschisă.

– Celeste!

El se apropie de ea cu pași lini, ușori. Nu mai părea sinistru și, cu toate că nu era Ellery – ea nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos ca Ellery –, emana forță și încredere la fiecare mișcare. Comentariile ei despre talentele lingvistice ale domnului Stanhope provocaseră o neliniște mai mare decât crezuse ea, însă era convinsă că domnul Throckmorton avea să rezolve situația. Era genul de bărbat care rezolva orice situație. Arătând spre cartea din mâna ei, el rosti:

– *Oliver Twist*. Ce părere ai?

– Nu-mi place.

Un zâmbet înflori lent pe chipul lui.

– Serios? De ce?

– E scrisă prea pompos, iar acțiunea se desfășoară prea lent, iar Oliver e un asemenea martir, încât e greu să-ți mai pese dacă supraviețuiește sau nu. Amintindu-și că volumul era al lui și că, probabil, era una dintre cărțile sale favorite, se grăbi să adauge: Dar sunt sigură că va deveni mai interesantă pe măsură ce o s-o citesc.

– Nu te deranja. O smulse din mâna ei. Mai devreme, te-am apreciat ca fiind altfel. Mă bucur că opinia mi s-a confirmat.

Franchețea lui și lipsa de tact aproape o făcură să izbucnească în râs, dar, cumva, la lumina zilei, să râdă împreună părea mai primejdios decât să se sărute. Așa că îl privi cu seriozitate.

– Cum e cu femeia? Ați găsit-o?

El îi pecetlui buzele cu un deget.

– Uită de ea. Se ocupă cineva de problema asta. De fapt, aș prefera să nu mai pomenești niciodată de ea. Nimănui. Promite-mi!

Ea dădu din cap, dar mintea îi lucra rapid. Ce curios. Se părea că domnul Throckmorton credea că Stanhope interpretase intenționat greșit cuvintele femeii, dar de ce?

– Nu te mai gândi la asta, insistă domnul Throckmorton. Își apăsă mai tare degetul pe buzele ei – se părea că îi făcea plăcere să-i atingă buzele –, apoi îl îndepărtă. Nu este important. Hai să vorbim despre...

– Despre faptul că nu mai putem să facem aia niciodată. El nu-i răspunsese ultima dată când zisese asta, așa că îl înfruntă cu bărbia ridicată. N-a fost bine. Îmi dau seama că a fost doar o reacție spontană la penumbră și la muzica îndepărtată, și nimic de care să ne învinovățim, însă simt că trebuie să-mi exprim clar poziția.

Sprâncenele lui se ridicaseră în timpul discursului ei și rămaseră la o înălțime întrebătoare.

– Scuză-mă, draga mea, dar... poziția ta în legătură cu ce?

– Cu acel sărut!

Sprâncenele coborâră. Erau niște sprâncene mai curând drăguțe, stufoase și întunecate deasupra unor ochi cenușii bordați cu gene negre, însă Celeste era descumpănită că acestea puteau transmite opinii prin simpla folosire. În clipa aceea, el era amuzat, iar ea se aștepta la comentarii condescendente despre faptul că ea făcea prea mult caz pentru un simplu salut. Însă el nu spuse asta, ci zise:

– Speram să discutăm despre Ellery.

– Despre Ellery?

– Ți-l amintești pe Ellery? Fratele meu. Înalt – indică o înălțime mai mică decât a lui –, frumos, descurcăreț.

Throckmorton avea o înclinație neplăcută spre sarcasm.

– Da, speram să-l văd pe Ellery astăzi.

Expresia de pe chipul lui Throckmorton nu se schimbă nici o clipă.

-Cum dorești, dar nu cred că o să-i facă plăcere.

-Nu mă deranjează să văd câteva pete.

-Acum, nu mai sunt doar câteva pete. Throckmorton își drese glasul. Ellery a avut parte de o micuță catastrofă noaptea trecută. Cred că toți servitorii de la etajul de sus au auzit.

Ei i se tăie răsuflarea de îngrijorare.

-Ce fel de catastrofă? Este...?

-N-a fost rănit grav. Throckmorton părea a avea dificultăți în a-și menține aerul serios. Pe întuneric, a intrat în dormitorul greșit. S-a împiedicat de un maldăr de cutii de clei și vopsea veche și a dărâmat o scară și niște draperii abia puse. A speriat-o de moarte pe menajeră, iar doicile au țipat atât de tare, încât i-au trezit pe copii.

-A intrat în camera copiilor?

-Într-un dormitor de lângă camera copiilor. Acum, pe lângă faptul că trebuie să facă baie cu tărâțe de ovăz, valetul lui trebuie să-i desprindă bucățele de tapet din păr, are mâna susținută de o eșarfă și șchioapătă. Din fericire, vopseaua a ieșit imediat, dar a făcut ca petele de pe pielea lui să devină albastre.

-Albastre?

Throckmorton făcu un gest, incapabil să descrie culoarea. Acel albastru pe care îl capătă rufele când pui din greșeală ciorapi albaștri cu rufe albe.

Din păcate, Celeste fu nevoită să se lupte și ea cu nevoia imperioasă de a râde.

-O, Doamne!

Disperată, își drese glasul. Să râdă! De Ellery! Împreună cu domnul Throckmorton! Asta nu se va întâmpla niciodată.

-Vreau să fie foarte clar. Își ridică bărbia și își încordă trupul. Plănuiesc să mă mărit cu Ellery.

El clipi ca și cum vehemența ei l-ar fi luat prin surprindere.

-Ei bine... da. M-am gândit eu că acesta este motivul întregii agitații. Ceea ce-mi aduce aminte de faptul că vreau să vii azi la ceaiul din grădină.

-Nu schimbați subiectul. Pot să-l fac pe Ellery să mă iubească și...

Conștientiză cuvintele lui.

-Ceai? În grădină? Ceaiurile erau o tradiție în familia Throckmorton atunci când se afla acasă, iar vara, la aceste ceaiuri

participau atât oameni faimoşi, cât şi infami din guvern şi din societate. Lady Philberta era pe drept omagiată pentru eleganța lor, varietatea lor şi pentru însufleţirea participanţilor. Tatăl ei era pe drept lăudat pentru frumusețea aranjamentelor. Cu siguranță, niciodată înainte, fiica grădinarului nu fusese invitată să facă altceva decât să servească.

– De ce...? A fost ideea lui Ellery?

Încruntându-se cu severitate, Throckmorton spuse:

– Eu controlez transporturile şi interesele întregii lumi. Eu mă ocup de plantațiile din est şi din cele două Americi. Mă crezi incapabil să pun la cale simplul complot de a te pune să fascinezi înalta societate?

Ea îşi umezi buzele.

– Nu mi-am dat seama...

– Că eu controlez atât de multe interese?

– Că vreţi să mă puneţi să fascinez înalta societate.

– Ceva trebuie făcut. Ellery m-a însărcinat să mă ocup de tine. M-am gândit la toate variantele şi cred că te-ai simţi mai bine să-i cunoşti pe toţi la ceai decât la un dineu protocolar. Îi luă mâna şi i-o mângâie. Vei face cum doreşti, desigur, dar îmi permiţi să-ţi dau un sfat?

Ea dădu din cap, gândurile ei gonind spre dormitorul în care se afla garderoba ei. Oare ce haine ar fi fost potrivite pentru un ceai englezesc în grădină? El continuă:

– N-aş pomeni imediat de relaţia mea cu Milford.

Mintea ei reveni în camera în care se afla, întrebându-se dacă să se simtă ofensată.

– Domnule Throckmorton, este tatăl meu şi e cel mai bun grădinar din Anglia. Sunt mândră să fiu fiica lui.

– La fel cum şi el este mândru de tine. Pur şi simplu, sugerez că, odată ce înalta societate te-a acceptat la sânul ei – iar cu stilul şi cu inteligența ta, aşa se va întâmpla –, vor accepta cu greu să te respingă, indiferent de motiv. Pentru binele lui Ellery, propun asta. Nu i-ar plăcea să fie evitat.

Throckmorton îi prezentase un amestec puternic de flatare, realitate şi vis împlinit, iar Celeste fu atât entuziasmată, cât şi înspăimântată.

- Mulțumesc pentru îndrumare. Voi încerca să fac așa cum sugerați.

- Dar?

- Dar, dacă voi fi întrebată, îmi voi mărturisi originea.

- Desigur. Să nu minți niciodată. E prea greu de ținut minte ce i-ai spus și cui. Acum, vino! Azvârli cartea pe birou. O să te duc în camera lui Ellery.

El îi răsuci palma în mâna lui, ținând-o așa cum ar fi făcut-o un iubit și o strânse. Palma o furnică la atingerea mâinii lui, iar degetele i se crispară ca și cum nervii i-ar fi tresărit sub piele. Se trase puțin îndărăt, dorind să se opună acestei intimități, dar, înainte să poată obiecta, el îi puse mâna pe brațul lui.

Drumul prin casă fu plin de impedimente, cele mai multe sub forma câtorva oaspeți care se treziseră înainte de amiază, iar acum rătăceau pe coridoare în căutarea micului dejun. Fiecare persoană se opri să-l salute pe Throckmorton și să-i fie prezentată lui Celeste. El o prezentă cu grație și firesc. Când oaspetele devenea interesat de trecutul ei, Throckmorton se scuza spunând că promiseseră să-l viziteze pe sărmanul Ellery.

Celeste nu știa cum arătau ea și Throckmorton împreună, însă vedea cum se uitau oaspeții la ei. Scrutător. Cu siguranță, ei nu credeau... dar nu conta ce credeau. Aveau să descopere adevărul destul de curând. Între timp, ea avea să-l vadă pe Ellery.

Ellery pe care ea îl iubea cu adevărat. Ellery, cel cu care declarase că se va mărita. Iar reacția lui Throckmorton fusese... deloc impresionantă. Ea se întărise pentru o dispută, însă el doar ridicase din umeri și acceptase. Ar fi trebuit să jubileze. În schimb, se simțea îngrijorată. Nesigură. Și un pic dezumflată. Throckmorton acceptase atât de bine vestea, iar ea nu se putea împiedica să nu se întrebe... de ce?

Traversară coridoare, urcară scări și, în cele din urmă, ajunseră la ușa din capătul unui hol larg. Throckmorton dădu din cap spre ea. Ea bătu la ușă și rosti:

- Ellery, sunt eu, Celeste!

La început, nu auzi nimic. Apoi, mânerul se roti, iar ușa se întredeschise, dar nu mai mult de 5 centimetri.

- Celeste? Vocea lui Ellery era serioasă, bărbătească. Draga mea, tu ești?

Ea își apăsă mâinile pe ușă.

– Ellery, am venit să te văd.

– Nu atâta vreme cât arăt așa.

Dintr-un motiv oarecare, ea îi aruncă o privire lui Throckmorton. El stătea nemișcat și tăcut, chipul fiindu-i complet inexpresiv. Însă sprâncenele probabil că exprimau din nou o opinie, pentru că ea simți dezaprobare. Foarte bine, Ellery era orgolios. Dar măcar avea de ce să fie orgolios. Ea îi vorbi prin ușă.

– Nu-mi pasă cum arăți.

– Petele au început să-mi treacă. În curând, te voi putea vedea din nou. Ezită. Părul meu s-ar putea să fie acum tăiat într-un mod nou și original...

– Nu mă deranjează.

Nu-i pomeni de faptul că Throckmorton îi spusese de ce.

– Și șchiopătez.

– Vreau doar să te văd.

Nu îndrăznea să recunoască asta cu voce tare, însă dorea să scape de prezența constantă a fratelui lui Ellery.

– Throckmorton, ești acolo? întrebă Ellery.

– Sunt aici, rosti Throckmorton pe un ton liniștitor.

– Ai grijă de Celeste, așa cum mi-ai promis?

– Am grijă.

– Iată, Celeste, fredonă Ellery. Throckmorton a promis să aibă grijă de tine așa cum meriți, iar Throckmorton își ține întotdeauna promisiunile. Fă ce-ți spune să faci și du-te unde-ți spune să te duci. Îți jur că vei fi în siguranță alături de el.

Throckmorton îi atinse brațul și îi arătă că ar trebui să plece.

Ea își apăsă și mai tare palmele pe ușă, simțind greutatea lui Ellery sprijinită de tăblie, dorind să simtă realitatea existenței lui Ellery sub palmele ei.

– Îmi doresc...

– Și eu îmi doresc, draga mea, zise Ellery. Du-te cu Throckmorton și ne vom vedea mâine.

Throckmorton își puse brațul în jurul taliei ei și o împinse.

Ea și-ar fi dorit să nu plece, dar era o prostie. Să insiste să rămână ca să stea de vorbă cu o ușă. Să insiste ca Ellery, care nu dorea asta, să continue să comunice cu ea, deși acesta ar fi preferat să stea în baia cu tărâțe de ovăz sau să-și țină ridicat piciorul rănit.

- La revedere!

Vocea ei se frânse în cel mai dureros mod.

- La revedere, draga mea! Ai grijă de tine!

Vocea lui Ellery fu caldă și sinceră, însă ușa se închise ferm, iar el plecă.

Ea se împiedică de covorul de pe coridor.

Throckmorton o sprijini vârându-și mâna sub brațul ei.

- L-ai auzit pe Ellery. Trebuie să ai grijă de tine. N-ar fi bine să te rănești.

- Nu.

Se simțea stânjenită și deplasată. Nimic nu decurgea așa cum trebuia. Se simțea în contradicție cu sine însăși, neștiind dacă locul ei era în grădină, în salon sau în sala de studiu. Știa unde i-ar spune tatăl ei că-i este locul. Știa unde insista ea că-i e locul.

Se uită pieziș la bărbatul care o ținea de braț.

Dar ce-ar zice Throckmorton? El era un mister pentru ea – aparent, un aliat, însă totuși... totuși, nu era omul pe care și-l amintea. Omul pe care și-l amintea se folosise de forța personalității sale pentru a o face să urmeze școala de guvernante. Insistase că se va acomoda acolo, că experiența avea să fie benefică pentru ea și o asigurase că, dacă nu-i va plăcea nici după perioada de studiu, o va aduce personal înapoi la Blythe Hall.

Desigur, avusese dreptate. Îi plăcuse Londra, îi plăcuse să facă parte dintr-un grup de fete asemenea ei și îi plăcuse aventura. Dar acum... ei bine, acum, se afla acasă și nu se simțea la locul ei. Ce să facă? Cum să se regăsească?

Se apropiară de palierul de unde scara cea mare cobora, iar scara mai mică urca spre etajul al doilea. Acolo, descoperi răspunsul. Anunță:

- E vremea să-i cunosc pe copii.

De data aceasta, Throckmorton se poticni.

- Pe copii?

- Cei de care trebuie să mă ocup. De aia am venit să vă văd în această dimineață.

- Așa e. El ezită. Totuși, aș vrea să te pregătești pentru ceaiul din grădină.

- Ceaiul din grădină va avea loc peste patru ore.

Luându-i brațul, o conduse la parter.

– Ascultându-te vorbind cu Ellery, mi-am adus din nou aminte de importanța de a face o impresie bună la ceaiul din grădină. Ia orice cameriste dorești ca să te ajute să te pregătești.

Ea privi îndărăt către scară.

– Dar copiii!

– Ar fi mai bine pentru tine dacă nu te-am prezenta deocamdată. Nu până nu descoperim care va fi rolul tău adevărat.

– Dar...

– Nu pot să te mint. Ceaiul de azi s-ar putea să fie dificil, plin de capcane pe care societatea le creează pentru a-i diferenția pe cei de-ai lor de ceilalți. Când vei apărea astăzi, vreau să fii odihnită, proaspătă, îmbăiată și hrănită. În coridorul care ducea spre dormitorul ei, se înclină. Frumusețea ta, desigur, te însoțește pretutindeni.

O lăsă acolo, privind în urma lui, nefericită și confuză.

Ce nebunie îl apucase pe de obicei sofisticatul domn Throckmorton? De ce n-o lăsa să-i cunoască pe copii?

– Tată, crezi că Throckmorton e nebun?

Milford își ridică privirea de la plantele lui și se uită la fiica sa, lumina vieții lui, care se afla lângă el ținând în mână o tavă elegantă și părând tulburată.

Așa deci. Începuse deja.

– Ți-am adus prânzul, adăugă ea.

– Mulțumesc, fata mea.

Puse săpăliga la dreapta azaleei – întotdeauna o punea acolo, deoarece săpăligile aveau tendința de a dispărea –, își dădu jos mănușile, iar apoi se ridică și își îndreptă spinarea. Probabil că era prea bătrân ca să mai mânuiască săpăliga și să smulgă buruieni, dar îi plăcea să-și vâre mâinile în bogatul pământ din Suffolk. Știa că fiica lui înțelegea.

Ah, Celeste înțelegea multe lucruri despre el. Cât de mult o jelise pe mama ei. Câte griji își făcea pentru ea. Ceea ce nu înțelegea era ea însăși și locul ei în lume, iar pe el îl durea inima când se gândea cât de dură va fi prăbușirea când totul se va fi încheiat. Dar nimeni nu știa mai bine decât el că un om tânăr trebuia să-și învețe lecțiile pe cont propriu.

– Nebun zici? Acceptă tava. Throckmorton zici?

- El mi a spus să-i zic așa, rosti ea pe un ton defensiv.

- Nu, vreau să spun... am crezut că vei vorbi despre domnul Ellery.

- Oh! Celeste își încleștă degetele pe materialul fustelor. Domnul Ellery are o erupție de la căpșuni.

- Serios?

Așezându se pe banca de piatră de sub ramurile curgătoare ale salciei, Milford privi tava din mâinile sale. Esther îi trimisese un codru de pâine, felii de brânză Stilton, mere coapte în aluat și o cană cu bere. Se părea că bucătăreasa nu avusese vreme să-i trimită prânzul ei de obicei elaborat, cu pâine tăiată felii și brânza tăiată cu onduleuri. Poate că slujba asta începea să devină prea mult pentru ea.

- O boală prostească.

- Îl mănâncă!

- Fac pariu că nu lasă pe nimeni să-l vadă. Milford dădu din cap la vederea supărării ei evidente. E puțin cam vanitos domnul Ellery al nostru.

- Are motiv.

Razele de soare furișate printre frunze cădeau asupra lui Celeste făcând-o să semene atât de mult cu mama ei, încât Milford înghiți un nod care i se pusese în gât.

- Stai cu mine. Hai să împărțim mâncarea.

Ea se așeză cu o mișcare repezită a fustelor. Vai, avea și gesturile mamei ei. Plină de feminitate și indignare în timp ce bărbatul habar n-avea de ce se făcuse vinovat. Rupând o bucată de pâine, i-o oferi. Ea o luă și începu să ronțăie unul din capete.

- Am crezut că vei ajuta la aranjarea grădinii.

Arătă dincolo de pajiște, spre colina unde zeci de servitoare și lachei se agitau cu pregătirile pentru petrecere.

- Mi-am făcut treaba. Florile sunt în toată gloria lor.

Nu trebui să se uite pentru a vedea zigzagurile de tufișuri, alei și ziduri care duceau spre vârful dealului. Acolo, cândva în secolul trecut, un nebun cu prea mult timp și bani construise un castel. O, nu un castel adevărat. Nici măcar o clădire funcțională. Fusese construită să arate ca o ruină. Bogătașii numeau acel gen de castel un fleac gotic și, doar când se gândea la asta, lui Milford îi venea să pufnească disprețuitor.

Dar, văzând că servea drept piesă centrală a grădinii, făcuse tot ce putuse pentru a aranja locul. Iedera creştea peste pietre. Ici şi colo, plantase câţiva trandafiri sălbatici căţărători pentru a da culoare primăvara şi caprifoi galben pentru a da un parfum dulce. Bogătaşilor le plăcea, aşa că urcau treptele şi se aşezau pe bănci pentru a admira priveliştea grădinilor din jur şi a peisajului rural de dincolo de ele.

Grădinile de jos erau cele care făceau inima lui Milford să crească de mândrie păcătoasă. Fiecare mică grădină împrejmuită înflorea într-o abundenţă de parfumuri şi culori. Fiecare alee era o plăcere, cu stejari care asigurau umbră şi plante care bucurau ochiul şi nasul. Iar în marea grădină centrală, unde chiar acum slugile puneau mesele... ei bine, acolo strălucea cu adevărat talentul lui de a pune florile în locuri unde lumina soarelui ajungea la ele şi unde se puteau prinde bine în pământ. Vai, bogătaşii vor mişuna azi prin toată grădina lui, bărbaţii călcând-o în picioarele lor mari şi butucănoase, femeile rupând florile cu fustele lor largi. Vor exclama, minunându-se de atâta splendoare, iar el pentru asta trăia.

Luă o îmbucătură şi recunoscu că era la fel de grozavă ca de obicei. Esther făcuse o pâine bună, neagră şi îndesată, exact aşa cum îi plăcea lui. Iar ea ştia foarte bine. Asta era problema cu acea femeie. Îşi cunoştea valoarea prea bine. Nu era nevoie ca un bărbat să laude o asemenea femeie. Nu din moment ce se lăuda ea tot timpul.

Unii ar fi spus că era o femeie atrăgătoare – cam de vârsta lui, înaltă, cu oase mari, cu destulă carne pe ea, aşezată în proporţii plăcute. Părul ei era roşu înspicat cu cenuşiu, iar mâinile purtau semnele anilor munciţi în bucătărie. Nu era drăguţă – ar fi contrazis pe oricine ar fi afirmat asta. Însă, când zâmbea, îl putea face pe un bărbat să uite de trăsăturile ei şi trezea în el dorinţa să se încălzească la flacăra bucuriei sale. Păcat că îi zâmbea prea rar.

Mestecă încet, înghiţi şi se hotărî că nu-i pasă. Mâna lui Celeste se strecură pentru a lua o felie de brânză, iar mintea lui reveni la întrebarea pe care ea i-o pusese.

– Cred că domnul Throckmorton este atât de ager la minte cât poate fi un bărbat. Ce te face să crezi că e nebun?

– Multe lucruri. Degetele ei se împletiră. Seara trecută, a dansat cu mine.

Milford o privi pieziş.

– Eşti o fată drăguţă.

– Dansează de obicei cu fetele drăguţe?

– De obicei, vorbeşte despre afaceri zi şi noapte.

Ea dădu din cap.

– Poftim! Mi-a vorbit despre dans şi despre Paris. Mi-a făcut un tur al casei.

– Voia să te ţină departe de petrecere şi de domnul Ellery.

– Nu, a făcut-o din cauza erupţiei şi pentru că Ellery l-a rugat.

Milford dădu din nou din cap.

– Asta e ce ţi-a spus el.

– Deci, tu crezi că el i-a pricinuit cumva lui Ellery acea iritaţie? Şi eu m-am gândit la asta.

Înghiţi în sec. El dori s-o liniştească, dar nu ştia cum. Deja îi spusese ce părere avea despre planul ei de a pune mâna pe domnul Ellery. Îl auzise. N-ar fi dorit să-l audă iarăşi, însă presupuse că de aceea se afla acolo. Pentru a auzi mai multe lucruri de bun-simţ de la el. Diferite.

– Trebuia să-i cunosc pe copii în această dimineaţă, zise ea.

– Tu eşti guvernanta.

– În schimb, Throckmorton a decis că ar trebui să-mi petrec vremea pregătindu-mă pentru ceaiul din grădină.

Bună bere! Esther nu putea pretinde că făcuse ea berea, iar el putea să parieze că asta o înfuria.

– Ah, şi ce cauţi tu la ceaiul din grădină?

– O! Celeste îşi aranjă fustele. El m-a invitat.

Milford încetă să mai mănânce.

– El? Domnul Throckmorton? El te-a invitat?

– Deci, vezi, tată, nu e aşa de îndoielnic cum ai crezut să dansez şi să mănânc, şi să fiu cu Ellery.

Îi zâmbi cu impertinenţă. Însă el văzu nesiguranţa de dincolo de surâsul ei.

– Domnul Ellery va fi acolo?

Chipul ei se posomorî. Milford mâncă o bucată de plăcintă. Se pare că zorul din bucătărie nu o împiedicase pe Esther să facă o crustă reuşită. Detesta să recunoască, dar a ei era cea

mai pufoasă pe care o mâncase vreodată. Păcat că limba ei era atât de ascuțită și întotdeauna îl cășuna pe el. Celeste privi peste grădini.

– Throckmorton pare mult mai plăcut decât îmi aminteam.

Milford se opri cu mâna la jumătatea drumului spre gură.

– Domnul Throckmorton?

– Pare singur și cumva melancolic.

– Fratele cel mare? vru Milford să clarifice.

– Singurul motiv pe care îl pot găsi pentru a nu mă fi prezentat copiilor în această dimineață este chiar cel pe care mi l-a dat – că dorește foarte mult ca eu să fac o impresie bună la ceai, așa că vrea să am timp să mă pregătesc.

Milford încercă s-o întrerupă, dar lentoarea discursului propriu îl împiedică.

Plină de avânt, ea continuă:

– Este chiar minunat dacă te gândești la asta, cu toate că nu-i deloc măgulitor. Pot să fiu gata în mai puțin de-o oră. Tot ce trebuie să fac este să-mi schimb rochia. Între timp, o să mă duc singură să-i cunosc pe copii. Va vedea ce poate realiza o femeie eficientă.

Până să reușească Milford să formuleze un protest, Celeste îl sărutase pe obraz și se grăbea către casă. Clătinând din cap, el își dori să poată îndura durerea pe care o vedea planând asupra viitorului ei. Dar nu exista nici un leac pentru asta. Avea adevăruri grele de aflat, iar el nu o putea face în locul ei.

Capitolul 10

– Pe toți dracii, Throckmorton, iat-o pe tânăra aceea atrăgătoare cu care te plimbai aseară pe coridoare, și ține doi copilași de mână.

Comentariul colonelului Halton îl smulse pe Throckmorton din discuția entuziasmată despre potențialul aluminiului în pictură și producerea de bijuterii – deținea o parte dintr-o rafinărie –, atenția lui revenind la grădina în care se desfășura

petrecerea mamei lui. Pietrișul aleii scârțâi sub picioarele lui când se răsuci pentru a o vedea pe Celeste încadrată de foișorul parfumat de trandafiri cățărători albi – și cât de departe putea fi de el în întinsa grădină principală.

Le ținea de mâini pe Penelope și pe Kiki.

Pentru Dumnezeu! Cu nici patru ore în urmă, îi ceruse în mod specific...

– Copiii sunt ai dumitale? întrebă Lord Ruskin.

Throckmorton ignoră implicația întrebării. Le ceruse servitorilor s-o pregătească pe domnișoara Celeste pentru ceai. Nimic altceva, le spusese el. Ceaiul din grădină avea prioritate. Servitorii fuseseră încântați când el le dăduse acea poruncă, imaginându-și că el sprijinea planul prostesc al lui Celeste de a se mărita cu Ellery. Se simțise vinovat să crească astfel în ochii lor când, de fapt, el intenționa să-i întindă o cursă.

Dar acei servitori credeau că ea nu făcea nimic rău. Nici unul dintre ei nu s-ar fi gândit că era ceva greșit în a-i duce pe copii la ceaiul din grădină.

Foarte bine. Nu le făcuse nici un rău copiilor, așa că, poate, nu era spioană. În schimb, îl adusese pe copilul nelegitim al lui Ellery la petrecere, pentru a face paradă în fața înaltei societăți, într-o încercare evidentă de a pune capăt logodnei lui. Throckmorton nu va îngădui să se întâmple așa ceva. Întorcându-se spre gentlemenii cu care stătuse de vorbă, le adresă acel zâmbet care îi înspăimânta pe servitorii lui.

– Scuzați-mă! Cu toate că îi repugna să facă asta, îl bătu pe umăr pe secretarul aflat lângă el. Stanhope, ține-mi locul și spune-le despre celelalte minuni pe care le poate face aluminiul și despre ideile mele de a extinde rafinăria.

Stanhope făcu o plecăciune spre bărbații adunați acolo. Se descurca bine și cu aplomb în asemenea situații, înțelegându-se de minune cu lorzii din înalta societate, dar și cu oamenii de afaceri londonezi care aveau legături cu Throckmorton. Foarte mulți oameni – să recunoaștem adevărul – preferau compania lui Stanhope mai mult decât pe cea a lui Throckmorton. Oamenii semănau mult cu niște vaci proaste.

Privind acel chip familiar, prietenos, lui Throckmorton abia îi venea să creadă că Stanhope era capabil de vreo nelegiuire, cu atât mai mult... nu, nu părea posibil.

– Stanhope este mâna mea dreaptă. Întrebați-l tot ce doriți.

Schițând o plecăciune scurtă, Throckmorton străbătu aleile și mulțimea care flecărea, pentru a ajunge la Celeste. Chiar trebuia să plece înainte ca prea mulți oameni să-i vadă pe copii.

Prea târziu. Tânărul viconte Blackthorne îi ațînu calea lui Celeste. Aceasta făcu gropițe în obraji și făcu o reverență. Se aplecă și le vorbi copilelor. Acestea salutară politicoase, Kiki cu o reverență care îi înfoie rochia purpurie, Penelope cu un gest ferm și eficient.

Sosirea unui copil nelegitim nu necesita vreun anunț, așa că majoritatea oaspeților probabil că își puneau întrebări în legătură cu identitatea lui Kiki. Oare ce spunea Celeste despre copil?

El se uită spre Lord și Lady Longshaw și spre Hyacinth. Aceștia priveau spre Celeste și spre fete. Nu era momentul ca ei să afle de existența lui Kiki, nu în clipa în care se simțeau nesiguri de afecțiunea lui Ellery.

Din nefericire, toată lumea avea să facă speculații referitoare la copii și la motivul apariției lor. Copiii nu veneau la ceaiul din grădină. Ceaiul era o activitate pentru adulți, cu conversații pentru adulți și mâncare pentru adulți. Se uită spre mama lui, pentru a-i cere ajutorul, însă aceasta se afla în mijlocul prietenilor apropiați, cu spatele la el.

Celeste și copiii făcură câțiva pași în vreme ce Lord Blackthorne le vorbea cu însuflețire. De două ori văduvul conte de Arrowood sări peste un tufiș scund pentru a ajunge în calea lui Celeste. Fură schimbate saluturi politicoase. Kiki țopăi puțin de nerăbdare, strângând mâna lui Celeste. Penelope stătu tăcută, rochia ei practică de un albastru întunecat și șorțulețul simplu fiind un reproș mut la adresa voalurilor și dantelelor purtate de femeile de la petrecere.

Micul grup înaintă, Lord Arrowood alăturându-se și el lui Celeste. Date fiind frumusețea lui Celeste, accentul și zâmbetul ei deschis, sigur că avea să-i atragă pe gentlemeni, mai ales la o asemenea ocazie neceremonioasă unde își puteau lua libertatea de a se prezenta singuri.

Throckmorton, care mergea pe o alee paralelă cu cea pe care se afla Celeste, dar nu avea totuși nici o intenție de a sări peste tufișuri pentru a ajunge la ea, nu avu șansa de a o intercepta înainte de a ajunge în mijlocul petrecerii. Însă trebuia să-i ajungă curând, înainte să se producă dezastrul. „Oare ce explicații dădea ea în legătură cu Kiki?"

Celeste purta o rochie de un trandafiriu vibrant, care făcea ca ținuta ei să strălucească precum un răsărit de soare. Un larg și demodat guler de dantelă îi înconjura baza gâtului, iar manșete la fel de late îi strângeau încheieturile delicate. Lărgimea fustei îi scotea în evidență talia subțire, iar croiala corsetului îi sublinia sânii fermi...

Throckmorton curmă aceste gânduri. N-ar trebui să observe veșmintele lui Celeste, nici talia, și nici sânii. Ar trebui să se concentreze asupra rezolvării acestei neobișnuite întorsături de situație și să remarce ceea ce era evident – faptul că ea avea rochii frumoase și scumpe, mult peste posibilitățile unei guvernante. Cu siguranță, acesta era un indiciu al complicității cu rușii.

– Domnule... Throckmorton?

El ignoră chemarea nesigură din spatele său, concentrându-și atenția asupra lui Celeste și a alaiului ei tot mai mare. Simți cum niște degete se încleștară pe cotul lui.

– Sau... ăăă... Garrick?

– *Poftim?* se răsti el nerăbdător în vreme ce se răsuci – și se pomeni față în față cu Hyacinth.

Ea se trase îndărăt la auzul tonului său, ochii ei având aceeași culoare violet ca a zambilelor.

– O! Lady Hyacinth. „Este prea fragilă. Prea ușor de rănit. O să-l omor pe frate-meu", se gândi el. Îmi cer scuze! Mă gândeam la ceva.

– Da, o urmăreai pe acea fată, rosti Hyacinth grăbită. Mă gândeam că... aș putea veni cu tine.

„O altă complicație într-o situație deja complicată."

– De ce?

Ea păru a fi luată prin surprindere.

– Ei bine, mă gândeam că m-aș putea alătura celorlalți tineri, în loc să stau cu părinții mei.

– Da! N-avea vreme s-o convingă să renunțe. O idee foarte bună. Iar ea probabil că trebuia să fie distrasă de la grijile legate de logodna ei. Ia-mă de braț!

Cu un zâmbet timid, ea se conformă.

– Mulțumesc! Îmi iubesc părinții, dar uneori sunt cam plictisitori. Însă ei au încredere să fiu cu tine pentru că ești...

Se opri, cu ochii mari și înspăimântați.

El o îmboldi s-o ia din loc și grăbi pasul.

– Aproape la fel de plictisitor ca și ei, termină el propoziția în locul ei.

Dintr-un motiv oarecare, declarația ei îl enervă, cu toate că nu știa de ce. Se mândrea cu faptul că este pragmatic. Nu se putea plânge pentru faptul că o tânără prostuță îl considera searbăd.

În fața lor, Lord Featherstonebaugh mergea împleticit chiar în fața lui Celeste. Nașul lui Ellery își imagina că este un crai mai în vârstă, irezistibil pentru fete, iar fetele se gândeau că este inofensiv și chiar îl încurajau în vreme ce Lady Featherstonebaugh își dădea ochii peste cap și făcea comentarii despre proștii bătrâni.

Celeste îl ascultă cât vorbi, apoi arătă spre copii și îi dădu un soi de explicație.

Lord Featherstonebaugh se dădu îndărăt cu o plecăciune, un zâmbet jalnic jucând pe buzele lui ridate.

Celeste mai fermecase un bărbat, chiar dacă îl concediase.

– Boșorog prost, murmură Throckmorton.

Hyacinth îl ignoră, cu privirea ațintită asupra lui Celeste.

– E atât de drăguță. Cine este?

– Este domnișoara Celeste Milford. S-a întors recent de la Paris.

– Desigur. Asta explică aerul ei stilat. Vocea lui Hyacinth era plină de admirație. Hainele ei nu sunt tocmai potrivite pentru Anglia, dar are o înflăcărare pe care n-am văzut-o la alte fete. Ezită. Dacă aș putea fi atât de îndrăzneață, frate... Am auzit că o placi.

El aproape că se sufocă de ușurare. Deci, făcuse măcar un lucru așa cum trebuia. Hyacinth chiar credea că el, nu Ellery, avea o legătură cu Celeste.

-După cum ai spus, este foarte drăguță, rosti el pe un ton neutru.

Dădură un colț, astfel încât, în cele din urmă, ajunseră în spatele lui Celeste, însă Throckmorton n-o putea vedea prin mulțime. Se îndreptau spre colină, spre afurisitul de castel prăbușit care încununa domeniul său. Nu așa plănuise el debutul lui Celeste. Nu așa intenționase să se desfășoare lucrurile. Își imaginase că va sta alături de el, atârnată la brațul lui, tăcută și nesigură în noul mediu. În schimb, cu toată atenția pe care o atrăsese, parcă ar fi fost un demnitar aflat în vizită. Parcă toată petrecerea era dată în onoarea ei, o posibilă spioană și o seducătoare în adevăratul sens al cuvântului, spre deosebire de sărmana Hyacinth. Își coborî privirea spre fata aflată la brațul lui.

-Îți place petrecerea asta?

-Ei bine, eu... Este minunată, desigur, totul e așa cum ar trebui, doar că Ellery...

Doamne sfinte, buza de jos îi tremura!

-Da. Mare ghinion cu căpșunele și cu celălalt accident.

Îi auzi geamătul. Nu era de mirare că tatăl ei era atât de protector. Ea era groaznic de deschisă, de sinceră, de vulnerabilă. Dacă voia să supraviețuiască în lumea dură a înaltei societăți, trebuia să învețe să se păzească și să-și controleze reacțiile.

-Care celălalt accident?

Umerii lui se încordară, iar el se scotoci în buzunar după batistă, în caz că ea începea să plângă prea tare.

-S-a împiedicat și a căzut, asta-i tot.

-O, Doamne! Privi îndărăt. Ar trebui să mă duc la el.

-N-o să stea de vorbă cu tine. Doar prin ușă. Dar... da, mai târziu, ar trebui să te duci să vorbești cu el. El nu știa cum să se comporte cu o fată care îl iubea pe Ellery și dorea să se mărite cu el. Ei bine, știa, însă nu-i putea face curte lui *Hyacinth*. Dragul de el se simte neglijat.

De fapt, lui Throckmorton îi făcea plăcere gândul ca fratele lui să se ocupe de o fată înlăcrimată. Lasă-l pe Ellery să aibă de-a face cu câteva dintre problemele pe care le crease. Ea își coborî vocea până la nivelul unei șoapte.

-Nu va vrea... nu va vrea să mă vadă?

-Dar va vorbi cu tine.

-Atunci, mă duc la el, rosti ea cu o voce însufleţită de hotărâre.

-Dar după ceai, spuse Throckmorton. La urma urmelor, această petrecere este dată în cinstea ta.

În timp ce urcau, el pierdu din vedere micul grup care o înconjura pe Celeste. Dând un colţ, văzu că aleea era goală, însă auzi dintr-o parte un strigăt de bucurie.

-Un leagăn! Hyacinth păru la fel de entuziasmată precum Kiki. Îmi plac leagănele.

Throckmorton îşi dădu seama că nici ea nu era prea departe de copilărie. Desprinzându-se de el, ea se grăbi spre leagăn.

Plasate pe un loc plat între două grămezi de stânci, atârnate de un cadru robust, vopsit în alb, deasupra căruia se aflau coroanele copacilor, placa şi funiile formau un leagăn care era visul oricărui copil. Throckmorton şi-l amintea bine din copilăria lui. Acum, Kiki pusese stăpânire pe el. Kiki, cu buclele ei blonde, cu ochii ei mari şi albaştri, cu pielea măslinie şi un zâmbet strălucitor. „Ce explicaţie dăduse Celeste pentru ea?"

Ochii i se îngustară când o văzu pe Penelope stând într-o parte, cu mâinile încrucişate în faţă, aşteptându-şi răbdătoare rândul. Cu părul ei castaniu şi drept, cu privirea directă a ochilor ei căprui, Penelope se uită la el. Dar şi ea semăna cu mama ei, cu pielea ei palidă, lăptoasă şi cu graţia zveltă. Moartea Joannei zdruncinase temeliile micii lor familii – Penelope fusese pierdută şi disperată, iar el se străduise să-i ofere sentimentul securităţii. Crescuse devenind un copil mai matur decât vârsta ei, iar el se bucurase de asta.

Acum, Kiki venise, iar pacea lor fusese distrusă. Penelope căzuse pradă izbucnirilor de indisciplină şi de rele.

Privirea lui se îndreptă spre Celeste. Păruse perfect potrivită sarcinii de a restabili pacea în casă. Detesta să piardă această oportunitate, detesta ca de planurile sale să se aleagă praful. Dar, chiar dacă nu era spioană, era totuşi o sirenă.

Mai mulţi bărbaţi şi femei apărură, trecând pe lângă el în drum spre sufletul petrecerii. Spre Celeste.

Celeste păşi în spatele lui Kiki şi o împinse. Kiki ţipă de fericire în timp ce se ridică în aer, fustele fluturându-i în jurul genunchilor.

- Așa nu se poate, anunță Celeste și o opri pe fată.

Strânse rochia bine sub Kiki. Hyacinth se grăbi s-o ajute, iar Throckmorton o văzu pe Celeste spunându-i ceva lui Hyacinth, iar apoi, o văzu pe Hyacinth râzând. Celeste fermecase un alt suflet nebănuitor. Dar nu pe Hyacinth. Așa ceva nu se putea. Ce-i zicea lui Hyacinth despre Kiki?

Porni spre leagăn. Hyacinth o împinse pe Kiki. Fiica lui Ellery țipă din nou. Celeste o privi un moment, apoi o luă pe Penelope de mână și se îndreptară... spre el. Privirile lor se întâlniră. Ea zâmbi.

Dar el nu-și dăduse seama că ea era conștientă de prezența lui. Era îmbrăcat la fel ca și restul bărbaților, cu o haină neagră și pantaloni. Se aflase departe, în spatele alaiului. Iar ea nu păruse deloc să-l observe. Acum, se purta de parcă știuse tot timpul că el se afla acolo.

Celeste observa tot ce se petrecea în jurul ei, fie datorită unui ascuțit spirit de observație natural, fie ca urmare a unui antrenament intensiv sub îndrumarea unui maestru al spionajului, fie grație ambelor motive. Dacă nu lucra deja pentru ruși, ar fi dorit s-o angajeze el. Multe lucruri ar fi vrut să facă el cu ea.

- Tata!

Penelope zâmbi încântată să-l vadă și îl luă de mână. Interogarea lui Celeste putea aștepta câteva momente. Îi surâse fiicei lui și îi strânse degetele.

- Fetița mea.

Să o privească pe ea era ca și cum s-ar fi uitat în oglindă.

Pe un ton plin de veselie, menit să-i preîntâmpine mânia, Celeste spuse:

- Presupun că vreți să mă certați pentru că am făcut cunoștință cu copilele, deși mi-ați zis să n-o fac. M-am furișat pe lângă ceilalți servitori. Ei nici măcar n-au știut, așa că doar eu merit toate mustrările.

Îi zâmbi și îi apărură gropițele, ca și cum și-ar fi recunoscut duplicitatea. Chiar că ar fi o spioană nemaipomenită, pentru că ar fi fost nevoie de un călău cu inima complet împietrită ca să-i pună ștreangul de gât. Noroc că el, de multe ori, fusese descris ca având inima împietrită.

- De ce ai adus-o pe Kiki? vru el să știe.

– Nu puteam s-o aduc pe Penelope fără s-o iau și pe Kiki.
Ocolea adevărul. Își îngustă ochii uitându-se la Celeste.
– De ce ai adus-o pe Penelope?
– Asta-i o poveste lungă. Își trecu un deget mângâietor pe obrazul fetiței. Se pare că am ajuns la timp în camera copiilor. Mi-e teamă, domnule Throckmorton, că va trebui să angajăm o doică nouă.
El o privi fix pe Celeste. Nu arăta a spioană și a distrugătoare de logodne. Își coborî privirea spre fiica lui. Aceasta stătea tăcută, liniștită, așteptând ca povestea să-i fie auzită.
– O nouă... doică, rosti el.
– Când am ajuns în camera copiilor, ea era legată de scaun, în vreme ce fetele săreau coarda în colțurile încăperii.
– Legată de scaun. El se temea că secretarul era un trădător, că fratele lui voia să rupă logodna, iar fiica lui își legase doica de un scaun. Iar Celeste... Celeste era prea frumoasă, prea bine îmbrăcată și prea deșteaptă. Penelope, ai lăsat-o pe Kiki s-o lege pe doică de scaun?
– De fapt, a fost ideea mea, se confesă ea fără rușine. Kiki nu-i bună de nimic când vine vorba de noduri.
Privind-o pe fiica lui, Throckmorton văzu o licărire de ceva... cum obișnuia să spună mama lui? „Dacă ești în căutarea unui crai, acela-i Ellery. Dacă vrei o năzbâtie făcută ca lumea, mereu va fi Garrick."
Dar Penelope nu fusese niciodată așa. Săltându-și pantalonii, îngenunche alături de fiica lui.
– Penelope Ann, nu trebuie să-ți mai legi niciodată doica.
– Dar, tată, n-a vrut să ne lase afară pentru că a zis că îi vom încurca pe cei care se ocupau de pregătirile pentru ceai și n-a vrut să ne lase să sărim coarda în casă fiindcă a spus că îi dăm dureri de cap. Penelope părea să creadă că reprezintă vocea rațiunii. Trebuie să recunoști că acelea nu erau motive întemeiate pentru a nu ne lăsa să sărim coarda.
El își ridică mâna.
– Să legi pe cineva pentru că nu te lasă să te joci așa cum vrei nu este un motiv suficient de bun.
Ea își puse mâinile în șolduri.
– Atunci, de ce m-ai învățat cum s-o fac?

El o auzi pe Celeste râzând pe înfundate, dar își menținu atenția ațintită asupra fiicei lui.

-În caz că vin niște oameni răi și încearcă să te răpească. Dar numai atunci, Penelope. Ridicându-se, dădu din cap spre Celeste. Poftim! Asta ar trebui să rezolve problema.

Celeste se uită la Penelope. Apoi, îl privi pe el.

-Ați învățat-o pe fiica dumneavoastră să lege oameni?

-Nu știu cum s-o învăț să brodeze, răspunse el sec. Pe tine nu te-a învățat tatăl tău cum să legi oameni?

-Nu, m-a învățat cum să leg trandafiri pe un spalier.

-Hm. Ciudat. Privi chiorâș leagănul. Nu e rândul altcuiva?

-Haide, Penelope. Celeste se grăbi spre leagăn. Tu urmezi.

Throckmorton se întări în așteptarea unei explozii de mânie din partea lui Kiki, dar Celeste îi vorbi și, fără nici un incident, aceasta se dădu jos din leagăn. Penelope sări pe el, iar Hyacinth o împinse.

Apoi, Celeste o aduse pe Kiki lângă el.

Copilul trăncănea ceva în franceză, ca de obicei, și, tot ca de obicei, îi ignoră salutul în engleză. Măcar o dată dacă i-ar fi răspuns... dar trebuia să aibă răbdare. Ea își pierduse mama, la fel cum pățise și Penelope. Reacția ei era să refuze acceptarea noii ei vieți. Putea înțelege asta, însă nu putea încuviința ca ea să-i facă viața grea fiicei lui sau s-o învețe să se răzvrătească... sau să-l ignore cu atâta îndărătnicie.

Kiki țopăia, dădea expresiv din mâini și sporovăia în franceză.

-Spune-i că nu mai are voie să lege pe nimeni, îi ceru el lui Celeste.

-I-am spus.

-A înțeles?

-A înțeles. Celeste nu trebuia s-o zică... dar era clar că fetiței nu-i păsa. Vrea s-o învățați și pe ea să lege oameni.

Celeste părea a avea dificultăți în a-și menține seriozitatea. El o privi cu ochii îngustați.

-Se pare că a fost foarte impresionată de eficiența lui Penelope, rosti Celeste pe un ton vesel.

El își flutură mâna. Își dorea să spună un nu categoric, categoric nu avea s-o învețe pe Kiki să facă noduri. Însă era o oportunitate prea bună...

– Nu învăţ pe nimeni să facă noduri în franceză, zise el privind-o pe copilă şi văzând-o că înţelege.

Îl înţelesese perfect, iar el şi Celeste aşteptară cât timp în ea se dădu o luptă între dorinţă şi rebeliune. În cele din urmă, rebeliunea învinse.

– *Je ne parle pas l'anglais*, îi spuse ea lui Celeste.

Celeste se răsuci spre el.

– Zice că nu vorbeşte engleza.

– Ei bine, eu nu vorbesc franceza.

Kiki bătu din picior.

– *Très stupide*[1].

– A priceput asta destul de repede, remarcă Throckmorton.

– Nimeni nu este atât de neştiutor pe cât pretinde.

Celeste făcu o mică reverenţă spre el, apoi spre zâmbăreaţa Kiki. Nimic din interogatoriul lui nu decursese aşa cum intenţionase. O prinse pe Celeste de braţ şi o îndepărtă de Kiki.

– Ce le spui despre acest copil?

– Despre Kiki? Avu curajul să pară surprinsă. Cui?

El făcu un gest cuprinzător.

– Oamenilor.

– Nimic.

– Cum adică nimic? se răsti el. Trebuie să le fi spus ceva despre fetiţă!

De data asta, îl înţelesese, pentru că deveni serioasă.

– N-am dat nici o explicaţie despre Kiki. Ar putea fi o prietenă a lui Penelope, care a venit azi în vizită. Ar putea fi copilul unuia dintre musafiri. Ar putea fi o verişoară – rudele dumneavoastră din partea tatălui sunt o enigmă pentru înalta societate. Oaspeţilor dumneavoastră nu le pasă cine este ea, domnule Throckmorton. Numai dumneavoastră ştiţi că există un mister. Ea reuşise să facă un lucru pe care doar puţini îl realizaseră vreodată – îl făcuse să se simtă prost. Vă asigur, domnule Throckmorton, că n-aş folosi copilul pe post de armă.

Acum, se simţea ca un calomniator suspicios.

– Mă bucur să aud asta, spuse el ţeapăn. Apoi, îşi dădu seama că tot mai trebuia s-o seducă, iar acum, Celeste îl privea mult mai

[1] E o prostie. (În franceză, în orig.)

puțin apreciativ decât cu o seară în urmă. Așa că adăugă: Îmi cer scuze pentru îndoielile mele nejustificate.

Ea îi acceptă cu seriozitate scuzele.

- Mulțumesc. Acum este un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a vă spune că îmi voi petrece seara în camera copiilor și voi dormi acolo.

El nu plănuise asta și se săturase să se aleagă praful de planurile lui.

- Vei veni la cina din seara asta.

- Ce declarație categorică! Ceaiul de azi este suficient pentru prima mea ieșire.

Îi dădu impresia că manipulase intenționat lucrurile, aducându-i pe copii pe post de diversiune, creând o atmosferă tinerească, neceremonioasă, care descuraja conversațiile mai serioase.

Îl enerva. Acesta era primul ei eveniment social la Blythe Hall, n-ar fi trebuit să fie atât de calmă. N-ar trebui să-i spună lui ce să facă. N-ar trebui ca ea să facă planurile.

- Voi alege câteva femei dintre servitoare care să stea cu fetele, până când voi găsi două doici cu experiență.

- Sigur că da, însă cred că noile doici vor dori un fel de garanție că se află în siguranță. Eu pot să le promit că Penelope și Kiki vor fi mai bine supravegheate de mine. Kiki începu să vorbească arătând spre leagăn. Trebuie să împarți cu alții lucrurile, răspunse Celeste. De ce nu mai construiți pur și simplu încă un leagăn?

Throckmorton rămase siderat.

- Încă unul?

Nu se gândise niciodată la așa ceva.

- Nimeni n-ar trebui să fie nevoit să împartă un leagăn, rosti Celeste cu seriozitate. Îți strică toată distracția, dă un gust amar bucuriei să știi că plăcerea ta este limitată și controlată de altcineva.

El o privi fix. Ea stătea încadrată de ramurile salciei, într-un veșmânt trandafiriu - o visătoare practică. Părul ei împletit în cosițe și ridicat într-un coc îi lăsa gâtul dezgolit, mângâiat de cârlionți mici. Ochii ei de căprioară erau migdalați, cu gene dese, care flirtau fără intenție. Urechile ei erau mici și delicate, nasul, ca un năsturel cârn, buzele... o sărutase seara trecută. Făcuse o treabă

bună, așa cum făcea indiferent ce sarcină avea de îndeplinit. Dar nu recunoscuse față de sine cât de mult îi plăcuse.

Pentru o seducătoare, săruta cu o remarcabilă lipsă de îndemânare. Se lipise de perete, iar mâinile îi atârnaseră pe lângă trup de parcă n-ar fi știut ce avea de făcut cu ele. Îl sărutase cu gura închisă, iar când el își folosise limba, tresărise – și gemuse. Îi sărutase gâtul mai ales pentru a vedea dacă mai putea scoate de la ea acele sunete. Reușise. Incontrolabile sunete de plăcere, foarte măgulitoare pentru un bărbat. Și, în vreme ce femeile cele mai frumoase aveau gust de pudră și de parfum acru, ea avea gust de carne dulce, curată și a visuri de iubit. Vreme de un moment, doar un moment, el își dorise să-și permită și alte libertăți, să-i sărute curba sânilor, să-și coboare buzele de-a lungul brațului ei, pentru a-i săruta încheietura mâinii, acolo unde îi bătea pulsul.

Însă intervenise bunul-simț. În cazul lui Garrick Stanley Breckinridge Throckmorton al III-lea, bunul-simț intervenea întotdeauna.

Probabil că se uitase prea mult timp la Celeste, pentru că ea își feri privirea, iar o culoare trandafirie asemănătoare cu cea a rochiei îi străluci în obraji.

– E ceva... în neregulă? rosti ea cu o voce slabă, ca și cum ar fi știut exact ce era în neregulă, dar nu dorea să recunoască adevărul.

Pentru că, desigur, ea îl iubea pe Ellery. Acest gând îi aduse un gust neplăcut în gură, iar el își dădu seama că acesta era momentul perfect pentru a-și urma planul.

– Deloc. Făcu o plecăciune. Pur și simplu, îți contemplam frumusețea și mă simțeam...

Lăsă propoziția în aer, de parcă ar fi fost incapabil să găsească vorbele potrivite. Celeste se îmbujoră și mai tare și se uită oriunde, numai la el nu. El ar fi spus mai multe, însă Kiki îl întrerupse cu o rafală aprigă în franceză. Ușurarea lui Celeste fu la fel de puternică precum enervarea lui. Celeste îi răspunse în franceză, apoi traduse în engleză.

– Este vremea ca Penelope să se oprească, dar, de asemenea, este vremea ca și alții să se dea în leagăn.

- *Qui est-ce?*[1] întrebă copila.

Celeste aruncă o privire spre el și se răzbună pentru suspiciunile lui.

- Domnul Throckmorton de exemplu.

Throckmorton se încordă și se încruntă la ea. Kiki n-avu nici măcar delicatețea de a-și acoperi gura înainte de a izbucni în râs.

- M-am dat suficient în leagăn la vremea mea, rosti el țeapăn.

- Sunt sigură că ați făcut-o, domnule Throckmorton. Și ochii lui Celeste dansau. Însă ce vă împiedică să nu vă dați și acum?

El își îndreptă umerii, se înveșmântă în demnitatea sa de parcă ar fi fost roba neagră a unui avocat și spuse:

- Foarte bine. O voi face.

Capitolul 11

Throckmorton se îndreptă cu pași mari spre leagăn. Mulțimea se desfăcu, făcându-i loc să treacă. În urma lui, o auzi pe Kiki sporovăind în franceză. Auzi foșnetul fustelor lui Celeste în timp ce aceasta se grăbea să țină pasul cu el. Auzi o tuse. Auzi pe cineva pufnind. Auzi un icnet. Zgomotul mișcării mai multor picioare. Aproape că putu să savureze agitația plină de uluire iscată în spatele său.

Ajuns lângă leagăn, o observă pe Lady Hyacinth zâmbindu-i lui Lord Townshend, care o împingea pe Penelope. O văzu pe Penelope dându-se în leagăn cu acel zâmbet fericit pe care i-l zărea prea rar. Ezită, i se părea păcat să-i întrerupă plăcerea. Dar, dacă nu o făcea el, avea să fie altcineva, iar el avea să-i arate lui Celeste... N-ar trebui să dorească să-i arate nimic, și totuși, cumva, amuzamentul ei, convingerea că nu va renunța niciodată la demnitate într-atât încât să se dea în leagăn... ei bine, ea îl enervase.

[1] Cine este? (în franceză, în orig.)

Apucă unul dintre stâlpii care susţineau leagănul şi aşteptă, aşa cum făcea orice copil, să-i vină rândul. Hyacinth îl observă. Lord Townshend rămase cu gura căscată.

Penelope îşi târî piciorul pe pietriş. Nu părea deloc surprinsă să-l vadă stând acolo.

– Vrei să te dai şi tu, tati?

– Vreau să mă dau şi eu, confirmă el.

Penelope sări din leagăn şi bătu scândura cu palma. El îi zâmbi, apoi îi surâse lui Hyacinth, care, spre aprecierea lui, reuşi să-şi ascundă surpriza. Într-adevăr, fata chiar îi întoarse zâmbetul. Îndreptă o privire rece spre Lord Townshend care încremenise locului.

– Nu voi avea nevoie de ajutorul dumitale.

Townshend se dădu îndărăt atât de repede, încât se împiedică de unul dintre suporturile leagănului.

Throckmorton se uită spre mulţime. Nu mai văzuse niciodată atât de multe guri căscate în acelaşi timp. Până şi micuţa Kiki, blondă cu ochii albaştri, ciufulită, arăta ca şi cum îi fugise pământul de sub picioare. Le arătase tuturor că nu era tipul previzibil şi înţepat care îl credeau cu toţii. Se aşeză şi se împinse. Observă că ea nu părea consternată. Celeste îl privea... nu, îl studia. Dacă era spioană, era una foarte bună. Îl manipulase să facă un lucru pe care nici măcar nu-şi dăduse seama că îl dorea.

Nu-şi mai amintea cum te simţeai în leagăn. Nu se mai gândise la asta de ani întregi. Alunecarea lină înapoi îl ridica printre crengi. Căderea palpitantă, iar apoi înălţarea atât de sus, încât, dacă îşi încorda privirea suficient de tare, putea vedea dincolo de terasă, spre câmpie şi râul şerpuitor din zare. Apoi, o altă cădere care îi crea un gol în stomac şi stinghia de lemn şi funia îl prindeau şi îl purtau din nou printre ramuri.

O să ceară să se construiască un alt leagăn exact lângă acesta.

Se ridică şi coborî, şi iarăşi urcă, lăsându-se pe spate suficient de mult pentru ca ramurile să-i atingă părul, iar el să vadă cerul printre frunze. Celeste avea dreptate, nimeni n-ar trebui să fie întrerupt atunci când se dă în leagăn. Şi mai era ceva, la care ea nu se gândise – era mai amuzant să te dai în leagăn alături de altcineva. Aproape că îşi putea imagina râsul ei şi fluturarea fustelor lângă el în vreme ce se ridica şi cobora în ritmul legănatului.

Ca un val pe mare, ca o pasăre pe un curent de aer, se înălța și cobora. Se proptea în picioare și se împingea. Simțea cum părul îi mângâie chipul și auzea murmurul vocilor ca și cum s-ar fi aflat la distanță. Aceasta era libertatea – fără afaceri, fără familie, fără obligații. Își dorea să nu se mai oprească vreodată. Nu, nimeni n-ar trebui să fie oprit niciodată, atunci când se dă în leagăn.

În timp ce se mai ridică o dată spre cer, privi spre mulțime. Și îl văzu, la marginea ei, pe unul dintre gentlemenii îmbrăcați în haine sobre. Plăcerea i se risipi ca și cum nici n-ar fi existat. Datoria îl chema.

„Nu era ea."

-Unde e ea? întrebă Ellery cu o indignare grăbită, răstită.

-Șșșt! Throckmorton potrivi greutatea brațului lui Ellery pe umerii lui. O să-i trezești pe musafiri.

Nu Celeste era spioana, ci Stanhope, omul pe care Throckmorton îl considera prietenul său. Stanhope vânduse informații despre mișcările trupelor engleze pe subcontinentul indian. Stanhope era la fel de răspunzător de moartea soldaților englezi ca și cum ar fi mânuit el însuși cuțitul.

-Unde este dulcea mea Celeste? Ellery se opri pe coridorul lung și slab luminat de la parter. Punându-și mâinile pe umerii lui Throckmorton, se holbă la fratele său cu o neîncredere încețoșată. Servitorii au spus că dormitorul ei e aici. Deci, unde este?

Mirosul de brandy din respirația lui Ellery aproape că îl făcu pe Throckmorton să cadă din picioare și îi mulțumi stelei sale norocoase că lucrase în biroul său și îl auzise pe fratele său cel cherchelit rostind numele lui Celeste.

-În noaptea asta, Celeste doarme în camera copilelor, pentru a avea grijă de ele.

Throckmorton trebuia să îndrepte răul făcut folosindu-se de Stanhope – și asta cât mai repede posibil. Așa că nu-i rămânea decât un plan evident.

-N-am văzut-o de zile întregi. Ellery se încruntă cu suferința excesivă a celui care a dat pe gât prea multe pahare. Dulcea mea petunie.

-Doar de o zi întreagă, îl lămuri Throckmorton. Și tu ești cel care n-a vrut să iasă din cameră.

– Sunt urât.

– Eşti frumos, după cum foarte bine ştii.

– Sunt albastru.

Throckmorton îl duse pe Ellery spre unul dintre sfeşnicele de noapte şi se uită chiorâş la el.

– Culoarea pare să dispară – ceea ce, într-un fel, era mare păcat – de fapt, eşti mai degrabă rozaliu.

– M-am spălat. Ellery trase anevoie aer în piept. Mult.

– Curăţenia e la fel de bună ca evlavia, bătrâne. Throckmorton săltă pe umeri braţul fratelui său. Dacă ai fi ieşit, ai fi putut vedea pe oricine ai fi dorit. Preferabil, pe logodnica ta.

Nu pe Celeste. Celeste căreia Throckmorton îi va furniza informaţii false despre planurile englezilor. Apoi, va lăsa impresia că este cu adevărat îndrăgostit de ea. Ceea ce va duce la confesiuni. Îl va face să fie indiscret. Stanhope o va căuta şi, în felul lui fermecător, fără scrupule, o va stoarce pe Celeste de informaţii. Tânăra îi va spune totul, iar ruşii vor fi induşi în eroare.

– A venit să mă vadă azi.

Throckmorton îl conduse pe Ellery spre scări.

– Dulcea ta petunie?

– Nu. Vocea lui Ellery se auzi morocănoasă. Hyacinth. Zambila.

– Ea va fi dulcele tău trandafir căţărător.

Ellery era mult prea beat pentru a înţelege chiar şi o glumă atât de simplă.

– Nu-i nici asta. Apoi, gânditor: Cu toate că miroase frumos. Îmi place o femeie care miroase frumos. Ţie nu?

Dacă reuşeau să vorbească în continuare despre Hyacinth, poate că Ellery îşi va aminti care îi era datoria. Şi poate că Throckmorton reuşea să uite de a lui.

– Lady Hyacinth miroase foarte frumos.

Ellery deveni din nou posac.

– Ai mirosit-o pe logodnica mea? Pentru că trebuia s-o miroşi pe dulcea mea begonie. Ridicându-şi capul, începu să cânte: Celeste! Unde te afli?

– Şşşt!

Throckmorton îşi înfipse cotul în coastele suferinde ale lui Ellery. Fratele său sări într-o parte şi se lovi de balustradă.

– De ce? Vreau să vorbesc cu ea. Drăguţa mea garoafă.

-Dacă încerci să vorbești cu ea la această oră din noapte, singuri în dormitorul ei, taică-său o să-ți smulgă inima din piept cu o mistrie și o să te îngroape sub caprifoi.

Dacă Milford ar fi știut că Throckmorton plănuia să se folosească de Celeste, i-ar fi făcut același lucru - și Throckmorton ar fi meritat-o. Se mai folosise și altă dată de inocenți asemenea lui Celeste. Nu-i plăcea asta. Nu-i plăcuse niciodată. Dar își spusese că scopul scuza mijloacele, că era în joc viitorul Imperiului Britanic, că viețile inocenților depindeau de astfel de subterfugii.

Totuși, gândul de a o lăsa pe Celeste singură cu Stanhope, un trădător și un criminal, făcea să i se încrețească pielea.

Și acesta era motivul pentru care Ellery nu avea voie să o viziteze niciodată noaptea. Un paznic stătea în fața dormitorului ei - dormitor care avea să se schimbe ori de câte ori Throckmorton hotăra asta - și acolo avea să rămână până când ea urma să se întoarcă la Paris. Lucru care se va întâmpla când petrecerea se va sfârși. Când i se va demonstra că nu va putea pune mâna nici pe Ellery, nici pe Throckmorton. După ce își va îndeplini misiunea pentru spionajul britanic.

-Chiar crezi că ar conta dacă m-aș însura cu fiica grădinarului?

-Ai de gând să te însori cu ea?

-Mă gândesc la asta.

-Pentru că miroase frumos?

-Pentru că este... frumoasă și zâmbește... mult.

Throckmorton simți nevoia să-l împingă pe neghiobul de frate-său în jos pe scări. Un coc și două gropițe în obraji, asta era tot ce văzuse Ellery când se uitase la Celeste?

-*Lady Hyacinth* este frumoasă, spuse Throckmorton printre dinții încleștați. *Lady Hyacinth* zâmbește mult.

-Dar Celeste nu... așteaptă nimic de la mine, se răsti Ellery suficient de tare pentru a trezi un mort.

Throckmorton speră că nu-l trezise pe tatăl lui Hyacinth.

-Și ce așteaptă Lady Hyacinth?

Ellery se cutremură.

-Ea spune că sunt un om bun. Spune că sunt deștept și că muncesc mult, și că știu mereu ce am de făcut. Spune că mă respectă

pentru că voi fi stăpânul casei şi tatăl copiilor noştri. Poţi să crezi asta? Mi-a zis toate astea!

Throckmorton simţi nevoia să-şi pună fruntea pe umărul lui Ellery. Prostuţa de fată stricase totul spunându-i de fapt lui Ellery că era vremea să se maturizeze.

Cu doar două ore în urmă, Throckmorton ascultase bolboroselile unei femei pe jumătate înecate, într-o limbă străină, în timp ce tuşea eliminând apa de râu pe care o înghiţise. Văzuse urmele de degete de pe gâtul ei - urme pe care Stanhope i le lăsase. Trebuise să accepte trădarea prietenului său. Acum, plănuia să se folosească de o fecioară inocentă pentru a corecta o mare nedreptate.

Iar lui Ellery îi era greu să accepte maturizarea. Pierde-vară ridicol şi înfumurat. Ellery sughiţă.

- Nu ştiu ce să fac nici măcar cu plodul pe care îl am acum.

- Acordă-i doar ceva atenţie, se răsti Throckmorton. Asta-i tot ce-şi doreşte Kiki.

Ellery se lumină la faţă.

- Celeste ştie ce are de făcut cu copilul meu.

- Atunci, las-o în camera copiilor, ca s-o facă.

Enervarea îl făcu să-l tragă pe Ellery cu considerabil mai multă brutalitate.

- Hei! rosti Ellery manifestând o suferinţă exagerată. Fiindcă Throckmorton nu reacţionă, Ellery dădu dovadă de ceva rămăşiţe ale simţului umorului. Ce-ai păţit, frăţioare? Ai obosit? Ar trebui să faci nani.

- După ce te duc în camera ta. Haide! Throckmorton îl trase mai departe. Deci, Lady Hyacinth a venit să te viziteze azi?

- Ea mă iubeşte, spuse Ellery pe un ton plin de autocompătimire.

Ajunseseră la dormitorul lui Ellery.

- Tu ai încurajat-o.

- Am crezut c-o să mă însor cu ea. Pentru că este cu adevărat o femeie drăguţă, ştii? E deşteaptă şi e amuzantă când ajungi s-o cunoşti, şi e foarte tânără, dar o să devină una dintre acele femei fascinante pe care le-aş putea asculta o veşnicie. Azi - se împletici într-o parte, trăgându-l pe Throckmorton după el -, azi, mi-a zis atât de multe cuvinte frumoase. M-a făcut să râd. Am lăsat-o

chiar să mă vadă. M-a făcut să mă simt... ca și cum aș putea cuceri lumea. Apoi - vocea îi coborî, devenind o șoaptă -, mi-a spus că ea crede că aș putea. Ellery îl împunse pe Throckmorton în piept. Tu ar trebui să te însori cu Hyacinth!

Throckmorton își pierdu răbdarea. Înghesuindu-l pe Ellery în perete, se aplecă spre el.

-Fii atent la mine, frățioare! Ești frumos. Tunsoarea ta de acum va lansa o modă. Iar oaspeții noștri se întreabă unde te afli. Mâine, va avea loc o vânătoare. Iar tu vei ieși din ascunzătoare. Vei fi amabil cu toată lumea, *mai ales* cu Lady Hyacinth *și* cu părinții ei. Mă vei lăsa *pe mine* să mă ocup de problema cu Celeste.

Ellery dădu din cap.

-Tu și Celeste.

Throckmorton îl prinse de braț înainte ca Ellery să intre clătinându-se în cameră.

-Și, mai presus de toate, nu vei mai bea până îți pierzi mințile.

Ellery ezită.

-Dacă o faci, vei pierde totul.

-Garrick, nu vreau să fac asta.

Vocea lui Ellery se auzi răgușită, aproape de parcă s-ar fi luptat cu lacrimile. Poate că, undeva în fundul jalnicei lui conștiințe, înțelegea consecințele faptelor sale.

Și cine era Throckmorton să-i judece pe Ellery și conștiința sa? A lui purta povara lui Celeste și a siguranței ei.

Îmbrățișându-l repede, Throckmorton îl împinse în camera unde aștepta remarcabilul lui valet. Sărmanul om. Ca toată lumea, îl venera pe Ellery, însă Throckmorton nu-și putea imagina când apuca acesta să doarmă.

Throckmorton se îndreptă cu pași mari spre scări și se opri, apoi cedă unui impuls. Permise pașilor să-l poarte în sus, spre camera copiilor. Își spuse că, din moment ce tot era treaz, putea să vadă ce face Penelope. Își spuse că grija excesivă era normală pentru un om implicat în acest disperat joc internațional al spionajului și al contraspionajului.

Totuși, era conștient că Celeste era cea care îl atrăgea. Îi dovedise cât de bine se înțelegea cu copiii și îi dovedise și hotărârea de a-și îndeplini sarcinile pentru care fusese angajată.

Da, de îndată ce petrecerea din casă se va încheia, Celeste avea să fie trimisă înapoi la Paris, Stanhope avea să fie arestat și, desigur, pentru că familia Throckmorton era formată din oameni cinstiți și minunați, îi vor da lui Celeste o sumă mare pentru deranj și ajutor.

Gura lui Throckmorton se strâmbă cinică, iar apoi, își reveni.

Se identifică pentru garda de corp în vreme ce se apropia de camera copiilor. Ca urmare a unei experiențe dure, descoperise că o asemenea precauție îl scutise de o lovitură fatală la cap.

Domnul Kinman – mare, tăcut, inofensiv – deschise ușa.

– Domnule.

Throckmorton se strecură înăuntru. Locul de joacă strălucea în lumina unei singure lumânări. Copiii și Celeste dormeau în camera alăturată. Păși ușor, având grijă să evite trenulețul de lemn care zăcea împrăștiat bucăți pe toată dușumeaua și coarda de sărit care șerpuia pe parchet.

Cât timp se aflase în India, învățase să se deplaseze fără zgomot, iar acesta se dovedise un talent util în meseria sa, și binecuvântă această abilitate acum. Ridicând lumânarea, o duse în dormitor și o ținu deasupra lui Penelope.

Dormea agitat, cu cozile încâlcite, cu pătura răsucită și dată de-o parte, cu trupul îmbrăcat în cămașă de noapte și ghemuit într-o minge tremurândă. O înveli. Îndepărtându-i părul de pe față, simți acea emoție pe care numai un tată o poate înțelege atunci când își privește copilul adormit. Dorea s-o protejeze pe Penelope de toate relele. Voia numai lucruri bune pentru ea. Voia ca ea să fie fericită.

Ea se relaxă sub căldura păturii. În seara asta, era tot ce putea face el.

Se îndreptă spre patul lui Kiki. Nebunatica fetiță dormea liniștită, ca și cum în somn găsea mulțumirea pentru care se lupta cu atâta îndârjire în cursul zilei. Biata copilă. Când o văzu așa, își dori să-i poată oferi ceea ce căuta. Dar ea nu căuta asta de la el, voia afecțiune și aprobare din partea tatălui ei, iar Ellery era prea egoist pentru a ști cum să i le dea.

Astfel că balamucul continua, doar dacă... Mânat de o nevoie pe care nu și-o putu explica, se îndreptă spre cel de-al treilea pat. Spre Celeste. Ea dormea cu mâna sub obraz, cu chipul încruntat,

ca și cum în somn se lupta cu demonii pe care el avea să-i dezlănțuie deasupra capului ei nebănuitor. Dar nu avea să fie atât de rău. Urma să fie mai în siguranță aici decât oriunde altundeva în Anglia sau pe continent și, în plus, își va ajuta țara.

Era ciudat s-o vadă lipsită de însuflețirea stării de trezie. Era atât de energică, atât de dornică să se bucure de viață, încât el aproape că putea să se contamineze cu febra ei tinerească de a ști, de a fi, de a umbla, de a experimenta tot ce avea să-i ofere acea tinerețe. Ar fi fost o pereche potrivită pentru Ellery, iar ei doi ar fi fost o proclamație vie a spiritului și a vervei.

Însă, chiar dacă ieșea nevătămată din această situație în care nu avea cum să câștige, urma să sufere când va descoperi că el îi făcuse curte doar pentru a o despărți de Ellery.

Suspinând, ea întinse un braț. Mâna ei se odihni cu palma în sus pe pătură, degetele fiindu-i ușor îndoite. Încruntarea îi dispăruse de pe chip, lăsându-i doar mulțumirea somnului. Mâna lui se ridică și trecu peste fruntea ei. Dorea să-i îndepărteze părul de pe frunte, așa cum făcuse cu Penelope. Totuși, tandrețea pe care o simțea pentru Celeste nu avea nimic părintesc în ea. Mai curând, această nevoie de a o atinge pe Celeste își avea rădăcinile în dorință și seducție. Trebui să se întrebe dacă nu cumva o vâna pe fată. Era oare motivat mai curând de atracție decât de datorie?

Se uită la pieptul ei care se ridica și cobora. Purta o cămașă simplă, din bumbac alb, cu un guler mic. Așternutul o acoperea și pe ea. Totuși, fără să vadă – fără să fi văzut vreodată și fără a-și îngădui vreodată să vadă –, el știa cum arătau sânii ei. Piele catifelată, albă și tânără, ridicându-se deasupra toracelui în două curbe perfecte, în vârful cărora se aflau două floricele rotunde, de o culoare atât de delicată, încât abia dacă putea fi numită trandafirie. Nu avea nevoie să închidă ochii pentru a vedea întinderea cărnii deasupra și dedesubt – imaginația lui se folosise de delicatețea trăsăturilor fetei și de indiciul oferit de pielea decolteului pentru a completa fiecare detaliu. Ea era ca un portret, iar el era artistul – iar el avea chiar mai puțin talent la pictură decât la limbi străine.

Exceptând cazul în care era vorba de Celeste.

Ce se întâmpla cu el? *Ellery* avea dorințe carnale. *Ellery* era preocupat de iubire. *Ellery* era seducătorul. Nu Throckmorton.

Şi nu după două zile. Nu fără o bază de credinţe şi interese comune. Nu nebuneşte. Nu pasional. Niciodată.

Totuşi... totuşi... ce rău făcea? Se putea uita, dar fără să atingă.

Aplecându-se, îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz.

Putea să dorească, dar fără să ia. Aşa trebuia să fie pentru că, dacă o trimitea de-acolo, nu mai avea nici o modalitate de a-l atrage în capcană pe Stanhope, iar atâta vreme cât ea rămânea la Blythe Hall, Ellery va fi pe urmele ei. Aşa că Throckmorton trebuia să facă efortul de a o ţine departe de Ellery. Dacă Throckmorton suferea ocazionale şi ciudate tresăriri ale conştiinţei, dar şi senzaţii precum acest ridicol val de tandreţe sau incomoda fierbinţeală a dorinţei – ei bine, probabil că asta merita.

Capitolul 12

O pală de vânt suflă cârlionţii de pe fruntea lui Celeste. După-amiaza înnorată mirosea a ploaie. Ţintele se aflau înşirate departe, în capătul pajiştii.

–Fac pariu cu tine pe 20 de lire că ea o să lovească exact în centru.

–Frumoasă încercare, amice, dar nu eşti singurul care a urmărit-o toată după-amiaza trăgând.

Celeste ascultă schimbul de cuvinte din spatele ei, dintre colonelul Halton şi Lord Arrowood, cu un amestec de satisfacţie şi triumf. Throckmorton sugerase ca ea să găsească o modalitate de a-şi menţine identitatea secretă pentru a-i permite astfel lui Ellery să-şi menţină poziţia în societate. Ea îl ascultase, iar vânătorii se apropiaseră dinspre mlaştină, descoperind că avea loc un concurs cât se poate de neobişnuit.

Celeste ridică puşca la umăr şi mai trase o dată. Glonţul lovi chiar în mijloc. Lord Townshend, ultimul ei rival, lăsă jos puşca, recunoscându-se învins.

Izbucni un ropot de aplauze urmat de câteva urale din partea tinerilor gentlemeni cărora nu le păsa deloc de priceperea

ei la mânuirea puștii, dar le păsa foarte tare de aerul ei misterios și de calitățile fizice. Asta era foarte bine. Contele de Rosselin îi spusese să se bucure de orbirea pe care frumusețea ei o provoca, dar să se bazeze pe ce avea în cap. Se gândi că exact asta făcuse când propusese un concurs de tras la țintă.

Sprâncenele lui Lady Philberta se ridicaseră.

- Pentru cine, domnișoară Milford?

- Pentru gentlemenii care nu doresc să vâneze, începu Celeste.

- Excelent! rosti colonelul Halton.

- Și acele doamne care știu să tragă cu arma, încheie Celeste.

- E lipsit de feminitate, pufni Lord Arrowood.

Ea îl domolise cu o atingere pe mânecă și cu o rugăminte făcută cu voce joasă de a fi tolerant cu spiritele tinere.

- În afară de asta, adăugase ea, nici o doamnă nu are vreo șansă de a câștiga în fața unui asemenea expert ca dumneavoastră.

Iar el își imaginase că ea spunea adevărul.

Spre satisfacția evidentă a lui Lady Philberta, Celeste îl eliminase din prima rundă, apoi își fluturase genele atât de fermecător, încât el chiar râsese de sine și se dăduse în spate pentru a urmări distracția. Celeste obținuse nenumărate victorii în fața obosiților vânători care se întorceau în grupuri de câte doi sau trei.

Celeste zâmbi făcând gropițe în obraji și făcu o reverență în fața adversarului ei, iar apoi, pentru mulțimea care ovaționa. Erau oameni cu adevărat drăguți după ce ajungeai să-i cunoști. Ea era o necunoscută, concurenta de așteptat să piardă, însă câștigase, așa că ei o îndrăgiră.

- Bravo! îi strigă Hyacinth lui Celeste.

Celeste uită suficient de sine pentru a-i zâmbi fetei. Scurtul timp petrecut împreună cu o zi în urmă fusese tulburător pentru Celeste. O plăcea de fapt pe Hyacinth, cu toate că, înainte, manifestase o aversiune de conjunctură față de ea. Asta era necazul odată ce ajungeai să-i cunoști pe oameni. Adevărul nu susținea mereu aversiunea față de cineva.

Încă aplaudând, Lady Philberta veni lângă Celeste.

- Un spectacol impresionant, domnișoară Milford. Spune-ne cum ai ajuns să tragi atât de bine cu arma.

- În Rusia. Celeste acceptă îmbrățișarea lui Lady Philberta și se întrebă cum de acceptase atât de ușor intruziunea ei.

Celeste n-ar fi crezut că aristocratica Lady Philberta va admite ca fiica grădinarului să pună mâna pe fiul ei, însă ea fusese foarte binevoitoare. Poate Celeste se întărise pentru a înfrunta obstacole care de fapt nu existaseră niciodată. Ridicând glasul pentru a fi auzită de toată lumea de pe pajiște, Celeste spuse: Când am călătorit în compania ambasadorului rus și a soției sale, am descoperit că țara e plină de lupi și de alte amenințări, mai omenești.

Cu un zâmbet care ridiculiza pericolul banditilor la drumul mare, al criminalilor și al ocazionalilor revoluționari cu ochii strălucind de forța convingerilor lor, ea privi în jur.

O mișcare din lateral îi atrase atenția. Tocmai întors de la vânătoare, Throckmorton o privea cu atenție. Era stropit cu noroi de la cizme până la coapse. Îi atrase atenția părul negru și umed care îi căzuse pe frunte. Oboseala îi desenase cearcăne sub ochi, iar supărarea îi transformase buzele într-o linie. Ea ridică din sprâncene, întrebându-se ce făcuse, încât el s-o privească atât de intens. Voia să se ducă la el, să-l întrebe cu ce greșise, să-l asigure că fusese foarte discretă.

– Rusia este o țară de nebuni, adăugă ea.

Un bărbat ieși din mulțime.

– Așa-i, așa-i! strigă el. Bine spus, domnișoară Milford, și bine țintit.

Șocată, își dădu seama că era Ellery. Ellery, al cărui păr blond era tuns mai scurt, dar care, pe lângă fratele lui mai mare, obosit și murdar, era de-o frumusețe care îți tăia respirația.

– Te-ai... făcut bine! exclamă ea.

– Șchiopătez un pic. Îi adresă un zâmbet atât de strălucitor, încât fiecare dinte părea o lumânare aprinsă. Ridicându-și eșarfa, adăugă: Și mi-am scrântit brațul, dar tocmai se renovează un dormitor de lângă camera copiilor. Una dintre servitoare era cățărată pe o scară, pentru a lipi tapetul, iar eu am auzit-o țipând și... ei bine... s-ar fi rănit rău dacă ar fi căzut.

Oaspeții mai tineri se adunară în jurul lui, așa că nimeni nu observă scepticismul lui Celeste.

– Ai salvat o servitoare? întrebă Hyacinth cu ochii scânteind. El abia dacă îi aruncă o privire.

– Cineva trebuia s-o facă.

-Dar ai fost rănit făcând asta, exclamă una dintre celelalte debutante.

Îi zâmbi și ei.

-Doar puțin. Nu stai să te gândești în asemenea situații, pur și simplu sari în ajutor. Întorcându-se spre casă, o luă din loc și puterea de atracție exercitată asupra celor din jur fu atât de mare, încât toată lumea îl urmă. Dar am vorbit destul despre mine. Ce lucruri interesante s-au întâmplat de când eu a trebuit să mă izolez?

Hyacinth mergea repede și cu pași mici pe lângă el.

-Nimic, Ellery. Fără tine nu a fost nimic interesant.

-Păreți obosit, domnule.

Stanhope veni lângă Throckmorton în vreme ce acesta o privea pe Celeste îndepărtându-se cu Ellery.

Throckmorton trase de trei ori aer în piept înainte de a răspunde.

-Chiar sunt. Am stat treaz jumătate din noapte.

Ciulindu-și urechile ca un setter în așteptarea comenzii, Stanhope spuse:

-Sper că nu din cauza afacerilor *speciale*. Privind în jur, se asigură că nimeni nu se afla în apropiere, apoi, cu o voce coborâtă, zise: Ați fi putut să mă treziți oricând.

Throckmorton se răsuci spre secretarul, prietenul – trădătorul lui. Stanhope etala noroiul din mlaștină ca pe o medalie de onoare. Șapca de vânător, din lână maro, îl proclama a fi un gentleman englez, iar modul lejer în care o purta îl proclama drept aventurier. El împușcase cele mai multe păsări, iar spatele probabil că îl durea de la atâtea bătăi pe umăr de felicitare din partea celorlalți vânători. Înfumurarea se lipise de el mai tare decât noroiul.

Dar, curând, Throckmorton o să-l despoaie de tot. Doar noroiul o să i-l lase.

-Nu cred că mă puteai ajuta cu asta. Am fost cu domnișoara Milford.

Uluirea lui Stanhope nu păru simulată.

-Domnule?

-Eu și ea am descoperit că avem... foarte multe în comun.

Niciodată înainte, Throckmorton nu băgase de seamă cât de atent cultiva Stanhope combinația de rafinament și de atitudine prietenoasă. De când ajunseseră înapoi în Anglia, Stanhope se folosise pe reputația lui de explorator îndrăzneț.

– În comun? Dumneavoastră și fiica grădinarului?

Un dispreț aristocratic se desluși clar în vocea lui Stanhope.

Era vremea ca Stanhope să treacă peste vitejiile din tinerețe și să-și asume responsabilitatea pentru activitățile sale. Throckmorton se va ocupa personal de asta.

– Haide, Stanhope, zise Throckmorton, n-ai fi bărbat dacă n-ai fi remarcat cât de schimbată s-a întors.

– Să mă ia naiba, da!

Stanhope profită de ocazie pentru a arunca o privire pofticioasă siluetei zvelte a lui Celeste. Throckmorton simți nevoia să-i zdrobească de pământ mutra îngâmfată. Apoi, Stanhope își manifestă disprețul față de ea pufnind asemenea unui nobil.

– Însă e doar fiica grădinarului.

– Asta va fi întotdeauna. „Și mai bună decât tine."

Colonelul Halton trecu cu pași mari pe lângă ei.

– O distracție pe cinste, Throckmorton! La Londra, numai despre fata aia se va vorbi.

– Mulțumesc. Da, nu-i așa că-i grozavă? strigă Throckmorton în urma lui.

Aproape toți oaspeții plecaseră, așa că porni către casă. Nu dorea să audă cineva conversația, așa că întârzie voit.

Stanhope privi în față, unde Ellery și Celeste urcau scările spre verandă.

– Din câte se vede, ea încă e îndrăgostită de domnul Ellery.

– Deloc. Vorbise pe un ton prea autoritar, de parcă s-ar fi îndoit de fidelitatea ei. Throckmorton încercă să zâmbească prietenos. S-a întors pentru domnul Ellery și, desigur, el e mereu gata să accepte un flirt superficial.

Deși capul lui Ellery părea încremenit în acel unghi, în vreme ce o privea pe Celeste, rânjetul infatuat nu pălea nici pentru o clipă. Throckmorton ridică dintr-un umăr.

– Ce pot să-ți spun Stanhope? Tu provii dintr-o familie nobilă. Eu nu. Doar banii fac diferența între poziția ta și a mea.

– Da. Stanhope se credea atât de în siguranță în trădarea lui, încât permise să i se citească amărăciunea în voce. Eu n-am nici un ban.

Throckmorton își menținu tonul agreabil.

– Aș spune că îți plătesc un salariu frumos.

– Desigur, domnule. N-am vrut să vă critic.

– Evident că nu.

Throckmorton își frecă noroiul de pe haină.

Se pare că Stanhope deslușise ceva în comportamentul lui Throckmorton care îl avertiză că era cazul să revină la subiectul inițial.

– Îmi vorbeați despre domnișoara Milford.

– O! Throckmorton afișă un zâmbet care-i lumină chipul. Mama, desigur, provine dintr-o familie nobilă, însă tata are origini la fel de comune ca țărâna, așa că nu este mare diferență între mine și domnișoara Milford.

– N-aș fi de acord cu asta, domnule. Ea n-are nici o lețcaie.

Aristocrații puneau la cale căsătorii pentru a-și spori averea. Uneori, Throckmorton era mândru de originile sale modeste.

– Are o frumusețe care e neprețuită. Este cumsecade, bună cu copiii și sărută... scuză-mă. Nu vrei să auzi asta. Throckmorton îl lăsă pe Stanhope să se lupte cu acele vești înainte de a rosti gânditor: Cu toate că sunt surprins că nu ai auzit bârfele.

– Vai... nu, domnule, n-am auzit un cuvânt.

Mințea sau era zăpăcit, își spuse Throckmorton. Era prea captivat de primejdiosul joc în care era angrenat, pentru a da atenție zvonurilor care roiau în jurul lui. După confesiunea făcută de Throckmorton, avea să fie atent la scandal, și exista suficient cât să-l convingă.

– E curată nebunie, spuse Throckmorton. M-aș fi dat în leagănul ăla chiar dacă ea nu mi-ar fi cerut.

– Scuzați-mă, domnule. Stanhope se împiedică de prima treaptă a scării care ducea spre casă. V-ați dat în... leagăn? Adică, în...?

Stanhope își legănă mâna. Un rubin montat în aur străluci pe mâna lui – un dar din partea lui Throckmorton pentru anii în care îl servise cu credință.

– Da. Ce-i atât de ciudat în asta?

Throckmorton se încruntă surprins. De fapt, chiar era uimit. Mama lui îl întrebase ce era cu acel „comportament bizar", după cum îl numise ea. Cu siguranță, își dădea seama că își permitea s-o ia uneori pe arătură. Cu toate că n-ar fi numit vizita lui matinală în camera copiilor drept „a o lua pe arătură". Ci mai degrabă – nebunie.

– Și ați sărutat-o pe fiica grădinarului? vru Stanhope să clarifice.

– A fost mult mai mult decât... Zâmbind ca un om care avea un secret, Throckmorton lasă din nou propoziția în aer și urcă scările. Te rog să mă scuzi. Nu m-am mai simțit așa de ani de zile. Poate că niciodată.

Măcar asta era adevărat. Niciodată, nu mai simțise nevoia să-și strângă secretarul de gât. Stanhope nu se osteni să-și ascundă uluirea.

– Neîncrederea ta nu mă flatează deloc, zise Throckmorton pe un ton sec.

– N-am vrut asta, domnule, dar în comparație cu...

Stanhope făcu un gest vag spre Ellery, care se îndepărta alături de Celeste.

– Te referi la faptul că nu sunt nici pe departe atât de frumos ca domnul Ellery. Asta nu contase niciodată înainte. Throckmorton nu știa de ce ar trebui să conteze acum, dar de fapt se săturase la culme să i se tot arunce în față frumusețea lui Ellery. Dar recunosc de bunăvoie. Sunt îndrăgostit de domnișoara Milford și sunt la fel de nemilos în dragoste ca și în... afaceri.

Dintr-un motiv pe care Throckmorton nu-l identifică, Celeste făcu o reverență către Ellery și grupul care îl însoțea și se îndepărtă grăbită. Ellery o urmări cu privirea, dar, după ce ea dispăru după colț, atenția îi reveni spre veselul său grup.

Throckmorton se uită la Hyacinth. Sărmana fată mergea încet, îndepărtându-se tot mai mult de grupul de tineri eleganți și debutante afectate. Privirea ei îndurerată nu-l părăsea nici o clipă pe Ellery.

Throckmorton va trebui să repare situația asta. Trebuia să repare toate situațiile, iar epuizarea începea să-l cuprindă.

– Înțeleg, spuse Stanhope.

- I-am dat domnișoarei Milford instrucțiuni stricte să nu stea pe lângă mine de teamă să nu ne trădăm.

Evident neconvins, Stanhope protestă:

- Dar domnișoara Milford nu pare potrivită... pare atât de...

- Tânără? Minunată?

- Nepotrivită. N-am înțeles de ce i-ați permis să se amestece printre invitați. Vreau să zic... înțeleg că aveți anumite nevoi, la fel ca noi, ceilalți, dar mă surprinde că vă legați de fiica grădinarului. Știu foarte bine cât îl apreciați pe Milford și câtă considerație i-ați arătat în toți acești ani. Să vă faceți de cap cu fiica lui pare...

- Ai înțeles greșit, Stanhope! Throckmorton aproape că se distra atrăgându-l pe Stanhope pe calea dorită de el. Eu nu-mi fac de cap cu tinere inocente. Am intenții foarte serioase în privința domnișoarei Milford.

- Adevărat? Cum ar fi... însurătoarea?

- Ea este a mea.

Throckmorton simți un val de satisfacție intensă în timp ce exprimă această luare în posesie. Acest joc de teatru îl purta prea departe. Trebuia să înceteze.

Atingându-i brațul și dând din cap, îi indică lui Stanhope să-l urmeze în birou. Acolo, piesele de teatru nu-și aveau rostul. Acolo era locul pentru treburi serioase, precum spionajul britanic, și, în mai puțin de o săptămână, Throckmorton avea să-l distrugă pe Stanhope. Fără vreun preambul, închise ușa și spuse:

- Am un necaz.

- Ce fel de necaz, domnule?

- Au fost niște probleme. Oamenii noștri de pe teren au avut probleme. Cu vocea grea de îngrijorare, Throckmorton zise: S-ar părea că unul dintre noi vinde informații rușilor.

Stanhope trase adânc aer în piept.

- Nu!

- Da, și eu sunt primul suspect. Fără să aștepte a vedea expresia de neîncredere ori de ușurare a lui Stanhope, Throckmorton se îndreptă spre biroul lui și începu să bată darabana în tăblia întunecată, strălucitoare. Nu-i cazul să-ți spun că asta nu-i adevărat.

- Evident că nu, domnule!

- Dar nu știu cine e vinovat.

– Totuşi, aveţi nişte bănuieli, vocea lui Stanhope se încălzi într-o invitaţie unsuroasă.

– Fireşte că am. Throckmorton se sprijini în palme şi îl privi pe Stanhope atât de fix, încât acesta îşi încleştă pumnii. Apoi, Throckmorton declară: E Winston.

– Winston? Degetele lui Stanhope se relaxară, iar fruntea i se încreţi neîncrezătoare. De ce Winston?

– Cam cu un an în urmă am început să avem mici scurgeri de informaţii. Cam atunci când el ni s-a alăturat. Throckmorton se aşeză pe unul dintre scaunele inconfortabile din faţa biroului său. Ştiu că tu îl placi, dar el ne-a trădat.

– Nu pare posibil.

– Nu poate fi altcineva. Însă sunt deschis pentru orice sugestie.

– Dar, desigur, probabil că aveţi dreptate.

„Era normal să zici asta."

– Trădările au început când el a intrat în organizaţia noastră... sau cam pe-atunci şi, dacă-i aşa, atunci el trebuie să fie vinovatul.

– Exact.

Chiar că scaunul era inconfortabil, după cum zicea toată lumea. Însă Throckmorton nu voia să se aşeze în spatele biroului. Dorea ca Stanhope să-l vadă lipsit de încredere, de demnitate, de aerul autoritar pe care i-l conferea biroul său.

– Vestea proastă este că... deşi voi continua să primesc informaţii despre planurile cele mai noi ale mişcărilor de trupe din India, biroul central din Londra doreşte să ţin acele planuri secrete.

Stanhope, care tocmai voia să se aşeze pe scaunul de lângă Throckmorton, se opri.

– Am crezut că aţi spus că sunteţi suspect.

O mişcare greşită.

– Nu neapărat eu. Ci unul dintre oamenii mei, ceea ce mă face incompetent, nu-i aşa?

Throckmorton zâmbi cu o măreţie rece. Într-adevăr, cu toate că Throckmorton ştia că fiecare conducător pierduse oameni din cauza perfidiei, trădarea lui Stanhope era ca un cuţit înfipt în inima mândriei lui.

-Veți avea nevoie de ajutor pentru a dovedi că Winston este vinovat.

-N-ai auzit ce-am zis? Londra s-a exprimat foarte clar că în organizația mea se află suspectul principal. Nu-mi vor permite niciodată să le furnizez dovada. Și-au trimis proprii oameni pentru a-l urmări și, sunt sigur, pentru a mă supraveghea. O să-i vezi prin zonă.

Și într-adevăr se aflau acolo, prefăcându-se că îl urmăreau pe Winston, deși, în realitate, îl supravegheau pe Stanhope, încercând să afle cine îi erau eventualii complici și păzindu-i pe copii.

-Așa că, până dovedim vinovăția lui Winston, n-am nevoie de tine ca secretar. Îmi cer scuze pentru această lipsă de încredere și te rog să înfrunți această furtună alături de mine.

-Desigur. Cum doriți, dar... Stanhope urmări cu degetul modelul lemnului din brațul scaunului său. Mi se pare că totuși cineva trebuie să, ăăă, scrie răspunsurile către Londra și altele asemenea. Nu vi se poate cere să faceți asta singur.

-N-o fac singur, zise Throckmorton repede. Draga de Celeste mă va ajuta.

Stanhope făcu ochii mari.

-Celeste? Acea mică... fată?

-Exact! O femeie care nu știe despre marele joc pe care îl jucăm în Asia Centrală mai mult decât un pui de setter englezesc, dar care vorbește franceza și rusa. Îți spun, Stanhope, e un dar venit din cer și este și plăcută ochiului. Throckmorton chicoti. Probabil că nu m-aș fi gândit la asta, însă, seara trecută, i-am strecurat o mică informație despre invazia iminentă. Habar n-avea despre ce vorbesc.

-Invazia iminentă?

Throckmorton își duse degetul la buze.

-Desigur, domnule. Da, domnule, dar... Stanhope se foi pe scaunul tare, incomod. Puteți fi sigur că e de încredere?

-Adică, dacă nu e vreo spioană trimisă să-mi distragă atenția? Throckmorton râse indulgent. Serios, omule, cine ar îndrăzni să creadă vreodată că un bărbat în poziția mea s-ar îndrăgosti de o încântătoare tânără cu creier de păsăruică?

Capitolul 13

– Dacă urmărești arcul oiștii Carului Mare, dai de o stea strălucitoare numită Arcturus. Celeste ținu telescopul pentru ca Penelope să se poată uita. Arcul spre Arcturus. Așa îi ții minte numele.

Kiki imită gestul cu care Celeste arătase spre Arcturus.

– *Oui, mademoiselle*. Arcturus.

– Arcturus este cea mai strălucitoare stea pe cerul verii și face parte din constelația Bootes. Kiki nu repetă, așa încât Celeste adăugă: Bootes vine din cuvântul grecesc care înseamnă „conducător de boi", așa că i se mai zice și Boarul sau Văcarul.

– Bootes, rosti Kiki.

Penelope spuse fără să-și ia ochiul de la telescop:

– De fapt, de ce discuți cu ea? Nici măcar nu vorbește engleza.

– Ba da, vorbește. Ar trebui să fie o fată prostuță ca să n-o vorbească, iar ea e o fetiță foarte inteligentă.

Stelele străluceau pe cerul senin de vară, luna era o părere la orizontul estic, iar zidul grădinii le adăpostea de cea mai mare parte a luminii care se revărsa pe ferestrele casei, însă Celeste aproape că zări privirea urâtă pe care Penelope i-o aruncă lui Kiki și strâmbătura cu care îi răspunse aceasta. Celeste zâmbi. Fetele se străduiau să ajungă la un fel de acord, iar dacă ea rămânea să le fie guvernantă sau... sau mamă uneia dintre ele, avea să le îndrume.

– Poți vedea inelele lui Saturn? o întrebă pe Penelope.

– Sunt înclinate într-o parte și au culori diferite. De ce au culori diferite?

– Nimeni nu știe.

– Când o să mă fac mare, voi afla, declară Penelope.

Auzind hotărârea fermă care semăna atât de mult cu a tatălui ei, Celeste nu se îndoi că va încerca s-o facă. Totuși, experiența o determină pe Celeste s-o avertizeze:

– Astronomii cu carte nu vor aprecia o colegă, o femeie printre ei.

Indignarea din vocea lui Penelope fu evidentă.

- N-ar trebui să le pese dacă descopăr mai multe lucruri decât ei.

- Le va păsa cu atât mai mult dacă descoperi mai multe lucruri decât ei.

Cu o încredere nonșalantă, Penelope zise:

- Atunci, sunt niște proști.

Celeste se întrebă dacă, în calitate de guvernantă a lui Penelope, ar trebui să-i ceară să fie mai puțin categorică în judecățile ei și să dea dovadă de mai mult tact, mai ales în relațiile cu genul masculin. Dar avea vreme pentru asta mai târziu, așa că spuse:

- Da.

- Cine te-a învățat despre stele, domnișoară Milford? întrebă Penelope.

- Tata, răspunse Celeste cu multă afecțiune în voce.

- O, îmi place de el! Penelope își desprinse capul de telescop. Mi-a arătat cum să plantez semințe de busuioc în grădina bucătăriei, și au încolțit!

Kiki o trase pe Celeste de fustă.

- *Où est-elle, l'Étoile du Nord?*[1]

- Știi unde-i Steaua Nordului, rosti Penelope disprețuitoare.

Firește că fetița știa, dar voia atenție, iar Celeste îngenunche lângă ea.

- Găsim Steaua Nordului cu ajutorul celor două stele de pe osia din spate a Carului Mare. Cele cinci constelații care înconjoară Steaua Nordului sunt...?

- Cassiopeia, Draco, Ursa Mică, Ursa Mare, Cefeu, răspunse Kiki.

Celeste se uită la ea, văzu adierea slabă ciufulind cârlionții blonzi și se întrebă când avea să recunoască micuța că soarta ei era să rămână în Anglia. Era ca și cum credea că, dacă neagă faptele din viața ei, acestea se vor schimba. Măcar dacă Ellery... dar el nu știa ce să facă. Noua lui soție va trebui să-l învețe cum să-i fie tată acestui nefericit copil părăsit. Penelope se îndepărtă de lângă telescop.

- Eu am învățat numele tuturor constelațiilor de vară.

[1] Unde se află Steaua Nordului? (în franceză, în orig.)

– Spune-ni-le, o invită Celeste.

Kiki începu să țopăie pe aleea acoperită cu pietriș.

– *Moi aussi!*[1]

– Este rândul lui Penelope, rosti Celeste.

– *Non!* Kiki se desprinse de mâna lui Celeste, care o ținea, alergă câțiva pași pe alee și țipă: Libra, Pegasus, Andromeda...

– Vezi că înțelege engleza. Obrăznicătura!

Penelope stătea dreaptă ca o vergea, cu brațele încrucișate la piept, privind-o pe săltăreața Kiki.

O, Doamne! Pusă în umbră de verișoara ei mai mică și mai drăguță, Penelope avea motive întemeiate pentru asemenea sentimente. În același timp, avea mult mai multe decât Kiki - siguranța oferită de tatăl ei și de căminul ei.

– Pur și simplu, o urăsc. Eu sunt cuminte și nimeni nu mă bagă vreodată în seamă, continuă Penelope. Ea este obraznică și are parte de toată atenția.

Celeste cuprinse cu un braț micul trupușor rigid.

– Nu în seara asta. Hai să ne întindem pe pătură.

Când ajunseseră în acest loc înalt și izolat din grădină se lăsa înserarea, iar Herne instalase telescopul și întinsese o pătură mare pe iarbă. Acum, ea și Penelope se lăsară pe pătură. În timp ce stăteau întinse pe spate, fustele lor se umflau la fiecare adiere trecătoare, însă cui îi păsa? Nu era nimeni să vadă. În seara aceasta, în vreme ce muzica plutea în surdină dinspre casă, iar toți adulții bogați și la locul lor participau la o altă petrecere, Celeste le dădu copiilor o lecție despre astronomie și o alta despre cum să împarți ceva cu altul. Privind spre firmamentul de stele, Celeste întrebă:

– Nu-i așa că e frumos?

– Capricornul, Vulturul, Lebăda... țipă Kiki.

Cu umărul lipit de al lui Celeste, Penelope se uită în sus, cu trupul rigid de încordare.

– Nu ești supărată pe mine pentru că am zis că o urăsc?

– Ea este verișoara ta și voi trăiți împreună ca două surori. Majoritatea își urăște uneori verii și chiar mai mulți își urăsc

[1] Și eu! (în franceză, în orig.)

surorile. Celeste ridică din umeri și știu că Penelope i-a simțit gestul. Secretul este să nu permiți ca ura să te facă nefericită.

Penelope începu să se relaxeze.

-Tata a spus că, atunci când era mic, îl ura uneori pe unchiul Ellery.

Celeste nu voia să audă asta. În numai o zi, observase asemănările dintre fete și tații lor. Penelope semăna atât de mult cu solemnul, responsabilul Throckmorton. Iar Kiki, cu nepăsătorul, neastâmpăratul Ellery.

-Tatăl tău îl urăște și acum?

-Ei bine, nu știu, dar l-am auzit zicând că s-a săturat ca unchiul Ellery să fie atât de inutil.

„Ellery nu era inutil." Cuvintele se repeziră spre buzele lui Celeste. Însă nu le rosti de teamă că raționala Penelope îi va explica exact cât de inutil era Ellery.

-Deci, când voi fi la fel de bătrână ca tine și ca tata, o voi urî pe Kiki mai puțin?

Cu o candoare ingenuă, Penelope îi vârâse pe Celeste și pe Throckmorton în aceeași categorie, a adulților, iar Celeste, care îl considerase atât de multă vreme pe Throckmorton ca fiind mai în vârstă decât ea, se pomeni descumpănită. Cum de se întâmplase asta? Când devenise ea de-o vârstă cu Throckmorton?

-Eu... da. Da, chiar o vei iubi pe Kiki în cea mai mare parte a timpului.

-Așa spune și tata, zise Penelope cu satisfacție.

Kiki strigă:

-... *et*... Orion...

-Kiki, asta-i o constelație de iarnă, spuse Celeste pe un ton indiferent. Privește, Penelope! Toate stelele se mișcă, și planetele se mișcă, și Pământul se învârte în jurul Soarelui. Dacă stai complet nemișcată, aproape că poți să vezi universul trecându-ți prin fața ochilor. Înțelegi ce vreau să zic?

-Da. Vocea lui Penelope era plină de venerație. Simt pământul mișcându-se sub mine.

Cu un suspin sonor și exasperat pricinuit de indiferența lor, Kiki se trânti de partea cealaltă a lui Celeste.

-Să-ți amintești, Penelope, că astronomia înseamnă mai mult decât cunoaștere și un telescop, rosti Celeste. Să nu încetezi

niciodată a te minuna în fața universului pe care Dumnezeu l-a creat pentru noi.

– *C'est grand*[1], spuse Kiki.

– *Oui, c'est très grand*[2], răspunse Penelope.

Celeste le cuprinse în brațe pe fete și le trase spre ea. Era plăcut să fii acasă.

– *Attention!*[3] exclamă Kiki și arătă spre luna pe trei sferturi care se ițea deasupra orizontului.

Ca împinsă de un arc, Penelope se ridică.

– Putem să ne uităm prin telescop?

– Este prea strălucitoare, spuse Celeste. De fapt, era atât de strălucitoare, încât petele întunecate care erau copacii, tufișurile și zidurile începeau să capete dimensiuni și forme cunoscute. E mai bine să ne uităm la lună atunci când e vizibilă mai puțin de jumătate.

Una dintre acele forme care se aflau lângă poartă semăna foarte mult cu un bărbat. Ea nu-i remarcase apropierea, dar simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Își încordă atenția încercând să identifice silueta nemișcată.

– O să ieșim când va fi la jumătate? întrebă Penelope cu o nerăbdare evidentă.

– Da.

Însă Celeste nu era cu adevărat atentă. Mișcându-se cu o precauție firească, se ridică încă privind și displăcându-i senzația care o cuprinsese. Apoi, el – oricine o fi fost – se mișcă, iar ea tresări ca o căprioară speriată. Inima lui Celeste bubui în piept, în vreme ce se uita, după care...

– Tata!

Penelope sări în picioare și alergă spre el, în timp ce Throckmorton păși în lumina lunii.

Celeste își duse mâna la piept pentru a-și potoli bătăile inimii. Nu știa de ce el o speriase atât de tare, ci doar că o făcuse. Chiar și acum, simțea o încordare în el, ca și cum ar fi fost gata de luptă sau... poate că, atunci când îl văzuse pe Throckmorton în acest

---

[1] Este mare. (în franceză, în orig.)

[2] Da, este foarte mare. (în franceză, în orig.)

[3] Atenție! (în franceză, în orig.)

întuneric parfumat, își amintise de acel sărut în coridorul slab luminat și cât de bine o făcuse să se simtă. Dorea să plece acum, înainte de a-și aminti și cât de bine îi răspunsese ea.

-Ai venit să te uiți prin telescop? întrebă Penelope.

-Nu. Dacă și el suferea de aceeași stânjeneală precum Celeste, o ascundea sub un aer binevoitor. Am venit pentru că doamna Brown a zis că e vremea ca tu și Kiki să mergeți la culcare.

Fetele gemură la unison. Celeste îi recomandase lui Throckmorton s-o angajeze pe doamna Brown pe post de doică – văduva din sat crescuse 19 copii ai ei, avea nevoie de salariu, iar Celeste era de părere că nimic din ce-ar fi făcut Penelope și Kiki n-o putea lua prin surprindere pe doamna Brown. Ridicându-se de pe pătură, Celeste își aranjă fustele, pentru a evita să se uite la el.

-O să le duc imediat.

-Nu-i nevoie.

Throckmorton făcu un gest spre umbre.

Una dintre formele cele mai mari și mai întunecate se mișcă.

Kiki scoase un mic țipăt. Penelope tresări. Celeste făcu un pas în față, cu pumnii încleștați.

-Sunteți foarte nervoase. Este doar domnul Kinman, un prieten de-al meu, spuse Throckmorton pe un ton liniștitor. Ridicându-și vocea, îl chemă: Ai ieșit să tragi un fum, Kinman?

-Da, Throckmorton.

Domnul Kinman își târî picioarele spre ei. Lumina lunii îi mângâie fața turtită. Celeste nu-și amintea să fi văzut acel nas lovit sau sprâncenele groase printre invitați, însă el purta un costum negru și o cravată întunecată, așa că presupuse că era un gentleman. Probabil că tocmai sosise. Probabil că ar trebui să aibă încredere că Throckmorton invita numai oameni potriviți. Totuși, se pomeni că ochii i se îngustează în vreme ce îl studia.

Totuși, el făcu o plecăciune elegantă și cât de amabil părea! Privindu-le pe fete, vocea lui guturală se înmuie.

-Am părăsit petrecerea pentru a-mi aprinde un trabuc. Am rămas afară câteva momente, pentru a mă bucura de noapte, la fel cum au făcut și aceste tinere doamne. Ați învățat multe despre stele, fetelor?

– Da, domnule. Penelope făcu un pas în față, atât de sigură pe sine, încât vocea sa se auzi fermă și încrezătoare. O să devin astronom.

– *Oui, monsieur, moi aussi!*[1] spuse Kiki.

Kinman se lăsă pe vine, astfel încât fața lui ajunse la nivelul lor.

– Voi două o să-i lăsați mult în urmă pe astronomii ăia de doi bani. Ridicându-se, le zâmbi. Voi, fetelor, îmi amintiți de surioarele mele. Mi-e dor de vioiciunea lor. Celeste simți cum îi dispare senzația neplăcută. Domnului Kinman îi plăceau în mod evident copiii.

Throckmorton veni alături de Celeste, dar îl privi pe domnul Kinman de parcă între ei avea loc o comunicare foarte importantă.

– Domnul Kinman le poate duce pe fete în camera copiilor.

– Nu, domnule Throckmorton. Nu este nevoie. Pot să le duc eu. Lui Celeste nu-i plăcea să fie exclusă ca un copil care trebuia protejat sau ca o femeie proastă care putea fi sedusă. Mai mult, chiar nu-i plăcea să nu știe în ce categorie o plasau acești gentlemeni. Sunt sigură că domnul Kinman ar prefera mai degrabă să se întoarcă la petrecere.

Luna care se ridica sculptă jumătate din chipul lui Throckmorton în linii aspre. Lumina albă sublinia o agresivă ridicare a bărbiei, fermitatea obrazului și a nasului drept și o adâncitură întunecată luminată de licărirea slabă a ochiului. Cealaltă jumătate era ascunsă în întunericul profund.

– Celeste, vreau să stau de vorbă cu tine.

Dincolo de amabilitate, se deslușea tonul unui om care se aștepta să i se dea ascultare.

Îl va asculta... dar nu în legătură cu asta.

– Mă voi întoarce imediat, după ce le voi duce sus pe copile.

Agresorul de lângă ea, întunecat, amenințător, uriaș, puse o mână pe brațul ei. Nu o strânse, însă era clar că asta avea să facă dacă ea se clintea.

– Vreau să vorbesc cu tine acum.

[1] Da, domnule, și eu la fel! (în franceză, în orig.)

-Nu mă deranjează, domnișoară, zise domnul Kinman pe un ton împăciuitor. Oricum mă duceam încolo.

Întinse mâinile spre fete. Penelope se apropie de el și Kiki porni pe urmele lor.

Cu mâinile în șolduri, Celeste îi urmări mergând spre casă și refuză să-și șteargă nota de dezaprobare din voce.

-N-ar trebui să le permiteți fetelor să se încreadă atât de necondiționat într-un străin.

-Penelope știe că poate avea încredere în cei în care îi spun să aibă încredere.

-Domnul Kinman a zis că a ieșit să fumeze, dar eu nu-l cred.

Avu impresia că Throckmorton o privește critic, însă, când vorbi, acesta păru oarecum surprins.

-N-a fumat? De ce spui asta?

-N-am zărit lumina trabucului său, iar el nu mirosea a fum. Nu știu de ce se afla aici, dar n-am încredere într-un om care minte.

La început, se gândi că Throckmorton nu o crede. Apoi, el își coborî privirea și își târșâi cizma pe pietrișul aleii.

-L-ai văzut. Este timid, urăște petrecerile și iese ori de câte ori are ocazia. La orice petrecere te vei uita după el, îl vei vedea stând pe margine.

-O!

Se gândi la chipul domnului Kinman, nerafinat și banal.

-Este un om cu adevărat bun. Mi-aș pune viața în mâinile lui. Zâmbi fără urmă de amuzament. Chiar am făcut mai mult de-atât. I-am încredințat viața fiicei mele.

-Foarte bine. Poate că ar trebui să accepte timiditatea domnului Kinman. Data viitoare când îl voi vedea, voi încerca să-l scot din carapacea lui.

Throckmorton tuși, apoi spuse cu glas aspru:

-Ar fi foarte amabil din partea ta.

Râdea de ea, iar ea nu știa de ce. Probabil că zisese ceva ce o doamnă din Anglia n-ar fi spus. Poate că făcuse o presupunere pe care n-ar fi trebuit s-o facă. Nu-i plăcea ca Throckmorton să o ia în zeflemea.

El nu-și dădu seama de asta, pentru că altfel ar fi putut să-i alunge supărarea. În schimb, pe un ton zeflemitor întrebă:

– De ce ești atât de suspicioasă, Celeste? Răpitorii și criminalii pândesc la fiecare colț al Parisului?

– Al Rusiei. Uneori, și al Parisului.

– Trebuie să-mi povestești despre călătoriile tale. Încep să bănuiesc că ai avut parte de aventuri fascinante.

Prinzând-o de talie, se lăsă pe pătură și o trase după el.

Capitolul 14

– *Domnule* Throckmorton! Un gentleman nu și-ar folosi forța împotriva unei doamne.

Celeste vru să-l lovească în părțile moi, dar, fată fiind, fusese învățată să-l țină la respect. Și se afla într-un echilibru precar încercând să-și împiedice jupoanele să-i zboare mai sus de genunchi.

– M-am gândit să ne odihnim pe iarbă, așa cum ai făcut cu copiii. Să ne odihnim, să ne uităm la stele, iar tu să-mi povestești despre Rusia.

Tonul lui păru inofensiv, dar, dacă ar fi fost oricare alt bărbat decât plictisitorul și bătrânul domn Throckmorton care s-o trântească la pământ, în toiul nopții, să-i șoptească la ureche cu vocea ca o catifea întunecată și să-i vorbească despre uitat la stele – ei bine, dacă ar fi fost oricare alt bărbat, s-ar fi ridicat și ar fi luat-o la fugă.

Chiar și cu Throckmorton era pe bună dreptate alarmată. Cu două seri în urmă, o sărutase și, cu toate că ea îl avertizase că alte asemenea atenții nu erau bine-venite și cu toate că, până acum o ascultase, își dădu seama de un fapt la care nu se gândise până acum – Throckmorton nu era doar o mașină de făcut bani mânată de putere și omnipotență. El era, de asemenea, un mascul, dotat cu aceleași caracteristici ca oricare alt mascul, fie el animal sau om.

Dar nu era potrivit să-și arate îngrijorarea, așa că se trase în sus, pentru a se sprijini în coate. Coborându-și privirea spre el, își exprimă calmul, chicotind.

-Throckmorton, n-am crezut niciodată că ai fi un *bon vivant*[1].

El îi submină aplombul cu un lung moment de plăcere. Apoi, pe un ton gânditor, spuse:

-Nici eu. Probabil că tu ai fost cea care a stârnit această vioiciune în mine.

„Vioiciune" părea un cuvânt puternic, dar, în fond, dacă i-ar fi zis cineva cu trei zile în urmă că Throckmorton va sta alături de ea pe o pătură, seara, pe spate, relaxându-se... poate că vioiciunea era o descriere bună la urma urmelor.

Sau o prefăcătorie. Tatăl ei zicea că Throckmorton nu făcea nimic fără un scop. Oare ce scop putea avea Throckmorton acum?

Ridicându-și capul, privi în sus. Stelele erau acolo. Știa că erau. Dar nu se putea concentra asupra lor sau asupra conversației pentru că îl sărutase pe acest bărbat cu doar două seri în urmă. Așa încât capacitatea de a observa stelele – de a observa, de fapt orice – trebuia sacrificată în favoarea efortului de a face conversație.

-Mă întrebam, spuse el, de ce nu ești înăuntru, dansând cu Ellery.

-O!

Pusese cu precizie degetul pe sursa senzației neplăcute.

-Te-a invitat la petrecere, nu-i așa?

-Desigur! După concursul de azi de tras la țintă, mi-a zis că trebuie să vin.

Lucru pe care ea intenționase să-l facă.

-Am ezitat să aduc în discuție un subiect oarecum delicat, dar poate că nu ai o rochie de bal...

-Nu! Faptul că Throckmorton aproape că se oferise s-o ajute o îngrozise. Nici vorbă.

-Având în vedere salariul unei guvernante...

Oare Throckmorton avea suspiciuni în legătură cu onestitatea ei? Își ridică și mai mult capul, știind că luna strălucea deasupra umărului ei drept, și îi prezentă lui Throckmorton

[1] Persoană care-și trăiește viața din plin și apreciază lucrurile de calitate, indiferent de domeniu (n.tr.)

silueta gâtului ei lung și subțire. De data asta, chicotitul ei fu sincer și amuzat.

– Soția ambasadorului era foarte generoasă cu lucrurile de care nu mai avea nevoie.

– Aaa. Acceptă explicația cu o urmă de ușurare. Atunci, de ce nu ești la petrecere?

Toată viața ei, se imaginase flirtând cu Ellery. Zâmbindu-i lui Ellery. Dansând cu Ellery. Asta își dorise, asta visase. Totuși, azi, ori de câte ori visase acel vis, silueta subțire și înaltă a unei femei intervenise în conștiința ei – logodnica lui Ellery, Lady Hyacinth.

– M-am gândit că ar trebui să-i cunosc pe copii, zise Celeste.

În vreme ce luna se ridica tot mai sus, parfumul dulce al florilor de regina-nopții devenea tot mai puternic, purtat de adierea blândă.

– N-ar trebui să le predai deocamdată lecții. Nu până când nu vom ști care va fi rolul tău în viețile lor.

Vocea lui păru sincer dezaprobatoare. Nu că i-ar fi plăcut să fie dezaprobată, însă îi plăcea un bărbat preocupat de binele copilului său. Își coborî din nou privirea spre el.

– Le-am spus că nu ne-am hotărât dacă rămân guvernanta lor. Le-am asigurat că această săptămână va fi de probă și le-am zis că, în seara asta, doar ne vom distra. Cred că le-a plăcut.

– Celeste, am impresia că te simți vinovată că nu muncești.

Ea tresări. Doar o vagă umbră de vină o bântuise de când pusese piciorul la Blythe Hall – vina femeii muncitoare care se bucură de plăceri nemeritate. Abia dacă băgase de seamă. Oare el cum descoperise?

– Te asigur, domnule, că n-am făcut nimic rău.

– Am o soluție pentru vina ta. Își vârî mâinile sub cap și se uită la ea cu cea mai onestă candoare. Aș vrea să traduci mesaje pentru mine.

Întâi, se gândi: „Dar nu-mi place domnul Stanhope". Apoi, își dădu seama: „Dar asta ar însemna să petrec și mai mult timp cu tine". Iar aceasta devenea o perspectivă tot mai primejdioasă.

– Domnul Stanhope ți-a servit întotdeauna ca traducător.

– Mi-ai dovedit că nu e atât de competent cum sperasem.

– Și cum rămâne cu copiii?

– Încă nu le ești guvernantă.

- Oaspeții se vor întreba ce fac.

- N-o să le spunem.

- Or să observe.

- Dragă Celeste. Vorbi tărăgănat, cu toată siguranța plictisită a unui dandy. Ultimul loc pe unde umblă musafirii este acela unde se muncește.

Ea se strădui să găsească o scuză și găsi una suficient de solidă pentru oricare misogin.

- Femeile nu pot fi secretari.

- Tu, Celeste, poți fi orice îți pui în minte să fii.

Ea îi putea vedea strălucirea dinților. Throckmorton zâmbea. Continuă:

- Nu trebuie să-ți faci griji că Stanhope va fi nefericit pentru că tu îi ții locul. I-am spus că a muncit prea mult și, din moment ce tu te afli aici, trebuie să-și ia o săptămână liberă, ca să se odihnească.

- Foarte generos din partea ta.

„Să-i oferi lui plăcerea și să mi-o răpești mie pentru ca astfel să fim amândoi mai fericiți." Enervată și temându-se să se dea de gol, își ridică încă o dată privirea către stele, dar, de data asta, nu-i mai păsă dacă Throckmorton îi remarca arcuirea gâtului.

- Desigur, Stanhope va dori să afle ce se petrece în birou. Sper că nu te va deranja să stai de vorbă cu el, din când în când.

De fapt, o deranja să stea de vorbă cu el. Când se afla în prezența lui Throckmorton, nu-și aducea niciodată aminte că educația lui era mult superioară celei primite de ea, că perspicacitatea lui îi atrăsese venerația comunității de afaceri și că experiența dobândită în străinătate îi conferise o istețime deosebită.

Cu domnul Stanhope, nu uita niciodată că ea este fiica grădinarului, iar el, exploratorul aristocrat.

Dar ce putea ea să spună, în afară de:

- Desigur, Throckmorton, aș fi încântată să lucrez pentru tine ca secretară și să-i dau raportul domnului Stanhope oricând dorește.

- Bine. Mulțumesc!

Apoi așteptă, însă el nu mai zise nimic altceva. Poza pentru el. Poza și suferea simțind o durere în gât din cauza unei bizare dorințe feminine de a-i înfățișa o siluetă frumoasă și o atitudine

lipsită de griji, când, de fapt, nu-i păsa dacă Throckmorton o remarca sau nu. Probabil că oricum n-o făcea. Prin venele acestui bărbat curgea apă îngheţată. Nici vorbă de şampanie, aşa cum era Ellery. Apă îngheţată. Pufnind în surdină, se trânti pe spate – iar când capul îi ajunse jos, ateriză pe ceva. Ceva cald, ceva ferm: cum de reuşise el să-şi scoată braţul de sub cap pentru a-l întinde sub al ei? Avea el apă îngheţată în vene, dar avea şi reflexe excelente.

S-ar fi ridicat din nou, dar Throckmorton îşi folosi iarăşi vocea ca o catifea întunecată.

– N-am fost niciodată în Rusia, spuse el. Povesteşte-mi despre Rusia.

Fără să vrea, se relaxă. Dacă n-ar fi fost Throckmorton cel de lângă ea, ar fi numit acea voce „seducătoare". Dar Throckmorton era prea inteligent pentru a crede că un cer luminat de stele şi interesul faţă de călătoriile ei aveau s-o aducă în patul lui. Nu când tocmai fusese atât de cumplit de manipulator.

– Rusia. E foarte, foarte departe. Imensă. Copleşitoare. Nu-i plăcea să vorbească despre acea călătorie. Experienţa fusese prea colosală pentru a exista cuvinte care s-o descrie, iar când încerca, oamenii se plictiseau sau pur şi simplu nu puteau înţelege orizonturile vaste, contrastul dintre cald şi frig, dintre sărăcie şi bogăţie, şi nici sentimentul ei de înstrăinare faţă de tot ce îi era familiar. Am plecat din Paris în martie, pentru a ne petrece vara pe un domeniu din Ucraina. Călătoria a durat două săptămâni de mers cu trenul, cu o corabie şi cu trăsura.

– Către un ţinut unde totul este ciudat şi nou.

Cu o tresărire, îşi aminti că Throckmorton fusese în cele două Americi, în India şi în alte locuri îndepărtate.

– Mâncarea, până şi mâncarea care îmi plăcea, avea alt gust, spuse ea.

– Hainele sunt văluri strălucitoare sau piei primitive, sau sunt atât de murdare, încât nu-ţi dai seama care e de fapt culoarea lor.

– Totul mirosea a fum, ori a sudoare, ori a cai...

– Sau a ceva atât de exotic, încât nici măcar nu puteai să-i ghiceşti originea.

– Da!

El chiar înțelegea! Își întoarse capul... și descoperi că el se afla atât de aproape, încât nasurile lor mai că se atingeau. El se răsuci pe-o parte, cu fața la ea. Buzele lor aproape că se întâlniră. Răsuflarea lui era o șoaptă caldă pe obrajii ei.

Ea încetă să mai respire, să se mai miște, și doar se uită fix la el. În întuneric, îi putea vedea numai conturul, însă îl studiase cu prea mare atenție în aceste ultime zile pentru a nu ști că expresia lui avea acea intensitate gravă a momentelor când dorea s-o sărute. Când o săruta.

Ochii ei se închiseră într-un consimțământ tacit. Brațul de sub capul ei o trase mai aproape. Celălalt braț o cuprinse strângând-o lângă căldura, lângă forța lui. Gura lui o atinse pe a ei... și fu la fel ca înainte. Mai bine, pentru că, acum, ea știa la ce să se aștepte. Apăsarea caldă, fermă, îndemnul blând. Își desfăcu buzele pentru el, își încolăci limba cu a lui în străvechiul dans al dorinței. Plăcerea se răsuci ca o spirală adânc în stomacul ei și tot ce simțea și știa, și exista – era Throckmorton.

Pe când ea ceda, pasiunea lui temperată scăpă de sub control. O gustă cu mai multă lăcomie. O strânse și mai tare în brațele lui. Iarba zdrobită și bogată de mirosul verii emană izul dulceag, care se combină cu al lui – miros de săpun de citrice, de scrobeală, de piele și de căldură masculină, slab, dar învăluitor. I-ar fi recunoscut oriunde mirosul, pentru că-i făcea gura să saliveze și trupul să-i fie cuprins de dor.

În cele din urmă, el își desprinse gura cu un gest nerăbdător. Rostogolind-o pe spate, se urcă deasupra ei, dominând-o cu înălțimea lui, cu mărimea lui, cu mirosul și cu forța lui.

Ochii ei se deschiseră și îl zăriră ca o siluetă pe fundalul stelelor. Stelele care erau tot acolo, însă care nu-i mai erau familiare. Erau mai strălucitoare, mai clare și cumva schimbate. În loc de constelații care luminau cerul nopții din timpuri imemoriale, își schimbaseră poziția pentru a alcătui diverse forme – flori înflorind în noaptea eternă, rochii albe de dantelă, îndrăgostiți care se țineau în brațe.

Apoi, el se aplecă spre ea, ascunzându-le. Îi sărută nerăbdător buzele. Avea gustul cerului catifelat al nopții, al întunericului care continua la nesfârșit. Avea gustul stelelor care ardeau în depărtare, al grandorii abia întrezărite, al lumilor pierdute în eter,

unde domneau emoțiile, iar el îi putea controla trupul și toate reacțiile acestuia. Fiecare mângâiere a limbii lui o ducea tot mai departe de acest loc, de această lume, iar ea pleca dornică, fără să știe încotro rătăcea, ori de ce.

El îi sărută obrajii, îi înclină capul într-o parte, o sărută pe gât. Gura lui alunecă, deschisă și umedă, spre urechea ei. Greutatea lui o apăsa pe pătură. El dorea. Ea se preda. Însă nu-i era teamă. În schimb, își petrecu brațele pe după talia lui și îi șopti numele:

– Garrick. Garrick.

Fără vreun avertisment, el se rostogoli de pe ea și sări în picioare. Ridicându-se în coate, ea își îndepărtă părul de pe ochi.

– Garrick?

El stătea în picioare, cu spatele la ea și cu mâinile în șolduri.

– Throckmorton, ce s-a întâmplat?

– Du-te și îmbracă-te cu cea mai frumoasă rochie. Vocea de catifea dispăruse, fiind înlocuită de tonul gutural al unei fiare care abia dacă stăpânea darul vorbirii. Dansează cu Ellery. Flirtează cu Ellery. Vreau să te văd cu Ellery sau vei descoperi cât de puțin îmi pasă că îl iubești pe Ellery.

Așezat la biroul său, Throckmorton bătea neîncetat cu tocul în lemnul neted și lustruit, privind-o fix pe afurisita fată care stătea cu capul aplecat spre scrisoarea pe care o traducea. Afară, ploaia picura de pe streșini și se scurgea prin burlane, făcând ca dimineața să pară întunecată și mohorâtă. Lumânările licăreau în sfeșnicele așezate pe ambele părți ale biroului pentru a lumina munca atât de necesară pentru propășirea Imperiului Britanic. Și fiecare micuță mărgică de lumină dansa în șuvițele bălaie amestecate cu cele de culoarea mierii întunecate ale părului lui Celeste, împrumutând din nuanța de frișcă a arcuirii line a gâtului. Era frumoasă, era eficientă și, în seara precedentă, îndrăznise să facă exact ce îi spusese el să facă. Își pusese o superbă rochie de bal din mătase albă și se pornise să flirteze și să danseze cu Ellery.

Throckmorton bătu mai repede cu tocul în birou.

Nu așa plănuise el lucrurile. O, îi ceruse asta, însă nu asta dorise. Voise ca ea să se ascundă în dormitor, cel dintre al surdei Lady Francis și al doamnei Landor, care nu auzea bine,

un dormitor cu o poziție avantajoasă în caz că Ellery venea să bată la ușă în miez de noapte. Seara trecută, își dăduse seama că acel dormitor era un avantaj și pentru el însuși. Dacă era să se furișeze înăuntru, bătrânele doamne aflate în încăperile alăturate habar n-ar fi avut de prezența lui în vreme ce o instruia pe Celeste în privința desfătărilor iubirii.

Mai bine o muta în dormitorul deja terminat de lângă camera copiilor, deoarece asemenea gânduri se puteau dovedi primejdioase pentru sănătatea lui mintală... și pentru inocența lui Celeste.

Cum de se putuse duce la bal? Throckmorton dorise ca ea să îl viseze pe el și săruturile lui. Săruturi pe care el le găsise îngrijorătoare, intime... aproape incontrolabile.

Desigur, unicul lui obiectiv era să-l scape pe Ellery din ghearele ei și să mențină relația profitabilă dintre Lord Longshaw și familia Throckmorton.

- Throckmorton? Celeste se uită fix la el, cu acei ochi de culoarea alunelor. Ortografia acestui document este destul de dificilă. Trebuie să mă concentrez. Vrei, te rog, să nu mai bați cu tocul în birou?

- Poftim? Își coborî privirea spre mâna care se mișca întruna. O! Da.

Se opri. Iar ea avu îndrăzneala să se întoarcă la lucru, calmă. Nu înțelegea cât de supărat era? Țări întregi tremurau la porunca lui. Ei nu părea să-i pese că îl distrăgea de la munca lui, nici nu observa cu câtă disperare își dorea să se ridice, să ocolească biroul, să-i înalțe bărbia și s-o sărute până nu-și mai amintea numele nici unui alt bărbat.

S-o sărute. Râse cu asprime. Ea se opri din scris și se uită la el cu acea expresie ușor alarmată a unei femei care are de-a face cu un nebun. Ceea ce probabil că devenise. Când își mai dorise atât de mult o femeie? În acel moment, nu avea nici o amantă și nici nu avea chef să-și găsească una când singurul gând din mintea lui era Celeste, și Celeste, și Celeste.

Adevărul era că dorea să facă mai mult decât s-o sărute. Dorea să-i desprindă corsajul, corsajul care urca din talia minusculă, peste curba sânilor, până la gulerul în formă de V. Acea dantelărie era o provocare pentru orice bărbat în putere, făcându-l

să simtă o tentație interzisă de toate preceptele unei cuviincioase societăți creștine.

Totuși, Throckmorton nu cedă tentației. Nu era genul acela de bărbat. Nu, dar își putea imagina lucruri. Cum ar fi să desfacă funda cămășuței de dantelă pentru a-i vedea sânii cu pielea lor ca mătasea și cu sfârcurile lor palide și moi. Visa la gustul pe care îl aveau, la felul cum se vor întări când el îi va gusta.

Dacă n-ar fi fost bărbatul care era, dacă ar fi fost iresponsabil și lipsit de disciplină, i-ar fi arătat că sărutările lui erau doar preludiul altor încântări pe care le putea învăța doar de la el. Când și-ar trece mâinile peste picioarele acoperite cu ciorapii de mătase, ar simți fiecare curbă moale și secretă a cărnii. Ajuns sus, i-ar deschide șlițul pantalonașilor. La început, ar atinge-o cu delicatețe, dându-i vreme să se obișnuiască bine cu degetele lui care îi mângâiau buclele dese ce ascundeau sanctuarul din ea.

Însă când ea și-ar ridica privirea spre el, acei ochi frumoși, schimbători, implorându-l să-i ofere mai mult... ah, atunci i-ar desface pliurile și ar găsi cel mai prețios miez al senzualității feminine. Iar după ce o va fi mângâiat până când ea începea să geamă și să se zvârcolească, atunci și numai atunci ar pătrunde-o cu degetul.

Dar și acesta ar fi doar preludiul. Ar mângâia-o încet, ca un muzician care își trece degetele peste un instrument delicat și și-ar dovedi măiestria care nu se limita doar la afaceri și spionaj. Dacă și-ar îngădui plăcerea de a-i oferi plăcere, i-ar șterge din minte oricare alt nume în afară de al lui. Al lui era numele pe care l-ar striga atunci când ar ajunge pe culmile extazului. Ar învăța-o asta. Ar învăța-o totul.

Dacă și-ar îngădui asta. Lucru pe care nu îl va face.

Trebuia să-și aducă aminte cine era el. Trebuia să-și aducă aminte cine era ea. Trebuia să-și aducă aminte că tatăl ei era grădinarul lui credincios, că plănuise s-o trimită înapoi la Paris, că ea era virgină și că el, niciodată, absolut niciodată, n-ar dezonora o fecioară. Nici măcar dacă era vorba despre o fată al cărei zâmbet trezise în el o plăcere pe care n-o mai simțise de prea mulți ani lungi, petrecuți în singurătate.

– Domnule Throckmorton, te rog!

Celeste se uita urât la el. Oare îi citise gândurile? Nu, se uita la tocul din mâna lui, cu care bătea și bătea, și bătea.

-Nu pot să lucrez mai repede și îmi distragi atenția. Oftă supărată. De ce nu te duci să te consulți cu Esther despre pregătirile pe care le face pentru petrecerea de diseară? Am înțeles că este o serată muzicală și sunt sigură că îți va face plăcere să le asculți pe doamne prezentându-și înzestrările de la natură.

Privirea lui căzu pe sânii ei, însă el știa că ea nu se referea la acele înzestrări.

Fără a ști ce-i trecea lui prin minte, ea continuă:

-Promit că voi termina până te vei întoarce.

Cu grijă, el puse tocul pe birou.

-Voi rămâne.

Pentru că sub nici o formă nu se va ridica, înfățișându-și excitarea disperată, dureroasă.

Capitolul 15

Un hohot de râs venit din seră întrerupse pașii lui Celeste. Dimineața ploioasă se transformase într-o după-amiază ploioasă, iar grupul de tineri care îl înconjura pe Ellery se refugiase printre coloanele de marmură, jumătatea de duzină de sofale moi și culorile vii ale neprețuitelor flori ale lui Milford.

Vocea lină, exersată a lui Ellery rosti:

-Ești la fel de spirituală pe cât ești de frumoasă, Lady Napier.

Lady Napier. Celeste își îngădui să pufnească în sinea ei. Acea frumusețe zâmbitoare, acaparatoare, care flirta întruna. Seara trecută, îndrăznise să pună întrebări despre apariția bruscă a lui Celeste și despre antecedentele ei misterioase.

Dacă ea ar fi fost aceeași Celeste care venise de la Paris, s-ar fi dus direct în seră și l-ar fi smuls pe Ellery de sub nasul subțire și aristocratic al lui Lady Napier. Însă acea Celeste dansase până la ora 3 dimineața, mâncase prea multă mâncare grea, băuse prea multă șampanie. O Celeste intermediară își petrecuse dimineața traducând documente dintr-o rusă neinteligibilă într-o engleză

impecabilă pentru un Throckmorton amenințător, și care mârâise încontinuu. Acum, acea Celeste care se afla aici considera că acapararea lui Ellery presupunea un efort prea mare.

Așa că, atunci când el strigă „Hai să mergem să ne jucăm la cărți moștenirile dobândite pe căi necinstite", Celeste se lipi de perete în spatele unui ghiveci în care se afla un portocal miniatural și urmări cum toată ceata de neghiobi se călcă în picioare îndreptându-se spre o altă după-amiază petrecută făcând... nimic.

Parfumul de citrice se ridică slab dinspre florile albe. Câteva portocale verzi atârnau de crengi cu promisiunea fructelor care aveau să devină. Celeste se uită la frunzele cerate, de un verde în nuanța smaraldului și își duse degetele la frunte. Chiar trebuia să treacă peste aceste capricii. Îl dorise pe Ellery dintotdeauna, iar acum, nu-și înțelegea confuzia, surprinzătoarea atracție față de anostul, bătrânul Garrick.

Și de când începuse ea să se gândească la el ca fiind Garrick?

Nu-l considera a fi mai atrăgător decât Ellery, așa că nu înnebunise de-a binelea. Dar Garrick o interesa – era o enigmă, un puzzle de priviri întunecate, descoperiri fascinante și săruturi care făceau să i se înmoaie genunchii.

Săruturile lui o determinaseră să se ducă la bal, seara trecută. Avusese nevoie de muzică, de dans, de vederea lui Ellery pentru a-și elibera simțurile de vocea, de atingerea, de chipul lui Garrick.

Reușise. Dacă măcar n-ar fi acceptat să lucreze cu Garrick... nu că el i-ar fi dat de ales.

Își furișă privirea pe după portocal. Ellery și grupul lui nu se mai vedeau. Când zgomotul pieri, iar ea fu sigură că nu mai era nimeni pe coridor, ieși din ascunzătoare și se pregăti s-o ia în direcție opusă – când sunetul vag al unui hohot de plâns venit din seră o opri. Cumva, știu că n-ar trebui să cerceteze cine plângea. O putere superioară o avertiză că îi va părea rău.

Dar, indiferent cine era, după primul hohot urmă al doilea și al treilea, iar acel cineva își trase nasul îndelung și în cel mai tragic mod pe care îl auzise Celeste vreodată. Așa că, fără altă intenție decât acela de a-i oferi batista ei, intră în seră.

Ferestre acopereau peretele exterior și dădeau spre grădina și rondul unde trăgeau trăsurile, pentru ca pasagerii să coboare.

Clopoțeii albaștri din ghivece urcau pe spalierele dintre geamuri. Iarna, când băteau vânturi reci, dar și în cele mai fierbinți zile ale verii, draperiile de catifea de un albastru regal puteau fi trase, însă chiar și atunci sera emana căldura unei încăperi foarte îndrăgite. Uriașe vaze cu trandafiri galbeni erau aranjate pe mese și în colțuri, doi portocali creșteau în ghivece enorme parfumând aerul cu mirosul lor delicat, înțepător. Ramurile subțiri se întâlneau sus și formau o deasă încâlceală verde și, ca într-o revărsare de aur, ciucușoarele se prelingeau de la baza trunchiurilor peste marginile ghivecelor.

Probabil că foșnetul fustelor o dădu de gol pentru că plânsul încetă brusc și cineva – o femeie, după cum deduse Celeste din lipăitul moale al pantofilor de piele și foșnetul jupoanelor – se ascunse.

Celeste simți nevoia să se dea cu capul de coloana de marmură alături de care se afla. Doar una dintre rafinatele tinere de familie nobilă de la această petrecere era atât de nesigură de ea însăși, încât să se ascundă pentru a plânge, și era exact singura fată pe care Celeste ar fi trebuit s-o lase în pace. În schimb, se pomeni strigând-o încet:

-Lady Hyacinth? Tu ești?

-D... da, se auzi vocea înlăcrimată și nefericită a fetei.

-Ce s-a întâmplat?

-N... nimic.

Celeste își coborî privirea spre podea, decizându-se s-o creadă și să scape de-acolo cât mai putea.

-Bine. Dacă ești sigură.

-D... da. Sunt... sunt în regulă.

Această ultimă minciună din cale-afară de evidentă fu urmată de un hohot de plâns suficient de disperat pentru a topi chiar și inima lui Throckmorton.

-O, draga mea!

Celeste se îndreptă spre coloana după care se ascundea Hyacinth și o cuprinse în brațe pe tânăra care se simțea umilită. O îmbrățișare ciudată având în vedere că Hyacinth era cu 15 centimetri mai înaltă decât ea, dar Celeste o mângâie așa cum ar fi făcut cu orice ființă rănită.

-Ce s-a întâmplat?

Hyacinth n-o pocni pe Celeste. Ceea ce era un semn bun, dat fiind faptul că, noaptea trecută, de la 11 până la 3, Celeste îl tot făcuse pe Ellery să râdă și să spună lucruri de genul: „Ești la fel de spirituală pe cât ești de frumoasă, domnișoară Milford".

Ellery chiar ar trebui să inventeze altă replică pentru a înlocui cuvintele devenite banale.

– Este... Ellery, rosti Hyacinth.

Sigur că era Ellery. Prima dată, Celeste îl auzise pe Ellery servindu-i gogoașa spirituală/frumoasă lui Lady Bilicliffe, dincolo de zidul grădinii. Celeste avea 14 ani. Ellery fusese dat afară de la Eton. Iar Celeste visase la ziua când Ellery îi va face complimente cu aceeași splendidă elocință.

Hyacinth privi în gol și își frământă între degete batista udă.

– Nu-mi dă deloc atenție.

Nici unul dintre visurile lui Celeste nu se împlinea atât de minunat cum sperase. Cu siguranță, nu-și imaginase niciodată că o va alina pe logodnica lui Ellery.

– De ce spui asta?

– L-ai văzut. N-a vorbit cu mine de două zile. Mă ignoră ca și cum nici n-ar putea suporta să se uite la mine. Astăzi, nici n-a remarcat că am rămas în urmă. Hyacinth își îndreptă ochii plini de lacrimi spre Celeste. Iar noaptea trecută, chiar a flirtat cu tine!

– Ei bine, da, a făcut-o. Rușinată, Celeste privi oriunde, numai spre Hyacinth nu. Flirtează la fel de ușor cum respiră. Nu înseamnă nimic.

Doar că însemnase ceva când flirtase cu ea. Chiar însemnase.

– Dar n-o face cu mine.

Hyacinth începu să plângă din nou, iar de data asta, hohoti ca un copil, fără nici o reținere, hârâind și suspinând. Dorindu-și să se afle oriunde, numai acolo nu, Celeste o conduse pe Hyacinth spre o sofa.

– Mare... lungă... neîndemânatică, se văită Hyacinth.

Celeste își dădu seama că Hyacinth vorbea despre ea însăși. Îndreptându-se spre o ladă exotică, din lemn de tec, o deschise și scoase din ea o pătură.

– N-am putut învăța să dansez...

Revenind lângă Hyacinth, Celeste puse pătura pe umerii fetei. Hyacinth se strânse sub pătură și se cutremură.

-N-am învățat niciodată să fac conversație... stânjenită... pete pe fața mea... îngrozitor.

Alarmată de nuanța vineție a chipului lui Hyacinth, Celeste o îndemnă:

-Respiră adânc.

Hyacinth o ascultă și icni îndelung, tremurător, după care reuși să articuleze:

-Tata mi l-a cumpărat pe cel mai frumos bărbat din Anglia, iar eu îl iubesc cu disperare pe Ellery, dar nu-l pot... face să fie... interesat de mine.

Ultimele cuvinte ieșiră sub formă de vaiet.

Îndesându-și batista în mâna lui Hyacinth, Celeste spuse:

-Sunt sigură că nu-i adevărat.

-Știi foarte bine că este. Hyacinth își șterse ochii. Uită-te la mine. Sunt prea mare. Toată numai mâini și picioare. Ellery probabil că se întreabă dacă nu cumva pot să-l înving într-o luptă dreaptă.

-Ei bine, sigur că poți dacă ai o pușcă bună și șansa de a ochi.

Celeste îi zâmbi lui Hyacinth care o privea surprinsă.

-Asta-i altceva! Tu poți să tragi cu arma și toată lumea va considera că ești totuși o doamnă, dar, dacă eu încep să vorbesc despre studiile mele legate de Grecia, toată lumea reacționează de parcă am căpătat o boală molipsitoare. Hyacinth o privi deprimată și plină de resentimente pe Celeste. De ce tu poți să scapi de cenzură, iar eu nu?

-Pentru că majoritatea bărbaților cred în adâncul inimii lor că, dacă va fi cazul, eu nu voi fi în stare să folosesc o armă pentru a mă apăra ori pentru a ataca. Celeste o îndemnă pe Hyacinth să rânjească împreună cu ea. Au însă ceva mai multe probleme în a se crede mai buni decât o femeie a cărei minte este egală sau – Doamne, ferește! – superioară celei cu care sunt înzestrați ei.

-O! Hyacinth îi întoarse rânjetul, dar îndurerată. Dar m-am săturat să mă prefac că sunt proastă. Oare n-o să pot niciodată discuta despre clasicii greci în greacă?

-Poți s-o faci cu mine, însă mi-e teamă că te va amuza accentul meu și te vor plictisi opiniile mele, deoarece eu mi-am primit educația alături de ceilalți serv... Celeste lăsă fraza în aer. Aproape că spusese prea mult. Aproape că-și dezvăluise originile,

iar noaptea trecută, evitase cu prea multă dibăcie capcanele interogatorilor pentru a-și dezvălui secretele acum. Mă îndoiesc că educația mea a fost la fel de bună ca a ta.

– Dar asta-i grozav! Ochii lui Hyacinth străluciră de încântare. Cred că vom fi prietene minunate, dacă nu chiar surori.

Celeste se dădu îndărăt. Cu ochii măriți, Hyacinth își acoperi gura cu mâna.

– Îmi pare rău. A fost prematur și lipsit de tact. Numai că l-am văzut pe Throckmorton privindu-te noaptea trecută și pot să spun că... te admiră foarte mult.

Throckmorton o privise și în această dimineață și își ascunsese admirația în spatele unei încruntări și bătând permanent cu tocul în birou.

– Ar trebui să te las acum...

– Stai!

Panica din vocea lui Hyacinth o opri pe Celeste în vreme ce încerca să se retragă. Capul lui Hyacinth era aplecat. Trăgea de broderia batistei. Ploaia șiroia pe ferestrele mari, care dădeau spre sud, iar camera era mohorâtă și întunecată, și tăcută.

Celeste se rugă să fie salvată. În loc de asta, Hyacinth rosti pe tonul rapid folosit de cineva care se așteaptă să fie refuzat:

– Te rog! Toată lumea te admiră. Ellery te admiră. Nu vrei să mă înveți cum să-l recâștig?

Tatăl lui Celeste i-ar fi zis că aterizase cu fundul în urzici și ar fi informat-o că o merita. Așa cum stăteau lucrurile, nu putu decât să se holbeze la ochii roșii și la fața umflată ale nefericitei Hyacinth și să se bâlbâie:

– Eu... eu nu știu...

– Ba da. Ba da, știi! Hyacinth o luă de mâini pe Celeste. Ești din Paris. Ai un aer special. Toată lumea te admiră sau te invidiază, mai ales șerpoaica aia de Lady Napier. Ce pot să fac pentru a fi ca tine?

– Ăăă, ei bine... trebuie să pari veselă.

– Să par veselă.

Hyacinth începu să răscolească pernele de pe sofa de parcă ar fi căutat ceva.

– Ce faci? întrebă Celeste.

– Îmi caut săculețul. Am hârtie în el și pot să iau notițe...

Celeste își puse mâinile peste ale lui Hyacinth.

- Nu-i nevoie să iei notițe. Poți să ții minte asta. Zâmbește!

- Nu prea-mi vine să...

- Nu contează. Zâmbește.

Hyacinth își întinse buzele peste dinți.

- Foarte bine. Un zâmbet fals e mai bun decât o încruntătură adevărată. Dacă zâmbești, toată lumea va dori să fie cu tine pentru că ești veselă, iar apoi vei fi veselă cu adevărat pentru că ai prieteni care se simt bine când se află în preajma ta.

- E atât de nesincer.

- Și societatea nu-i la fel?

Hyacinth râse și, pentru prima dată de când Celeste intrase, se relaxă.

- Ăsta-i secretul tău?

- Gândește-te. Am făcut altceva pentru a fi atrăgătoare?

Zâmbetul lui Hyacinth dispăru.

- Dar tu ești atrăgătoare.

- La fel ești și tu. Celeste încercă din nou să se ridice. Acum, du-te înapoi la petrecere...

- Stai! Hyacinth o prinse pe Celeste de mână, iar aceasta rămase așezată. Trebuie să-mi poți spune mai multe. Zi-mi cum pot să-l fac să mă bage azi în seamă.

Detalii. Hyacinth voia detalii. Foarte bine. Celeste avea să-i dea detalii.

- Îi zâmbești și te uiți în altă parte. Îl privești printre gene. Te miști cu grație feminină, după care te împiedici și îl lași să te prindă. Îți lipești accidental sânii de brațul lui.

- Asta-i o prefăcătorie. Asta-i – Hyacinth trase aer în piept – genial!

Fără să vrea, Celeste se simți flatată.

- Dacă vrei ca un bărbat precum Ellery să fie mereu interesat de tine, trebuie să joci acest joc mai bine decât el. Celeste ridică din umeri. Contele de Rosselin spunea că o femeie poate să țină pentru totdeauna un bărbat în mrejele ei dacă știe când să-l tachineze și când să fie generoasă.

- N-a zis contele și cum să știi asta?

- Ascultă-ți instinctele. Exersează în fața oglinzii. Și fă-l pe Ellery să se străduiască să-ți câștige dragostea.

– Dar eu... eu deja îl iubesc.

Ochii lui Hyacinth înotau în lacrimi. Celeste detesta s-o vadă pe biata fată atât de îndurerată. Cu o îmbrățișare liniștitoare, îi spuse:

– Dar el nu trebuie să știe asta.

– I-am zis.

– Ești foarte tânără, ai putea să uiți de dragostea pentru Ellery și să te îndrăgostești imediat de Lord Townshend.

– Dar nu sunt atât de nestatornică!

Celeste zâmbi.

– Ellery nu trebuie să știe asta.

– O!

Fruntea lui Hyacinth se încreți în vreme ce fata se gândea.

– În seara asta, aranjează să dansezi cu Ellery, iar apoi cu Lord Townshend. Când Ellery te va încredința lui Lord Townshend, întoarce-te spre lord și spune-i: „Unde ai fost toată viața mea?" Nu prea tare, ci astfel încât doar Ellery să te poată auzi.

– Ce va crede Lord Townshend despre mine?

– Va crede că flirtezi și e obișnuit cu asta. Toți bărbații bogați și care au propriii dinți în gură sunt obișnuiți să fie curtați.

Hyacinth dădu din cap.

– M-a ajutat să împing leagănul.

– Deci, te place. Ellery te va urmări atunci, iar tu poți să-i zâmbești lui Lord Townshend ca și cum ar fi cea mai luminoasă stea de pe cer.

– Nu știu cum să fac asta.

– Sigur că știi, spuse Celeste. Așa îi zâmbești lui Ellery. De aia crede că te are la degetul mic.

Hyacinth își înclină capul și se încruntă.

– Nu crede asta, nu-i așa?

– Sigur că asta crede. Acum, dansează puțin prea aproape de Lord Townshend și întreabă-l despre câinii lui.

– Despre câinii lui?

– Crește prepelicari pentru vânătoare. Atâta vreme cât vorbește despre ei, nu vei duce lipsă de conversație, iar el nu se va întreba ce pui la cale. Când te va conduce înapoi la Ellery, lasă-ți mâna să zăbovească pe brațul lui Townshend puțin mai mult decât trebuie.

-Și dacă Ellery nu observă?

-Va observa și îți promit că va trage concluzia corectă - sau, în acest caz, incorectă.

-Și o să mă iubească din nou?

-Da... da, te va iubi.

Nebunia gestului ei o izbi pe Celeste. De ce îi spunea rivalei ei cum să-l păstreze pe Ellery, când de fapt îl voia pentru ea? Nu îi dăduse doar un sfat general, cum intenționase inițial. Uitase de competiție și îi dezvăluise tot ce știa.

Dar, cu siguranță, nu conta. Să-i spună lui Hyacinth ce să facă, iar Hyacinth să interpreteze totul corect erau două lucruri diferite. Hyacinth nu avea nici o experiență în artele feminine, nu putea fi bună la asta nici dacă era motivată de faptul că îl dorea atât de mult pe Ellery. Iar Ellery... Ellery o voia pe ea, pe Celeste. Nu se va lăsa influențat de tertipurile lui Hyacinth pentru a-i atrage atenția. La fel cum ea nu se va lăsa influențată de Throckmorton. De conversația lui. De interesul lui. De săruturile lui.

Ea îl sărutase pe Throckmorton doar pentru că se gândise... adică, i se păruse... ei bine, săruturile nu contau. Doar o întâlnire a buzelor, mirosul respirației lui, umezeala și căldura... Se scutură de acele gânduri.

-Trebuie să plec...

-Mai e un singur lucru, rosti Hyacinth repede, atât de repede, încât cuvintele se rostogoliră unul peste altul, rușinea învăluind fiecare silabă. Nu pot să întreb pe nimeni altcineva. Pur și simplu, nu pot.

Disperată, Celeste își dori să fi plecat prima dată când încercase. Sau a doua oară. Sau a treia oară.

-Mama îmi tot dă de înțeles că am o datorie față de soțul meu, iar eu nu știu despre ce vorbește, și ea nu vrea să-mi spună. Hyacinth o privi cu sinceritate pe Celeste în ochi. Te rog, te rog, nu vrei să-mi zici la ce face aluzie?

Nesigură dacă fusese insultată de o maestră ori de o idioată, Celeste își smuci mâna din a ei.

-Nu știu ce vrea să spună. N-am cunoscut niciodată un bărbat!

-Să cunoști un bărbat? rosti Hyacinth surprinsă. Adică, în sens biblic?

– Exact în sens biblic.

– O, dragă, draga mea Celeste, n-am vrut să... ei bine, nici măcar nu mi-am dat seama că mama se referea la asta. Știu că n-ai fost măritată niciodată, doar că m-am gândit că oamenii care se duc la Paris descoperă totul despre lume, iar tu ești mai mare și mult mai rafinată decât mine, o fată de la țară. Hyacinth o luă din nou pe Celeste de mână, iar Celeste o lăsă. Îmi pare atât de rău că te-am jignit. Doar că Ellery se îndepărtează de mine, iar eu n-am pe nimeni cu care să vorbesc. Pe nimeni care să mă asculte!

Celeste suspină. Era adevărat. Hyacinth era tânără, înflăcărată, deschisă, ca un mare cățeluș neîndemânatic care încerca să-și impresioneze noul stăpân. Celeste o ignorase ca rivală. Toată lumea din cele două familii presupusese că Hyacinth va face ce i se cerea, fără să crâcnească. Până și servitorii – loiali lui Celeste – o ignorau pe Hyacinth atunci când vorbea. Fără îndoială, fata avea nevoie de ajutor dacă urma să fie soția lui Ellery – sau a oricui altcuiva. Și, din păcate, îi amintea lui Celeste de suferințele de la începutul perioadei când se îndrăgostise de Ellery. Cu siguranță, puțin sprijin moral nu i-ar prinde rău și nici n-ar afecta șansele lui Celeste în privința lui Ellery.

– Foarte bine, îți voi spune ce se va întâmpla în noaptea nunții voastre, zise Celeste. Însă trebuie să-mi promiți că nici nu vei țipa, nici nu vei plânge.

Mâna lui Hyacinth o strânse pe a ei.

– E mai rău decât m-am temut. Își îndreptă umerii. Foarte bine, voi fi curajoasă.

– Între un bărbat și o femeie este multă – Celeste făcu o pauză, dar nu găsi un cuvânt delicat care să descrie situația – nuditate.

Evident șocată, Hyacinth întrebă:

– A cui?

– A amândurora.

Cu ochii lărgiți, Hyacinth înghiți anevoie.

– Soțul tău te va atinge... peste tot.

Hyacinth gemu și se cutremură.

– Nu va dori să-l ating și eu, nu-i așa?

Celeste se gândi la informațiile pe care le primise.

Nu știu. N-am auzit nimic despre asta, însă știu că bărbații doresc mereu ca femeile să-i servească în toate felurile.

-Da. Da, ai dreptate. Lui tata îi place când mama... Hyacinth păli. O, nu vreau să mă gândesc la asta!

Gândindu-se la Lord Longshaw cel cu privirea ascuțită și la Lady Longshaw cea dolofană, Celeste rosti:

-Dar părinții tăi sunt atât de bătrâni!

-Au peste 40 de ani. Hyacinth dădu din cap cu solemnitate. Îmi fac griji pentru sănătatea lor, dacă este adevărat ceea ce îmi spui.

-Încă n-ai auzit partea cea mai rea. Celeste își coborî vocea. Soțul tău va dori să se folosească de tine așa cum un armăsar se folosește de o iapă.

Această veste o șocă în mod evident pe Hyacinth.

-Adică, să se urce pe mine și... O!

Își duse mâna la gură.

-Da, încuviință Celeste.

-Să-și bage... în...

-Așa am înțeles.

-Dar e oribil!

Celeste își ronțăi nehotărâtă buza. Ca să fie sinceră, și ea credea că e oribil, însă faptele nu păreau să confirme asta.

-Asta-i partea cea mai surprinzătoare. *Madame* ambasador părea mai degrabă amețită când *monsieur* îi acorda atenție, iar în dimineața următoare, amândoi erau foarte fericiți! De asemenea, contele de Rosselin mi-a zis că depinde de bărbat s-o facă pe femeie fericită, că altfel nu-i bărbat deloc.

-Atunci, Ellery trebuie că este un minunat... minunat...

-Amant.

-Da! Amant! Părea aproape palpabilă ruperea legăturilor cu fecioria care însoți rostirea acestui cuvânt. Ellery probabil că este un amant minunat, și tocmai asta e problema. Toate femeile îi zâmbesc. Și toate femeile îi șoptesc. Lovi cu pumnul în brațul sofalei. M-am săturat de asta! zise Hyacinth.

Purtată de entuziasm, Celeste o zgâlțâi pe Hyacinth de umăr.

-Atunci, tu trebuie să fii mai bună decât ele. Poți s-o faci!

–Am plecat! Hyacinth sări în picioare, zvârlind pătura într-o parte la fel cum aruncase Boadicea[1] cătușele romane. O să fac exact cum m-ai sfătuit, domnișoară Milford, și îți mulțumesc foarte mult. Ești o persoană foarte, foarte bună!

„Nu, nu sunt."

–Să nu uiți. Când Ellery va constata că te îndrăgostești de Lord Townshend, va încerca să te recâștige prin farmec și complimente. Să nu te lași amăgită.

–Nu?

–Nu. E nevoie de mai mult decât de câteva zâmbete false și complimente superficiale pentru a-ți câștiga afecțiunea. Vei fi indiferentă. Iar el va fi surprins și intrigat.

–Și, în vreme ce mă prefac că nu-mi pasă, îi ating brațul cu sânii. Da, pricep totul.

Cu un foșnet de fuste, Hyacinth dispăru.

Celeste se prăbuși la loc pe pernele sofalei, surprinsă de bravada ei, dar și de a lui Hyacinth.

Însă Celeste tresări când vocea tărăgănată a lui Throckmorton îi întrerupse gândurile.

–Aș spune că n-a prea înțeles totul.

Capitolul 16

Throckmorton ieși din spatele unei coloane de marmură canelate. Se îndreptă spre uși și le închise. Zgomotul făcut de acestea răsună cu ecoul unor uși de temniță. Răsucindu-se, o studie pe Celeste într-un mod care o făcu să se gândească dacă nu cumva i se desfăcuseră șireturile rochiei.

–Aș zice că nici eu n-am înțeles. Era Lady Hyacinth o rivală prea slabă pentru tine? I-ai dat sfaturi pentru că-ți doreai o competiție mai puternică?

[1] Soția lui Prasutaga, conducătorul tribului Brit al icenilor, dependent de Roma, locuitori ai regiunii Norfolk de azi, în Britania de Est. După moartea soțului, armatele romane i-au cucerit teritoriul, ceea ce a determinat-o să conducă răscoala antiromană din anul 61. (n.tr.)

-M-am gândit doar că ea... merită mai mult decât... o viață petrecută alături de un bărbat indiferent. Curajoasă, Celeste se avântă mai departe: Oricine ar fi el.

Throckmorton nu luă în seamă sfidarea ei. O privi doar, obrazul lui proaspăt bărbierit fiind ridat de un zâmbet pieziș, care nu emana nici o căldură.

-Știi teribil de multe despre cele ce se petrec între un bărbat și o femeie.

Ea rămase fără suflare. Desigur. Auzise... Cât de multe...?

Dar nu conta cât de multe auzise. Dincolo de orice, ea se simți rușinată, iar roșeața îi explodă în obraji, încingându-i ca un foc.

-Am auzit destule pentru a mă face să cred că ești o tânără foarte vicleană.

Îndreptându-se spre ea, îi oferi mâna sa. Ea o acceptă pentru că el era Garrick Throckmorton și se controla mereu, pe sine și reacțiile sale. În timp ce el o ridica, ea își dădu seama de greșeală. Nu pășise îndărăt pentru a-i lăsa loc. Pur și simplu, o trase spre el. Eliberându-i mâna, îi cuprinse talia și, în vreme ce ea își pierdu echilibrul, el o răsuci pentru a o sprijini de coloană.

-O mișcare suficient de abilă pentru a-ți aminti de Ellery.

Vocea îi sună plină de sarcasm, de indignare, de furie chiar, fără să semene vreun pic cu vocea fermă și temperată a bărbatului pe care ajunsese să-l cunoască.

-Da. Da, sigur că îmi amintește. Își ridică bărbia și îl privi fix în ochi. Dar, dacă ar fi fost Ellery, ar fi combinat-o cu un râset.

-Încearcă asta în schimb.

Aplecându-și fața, o sărută.

Respirația tăiată, apăsarea buzelor, astea erau la fel ca înainte. Dar atât. Gentlemanul Throckmorton dispăruse. Lăsase în urmă săruturile experimentate, care îi dezvăluiseră talentele. Nu mai dădea dovadă de considerație față de lipsa ei de experiență. Nu, de data asta, puse cu totul stăpânire pe gura ei, deschizându-i-o sălbatic cu limba, fără nici o delicatețe sau reținere.

Ea îi răspunse doar pentru că nu știu cum să n-o facă. El o lipi și mai tare de coloană. Jupoanele ei scrobite pârâiră în semn de protest. Greutatea lui păru și mai mare decât pe pătură, sub stele, pentru că acum nu-i mai păsa de binele ei. Mirosul lui masculin îi umplu mintea, amețitor ca de tămâie. Gustul lui... ah, nu era

pasiune elegantă, nici lumina stelelor și catifea. Acele impresii fuseseră ca niște pelerine cu care se acoperise pentru a ascunde adevărul despre el. Nu, acum, avea gust de pasiune întunecată și de furtuni ascunse, febrile, ale sufletului. Înspăimântată de pasiunea lui, de puterea lui, de răspunsul ei la întunecimea din el, ea scânci și se luptă.

Prinzându-i încheieturile mâinilor, i le ridică deasupra capului, săltând-o pe vârfurile picioarelor, ținând-o lipită de el. El purta haină, vestă, cămașă, eșarfă și pantaloni, însă la fel de bine putea să fi fost gol. Straturile de material nu puteau ascunde fermitatea mușchilor săi, superioritatea forței. Dacă voise s-o facă să se simtă neajutorată, să-și dea seama cât de puține putea face pentru a se salva, reușise de minune.

Ridicându-și capul, se încruntă la ea, ochii lui de un căprui întunecat dezvăluind o sălbăticie crâncenă.

– Dacă nu-ți permit eu, nu vei fi niciodată liberă.

O amenințare. O amenințare care însemna mai mult decât puteau exprima cuvintele. Ea se încruntă la rândul său.

– Domnule Throckmorton, ești un idiot, iar eu nu-i sărut pe idioți.

– Acea privire și acel ton funcționează de obicei?

Vocea lui păru interesată și, mai rău, nedumerită.

Ea încercă din nou.

– Te porți ca un școlar impertinent.

– Foarte înspăimântător. Bărbații mai slabi de înger se ofilesc și-o iau la fugă?

Da, așa făceau. Confruntați cu severitatea ei de guvernantă, bărbații mai slabi de înger o luau la fugă mereu.

Fusese o proastă să creadă că Throckmorton era un bărbat slab de înger.

– Nu știu de ce ești supărat, dar, serios, e vremea să-mi dai drumul înainte ca brațele să mi se desprindă din umeri.

Foarte încet, el îi coborî brațele, permițându-i din nou să se sprijine de coloană. Pentru un scurt și minunat moment, fu eliberată de autoritatea potentă a pieptului lui lipit de al ei. Apoi, el se aplecă în față, apăsându-și partea inferioară a trupului de clopotul jupoanelor ei, ținând-o cu trupul și cu mâinile sale, arătându-i fără putință de tăgadă că era neajutorată în mâinile

lui. Înghiți în sec, iar privirea i se agăță de chipul lui, căutând toleranța, umorul și chiar inteligența care știa că-l caracterizau pe domnul Throckmorton. Dar umbra neagră a bărbii lui, nările umflate, zâmbetul care semăna mai mult cu un mârâit, toate trădau sălbaticul primitiv care pândea în așteptarea... ei.

Pe tonul răstit al fiarei, el spuse:

- Nu știu dacă Hyacinth crede cu adevărat că ești virgină, tu care știi atât de multe...

- Prostii!

- ... dar eu cred. Dacă ai fi fost o femeie experimentată, ai fi știut că nu trebuie să porți corsajul legat în față.

Confuză, își coborî privirea. Era îmbrăcată decent, mai mult decât decent, cu rochia ei din muselină de un verde pal și panglicile negre legate aproape la gât.

- Ce vrei să spui?

- Nici o femeie din Anglia nu-și poartă corsajul legat în față. E un mod de a-i face pe bărbați să se gândească să ți-l dezlege.

- Nasturii care se încheie la spate...

- Nu sunt nici pe departe la fel de ademenitori.

Ținându-i încheieturile cu o mână, cealaltă coborî spre șireturile în legătură cu care o tachinase. O atinse chiar în despicătura dintre sâni. Ea trase repede și superficial aer în piept. Încercă vitează să protesteze, dar vocea o trădă la ultima silabă.

- Asta-i ridicol!

- Spinarea unei femei poate fi o minunăție de frumusețe fizică, însă nimic nu se compară cu sânii unei femei...

- Domnule Throckmorton!

Slab. Un răspuns foarte slab, dar era cu adevărat șocată. El nu numai că o atinsese, dar și folosise acel cuvânt. Sâni. Nimeni, nici măcar în Paris, nu vorbea vreodată atât de direct despre formele feminine. Un asemenea limbaj era tabu. Era vulgar. Era familiar. Și pentru că el vorbea despre sânii ei de parcă ar fi avut toate drepturile asupra trupului ei, inima ei începu să bată neregulat, neplăcut. Era aproape ca și cum ea fugise de el, iar el o prinsese și avea să facă tot ce poftea cu ea.

Însă ea nu fugise de el. Sau fugise? Iar el, cu siguranță, n-o urmărise. Sau da?

Fără vreo urmă de jenă ori de decență, el desfăcu panglicile corsajului ei. Ea făcuse un nod dublu, dar el dovedi dexteritate și rapiditate. Celeste își mișcă picioarele într-o parte, încercând cu disperare să scape. Încet, de parcă despacheta un dar îndelung așteptat, el desfăcu ultimul nod, îndepărtând pe rând fiecare panglică.

Ea se răsuci, încercând să se elibereze înainte ca el...

El trase țesătura, dezgolindu-i sânii. Și se uită. Aerul rece îi atinse pielea goală, ceea ce făcu ca sfârcurile să i se întărească. Un surâs apăru la colțul gurii lui.

–Vezi? Își trecu un deget peste sânii ei. Îți dovedești astfel dorința.

–Nu-i dorință. Detesta expresia de înțelegere îngâmfată de pe chipul lui. Mi-e frig!

Pleoapele lui coborâră peste privirea sumbră.

–Pot să te încălzesc.

Îmbujorarea ei începu din talie – sau poate chiar mai de jos. Cu certitudine, avea o senzație ciudată în partea de jos a trupului, un nod în stomac, o senzație de plenitudine și de umiditate în pântece.

–Nu. Acoperă-mă doar.

Privi spre ușă. Din fericire, rămăsese închisă, însă ea șopti furioasă:

–Te rog, domnule Throckmorton!

–Nu-i nevoie să vorbești atât de încet sau să-ți faci atâtea griji. Vocea lui era adâncă și răgușită, plină de plăcere și de – se temu ea – anticipare. Nimeni n-o să ne caute. Este o petrecere acolo. Nimănui nu-i pasă unde ne aflăm.

–Mie îmi pasă! Cu o explozie de sfidare inspirată, adăugă: Și... și lui Ellery îi pasă!

La auzul numelui fratelui său, Throckmorton se năpusti asupra ei. Se năpusti, o sărută... era ca un șoricel în strânsoarea unui leu, o ținea atât de strâns, o săruta cu atâta patimă. Când încercă să se opună, el doar... o ținu. Sprijinit de ea, zdrobindu-i sânii dezgoliți de vesta lui, ridicându-i bărbia cu degetele. Își frecă șoldurile de ale ei cu o mișcare lentă, calculată.

Când ea își dădu seama că el îi eliberase mâinile, îl prinse de păr într-o strânsoare feroce și îl îndepărtă – rămânând stupefiată când el își înălță capul.

Cine era acest bărbat? În considerase civilizat, poate chiar exagerat de civilizat. Însă acum pupilele lui se lărgiseră atât de mult, încât ochii lui căprui păreau negri și demonici. Rânjea, dinții lui albi contrastând cu fața bronzată. Aplecându-se, el îi prinse buza de jos între dinți. N-o mușcă, dar atingerea ar fi putut fi numită erotică. Însă era o amenințare, iar când își înălță capul, de data asta o făcu din proprie dorință.

Nu putea să-și desprindă privirea din ochii lui.

– Mi-e frică de tine.

– Nu, nu ți-e frică. Își puse mâna pe sternul ei. Nu frica este cea care îți face inima să bubuie. E asta.

Îi cuprinse sânul în palmă, iar apoi, îi ciupi sfârcul. Nu tare. La fel ca mușcătura buzei, nu era dureros, ci...

Genunchii ei se loviră unul de altul de teamă și... oh, ce era acea combinație de rușine și excitare? El îi mai oferise această senzație și înainte, dar acum era altfel. De data asta, nu exista tandrețe, nu exista control. Era doar un nebun cu chip familiar.

– De ce mă amenințì, întrebă ea?

– Mai bine mă întrebi cu ce te ameninț. Râse, un sunet aspru, care îi trimise un fior rece pe șira spinării. Crezi că știi, dar nu știi.

– Ce să știu? vru ea să știe.

El vorbea în cimilituri, iar ea detesta tot ce se petrecea acum. Atențiile lui, disconfortul ei... anticiparea nedorită, ilicită.

– O să-ți arăt de ce soția ambasadorului era amețită de atențiile soțului ei.

– Nu poți! Amenințarea lui – pentru că asta era în ciuda tuturor negărilor lui – o făcu să se lupte pentru libertate. Nu se cuvine.

– M-am săturat să fac mereu ceea ce se cuvine și îți promit că, atunci când voi termina, vei fi fericită. Printre dinții încleștați, adăugă: Iar eu nu voi fi.

Îi dădu drumul, dar se folosi de momentul de inerție al evadării pentru a o răsuci și a o trânti pe sofa, pe spate.

– De ce ești furios pe mine?

Făcu un efort să se ridice. El o împinse la loc.

– M-ai lăsat să cred că eşti doar fiica grădinarului. Doar o altă fetişcană îndrăgostită de Ellery. Nu era dur, numai că nu permitea rebeliunea. Ai minţit.

– Ce-i în neregulă cu tine? Sunt cine am spus că sunt. N-am minţit niciodată.

– Eu nu mint despre asta. Se aşeză deasupra lui Celeste, ţinând-o captivă între coapsele sale. O să mă răzbun.

– Cum îndrăzneşti să crezi că ai dreptul să mă judeci? N-am făcut nimic rău! Se zvârcoli. Pur şi simplu, am vorbit cu Lady Hyacinth. I-am dat un sfat bun.

– Nu-mi pasă de Lady Hyacinth. Ai fost generoasă. Ai fost dulce. Eşti cumsecade, chiar şi cu o rivală. Eşti cel mai primejdios gen de femeie care există. Mi-ai distrus toate planurile.

Cu o grijă scrupuloasă, îi rupse cămăşuţa de sus până jos. Zgomotul făcut de sfâşierea ţesăturii o şocă. Acesta era domnul Throckmorton, cel mai banal, mai reţinut şi mai disciplinat om din câţi cunoştea şi, cu o mişcare calculată, îi sfâşiase cămăşuţa. Lumea întreagă înnebunise. El înnebunise.

Aplecându-se spre sânii ei, îl mângâie pe unul cu obrazul.

– Ţi-am promis o lecţie. Ţi-o voi da, Celeste.

– Aceasta nu-i o lecţie pe care ai dreptul să mi-o dai.

– Acum, azi, iau tot ce am chef. Respiraţia lui fu o pală de aer pe pielea ei. Am chef să te învăţ. Lecţia numărul 1: Sânii tăi sunt mai mult decât ademenitori, palizi şi cu un trandafiraş în vârf. Sunt şi sensibili la atingere.

Limba lui dădu roată sfârcului. Îşi simţi pielea ca de găină. Sângele începu să-i alerge grăbit prin vene.

– Iată dovada! Vocea i se îngroşase. Şi pentru a-ţi da şi alte dovezi...

Gura lui se închise şi gustă. Ea îşi ridică degetele de pe umerii lui, în părul lui. Cum de putea face aşa ceva? Cum de putea s-o facă să ardă de... de ruşine şi de... şi de dorinţă în acelaşi timp? Umezeala gurii lui, asprimea limbii, senzaţia de a-i fi supt sfârcul o făcură să se arcuiască în braţele lui. Nu-şi dorea asta, dar, în acelaşi timp, o nebunie pasională, pe care n-o putea controla, îi domina trupul.

Ridicându-şi capul, el îi porunci:

– Uită-te la mine!

Ea îl ascultă. Îl recunoscu... şi totuşi nu. Părul ciufulit, privirea arzătoare, ameninţarea, îndrăzneala... Cum de putea acest bărbat cu nevoile sale sexuale imperioase să fie Garrick Throckmorton?

Genunchiul lui apăsă între picioarele ei, desfăcându-le.

- N-o să-ţi fac nici un rău. N-o să te posed. Crede-mă.

- Dacă ai impresia că asta e liniştitor, să ştii că te înşeli.

Îi dădu o palmă. El îi prinse mâinile şi le lipi de trupul ei, într-o parte.

- Dar vreau să te văd în momentul în care te voi duce dincolo de plăcere. N-o să am niciodată mai mult de-atât, dar această amintire îmi va rămâne.

Cuvintele lui sunară ca un jurământ. Lăsându-şi jumătatea inferioară a trupului să alunece de pe sofa, îngenunche pe podea, alături de ea. Îi ridică fusta trecându-şi mâna peste gamba ei. Ea se zvârcoli din nou.

- Nu e corect!

- Acesta este singurul lucru adevărat pe care l-ai spus în seara asta. Nu e corect, însă meriţi lecţia. A atingerii prin mătase - degetele lui trecură peste ciorapul ei, apoi peste jartieră - şi a atingerii pe pielea goală. A plăcerilor tăcute şi a plăcerilor îndrăzneţe.

Mângâierea de pe coapsă îi vorbi despre caracterul lui neîndurător, dar vocea lui suna aproape poetic. Oare ce-l făcuse pe un asemenea om să ajungă la poezie?

„Doar asta, presupuse ea. Doar atingerea fizică." Captivă, rigidă din pricina rezistenţei, zise:

- Tot nu înţeleg de ce.

- Trebuie să înţelegi că tăciunii aţâţaţi iau foc.

Ea încercă să-l lovească. El se folosi de mişcarea ei pentru a-i da la o parte pantalonaşii. Degetele lui o mângâiară între picioare. Gestul, acea fragilă întâlnire, o inundă cu senzaţii. Îşi pierdu capacitatea de a vorbi. Vederea i se înceţoşă.

- Atât de sensibilă, spuse el. Şi eu învăţ. Eşti atât de sensibilă la cea mai uşoară atingere. Astăzi, vei arde pentru mine. Şi jur că eu voi arde veşnic pentru tine.

- Nu vreau asta, gemu ea.

Dar voia. Toate emoţiile contradictorii din ultimele câteva zile se ridicară şi începură să se lupte în ea. Domnul Throckmorton era expresia autorităţii şi a austerităţii. Garrick era un bărbat

al pasiunii și al căldurii. Nu putea împăca acele două imagini, însă puterea domnului Throckmorton doar sporea atracția pe care o simțea față de Garrick, și ea îi dorea pe amândoi.

Cum de reușise el s-o transforme într-o femeie înfometată de el? Brațele lui o blocau acum, ținându-i coapsele desfăcute, deschizând-o în fața explorării lui.

- Un bărbat nepriceput s-ar avânta cu îndrăzneală, vorbi el cu cea mai intimă și mai profundă voce, amintind de bezna de la miezul nopții.

Degetul lui mare îi despărți pliurile feminității și alunecară în sus, deschizând-o în fața măiestriei sale. Oare căuta să plonjeze în ea? Izolarea virginității ei nu fusese niciodată încălcată astfel. Se încordă pentru a-l respinge.

- Ai nevoie de timp pentru a te obișnui. Ești timidă, neobișnuită cu atingerea unui bărbat, neobișnuită cu această beție a simțurilor.

Continuă s-o exploreze...

Ea își dădu seama ce avea să facă și o presimțire îi strânse stomacul. De unde știa? De unde aflase el de existența acelui loc unde frecarea cu buretele de baie producea plăcere? Inima ei se opri și apoi bubui. Nu putea să respire și tot ce atingea el se simțea umflat, aproape dureros, stimulat complet.

Asta era ea, Celeste. Trupul ei. Ea însăși. Era ceva intim, iar cu abilitatea lui îi submina inocența și, în schimb, o învăța știința pasiunii.

Renunțase să se opună. Când? Ar fi trebuit să-l înfrunte. În loc de asta, așteptă cu o anticipare agonizantă atingerea lui în acel loc sensibil... Și se cutremură când degetul lui mare o atinse ușor.

El chicoti – un sunet nesigur, căruia îi lipsea voioșia, și, aplecându-se, îi sărută pleoapele.

- Închide ochii, șopti el. Simte asta. Doar... simte.

Ea nu voia să facă nimic din ce îi poruncea el, însă, dacă nu trebuia să-l vadă, cu siguranță avea să fie mai bine. Cu siguranță nu putea simți *mai mult*.

Deasupra ei, Garrick respira greu, un scrâșnet de ardoare neîmplinită. Degetul lui o mângâie din nou și din nou, intensificând apăsarea cu fiecare trecere. Pasiunea îi ardea venele.

i se încolăcea în pântece, ajungea între picioarele ei. El îi dădu drumul brațelor. Dar ea nu se luptă, ci se agăță de el, de perne, de orice o putea lega de lumea reală, în vreme ce această plăcere chinuitoare creștea și creștea, până când ea crezu că se va despica sub forța extazului.

Se auzi scâncind. Își strânse buzele, conștientă de sine. Scânci din nou.

- Lasă-mă să te aud. El era aducătorul vârtejului, centrul pasiunii. Vreau să știu totul.

Ea clătină din cap, încercând să-i refuze un triumf măcar.

- Nu-mi spune *nu*. Nu când nu pot... nu vreau...

Cu forță și precizie, degetul lui pătrunse în ea. Înaintă ușor prin umezeala pe care o provocase și întoarse mâna pentru a se sprijini cu podul palmei de ea. Surpriza, mișcarea, iuțeala îi provocară eliberarea bruscă și șocantă. Fu cuprinsă de convulsii, vocea ei transformându-se în țipătul înalt, incoerent al fetei devenită femeie.

Garrick Throckmorton o condusese pe tot acest drum. Și o ținu în brațe până își reveni. Iar când ea îndrăzni să deschidă ochii și îi văzu chipul încordat și încă plin de dorință, el îi spuse:

- Să nu uiți asta. Și niciodată să nu mă uiți.

Stanhope se trase îndărăt, lovindu-se de ghiveciul în care se afla acel mic portocal ridicol și făcând să cadă câteva fructe mici și verzi pe dușumea. Le strivi pe covor în graba lui de a se ascunde, însă n-ar fi trebuit să se ostenească. Fiica grădinarului trecu în fugă pe lângă el, strângând în mâini corsajul desfăcut, orbită de rușine și de rămășițele pasiunii.

Se temu că Throckmorton îl va prinde cu siguranță pândind. Încercă să se hotărască dacă să fugă după Celeste și să spere că nu va fi recunoscut, sau să rămână aici și să se poarte ca și cum n-ar fi observat nimic, când, de fapt, îl văzuse pe Throckmorton distrând-o pe fată într-un mod la care un bărbat apela doar atunci când voia să impresioneze.

Ei bine, cineva fusese impresionat, iar acel cineva fusese Stanhope. Nu crezuse povestea spusă de Throckmorton cu o zi în urmă. Când avusese vreme să se gândească la asta, se hotărâse

că totul părea plauzibil - mai puțin partea în care Throckmorton, inegalabilul maestru al spionajului și un autocrat foarte cuviincios, îi făcea curte fiicei grădinarului. Iar dacă nu credea asta, atunci întreaga poveste era dubioasă și poate că venise timpul ca el să-și scoată economiile de sub parchetul din camera lui și s-o șteargă rapid. Dar acea scenă din seră... aceea era confirmarea că putea să rămână și să mai strângă niște bani.

Cum se putea folosi de asta în avantajul lui? Înaintând spre mijlocul holului, se prefăcu că se plimbase pe-acolo fără vreun motiv anume și așteptă să dea peste Throckmorton la plecarea acestuia. Dar Throckmorton nu plecă, iar Stanhope aruncă o privire în seră. Throckmorton ședea pe sofa, cu capul în mâini, deși secretarul era dispus să parieze că nu capul îl durea.

Continuându-și drumul, Stanhope rânji. Acum, cel mai bine ar fi fost s-o găsească pe tânăra Celeste, s-o vrăjească și să scoată din căpșorul ei gol toate secretele.

Capitolul 17

– Mamă, n-o să meargă!

Surprinsă, Lady Philberta își ridică privirea din documentul pe care îl scria și îl văzu pe fiul ei cel mare năvălind ca o furtună în salonașul ei.

– Ce n-o să meargă?

– Nu mai pot continua asta.

Garrick își trecu degetele prin păr, ciufulind și mai tare șuvițele deja zburlite, într-un grăitor vârtej de nebunie.

– Ea trebuie să plece.

– Cine?

– Despre Celeste e vorba! Eșarfa lui atârna pe jumătate legată, încheietoarea gulerului îi era ruptă și avea o mică zgârietură, care încă sângera, deasupra ochiului. Trebuie să se întoarcă la Paris, cu Ellery sau fără Ellery, cu spioni sau fără spioni.

– La naiba, fiule, vorbește mai încet. Lady Philberta se ridică și închise grăbită ușa. Acum, așază-te și spune-mi ce s-a întâmplat.

El se lăsă să cadă în fotoliul pe care ea i-l indicase.

- I-a zis lui Lady Hyacinth cum să-l ademenească pe Ellery.

Se uită la Lady Philberta ca și cum se aștepta ca aceasta să fie revoltată. Dar nu văzu decât confuzie pe chipul ei.

- De ce să facă asta? Doar spune că îl vrea pe Ellery.

Sărind în picioare, el se îndreptă spre birou.

- Pentru că e virgină, de-aia.

Ea punea întrebări. El răspundea. Dar, cumva, întrebările și răspunsurile nu se potriveau.

- Garrick, ai băut?

- Încă nu. Ridică degetul spre ea, amenințător. Este o conspirație a virginelor.

Uimirea se lupta cu exasperarea.

- Presupun că e posibil ca ea să fie virgină, voi admite chiar că e probabil, dar...

- O, e virgină, fii pe pace! Ridicând călimara ei, ținu sticla în dreptul ochiului și scrută lichidul de parcă ar fi fost un giuvaergiu, iar cerneala, un diamant. Nu este nici o îndoială în privința asta. Tocmai am dovedit-o, spre propria satisfacție.

Lady Philberta aproape că se sufocă de oroare. Dumnezeu să-i ajute, aveau să-l piardă pe grădinarul-șef. Și nu numai asta – Garrick își pierduse mințile.

- Tocmai ai dovedit că... Garrick, ai posedat-o?

- Nu, n-am posedat-o! Trânti călimara suficient de tare pentru ca ea să se teamă pentru integritatea sticlei. Ce fel de om crezi că sunt? Crezi că sunt la fel de neatent și de lipsit de minte ca Ellery?

- Nu, dar...

- Sper că nu. *Eu sunt* fratele cel responsabil și n-aș viola-o pe fiica lui Milford, virgină ori ba, deși ceea ce-am făcut a fost... însă ea m-a provocat.

Lady Philberta își ridică până aproape de linia părului sprâncenele machiate.

- Ce i-ai făcut?

- Eu doar... ea doar... Și i-a mai zis lui Lady Hyacinth la ce să se aștepte în noaptea nunții. Înșfăcă tocul cel mai bun al ei și îl flutură cu sălbăticie. Ce părere ai de asta?

– Cred că ar trebui să le spună cineva acestor fete ce se va întâmpla.

– Aşa s-ar zice. Se încruntă la ea cu înverşunare. Ce mai mamă eşti! Dacă n-ar fi purtat acel corsaj. Şi a fost drăguţă cu Lady Hyacinth. Drăguţă. Cu adevărat... acea fată... este o târfă prefăcută, care încearcă să strice convenabila alianţă pe care m-am străduit atât de greu s-o pun la punct. Ar fi trebuit să vezi cât de uşor s-a desfăcut.

– Alianţa? întrebă precautǎ Lady Philberta.

– Corsajul!

Începea să intuiască logica din toată această nebunie şi nu ştia ce să creadă. Garrick, Garrick al ei, fiul ei inteligent, raţional, nepăsător, se lăsase purtat de valul pasiunii pentru o fată cu zece ani mai tânără şi mult inferioară ca poziţie socială. Pentru că fusese *drăguţă?*

– Bunăvoinţa lui Celeste faţă de Lady Hyacinth te-a jignit?

– Îmi place ca oamenii mei să nu se schimbe. Întinse un deget spre ea. Întâi, Stanhope s-a apucat să spioneze pentru ruşi. Apoi, Penelope şi-a legat doica de scaun. Acum, Celeste e cumsecade... Ai observat că toată povestea asta a început odată cu sosirea ei?

– Penelope şi-a legat doica? Lady Philberta rânji. Fusese mereu de părere că nepoata ei era prea solemnă pentru un copil de o vârstă atât de fragedă. Foarte bine a făcut.

– Aş zice că asta-i o dovadă. Iar acum, Lady Hyacinth o să flirteze cu alţi bărbaţi şi o să-şi frece sânii de Ellery...

– Nu înţeleg nimic din toate astea.

– Treaba este, mamă, că mi-am vârât mâna sub fusta ei.

Lady Philberta începea să controleze această conversaţie haotică.

– Ţi-ai vârât mâna sub *fusta lui Celeste?*

– Până sus. Iar ea... ea a fost atât de şocată, dar, în acelaşi timp, ea... Privirea din ochii lui deveni pierdută, iar el îşi trecu pana tocului peste obraz. Ea a fost dulce şi pasională, şi este aşa de frumoasă cum mi-am imaginat. Aş fi... M-a înfuriat atât de tare. Atenţia lui reveni din nou brusc la maică-sa. De ce dracu' nu se pot comporta oamenii aşa cum ar trebui?

– Pentru că se comportă aşa cum le e firea.

Imperturbabilul ei fiu chiar blestemase și ridicase vocea, și asta într-un interval de doar câteva minute. Dacă n-ar fi durut-o spatele din pricina lumbagoului, Lady Philberta ar fi țopăit de bucurie.

-Și eu de ce nu știu întotdeauna cum le e firea?

Suferința se desluși în vocea lui.

-Uneori, nu îi citim corect pe oameni. Asta ține de riscurile meseriei.

Ceva nu mersese cum trebuia în copilăria lui Garrick. Privind în urmă, nu putu să-și dea seama care fusese momentul exact când începuse să-și ascundă anumite aspecte ale personalității. Știa că, la vârsta de trei ani, renunțase la pisica de pluș ponosită, iar tatăl lui fusese încântat. Când, la opt ani, Garrick învățase să-și controleze furiile, ea îl lăudase. Iar când se întorsese din India, la 20 de ani, fusese mândră de gentlemanul logic, calm și plin de control care devenise.

Abia recent, își dăduse seama că disciplina lui Garrick îl ținea departe de emoțiile omenești. Unde își ascunsese Garrick pasiunea, firea temperamentală, emoțiile care îi dăduseră un aer atât de vioi în copilărie?

-Nu ne putem folosi de Celeste. O să pun pe cineva s-o escorteze la gară și, de acolo, la Paris. N-o să distrugă căsătoria lui Ellery și n-o să stea aici ca să mă determine să fac lucruri care... Îmi plac femeile, mamă.

-Asta aduce alinare unei femei bătrâne.

Întreaga scenă aducea alinare acestei femei bătrâne. Se temuse că Garrick nu va urca niciodată pe culmile pasiunii, dar se părea că micuța Celeste îl târâse acolo legat de șnururile corsajului ei.

-Dar nu le las pe femei să mă facă să simt că nu pot controla...

Se lăsă din nou să cadă în fotoliu și își cuprinse capul în mâini.

O să plece *mâine*.

Fiica grădinarului nu era perechea pe care Lady Philberta ar fi ales-o pentru oricare dintre fiii ei. Era adevărat că fata era frumoasă și educată, dar era din clasa de jos. Și ce fel de ceremonie ar fi fost cu servitorii într-o parte a bisericii și cu înalta societate în cealaltă? Pe Lady Philberta o apucă durerea de cap la acest gând.

Trase adânc aer în piept. Reputația impecabilă a lui Garrick avea să supraviețuiască scandalului, iar dacă fata zdruncina acea formidabilă disciplină cu care el se mândrea, atunci Lady Philberta însăși avea să i-o ducă în dormitor pe Celeste, legată cu o fundă.

– Dragul meu, știu ce simți – pentru că și ea se luptase să obțină pasiunea cu soțul ei mult mai în vârstă și nerespectabil –, însă trebuie să te gândești la misiunea ta. Stanhope a făcut mult rău și, deocamdată, nu știm cât de mult.

– Celeste trebuie să plece.

– Celeste este singura noastră șansă de a îndrepta răul.

– Mâine. Vocea i se auzea înăbușită din pricină că stătea cu capul aplecat. Cât mai departe posibil.

– Nici măcar nu știm care sunt complicii lui Stanhope. Haide, Garrick, petrecerea mai ține doar două zile. Poți să mai reziști încă două zile. Cu un mic imbold din partea lui Philberta, nici Garrick, nici Celeste nu vor avea vreo șansă. El clătina din cap, așa că ea miză pe cartea vinovăției, cea rezervată mamelor. Dragul meu, până să-ți cedez această poziție, niciodată nu s-a întâmplat nimic atât de grav precum acest scandal cu Stanhope. Asta ea trebuia să recunoască în fața lui. Părerea mea este că ar fi trebuit să vezi semnele trădării la secretarul tău. În cele din urmă, e vina ta.

Încet, el își ridică ușor capul și se uită urât la ea.

– Mamă, o să găsim altă cale.

Se auzi o bătaie fermă în ușă, iar apoi, Dafty își vârî capul înăuntru.

– Lady Philberta. Domnule Throckmorton. Îmi pare rău că vă întrerup, dar a sosit un mesager și e ceva serios. A avut loc o explozie.

Throckmorton deschise ușa camerei copiilor și inhală mirosul de camfor și de mușețel, de balansoare în formă de căluț din lemn și de amintiri din copilărie. Întotdeauna, îndrăgise camera copiilor. Copilăria lui fusese minunată, cu părinți care îl adorau, cu un profesor particular care se ridica la nivelul provocării reprezentate de un băiat dornic să afle totul și cu o belea de frățior care se ținea mereu după el.

Nu se păcălea singur. Evenimentele din acea zi fărâmaseră fundamentul încrederii sale în sine. Pierduse controlul în cel mai banal mod. Făcuse lucruri cu - lui! - Celeste, lucruri pe care doar și le imaginase în cele mai secrete și carnale visuri. Și tocmai când se hotărâse să facă ceea ce trebuia făcut, s-o salveze pe ea, să se salveze pe sine, sosise vestea exploziei. Doi englezi, un agent de al său și un posibil trădător, se aflaseră în Crimeea, la locul declanșării unei bombe.

Coincidență? Sigur că nu. Acum, un om fusese îngropat în pământ străin. Un altul se agăța de viață în vreme ce era transportat în condiții improprii înapoi în Anglia. Dacă MacLean supraviețuia... ei bine, dacă supraviețuia, ar fi fost un miracol.

Așa că ea avea să rămână, neștiutoare, să-și facă datoria față de țară, iar Throckmorton va trebui să-și întărească sufletul pentru a obține acea disciplină pe care de obicei o manifesta fără efort.

Acum, venise să caute alinare printre lucrurile familiare din camera copiilor. Dușumeaua de lemn care strălucea în lumina soarelui de după-amiază târzie. Draperiile roșii și albastre, groase și cu desen îndrăzneț, menite să țină la distanță curenții de aer. Raftul cu cărți - unele ponosite, altele noi.

Fiica lui.

Chipul ei se lumină ca întotdeauna când îl vedea, iar ceva din întristarea lui confuză se risipi.

Balansoarul scârțâia în vreme ce doamna Brown croșeta un fular interminabil. Femeia masivă, cu veșminte curate și simple, își ridică privirea, îl zări și dădu amabilă din cap, în semn de salut. Penelope ședea ghemuită într-un colț al fotoliului ponosit și citea vechiul lui exemplar din *Robinson Crusoe*. Doar cu o săptămână în urmă, înainte ca petrecerea să fi început, el le citise această carte cu voce tare fetițelor. *Ambelor* fetițe.

Un fior de spaimă se iscă în el în vreme ce cerceta din priviri camera copiilor.

- Unde-i Kiki? o întrebă el pe doamna Brown.

- Nu știu. Se ascunde, și se pricepe la asta.

Doamna Brown îi făcu semn cu ochiul și arătă cu capul spre marele dulap de jucării cu uși în formă de persiene.

Acolo, vechii lui soldați de jucărie mărșăluiau alături de păpușile lui Penelope și de animalele de pluș ale lui Kiki. Era un loc

bun unde să te ascunzi – de multe ori se ascunsese el însuşi acolo. Se relaxă. Îşi dorea ca fetele să nu fi avut nevoie de un gardian în faţa uşii, dar cel mai mult se bucura că descoperise trădarea lui Stanhope şi că luase măsuri pentru a-i proteja pe cei dragi. Cum pericolul se furişa tot mai aproape, îşi făcea griji în privinţa fetelor, neajutorate şi inocente. Oamenii cu care se confrunta în acest joc al spionajului nu aveau etică, nu aveau principii. Acum, că îi descoperiseră identitatea, nu ar fi ezitat să le răpească pe copile şi să se folosească de ele pentru a-l determina să facă tot ce doreau. O iubea pe Penelope cu devotamentul de neclintit al unui tată, iar în ultimele câteva zile de deziluzie şi confuzie, descoperise cât de bine reuşise Kiki să-i câştige afecţiunea.

Poate că-l exaspera, dar era nepoata lui. Cu o voce intenţionat tare, o întrebă pe doamna Brown:

– Ai căutat-o?

– Din răsputeri, dar este prea deşteaptă pentru mine, spuse doamna Brown cu glas sonor.

Auziră un uşor chicotit dinspre dulap.

– Atunci, va trebui să aşteptăm până apare, anunţă el. Sincer vorbind, se bucura că avea timp să fie singur cu fetiţa lui. Îndreptându-se spre Penelope, o întrebă: Ce mai faci, scumpo?

Azvârlind cartea deoparte, ea alergă spre el.

– Tati!

Deşi era fată mare, el o ridică în braţe şi o strânse la piept.

– Mi-a fost dor de tine. Ea îl sărută pe obraz, apoi se trase îndărăt. Dar nu m-am aşteptat să ai vreme pentru mine până la terminarea acestei blestemate petreceri.

El rânji auzind-o gândind şi vorbind asemenea lui.

– Nimănui nu-i pasă dacă eu cobor să joc cărţi ori să dansez. Unchiul tău Ellery se bucură de tot farmecul şi, în plus, el urmează să fie mirele.

– Tu îmi placi mai mult, spuse ea cu hotărâre.

– Nu. Serios?

Afişă o expresie surprinsă.

Ea îi cuprinse obrajii în mâinile slăbuţe.

– Desigur, tu eşti tatăl meu.

El visase să umple camera copiilor cu odraslele lui, însă n-o avea decât pe Penelope. Mai era şi Kiki acolo, fireşte...

- Ai vrea să-ți citesc? întrebă el.

- *Robinson Crusoe!* răspunse ea.

- Dar o citești singură.

El o purtă spre fotoliu și se așeză, ținând-o în poală.

- Nu știu toate cuvintele. Își încrucișă brațele și își îndreptă spre el ochii întunecați și serioși. Trebuie să încep să iau lecții de la domnișoara Milford, tată. Știu că ea m-ar ajuta să citesc.

El nu voia să vorbească despre domnișoara Milford.

- Te descurci minunat. Chiar așa era. Considera că era neobișnuit de isteață pentru un copil de vârsta ei, și nu era deloc părtinitor. Dar o să încep de unde am rămas.

Era conștient de prezența lui Kiki, care se ascundea în dulap. Kiki care pretindea că nu înțelege cuvintele, dar care mereu reușea să fie prin preajmă când el citea. Deschizând cartea veche, cu coperte din piele verde, găsi locul unde se oprise și începu, cu voce tare și puternică, să spună povestea acelui naufragiat singuratic.

În dulap, Kiki își furișă privirea printre stinghiile ușii și pufni ușor. Tatăl ei nu-i citea. Tatăl ei nici nu suporta să se uite la ea. Tatăl ei nu-i spunea că se descurca minunat. Nici măcar nu-i vorbea. Doar râdea când ea țopăia prin preajmă și o mângâia pe cap înainte de a se îndepărta de ea.

Kiki clipi și înghiți un nod mare care i se pusese în gât. Acel bărbat care lucra în biroul unchiului Garrick îi spusese toate acelea, și era adevărat. Acel bărbat zisese că nimănui nu-i păsa de ea aici, în Anglia. Spusese că ar trebui să se ducă de unde venise.

Înapoi în Franța, unde înțelegea pe toată lumea. Unde soarele strălucea tot timpul. Unde era întotdeauna cald. Unde era *maman*.

Dar *maman* nu mai era acolo. Nimeni nu mai era acolo, iar înainte ca *maman* s-o lase în acea oribilă Anglie, îi zisese lui Kiki că nu putea rămâne în Paris pentru că acolo nu mai avea unde dormi, doar pe străzi.

Kiki se uită din nou printre stinghii. Urâta, egoista, *norocoasa* Penelope stătea cuibărită în poala tatălui ei, cu capul pe pieptul lui, brațul lui cuprinzând-o, protector. El citea rar și cu voce tare. Se purta de parcă voia să fie alături de fiica lui. Ceva în pieptul lui Kiki începu s-o doară.

Mulți copii dormeau pe străzile Parisului și erau puternici și viteji, și ar plăcea-o. Așa că, atunci și acolo, se hotărî că avea să se întoarcă în Franța. Înapoi acasă.

Lipindu-și de buze ponosita păpușă de cârpe, își înăbuși hohotele de plâns.

Capitolul 18

– Celeste!

Celeste nu-și dorea decât să-și continue drumul prin salonul de muzică, să străbată galeria lungă, să coboare scările, să intre în bucătărie, iar acolo, să-și mănânce micul dejun. În această dimineață, nu voia să stea de vorbă cu nici o persoană nobilă sau pretențioasă, ci doar cu oameni pe care îi înțelegea – și care o înțelegeau. Mai ales nu dorea să stea de vorbă cu domnul Stanhope, secretarul acelui tiran puternic, domnul Garrick Throckmorton.

Mai insistent, domnul Stanhope strigă din nou:

– Celeste!

Ea se opri brusc și se răsuci spre el. Chipul lui bronzat era luminat de un zâmbet vesel.

– Mă bucur atât de mult să te văd în această frumoasă dimineață.

Suspicioasă pentru că nu îl mai văzuse atât de binedispus de aproape – o privire aruncată afară o lămuri că mai ploua încă –, ea se dădu un pas îndărăt.

– N-am avut ocazia să-ți urez bun venit de când te-ai întors.

De ce era atât de fermecător?

– Mulțumesc.

„Cred."

– A fost o întoarcere cu adevărat triumfătoare pentru tine.

Ei nu-i plăcea înălțimea lui, atitudinea lui deschisă, amabilă, îngâmfarea peste măsură. Stanhope era complet diferit de Throckmorton, dar, cu toate că asta ar fi trebuit să fie în favoarea lui, nici vorbă să fie așa.

– Da, domnule.

-Haide, nu mai ești o școlăriță. Poți să-mi zici domnul Stanhope.

-Mulțumesc... domnule Stanhope.

„Iar tu poți să-mi spui domnișoara Milford. Așa cum face Throckmorton când e nemulțumit."

-Și te îndreptai spre...?

-Bucătărie, rosti ea pe un ton sec.

-Ah.

Evident, lui Stanhope nu-i plăcea să i se aducă aminte de originea ei.

Ea descoperi că-i făcea plăcere să-i aducă aminte. Poate că, dacă îi amintea lui Throckmorton... dar nu, el vorbea frumos cu servitorii lui, mai ales cu tatăl ei, acordându-i un respect de care puțini aristocrați aveau parte. Nu, nu-l putea evita pe Throckmorton în felul acesta.

-Te însoțesc, spuse Stanhope.

Așa cum Throckmorton prevăzuse, Stanhope era interesat de informațiile pe care ea le aflase din traducerile făcute. Ea se gândi să i le trântească pur și simplu, dar, cumva, asta părea prea ușor, iar domnul Stanhope căpătase mereu totul prea ușor – sau cel puțin așa îi zisese tatăl ei. De fapt, Celeste îl auzise pe domnul Stanhope vorbind despre cum își îndeplinise obligațiile în India, cum se aventurase în cei mai înalți munți, cum se luptase pentru viața sa printre trădătorii locuitori de acolo. Toate astea nu fuseseră ușoare, însă ea înțelegea ce voise să zică tatăl ei.

Domnul Stanhope era un aristocrat care primise o educație aleasă, avea sânge albastru, îi cunoștea pe oamenii cei mai de seamă, iar acum, la Blythe Hall, Throckmorton îl făcuse tovarășul său de încredere, ignorând lenea și incompetența prietenului său din pricina unui soi de frăție creată ca urmare a călătoriilor făcute împreună.

Ceea ce era ciudat, deoarece ea nu se gândise niciodată la Throckmorton ca la un aventurier, însă probabil că fusese, asemenea domnului Stanhope. Până cu două seri în urmă, când Throckmorton o sărutase sub stele, nu se gândise niciodată la el ca fiind un călător, dar el văzuse mai mult din lumea asta decât ea.

Iar ieri, în seră, îi dovedise că învățase arta de a-i face plăcere unei femei, chiar și uneia care nu-și dorea asta. O, nu avea să-l ierte niciodată. Absolut niciodată.

Evident iritat de lipsa ei de răspuns, Stanhope spuse:

– M-am gândit că am putea profita de ocazie pentru a sta de vorbă.

– N-am mai vorbit niciodată. Se opri în dreptul unei ferestre care dădea spre fântâna romană. Ploaia tot mai cădea în văluri cenușii, însă spre est soarele dimineții timpurii se ițise deasupra norilor. De ce am sta de vorbă acum?

– Crede-mă, dacă n-ar fi fost etica mea mizerabilă, am fi făcut mai mult decât să vorbim. De când te-am văzut prima dată, ți-am recunoscut frumusețea. Răsucindu-se, se sprijini de pervaz și o privi cu franchețe. Dar erai atât de tânără. N-ar fi fost corect pentru nici unul dintre noi să te fi atras într-o... conversație.

La fel ca și Throckmorton, Stanhope avea o părere bună despre efectele pe care le produceau el și... conversația lui. Îl putea asigura că îi lipsea cu desăvârșire... arta conversației, cu toate că Throckmorton avea din plin acel talent.

– Evident, Parisul ți-a priit, continuă Stanhope.

Privirea lui o măsură, iar ea descoperi că era unul dintre acei rari bărbați care reușeau să facă un compliment dintr-o privire. Domnul Throckmorton nu era așa. Când se uita la o femeie, privirea lui întunecată îi ardea fiecare formă până când aceasta ajungea să-și dorească să se acopere cu mâinile pentru ca el să nu poată vedea acele locuri menite să fie ascunse...

– Throckmorton spune că vorbești franceza foarte bine. Și rusa... Mai ai și alte talente ascunse sub acest înveliș frumos?

Stanhope îi adresă un surâs fermecător, comportându-se ca și cum ar fi fost impresionat de ea. Întâlnise bărbați asemenea lui pe continent. Erau în mod evident nesinceri, dar tocmai asta făcea ca această întâlnire să fie mai ușoară.

– Dacă vi le-aș dezvălui, talentele mele n-ar mai fi ascunse.

El chicoti.

– Foarte adevărat. Foarte adevărat. Își coborî privirea spre propriile picioare, reușind să pară masculin și, în același timp, modest. Îmi imaginez că Throckmorton ți-a zis de ce îi faci tu traducerile, în loc să i le fac eu.

-Da.

Pentru o scurtă clipă, enervarea lui reală răzbătu prin masca afabilă.

-Ce ți-a spus?

Ea cochetă cu gândul de a-i dezvălui adevărul, că incompetența lui fusese descoperită, dar asta ar fi fost o lipsă de loialitate față de Throckmorton și, în plus... ea nu voia să-l înfurie pe Throckmorton din nou. Cine știe ce fel de furie va dezlănțui dacă îl provoca dinadins?!

-Domnul Throckmorton mi-a zis că ați muncit prea mult și că aveți nevoie de o săptămână pentru a vă odihni.

-O faci să sune de parcă aș fi un om bătrân.

Ea făcu ochii mari, cu falsă inocență.

-O, nu atât de bătrân.

Ea îi întrezări enervarea când el se răsti:

-Desigur, sunt mult mai în vârstă decât tine. Cu aproape zece ani. Sunt aproape la fel de în vârstă ca Throckmorton, și totuși tu îl găsești suficient de tânăr pentru a...

Ea își îndreptă trupul. Oare Stanhope bârfea în legătură cu ea? Oare ascultase, încurajând chicotelile pe care o astfel de bârfă le-ar stârni? Ea n-avea de gând să stea aici ca să fie insultată de acest bădăran lingușitor și infatuat. Pe tonul cel mai rece, îl întrebă:

-Pentru ce, domnule Stanhope?

Dar Stanhope își dădu seama de greșeală, așa că spuse grăbit:

-Îi sunt recunoscător lui Throckmorton pentru acest concediu și intenționez să profit din plin de zilele libere, dar sunt curios în legătură cu afacerea. Ai putea să mă ții la curent cu veștile.

-Cum doriți.

Îl privi fără să zâmbească. N-avea să uite prea curând insolența lui. Dacă Throckmorton ar fi știut, ar fi pus să fie biciuit. Doar că... ei bine, probabil că nu, deoarece Throckmorton îl susținuse întotdeauna pe domnul Stanhope, în orice întreprindere, iar Throckmorton nu și-ar fi putut exprima mai clar disprețul față de ea.

Mon Dieu, și-ar fi dorit să-și apese mâinile pe ochi până când reușea să alunge amintirile.

– Ai tradus scrisori noi? întrebă domnul Stanhope.

– Numai una, în care se spunea că va avea loc o mare întâlnire la sud de Kabul.

– Kabul.

Ochii lui se îngustară.

– E în Afganistan, zise ea îndatoritoare.

– Știu unde este. Trase aer în piept, apoi ridică din umeri cu o modestie studiată, nepăsătoare. Am vizitat Kabulul.

– În compania domnului Throckmorton?

Domnul Stanhope zâmbi.

– Unii ar spune că el s-a aflat în compania mea.

Ea îl enervase intenționat și se bucură de asta mai mult decât se cuvenea. Însă dorea să se ducă la bucătărie, să fie cu tatăl ei și cu Esther, și cu ceilalți care o iubeau. Așa că abandonă acest soi de amuzament și zise:

– Un batalion de negustori va evalua Kabulul în privința oportunităților de investiții. Presupun că atât de mulți englezi vor avea un impact uriaș asupra economiei locale.

Avea propria părere despre semnificația scrisorii și, după ce vorbise cu domnul Stanhope, începea să bănuiască rolul ei real în acest triunghi format din ea însăși, scrisoare și Stanhope.

Throckmorton pusese la cale strategia. Dacă ar îndrăzni să-l judece, s-ar putea întreba ce rol avea Throckmorton în lumea cea mare de dincolo de Blythe Hall. Dar nu voia să se gândească la el și, în plus, un miros de bacon se simțea dinspre bucătărie, iar stomacul ei dădu semne de nerăbdare.

– Un impact uriaș. Da.

Stanhope uitase deja de ea, concentrat asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Răsucindu-se, se îndepărtă grăbit. Dar ceva îi aminti de ea – nevoia de a obține și altă dată informații, presupuse ea –, așa că îi aruncă peste umăr un mulțumesc preocupat.

Ușurată să scape de el, porni repede în direcția bucătăriei, sperând să pară că avea o misiune, lucru care să o protejeze de alte întreruperi.

Speranță deșartă! Ellery se repezi din spațiul de sub scări și îi înșfăcă mâna.

– Celeste!

Ea tresări și aproape că scăpă un țipăt. El râse și o trase în ascunzătoarea întunecată.

-Draga mea. Punându-și mâinile în jurul taliei ei, îi zâmbi. Am sperat că vei trece pe-aici.

Mirosea puternic a bere. Avea zgârieturi pe față. Avea pungi sub ochi, iar nasul îi era roșu. Dar tot era mai frumos decât Throckmorton. Cu toate acestea, se pomeni că dorește să dea înapoi, să se întrebe de ce Ellery se ascundea pentru a nu fi văzut cu ea, să-i ceară să-i dea drumul. Însă nu Ellery era problema, ci Throckmorton. Așa că etală un zâmbet evident fals, de genul celui pe care o sfătuise pe Hyacinth să-l folosească, și rosti cu o urmă de încordare:

-Ellery, m-ai speriat.

-Te-am speriat cu ardoarea mea?

O privi cu o lăcomie revoltătoare. Deși știa că nu era bine, ea râse și se relaxă. Acesta era Ellery, Ellery de care se îndrăgostise, fermecătorul și sofisticatul Ellery. Nu-l putea iubi pe Throckmorton cu comportamentul lui solemn și profunzimile neașteptate.

-De ce ești treaz, Ellery? Abia s-a făcut dimineață.

Și ea care crezuse că va fi lăsată în pace cu gândurile ei morocănoase. Optimism prostesc.

-Nici nu m-am culcat.

-Evident că nu. Atinse zgârieturile. Ce-ai făcut de ai meritat astea?

-N-ai fost la serata muzicală de ieri, așa că am plecat să te caut și... m-am împiedicat de una dintre tufele de trandafiri ale tatălui tău.

-Scuză-mă, dar nu înțeleg.

Stătuse în pat, trează, noaptea trecută, ascultându-și vecinele, doamne în vârstă amândouă, care sforăiseră cu toată eleganța locomotivelor cu aburi, și își dorise să-l aibă pe Throckmorton acolo, ca să-l poată lega de stâlpii patului și să-l chinuiască așa cum o chinuise el.

Din nefericire, fanteziile ei luaseră apoi o turnură greșită. Noaptea trecută, avusese asemenea gânduri, încât chiar și ea fusese îngrozită. O, tot ce era greșit era din vina lui Throckmorton!

-Auzisem că stai în căsuța tatălui tău.

Viziunea casei ei îi umplu mintea, o căsuță de piatră, legată de seră, acoperită cu trandafiri cățărători, înconjurată cu tufe de trandafiri, cu trandafiri miniaturali mărginind aleile și tufe mari înălțându-se către cer.

- M-am dus acolo, spuse el, și era întuneric. Am crezut că-mi amintesc că dormitorul tău era la etaj.

- E dormitorul tatei acum, rosti ea cu glas slab.

- Am aruncat cu pietricele în geam, ca să te trezesc...

Nu se putu abține. Chicoti, iar apoi când îi văzu expresia îndurerată, își sprijini capul de pieptul lui și chicoti și mai tare.

Deloc surprinzător, el îi dădu drumul și se îndepărtă pentru a se sprijini de o masă aflată în preajmă.

- Asta nu-i deloc măgulitor.

Ea râse, sughiță, râse din nou.

- Mi-am dedicat seara încercării de a descoperi unde a dispărut iubita mea și tot ce poate ea să facă este să râdă pe înfundate.

Dar vocea îi părea ironică și plină de dispreț față de sine, iar când ea îl privi, îi văzu buzele țuguiate și ochii strălucitori. Dacă Throckmorton s-ar fi pomenit într-o astfel de situație, n-ar fi râs niciodată de sine. Nu, cu siguranță, Ellery nu era atât de profund și de complex, cu zone întunecate în suflet, iar pentru asta îl aprecia sincer. Purtată de un val de recunoștință, ea spuse:

- Ești cu adevărat un scump.

- Un scump. Dacă râsul ei nu-l jignise pe Ellery, comentariul cu certitudine o făcuse. Sunt un crai, un sofisticat, un galant... Garrick este un scump, nu eu.

„Nu-l cunoști deloc." Dar nu zise asta.

- Trebuie să plec, n-am luat micul dejun.

Ellery își vârî mâinile în buzunar.

- Se pare că nu sunt un galant cu prea mare succes.

- Ce vrei să spui? Ieși din spațiul de sub scară. Eu te ador, Lady Hyacinth te adoră, toate doamnele te adoră.

- Te-am prins sub scări, este întuneric, suntem singuri, iar tu te grăbești să pleci. Hyacinth salivează din pricina grăsanului de Townshend. Până și Lady Featherstonebaugh ar prefera să se ascundă pe la vreun colț cu un valet, în loc să stea de vorbă cu mine.

- Lady Hyacinth a dansat cu Lord Townshend?

El o privi cu o suspiciune evidentă.

- Da, de unde știi?

- Când ai spus că salivează din pricina lui, am presupus că asta s-a întâmplat când au dansat.

- I-a zâmbit, s-a purtat cu el ca o proastă mică, deși toată lumea știe că pe el nu-l interesează decât împerecherea câinilor săi.

- Ellery!

Ea se prefăcu a fi șocată, dar, în realitate, îi venea să o aplaude pe Hyacinth. Deșteaptă fată, făcuse exact ce i se spusese și avusese succes.

- Dar nu contează dacă s-a îndrăgostit de filfizonul ăla de Townshend, asta ne lasă nouă cale liberă.

- Nouă?

Șocată, își dădu seama că n-ar fi trebuit să vrea ca Hyacinth să aibă succes cu Ellery. Celeste îl dorea pe Ellery... însă ieri, în seră, imitase impresionant de bine o femeie care îl dorea pe Throckmorton.

Se simțea foarte confuză. Nu voia decât să se ducă la bucătărie, să fie cu prietenii ei.

- Vom vorbi despre asta mai târziu. Se retrase în hol, în vreme ce Ellery o urmărea cu o expresie pe care tatăl ei ar fi numit-o lugubră. Pur și simplu, trebuie să mănânc. Aproape că leșin de foame.

- Sufăr, deoarece am impresia că și tu mă eviți.

Acum, Ellery avea în mod clar un ton acuzator.

- Deloc.

- Nu sunt suficient de frumos pentru tine? Suficient de bogat? Suficient de puternic?

Știa că Ellery băuse, dar acum își dădu seama că încă era beat și furios pe ea.

- Nu-i deloc așa...

- Poate că, la urma urmelor, nu joci teatru. Poate că l-ai prefera cu adevărat pe Garrick. Eu am obținut mereu toate fetele, dar la altceva nu sunt bun. Poate că, pe lângă celelalte talente, fratele meu se pricepe și la femei mai bine decât mine.

Posomorât, furios și răstindu-se la ea. Celeste detesta scenele, detesta această scenă mai mult decât oricare alta, deoarece acuzațiile lui Ellery conțineau mai mult decât un sâmbure

de adevăr, iar vina pe care o simțea adăugă o notă de disperare negărilor ei.

– Nu-l vreau pe domnul Throckmorton, vreau doar...

– Pe mine? Pufni văzându-i expresia și, tărăgănând sarcastic cuvintele, zise: Mă vrei pe mine. Atunci, spune-mi, micuța mea Cenușăreasă, unde este dormitorul tău? E posibil să fie, eventual, aproape de al lui Garrick?

Ea se dădu înapoi șocată.

– Nici vorbă!

– Atunci, unde-i? L-am căutat nopți în șir, iar dacă tu m-ai iubi cu adevărat...

Ticălosul! O, ea știa că el îi căutase dormitorul. Dar să-i ceară informația atât de grosolan... Pe un ton rece, îi zise:

– În turnul nordic. A treia ușă pe dreapta. N-ai cum să-l ratezi.

Răsucindu-se, se îndepărtă repede, lăsându-l, în sfârșit, pe Ellery fără cuvinte. De data asta, aproape că ajunse la scările care coborau spre bucătărie când auzi o voce masculină chemând-o.

– Domnișoară Milford!

Se răsuci, se sprijini cu mâna de perete și se uită cu o privire acuzatoare la domnul Kinman.

– Da, domnule?

El îi zâmbi amabil.

– Tocmai l-am văzut pe Throckmorton.

Încet, ea își îndreptă umerii căzuți. Toate celelalte încercări ale ei de a evita conversația fuseseră exerciții în vederea acesteia. Aceasta fu concluzia pe care o trase.

– Vrea să veniți în biroul lui. Domnul Kinman își scărpină ceafa ca și cum ar fi fost surprins. Ceva despre traducerea unei scrisori.

Vreme de o clipă de nebunie, se gândi să spună nu. Fără nici o scuză, fără nici o amabilitate, doar nu. Dar bunul-simț prevală – la urma urmelor, avea să-l vadă din nou pe Throckmorton cândva, probabil astăzi, și, fără îndoială, cuprins de o jenă umilă. Numai că... nu până nu lua micul dejun. Nu până când nu se întărea cu ajutorul sprijinului primit din partea prietenilor ei.

– Domnule Kinman, îl veți vedea iarăși pe domnul Throckmorton?

– Presupun că aș putea.

– Spuneți-i că voi veni în biroul lui după... nu. Avu o idee mai bună, una care avea să amâne inevitabilul, dar și care îl va pune pe Throckmorton la locul lui. Spuneți-i să trimită scrisoarea în dormitorul meu și o voi traduce acolo.

Bărbatul cel uriaș păru să fie luat prin surprindere.

– Nu cred că acesta este tocmai răspunsul pe care îl așteaptă.

– Ăsta-i singurul pe care îl primește.

Încă o dată, se răsuci spre bucătărie.

Pe un ton total opus celui neîncrezător de mai înainte, domnul Kinman rosti:

– Domnișoară Milford, cu siguranță, nu e *comme il faut*[1] să-ți refuzi angajatorul când acesta te cheamă.

Cu o furie rece, ea se răsuci din nou spre domnul Kinman.

– Aș putea spune că păreți a ști mai multe decât ar trebui. Vi se confesează domnul Throckmorton?

El își înclină capul.

– Nu, domnișoară, doar observam cum stau lucrurile.

Ea își aminti de câte ori îl văzuse dând târcoale în ultimele zile. Observa cum stăteau lucrurile, iar acum, ea se întrebă de ce. Pentru că era îndrăgostit de ea? Nu părea a fi genul. Era băgăreț? Poate. Dintr-un motiv mai sinistru...?

Și o zăpăcise Throckmorton în asemenea măsură, încât acum punea sub semnul întrebării orice propoziție, orice gest?

– Doar spuneți-i domnului Throckmorton ce-am zis.

Nu se mai uită în urmă, coborând în fugă scările și deschizând ușa bucătăriei.

Capitolul 19

Un strigăt de bun venit izbucni când Celeste intră în bucătărie.

– Ia te uită cine-i aici! Brunella fusese camerista-șefă de la etaj dintotdeauna, din câte își amintea Celeste. Fetița noastră franțuzoaică îmbrăcată la patru ace.

[1] Cuviincios (în franceză, în orig.)

Indignarea clocotitoare a lui Celeste începu să se domolească, scăldată în acest balsam de admirație și afecțiune.

Îndrăgea bucătăria. Crescuse aici, lângă fustele mamei ei, iar după moartea acesteia, Esther o încurajase să-și continue vizitele, ca un copil iubit ce era. Celeste o cunoștea pe fiecare spălătoreasă, îl tachinase pe fiecare lacheu, iar aici, putea să bârfească și să pună întrebări fără a-și face griji. Aici nu conta că frecventa cercuri mai presus de condiția ei socială și că domnul Throckmorton o implicase într-o farsă cu implicații globale pregătită pentru domnul Stanhope. Aici nu conta că viața ei era o confuzie totală între dragostea prețuită pentru un bărbat și dorința necuviincioasă pentru altul. Aici, putea fi ea însăși. Aici, știa cine este ea însăși.

La un gest al Brunellei, se răsuci în cerc, ridicându-și de pe umeri șalul din velur negru, pentru a le arăta rochia din mătase în carouri albastre și albe.

– *Ooh la la!* Vocea aspră și cu accent de Suffolk a Brunellei întină expresia franțuzească. Foarte frumoasă.

Aproape fără să facă vreo pauză, îi dădu o tavă valetului unui gentleman și îl trimise sus. Esther, bucătăreasa, lăsă lingura să-i cadă și se repezi s-o îmbrățișeze pe Celeste. La fel făcură și alte două servitoare mai în vârstă de la bucătărie, și Arwydd, servitoarea care se ocupa de pivniță și care prepara conserve și băuturi de când își amintea Celeste. Toate exclamară la vederea ei și rămaseră cu ea până când Esther le trimise pe servitoarele din bucătărie înapoi la treabă, îi spuse lui Arwydd că avea nevoie de gem de zmeură pentru tarta de după-amiază, iar apoi arătă spre lunga masă care gemea sub greutatea micului dejun pentru servitori.

– Celeste, așază-te și o să-ți dăm niște mâncare adevărată, o pofti ea. Nimic care să conțină melci n-ai să găsești în această bucătărie!

Celeste nu-i pomeni că mâncase *escargot* și chiar îi plăcuse. În schimb, zise:

– Mulțumesc! Micul dejun miroase excelent.

Mari plăcinte cu macrou erau presărate pe masă. Vase cu terci de ovăz aburind. Smântâna grasă era pusă în vase colorate de ceramică. Triunghiuri de biscuiți cu crustă maro erau îngrămădiți

pe un platou, în vreme ce untul se topea pe ei, formând o băltoacă aurie. Și, ca o pată roșie a rușinii, un mare vas cu căpșune tăiate felii trona chiar în centru, așteptând să fie presărate deasupra biscuiților sau a terciului de ovăz.

Celeste își îndepărtă privirea. Din loialitate față de sărmanul, dragul de Ellery, n-ar trebui să vrea... dar voia.

Domnul Throckmorton nu făcea urticarie din pricina căpșunelor. Domnul Throckmorton era atât de dur, încât probabil că nici urzicile nu-l înțepau.

Toți servitorii de afară stăteau la una dintre mesele încărcate – rândașii și ajutoarele de grădinari, la un capăt aflându-se grăjdarul-șef, iar la celălalt, tatăl lui Celeste, cu fața umedă de la spălat și cu părul ud dat spre spate. În ultimii patru ani, tatăl ei mai pierduse ceva păr, iar cel care îi rămăsese era mai cenușiu, dar, în general, trăsăturile sale prelungi și moi și trupul dur rămăseseră cam la fel ca întotdeauna. Totuși, vorbea mai încet și mai puțin. Celeste se gândi că fusese singur în absența ei, iar privirea îi rătăci prin bucătărie încercând să aleagă o femeie care să aibă bunul-simț să-l dorească și abilitatea de a-l prinde în capcană.

Privirea i se opri asupra lui Esther. Esther care îl trăgea de urechi pe ajutorul de bucătar pentru că întorcea friptura prea încet și, în același timp, dădea un pumn aluatului pentru pâine. Esther ar fi trebuit să fie aleasa, dar oare stăteau în cale amintirile mamei lui Celeste aflate la cârma bucătăriei?

–Bună dimineața, tată.

Venind alături de el, Celeste îl sărută pe obraz.

–'Neața, fata mea. Punându-și mâna pe brațul ei, o ținu aproape pentru un moment. Îmi pare bine să te am aici.

Ea îl sărută din nou, apoi le mulțumi celor care se dădură într-o parte pentru a-i face loc să se așeze lângă tatăl ei. Așezându-se, privi bucătăria forfotind de lume cu o apreciere nostalgică. Servitorii de la Blythe Hall se luptau să pregătească tăvile pentru aristocrați și hrăneau o armată de cameriste și de valeți care veniseră pentru a-i sluji pe aceștia. În același timp, Esther trebuia să supravegheze pregătirea micului dejun pentru fiecare servitor de la Blythe Hall și să plănuiască mesele zilei.

–Poftim, Celeste, ia un biscuit.

Bătrânul și știrbul Travis, cu toate că se afla pe domeniu de 50 de ani, cules de pe străzile Londrei, îi puse farfuria sub nas.

Zâmbindu-i, Celeste luă unul. Apoi, toți bărbații începură să-i întindă lui Celeste vase cu mâncare și, în funcție de vârsta lor, priviră cu afecțiune cum ea își umplu vasul cu terci de ovăz și felii de căpșune deasupra. Când își pusese mai mult decât putea mânca, începură să-i pună întrebări despre viața ei.

– Celeste, este Parisul atât de nebunatic cum se spune?

– Celeste, francezii dansează în fiecare seară?

– Povestește-ne despre străini, Celeste. Îți place de ei mai mult decât de noi?

Ridicându-și lingura deasupra strachinii cu terci de ovăz, Celeste zâmbi.

– Da, da și nu.

– Lăsați-o pe fată să mănânce, le porunci tatăl ei. Și așa-i prea slabă.

– Dar atât de frumoasă, șopti unul dintre ajutoarele de grădinar.

Celeste îi zâmbi.

Mâncând cu o poftă pe care nu îndrăznea niciodată s-o afișeze în lume, își ostoi foamea de lup și își ridică privirea, descoperind-o pe Esther care o urmărea cu mâinile proptite în șoldurile generoase.

– Nimic nu se compară cu o masă bună, nu-i așa? rosti bucătăreasa, graseiatul ei accent scoțian fiind cald și prietenos.

– Cea mai bună pe care am mâncat-o de ani întregi, răspunse Celeste.

Herne, un bârfitor inveterat și un băgăcios neobosit – cel puțin așa îl numea Milford –, se mută de pe un picior pe celălalt.

– Celeste, dacă ai terminat de mâncat, zi-ne cum merge treaba cu domnul Ellery.

Celeste tresări și speră că tatăl ei nu băgase de seamă.

– Se simte mai bine. Erupția i-a trecut, iar zgârieturile sunt în mare parte vindecate.

– Noaptea trecută, s-a împiedicat de un tufiș de trandafiri și s-a ales cu niște zgârieturi noi.

Milford luă o gură de bere.

Celeste evită privirea calmă a tatălui ei.

-Dar tu nu te-ai dus la serata muzicală de aseară. În mod evident, Herne considera asta drept o ofensă. Ți-a făcut avansuri necuviincioase?

Esther mai dădu un pumn aluatului de pâine care creștea.

-Este un băiat drăguț, dar, dacă face așa ceva, o să-i torn ulei de ricin în sticla de whisky.

-Nu, nu!

Celeste se grăbi să dreagă lucrurile înainte de a scăpa de sub control. Ellery era favoritul tuturor servitorilor, mai ales al femeilor și în special al Brunellei, pe care adesea o fermeca să-i dea o bucată de pâine proaspăt scoasă din cuptor sau să-i pregătească un festin în miez de noapte.

-Domnul Ellery a fost foarte cumsecade.

Cu excepția zilei de azi, când se îmbătase și lansase acuzații despre ea și domnul Throckmorton.

Domnul Throckmorton care trimisese după ea. Domnul Throckmorton pe care ea îl înfruntase. Domnul Throckmorton la care nu voia să se gândească.

Dar, având în vedere încurcătura în care era prinsă, insinuările mărunte ale lui Ellery nu însemnaseră nimic.

-Nu m-am dus la serata muzicală pentru că încerc să... să fiu cu copiii și... și voi știți că eu habar n-am să cânt din gură sau la harpă - în orice caz, nu bine.

Neville, care lustruia argintăria și avea rol de lacheu cu ocazia dineurilor, spuse:

-Am auzit de la Hod, care a auzit de la Rawdon, care a auzit de la Dinah, care ștergea praful în biroul domnului Garrick, că trebuia să lucrezi pentru domnul Garrick, să-i faci niște hârtii.

-Serios? Ce-a pățit domnul Stanhope?

Arwydd se furișase înapoi din pivniță.

-I-a rămas un știulete înfipt în fund, zise Herne.

Brunella așteptă până când chicotelile generale conteniră, după care întrebă:

-Deci, Celeste, cum îți place să lucrezi pentru domnul Garrick?

-E bine.

Celeste nu mai dorea să fie în bucătărie. Senzația de a fi acasă dispăruse de îndată ce servitorii începuseră să bârfească despre

Garrick. Totuşi, nu-i păsase niciodată înainte. Pentru ea, ca fiică a grădinarului, pentru toţi servitorii, cele ce se petreceau cu cei de sus fusese un izvor nesecat de bârfe. Acum, se simţea sfâşiată între loialitatea faţă de unii şi faţă de ceilalţi, nesigură cum să răspundă, şi oricum nu voia să se gândească la el.

Pe un ton speculativ, Esther spuse:

– Domnul Garrick este chiar mai bogat decât domnul Ellery.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai vorbeşti niciodată despre asta! obiectă Milford.

– Aminteşte-ţi, Celeste, ţi-am zis de multe ori, este la fel de uşor să te măriţi cu un bărbat bogat ca şi cu unul sărac.

Esther o mângâie pe Celeste pe braţ şi se uită urât la Milford, care îi întoarse hotărât privirea.

Se uitară cu atâta înverşunare unul la celălalt, încât Celeste renunţă la gândul de a-i uni.

– N-am fantezii nebuneşti, tată, şi înţeleg mai bine dificultăţile acum, Esther. Dar...

– Dar eu nu înţeleg. Una dintre fetele din sat, care fusese adusă pentru a ajuta în timpul petrecerii, stătea în picioare ascultând cu o încruntare pe chip. Eşti interesată de domnul Ellery sau de domnul Garrick?

– De domnul Ellery, răspunse Celeste cu promptitudine.

Fata continuă ca şi cum Celeste nu răspunsese.

– Pentru că mie mi se pare că oricare dintre ei ar fi o partidă bună pentru fiica grădinarului – şi la fel de puţin probabilă ca unirea Soarelui cu Luna.

Încinsă de ruşine, Celeste ripostă:

– Nu sunt interesată să mă mărit cu domnul Throckmorton. Nu există destul aur în cuferele lui pentru a mă face să doresc un bărbat atât de rece şi de lipsit de pasiune ca el.

Încheie declaraţia plină de fervoare. Nu se mai auzi nimic. Cu excepţia căderii ritmice a grăsimii şi a sfârâitului când atingea cărbunii aprinşi, tăcerea era profundă. Esther făcuse ochii mari, şi în ei se citea un avertisment, iar femeia o urmări pe Celeste întorcându-şi capul spre uşa deschisă.

Având senzaţia unui iminent sfârşit al lumii, Celeste privi silueta înaltă, întunecată şi nemişcată care stătea în prag.

Garrick. Umerii lui largi îi acopereau câmpul vizual, mâinile îi erau încleștate în pumni, iar picioarele îi erau încordate ca ale unui marinar pe o mare zbuciumată.

Venise după ea. Desigur. N-ar fi acceptat niciodată un mesaj precum cel pe care ea i-l trimisese. Privirea lui mătură bucătăria, aspră precum biciuirea unui vânt de iarnă.

Bărbații care stăteau pe bănci se ridicară. Ceilalți servitori se uitară în altă parte sau se foiră. Herne tuși și încercă să se retragă, jenat, în mulțime. Apoi, Garrick se uită la Celeste și, cu o voce care îi făcu chiar și pe servitorii aflați lângă el să se relaxeze, spuse:

-Domnișoară Milford, te rog să vii la mine.

Dar, în privirea lui, ea întrezări o furie deja familiară... fierbinte și plină cu acea pasiune pe care ea negase că ar fi posedat-o. Ca și cum nici o forță n-ar fi putut s-o urnească, ea se încleștă cu putere de banca pe care stătea, încât încheieturile degetelor i se albiră.

Văzând că ea nu se ridică, Garrick adăugă:

-Să vii la mine imediat.

Esther dădu din cap spre ea și îi zâmbi încurajator.

Tatăl ei îi atinse umărul.

-Du-te, fetițo!

Cum putea să refuze? Nu avea cum să spună nimănui de-aici despre scena din seră.

Descleștându-și degetele, dădu drumul băncii. Trăgându-se pe lemnul lustruit, se ridică. Cu mersul lent al unui criminal care pășește spre locul execuției, se îndreptă spre Garrick, cu chipul arzând, uitându-se nu la el, ci dincolo de el. El păși într-o parte, pentru a-i face loc să treacă, iar ea ieși.

Închizând ușa în urma ei, o înșfăcă de braț, de deasupra cotului, așa cum ar fi făcut o guvernantă cu un copil recalcitrant. Celeste încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

-Vrei, te rog, să-mi dai drumul?

-Nu. O împinse în susul scărilor aflate în fața lui. Un bărbat atât de rece și de lipsit de pasiune ca mine nu poate fi amabil cu fiica grădinarului, mai ales când aceasta ia în zeflemea cererea sa în căsătorie.

-Nu m-ai cerut în căsătorie.

– Da. Reuşi să pară atât surprins, cât şi sarcastic. Mi se pare că îmi amintesc asta acum.

În capul scărilor, Celeste se luptă pentru a se elibera şi se răsuci spre desfrânatul cel batjocoritor, ticălos şi detestabil.

– Îndrăzneşti să faci pe indignatul pentru că n-am vrut să mă închin la altarul tău? După felul cum te-ai purtat cu mine?

Bărbatul pe care îl privea era acel domn Throckmorton pe care îl ştia dintotdeauna, dar, dincolo de aparenta nobleţe, ea recunoscu aceeaşi sălbăticie care, ieri, în seră, îi răpise o parte atât de mare din inocenţă. Porc brutal care pusese stăpânire pe ea.

Porni pe coridorul gol. El o urmă îndeaproape.

– Mă bârfeai cu servitorii.

– Nu-i adevărat. Ei bârfeau. Eu le răspundeam. Şi asta m-a făcut să mă simt infernal de stânjenită.

Şi stânjeneala era cel mai mic rău dintre toate. Lacrimile îi umplură ochii.

– Eu sunt prinsă între două lumi, iar tot ce te interesează pe tine este preţiosul tău personaj sublim.

Batjocura încă îi zăbovi în voce când întrebă:

– Când te-ai hotărât că îl vei avea pe Ellery prin orice mijloace posibile, nu ţi-a trecut prin minte că va trebui să te decizi dacă vrei să stai la etaj sau la parter, în grădină ori în casă?

Sigur că nu-i trecuse prin minte. În visul ei, circula fără probleme între lumea bună şi lumea servitorilor. Faptul că o pusese forţat faţă în faţă cu realitatea nu o făcu să-l îndrăgească mai tare pe Garrick.

– Când m-am decis că îl voi avea pe Ellery, nu m-am gândit că fratele lui mă va umili în seră.

– Ăsta-i miezul problemei. Eşti furioasă pentru că... te-am umilit.

Deşi ea încercă să reziste, el o împinse în acelaşi spaţiu de sub scară pe care îl ocupase atât de recent împreună cu Ellery. Îl lovi în piept, un gest prostesc din partea cuiva care cunoştea atât de bine duritatea bărbatului şi forţa trupului său.

– Dă-mi drumul! N-o să fac din nou asta cu tine.

Fără să-i bage în seamă rezistenţa, el îşi sprijini mâinile de peretele din spatele ei.

– Despre asta a fost vorba? Umilire?

Ea își dori să se uite cu asprime la el. Însă își aminti propria descoperire a extazului, așa că privi oriunde numai la el nu.

-Știi ce a fost. Un act deliberat de... mi-ai provocat plăcere cu unica intenție de a-mi dovedi că mă controlezi.

-Recunosc asta.

Dar nu-i plăcu s-o recunoască.

-Și să nu îndrăznești să-mi spui că eu te-am incitat. Nimic din ce s-a întâmplat în seră nu a fost din vina mea.

-Îmi asum întreaga responsabilitate.

Nici asta nu-i plăcu. Și nici n-o făcu să se simtă mai bine.

-De ce? Vreau să știu de ce.

-Mi-am pierdut cumpătul. A fost o experiență nouă pentru mine. Nu m-am descurcat bine. Îmi cer scuze pentru orice neplăcere ți-am pricinuit.

Îi adresă propoziții scurte, directe, folosind cuvintele corecte care să exprime pocăința, dar pe un ton ce vădea o enervare atât de intensă, încât părea că ea i-ar fi ținut un pistol la tâmplă. Lui nu-i plăcea sentimentul.

-Că ți-ai pierdut cumpătul nu-i o scuză.

-Știu asta. Crezi că nu știu asta? Niciodată, n-am acceptat de la cineva care lucrează pentru mine o scuză atât de firavă. Aș trimite la plimbare pe oricine care s-ar scuza în asemenea mod. Se îndepărtă de ea, îngăduindu-i un mic spațiu în care să respire. Apoi, se apropie iarăși pentru a-i lua aerul. Dar nu mă pot concedia singur, pot doar să-ți ofer cele mai sincere scuze pentru orice neplăcere ți-aș fi cauzat și să te rog să mă ierți.

Înfuriată de acea pocăință în batjocură, ea întinse un deget acuzator.

-Asta nu-i o scuză, asta-i o poruncă.

O roșeață palidă urcă în obrajii lui.

-Nu am obiceiul să-mi cer scuze. Îmi cer scuze dacă scuzele mele nu au fost rafinate.

-O, mă simt mult mai bine acum. Cufundă fiecare cuvânt în acidul sarcasmului. Nu te înțeleg. Nu pot să înțeleg cum de încerci o seducție atât de rece.

-Rece? Flăcări prinseră viață în privirea lui. Numești asta rece?

– Da, așa o numesc! Culoarea îi invadă și ei obrajii, când își aminti cum gemuse și scâncise sub atingerea lui expertă. *Tu* nu ai simțit nimic.

Aplecându-și fața atât de aproape, încât ea îi văzu fiecare rid fin al încruntării și grimasa de furie, el întrebă:

– N-am simțit, draga mea domnișoară Milford? Atunci, spune-mi de ce mi-am petrecut noaptea...

O ușă se trânti la etaj. Se auziră voci.

Garrick își coborî glasul.

– ... plimbându-mă pe coridoare, ținându-mi...

– Ai grijă la limbaj, domnule Throckmorton!

Dar fu bucuroasă să audă că el fusese treaz și în agonie.

– O să fac așa cum am chef, domnișoară Milford. Aplecându-se, o sărută. Și așa cum ai și tu chef, murmură el.

Încleștându-și degetele pe eșarfa lui, în primul moment ea își dori să-l strânguleze. Se purta ca și cum putea să facă tot ce poftea cu ea, ca și cum o scuză rostită în silă putea să-i domolească supărarea. Ea dorea să stăruie în ranchiuna ei, nu să fie amăgită atât de ușor, încât el să creadă că era excepțional de talentat în arta seducției.

Dar el o săruta ca un bărbat ajuns pe culmile disperării. O ținea în brațe de parcă ea ar fi fost ultima lui șansă la fericire. Îi sorbea respirația de parcă ar fi fost viață pentru el. Fiecare împingere a limbii era lentă și blândă, și, da, ea ar fi trebuit să-l respingă, dar o căldură aburindă creștea în ea, iar sângele i se încingea în vene, așa încât cedă, se topi, își dori să fie din nou în seră, gemând sub el. Și mai multe voci strigau la etaj, însă ea abia dacă le auzi. În loc de asta, își vârî mâinile în părul lui, ținându-l prizonier al dorinței ei.

Când se despărțiră, icnind în căutarea aerului, ea izbuti să articuleze un reproș total ineficient având în vedere poziția trupului ei lipit de al lui.

– Ar trebui să-ți fie rușine că m-ai chinuit intenționat.

– Am suferit, o asigură el, emoționat.

Se auziră pași pe dușumelele de lemn de deasupra. Luându-i mâna, el i-o îndrumă spre partea din față a pantalonilor săi. Firește că știa cum era alcătuit un bărbat, pentru că vizitase Roma, care era plină cu statui necuviincioase. Sigur că avea cunoștințe

elementare despre împerechere deoarece locuise la țară în primii 18 ani ai vieții sale. Dar să atingă efectiv un bărbat, să descopere ce dorință putea stârni... nu știu dacă ar trebui să rămână și să exploreze, sau să fugă țipând în căutarea unei ascunzători sigure.

Explorarea avu câștig de cauză. Își strânse degetele în jurul bărbăției lui, alunecându-și palma în sus și în jos pe toată lungimea. Iar lungimea era atât de mare... să țipe și să fugă i se păru o idee de asemenea bună. Mai verifică o dată, trecându-și din nou mâna peste membrul lui, nevenindu-i să creadă că el avea cu adevărat o dorință atât de mare, pe care voia ca ea s-o accepte în trupul ei. Privindu-l în ochi, șopti:

-E imposibil!

-Nu-i vorba de mărimea baghetei fermecate, ci de magia pe care o conține, îi răspunse el în șoaptă.

-Ar trebui să fie magie.

-Îți promit că vei fi fermecată.

Închizându-și ochii, îi apăsă cu putere mâna.

-Mi-ai promis că n-ai s-o faci.

-Nu poți să-mi ceri să-mi respect promisiunea. Nu poți! Durerea sau pasiunea îi înăspri trăsăturile. Ea încă nu înțelegea pe de-a-ntregul. Dar ai dreptate. N-o să... N-ar trebui... dar avem asta! Punându-i mâinile în jurul gâtului său, o sărută din nou.

Coapsele lui se frecară de ea.

Se auzeau pași care coborau în fugă scările.

Cum de făcea el asta? Cum de putea un singur sărut al unui bărbat să-i creeze simultan stări de furie, de euforie și, mai presus de orice, dorință? Nu era cinstit că, atunci când își apăsa buzele pe ale ei, ea uita de toate păcatele lui și își amintea doar de bucuria de a fi în brațele lui, excitată și iubită, și instruită. Ar fi vrut să fie scandalizată. În schimb, dorea cu disperare să se culce cu el și să descopere magia promisă de el.

O femeie robustă trecu în fugă pe lângă ei, strigând înnebunită:

-Domnule Throckmorton! Unde sunteți, domnule Throckmorton?

El fusese cu totul, cu toată dorința și cu toată hotărârea lui, concentrat asupra lui Celeste. Acum, atenția lui formidabilă se îndepărtă brusc de la ea. Fără vreun gest ori vreun semn de regret, ieși la lumină.

– Doamnă Brown! Ce s-a întâmplat?

Doica, în mod normal placidă și de neclintit, părea bolnavă de îngrijorare.

– Le-ați văzut pe cele două fetițe?

Vinovăția și teama alungară frustrarea lui Celeste. Alăturându-i-se lui Garrick, vru să știe:

– De ce?

– Au dispărut. Doamna Brown ridică o hârtie mototolită, scrisă îngrijit, cu majuscule. Domnișoara Penelope a lăsat un bilet. Zice că domnișoara Kiki a fugit, iar ea se duce după ea.

Capitolul 20

– Ți-am spus să nu vii. De ce ai venit?

Penelope se ținea anevoie după Kiki, răspunzându-i în engleză pentru că, dacă Kiki insista să vorbească în franceză, și Penelope putea fi încăpățânată.

– Pentru că, ori de câte ori dai de necaz, ai parte de toată atenția, iar eu m-am săturat de asta.

Ceea ce era adevărat, își zise Penelope cu hotărâre, doar că acum avea un mic, un foarte mic sentiment de îngrijorare pentru Kiki. Nu știa de ce ar trebui să simtă așa ceva. În ultimul an, Kiki îi făcuse lui Penelope viața grea. Apăruse, drăguță și franțuzită, dansând și sărind ca un saltimbanc, fudulindu-se când crea probleme și, în general, fiind o pacoste mereu pe urmele ei. Dar ceva părea acum diferit la ființa asta enervantă, care nu știa decât să își azvârle capul pe spate și să bată din picior, cuprinsă de accese de furie.

Probabil, Kiki terminase cu azvârlitul capului pe spate și cu bătutul din picior după ce Penelope o ajunsese din urmă, plus că nu beneficia de altă audiență.

– Unde crezi că pleci? o întrebă Penelope.

Kiki bătu din picior într-o băltoacă și își azvârli capul pe spate.

-*Chez moi.*[1]

-Acasă e într-acolo.

Penelope arătă în spate, spre Blythe Hall. Treceau prin crângul de stejari și plopi de pe pajiștea vestică, îndreptându-se spre râu. Ploaia se oprise, însă apa cădea în picături mari de pe crengi, stropindu-le pe fete, iar auzind mârâitul unui tunet, Penelope se gândi că era posibil ca baierele cerului să se deschidă din nou, și asta curând.

-*C'est chez toi*[2]...

-E și casa ta.

-... *avec ton père et ta nursery et ta bonne d'enfant*[3]...

-Nu este doica mea, a venit abia săptămâna asta.

-... *et tes livres et ton père*[4]...

Vocea lui Kiki se îngroșase.

-Și tu poți să citești cărțile, și tatăl tău se află la Blythe Hall.

Penelope nu fu sigură, dar avu impresia că brațul lui Kiki se ridicase pentru a-și șterge nasul.

-Nu ți-ai luat o batistă?

-*Non!* Nu sunt atât de englezoaică și de *distinguée*[5] ca tine. Toată lumea are grijă să știu asta.

Penelope se săturase de-a binelea s-o audă pe Kiki vorbind doar în franceză.

-Am crezut că toată lumea are grijă ca eu să știu că nu sunt atât de drăguță ca tine.

-*Tu n'es pas aussi jolie que moi!*[6]

-Ba sunt la fel de drăguță!

Penelope o lovi pe Kiki chiar în mijlocul spinării.

Kiki se împletici în față, apoi se întoarse ca o sălbatică, așa cum chiar era, și o lovi și ea. Era mai scundă și mai firavă decât Penelope, dar îi dădu o lovitură puternică, iar Penelope se pomeni poticnindu-se îndărăt. Ar fi căzut, dar se lovi de trunchiul unui copac.

---

[1] Acasă (în franceză, în orig.)

[2] E acasă la tine. (în franceză, în orig.)

[3] Cu tatăl tău și camera ta, și doica ta. (în franceză, în orig.)

[4] Și cărțile tale și tatăl tău. (în franceză, în orig.)

[5] Distinsă (în franceză, în orig.)

[6] Tu nu ești la fel de drăguță ca mine! (în franceză, în orig.)

– *Crétine!*

– Proasto!

Toată enervarea acumulată de Penelope în ultimul an ieşi la iveală şi s-ar fi năpustit asupra lui Kiki, şi ar fi trântit-o la pământ, şi ar fi făcut-o să se întoarcă în casa unde le era locul şi unde se aflau în siguranţă. Însă Kiki abandonă lupta, se răsuci şi o luă la fugă. Alerga ca vântul, hohotind de plâns.

Penelope ezită. Nu ştia cum de Kiki se furişase pe lângă sărmanul om care stătea de pază la uşa camerei lor, dar Penelope trebuise să pretindă că se jucau de-a v-aţi ascunselea, iar bărbatul o crezuse. Ar trebui să se întoarcă şi să-i spună tatălui ei, dar, până atunci, Kiki ar dispărea. Şi, dacă ar face asta, ar părea că o părăşte. În afară de asta, Kiki se purta ciudat, plângând de îi curgea nasul şi părea urâtă, iar apoi fugea, în loc să se lupte. Decizia nu fu uşoară, însă Penelope o luă la goană după verişoara ei.

Ploaia începu să cadă din nou, mai repede şi mai tare decât înainte. Fulgerele luminau şi tunetele bubuiau, şi Penelope îşi ştergea întruna apa din ochi şi spera că fetiţa se va împiedica şi va cădea, astfel încât să renunţe.

Kiki nu făcea niciodată ce spera Penelope. Se îndrepta spre râu, iar Penelope alergă cât de repede putu ca s-o prindă. Înşfăcând-o de braţ, Penelope ţipă:

– Hai să urcăm acolo.

Arătă spre ruinele unui castel aflat pe dealul împădurit. Pentru prima dată în această dimineaţă blestemată, Kiki se purtă după cum îi era felul. Ochii i se luminară în timp ce un fulger lovi în spatele ruinelor castelului, înfăţişând o imagine pustie şi melodramatică.

– *Oui.* Îşi duse dosul palmei la frunte şi spuse în franceză: Aici, aş putea muri în pace.

– Vreau doar să ne adăpostim de furtună.

– N-ai nici un pic de dramatism în suflet.

– Recunosc o prefăcătorie atunci când o văd.

Kiki se smuci pentru a se elibera şi începu să urce dealul. Merse până când un alt fulger lovi, atât de aproape, încât tunetul făcu să le ţiuie urechile. Atunci, ţipă şi o rupse la fugă în susul potecii. Până să ajungă la castel, Penelope o întrecu. Ea avea picioare mai lungi şi nu-i plăcuseră niciodată tunetele.

Cele două fete se înghesuiră într-o grotă strâmtă formată dintr-o mare stâncă verticală, un perete de piatră și acoperișul de lemn pe care domnul Milford trebuise să-l construiască pentru a avea caprifoiul un loc unde să crească. Într-o zi normală de vară, Penelope n-ar fi intrat niciodată acolo, de teama albinelor care bâzâiau în jurul galbenelor flori parfumate, dar, azi, toate albinele dovediseră că aveau mai multă minte decât fetele și rămăseseră acasă.

Penelope se cutremură de frig în vreme ce se lăsă pe vine lângă Kiki, fără s-o atingă, doar privind pe furiș afară, la fulgerele care cădeau peste tot în jurul lor, ca degetele unui zeu furios – un gând care o făcu pe Penelope să-și schimbe, vinovată, greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Crezi că Dumnezeu este furios pe noi?

Kiki se holbă la Penelope de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile.

– *Non, le bon Dieu nous aime.*[1]

– Dar am fost rele.

– *Je ne suis pas méchante. Je vais chez moi. Toi, tu es méchante.*[2]

– Eu nu sunt rea! Tu ești. Și nu te poți duce acasă. Nu înțelegi, gâscă proastă? Nu te așteaptă nimeni nicăieri, ci doar aici.

Chipul lui Kiki se întunecă, iar vocea îi tremură când replică în franceză:

– Nu e nimeni aici. Mi-e dor de *ma mère*. Domnișoara Milford te place pe tine mai mult. Tatăl tău te iubește și îți citește. *Mon père* nu mă iubește. Nimeni nu mă place aici.

Sfârși izbucnind în plâns, un sunet care semăna cu plânsul unui pisoiaș înfometat.

– Ai idee cât de proastă ești? Penelope simți nevoia s-o plesnească pe Kiki. Mă aflu aici și sunt udă, și mi-e frig, și sunt speriată, și toate astea doar pentru ca tu să nu fii singură. Sigur că te plac. Ești proastă.

Kiki nu spuse nimic vreme de un moment îndelungat. Apoi:

– *Vraiment?*[3]

---

[1] Nu, Dumnezeu cel bun ne iubește. (în franceză, în orig.)

[2] Eu nu sunt rea. Mă duc acasă. Tu ești rea. (în franceză, în orig.)

[3] Adevărat? (în franceză, în orig.)

– Da, ești chiar proastă.

– Mă placi cu adevărat? întrebă Kiki în franceză.

– Când nu ești proastă.

– O, Penelope! Kiki se aruncă asupra lui Penelope cu atâta forță, încât o trânti în fund. *Je t'aime bien aussi. Et tu es stupide.*[1]

– Probabil că sunt.

Penelope acceptă îmbrățișarea lui Kiki, apoi se cuibări lângă ea. Kiki purta o pelerină de lână care o ferise întru câtva de ploaie, iar așa era aproape cald.

Kiki trase un colț al pelerinei peste Penelope și o întrebă în franceză:

– De ce ai fugit după mine fără să-ți iei o haină?

– Mi-a fost teamă că te pierd.

– Acum, suntem surori, *oui?* Ne iubim una pe alta, împărțim totul...

Penelope acoperi gura lui Kiki cu palma. Kiki i-o dădu la o parte.

– Nu poți să te răzgândești!

– Șșșt!

Penelope își îndreptă trupul pentru a asculta prin zgomotul ploii. Șuieratul vântului se domoli iar, și iarăși ea auzi strigătul unui bărbat.

– Tații noștri! Vin să ne salveze.

Kiki dădu să se târască afară din grotă. Penelope o înșfăcă de gleznă.

– Stai! Poate că nu sunt tații noștri. Vorbi cu blândețe: Tata a spus că trebuie să mă asigur mereu că este el.

Ceva din teama lui Penelope probabil că-i atrase atenția lui Kiki, pentru că se târî înapoi la fel de repede cum ieșise.

– *Pourquoi?*

– Pentru că există niște oameni răi care ar putea dori să mă răpească – și pe tine la fel.

Oare le văzuse cineva ieșind din casă? Și, dacă le văzuse, de ce nu fuseseră salvate mai devreme? Totul legat de situația asta o îngrijora pe Penelope, iar tatăl ei îi zisese să aibă încredere în instinctele ei.

---

[1] Și eu te iubesc! Și tu ești proastă. (în franceză, în orig.)

– *Les vilains!*[1] Kiki se trase spre mica deschidere din spatele grotei. *Qu'est-ce que nous faisons?*[2]

– Se apropie.

Penelope își încordă auzul pentru a recunoaște vocea, dar nu reuși. Oare ce căuta un străin pe domeniul lor, mai ales aici sus?

– O să ieșim prin gaura aia. De îndată ce ieși, târăște-te și ia-o la fugă spre casă. Eu te voi urma.

Vocea se apropie și mai mult. Prea mult. Îi porunci în șoaptă:

– Grăbește-te! Ai grijă să nu te vadă. Dacă eu nu reușesc să scap, spune-i lui tata imediat.

– Penelope!

Ochii lui Kiki se măriră speriați. Dar nu atât de speriați ca ai lui Penelope. Avu nevoie de tot curajul ei pentru a o împinge pe Kiki prin gaură.

– Sunt în urma ta.

Se asigură că fetița trecuse prin deschizătură, apoi se răsuci, având grijă să ascundă cu trupul ei gaura.

– Domnișoară Penelope, strigă vocea. Era prietenoasă. Prea prietenoasă. Știu că ești prin preajmă. Tatăl tău m-a trimis după tine.

Penelope nu-i recunoscu vocea.

– Sunt unchiul Bumly, strigă el. Spune-mi unde ești și te voi salva de furtună.

Unchiul Bumly? Nu cunoștea nici un Bumly și, cu siguranță, nu era vreun unchi. Inima începu să-i bată atât de tare, încât abia putea respira, și începu să se tragă îndărăt cât de încet putu.

Apoi...

– Iată-te scumpo! țipă Bumly. Te prind imediat!

Bumly o zărise pe Kiki. Penelope știa că nu-i putea permite să pună mâna pe Kiki. Așa că țipă ca o fetișcană prostuță, țipă până când un braț lung se întinse în grotă și o târî afară. Țipă până când Bumly rosti:

– Asta-i aia care-mi trebuie.

Țipă până când el o plesni peste față și îi spuse să tacă.

[1] Bandiții (în franceză, în orig.)
[2] Ce facem? (în franceză, în orig.)

Apoi, făcu așa cum o instruise tatăl ei și așteptă ca el s-o salveze.

Ploaia cădea necontenit. Bătrânul copoi adulmecă și fugi. Throckmorton ținea câinele de lesă și în același timp încerca să-și țină și furia în frâu – fără prea mare succes. Copiii dispăruseră. Sincronizarea era suspectă. Cineva ademenise fetele departe de casă. Indiferent cine era, avea să plătească.

Kinman îi organizase pe oameni pentru a căuta pe domeniu. Servitorii scotoceau prin fiecare cotlon și colțișor al casei.

Throckmorton alerga în spatele câinelui, ploaia udându-i leoarcă haina, noroiul îngreunându-i ghetele. Alerga și se ruga. Se ruga ca ploaia să nu spele mirosul fetelor. Nu încă. Nu încă. Celeste dorise să-l însoțească, dar el îi poruncise să rămână pentru a vedea dacă poate găsi vreo urmă a fetelor. În această situație de criză, nu voia să fie responsabil și pentru siguranța ei.

El și câinele cotiră spre râu, apoi se întoarseră și o luară spre dealul din mijlocul domeniului. Spre prostia aia de castel în ruină. Încordându-și privirea, se uită printre copaci și tufișuri, sperând să zărească vreo mișcare. Nimic. Nu putea vedea nimic prin perdeaua de ploaie.

Penelope știa că el punea mereu un om care să-i supravegheze pe copii; îi explicase motivul cât de bine putuse, fără să o sperie. Totuși, Kiki plecase, iar Penelope mințise ca să evadeze. Furia și spaima clocoteau în Throckmorton. Da, cineva le ademenise pe fete ca să se îndepărteze de casă.

Câinele porni pe cărarea care ducea spre culme. Pietrișul ud era alunecos sub picioarele lui Throckmorton. Câinele trase de lesă, lătră o dată – și, de dincolo de potecă, un mic proiectil aproape că îl doborî.

O prinse pe copilă în brațe. Kiki. O recunoscu după mărime, după strânsoarea înnebunită... după franceză.

–*Je vous en prie. Vous devez venir avec moi tout de suite. Il l'a kidnappé! Il tient Penelope!*[1]

[1] Vă rog! Trebuie să veniți cu mine imediat! A răpit-o! O ține prizonieră pe Penelope! (în franceză, în orig.)

Niciodată înainte, lipsa lui de talent pentru limbile străine nu-i produsese o frustrare atât de mare. O prinse pe Kiki de umeri și o zgâlțâi.

-Ce? Ce?

-*Un homme! En haut. En haut de la cave avec la chèvrefeuille!*[1] Arăta în sus, dar el tot nu înțelegea, așa că, după ce pufni frustrată, țipă în engleză: Un bărbat a capturat-o pe Penelope! Sus, la grota acoperită cu caprifoi. Salvați-o!

-Da!

Kiki cedase. Vorbise în engleză. Avea să simtă triumful mai târziu. Acum, o strânse cu putere la piept. Împingând-o la vale, îi porunci:

-Du-te acasă. Spune-le oamenilor să vină cu arme. Grăbește-te!

-*Dumneavoastră* grăbiți-vă! replică ea și țopăi la vale ca un ieduț.

Exact așa cum se temuse. Un bărbat, un străin pusese mâna pe Penelope. O amenința pe Penelope. Indiferent cine era, Throckmorton avea să-l ucidă. Dacă va putea, îl va interoga, dar, cel mai probabil, îl va ucide. Își atinse buzunarul vestei. Încă era uscat deasupra pistolului încărcat pe care îl avea la el. Înfășurând lesa în jurul încheieturii, lăsă câinele să-l conducă.

Ce prostie să ai la tine un pistol ținut atât de aproape de trup când se putea oricând descărca accidental, dar era posibil să aibă nevoie de el.

Câinele începu să latre întruna, sălbatic, mai amenințător decât avea dreptul un copoi. Stăpân și câine goniră în sus pe potecă, uniți în urmărirea lor. Ajunseră pe culme.

Nu era nimeni acolo. Throckmorton studie zona în vreme ce câinele adulmeca în cercuri, găsind doar un talmeș-balmeș de izuri care îi deruta nasul rafinat. Apoi...

-Acolo!

Dincolo de cărare, în pădure. Crengi rupte. Iarbă pusă la pământ și noroită de picioare mari, neglijente. O panglică de păr roșie, lăsată intenționat să cadă pentru a fi văzută de ochii ageri ai lui Throckmorton. Penelope. Iubita lui fiică.

-Aici, băiete!

[1] Un bărbat! Acolo sus. La grota cu caprifoi!

Throckmorton duse câinele către acel loc și îi dădu panglica s-o adulmece.

Câinele se năpusti dincolo de potecă. Goniră la vale, alegară către râu. Picioarele lui Throckmorton alunecară de sub el. Abia dacă încetini atunci când se rostogoli, apoi se ridică și fugi mai departe.

Copoiul smuci de lesă. Lătratul lui deveni și mai frenetic. Se apropiau de prada lor.

– Tati, tati!

Penelope. Era în viață și îngrozită. Throckmorton și câinele goniră spre ea. Se opriră brusc când ieșiră din pădure. Pe pajiștea care ducea spre râu, un bărbat o luase la fugă ținând-o pe fiica lui Throckmorton, care se zbătea.

Throckmorton avea să-l ucidă. Dădu drumul câinelui, iar copoiul se năpusti asupra prăzii. Scoțându-și pistolul, Throckmorton strigă:

– Stai!

Bărbatul se opri. Răsucindu-se, îl înfruntă, ținând-o pe Penelope ca pe un scut în fața lui.

Ochii lui Throckmorton se îngustară. Îl recunoscu vag pe bărbat. Un servitor. Probabil că venise cu unul dintre oaspeți. Cuprinzând gâtul lui Penelope cu o mână mare, de brută, individul feroce îl răsuci puțin și țipă:

– Cheamă-ți câinele sau o ucid!

Avea să-i frângă gâtul lui Penelope. Throckmorton își chemă câinele. Vocea lui Penelope era stridentă de panică, dar îi strigă:

– Împușcă-l, tată!

Servitorul își încleștă și mai mare degetele pe gâtului copilei.

– O s-o ucizi dacă o faci. Sau o voi ucide eu.

Throckmorton se temu că era adevărat. Era un țintaș bun, dar nu putea avea o așa de mare încredere în pistoale. Nu de la o asemenea distanță. Nu când viața fiicei lui era în joc. Începu să-și coboare arma. Întinzând mâna în spate, Penelope apucă orbește. Prinse urechea și părul individului și smuci.

Acesta se aplecă de mijloc, scăpând-o pe fată. Înainte să-și revină, copilul ud alunecă din strânsoarea lui. Disperat, plonjă după ea. Penelope se rostogoli, îndepărtându-se. Throckmorton

apăsă trăgaciul. Glonțul îl lovi pe ticălos în piept. Acesta se împletici îndărăt și se prăbuși.

Throckmorton trăi un moment de bucurie înspăimântătoare, sălbatică, euforia unui primitiv care și-a salvat progenitura din primejdie. Apoi, dintre copaci, o siluetă feminină alergă spre Penelope.

Throckmorton azvârli arma inutilă. Mânat de groază, se năpusti și el spre Penelope. Apoi, își dădu seama că... era Celeste. În ciuda tuturor ordinelor, Celeste venise după el. Era bucuros. Avea s-o iubească pe copila lui. Strângând-o pe Penelope în brațe, Celeste o ținu în vreme ce aceasta suspina.

Throckmorton răsuci trupul nemișcat din noroi. Ticălosul zăcea cu fața în sus, mort.

Capitolul 21

-*Mam'selle* Milford, ar fi trebuit s-o vedeți pe verișoara mea. Kiki ședea alături de Penelope, pe patul acesteia din camera copiilor, strângând-o în brațe, vorbind engleza cu un ușor accent. A fost atât de curajoasă, încât m-a trimis pe mine de-acolo și a rămas să-l înfrunte pe acel *canard*[1] care a încercat să ne-o ia.

-Așa se pare.

Celeste aprinse un chibrit de la focul din cămin, iar apoi îl apropie de fitilul fiecărei lumânări. Amândouă fetele făcuseră băi fierbinți, stând în apă până când încetaseră să mai tremure. Amândouă erau înfășurate în uriașele lor cămăși de noapte albe. Amândouă își luaseră cina. Și, cu toate că trecuseră ore bune de când se întorseseră acasă, încă aveau ochii mari și uluiți ai copiilor care avuseseră parte de o aventură și supraviețuiseră.

Garrick o purtase în brațe pe Penelope tot drumul până acasă, fetița ținându-și capul îngropat în umărul lui. De-a lungul după-amiezii și serii, Celeste o cocoloșise pe copilă ori de câte ori avusese ocazia. Doamna Brown avea să doarmă pe un pat pliant în camera

[1] Mincinos (în franceză fam. în orig.)

copiilor, în caz că fetele aveau coşmaruri. Dar, după ce Penelope se calmase, păruse gânditoare. Când tatăl ei o luase la rost că plecase de-acasă, ea îl privise calmă şi îi spusese că nu avusese de ales. Trebuise să se ducă după verişoara ei.

Kiki reacţionase la toată agitaţia în stilul propriu – trăncănind întruna.

–Penelope a ţipat pentru a atrage atenţia acelui *gredin*[1] în vreme ce eu alergam în jos pe deal.

–Penelope este foarte curajoasă, răspunse Celeste.

–L-am găsit pe unchiul Garrick şi i-am spus ce se întâmplase, dar el nu a înţeles ce vorbeam! El nu vorbeşte franceza, aşa că i-am zis în engleză, şi ar fi trebuit să-i vezi încântarea! Kiki chicoti şi îşi puse capul pe umărul lui Penelope. Arăta atât de nostim cu sprâncenele mişcându-i-se şi cu gura căscată.

Extrem de răbdătoare, Penelope suspină. Întreaga zi, deja auzise povestea de cel puţin o duzină de ori. Dar îi permise lui Kiki s-o spună din nou, mulţumindu-se doar să comenteze:

–Ar fi trebuit să-i vorbeşti de la bun început în engleză.

–Am uitat de engleză, recunoscu Kiki.

–Presupun că n-o să mai fiu niciodată atât de norocoasă, rosti Penelope cu tristeţe.

Celeste îşi ascunse un zâmbet.

Kiki îşi înălţă capul.

–Nu pricep.

Penelope o cuprinse pe Kiki cu un braţ.

–Vreau să spun că te voi auzi mereu vorbind... şi vorbind... pentru că n-o să mai fugi din nou.

–*Non*. Kiki scutură din cap atât de tare, încât cosiţele îi fluturară. Niciodată. O să rămân mereu cu tine, *ma chère cousine*[2].

–Foarte mişcător. Doamna Brown năvăli în cameră aducând încălzitoarele pentru paturi. Dar voi amândouă aţi avut parte de suficientă agitaţie pe ziua de azi, aşa că e cazul să dormiţi. Haide, acum, să vă învelim, pentru ca domnişoara Celeste să poată coborî la petrecere. Este ultima seară şi probabil că va dori să danseze toată noaptea.

---

[1] Bandit (în franceză fam. în orig.)

[2] Draga mea verişoară (în franceză fam. în orig.)

Kiki îi dădu voie lui Penelope să scape după ce îi depuse un sărut apăsat pe obraz. Kiki țopăi pe dușumeaua rece și se vârî în așternuturile proaspăt încălzite.

Celeste se apleacă pentru a o săruta de noapte bună. Kiki se cuibări sub pătură.

-O să te măriți cu tata?

N-ar fi trebuit să fie luată prin surprindere, dar așa se simți. Desigur, copiii îi urmăriseră pe adulți și ascultaseră bârfele servitorilor. Desigur, probabil că își puneau întrebări în legătură cu evenimentele săptămânii și felul în care aveau să le afecteze viețile. Însă întrebarea nevinovată a lui Kiki o puse pe Celeste în fața unei realități dure – o realitate pe care o știuse din momentul în care se întorsese, dar pe care refuzase s-o conștientizeze. Nu-l iubea pe Ellery.

Iubise acea imagine strălucitoare, superficială pe care el o proiectase asupra vieții ei. Iubise ideea de a trăi alături de el, de a fi invidiată de celelalte femei, de a-i asculta râsul știind că viața ei avea să fie un vârtej permanent de frivolitate și plăceri.

Dar Ellery nu era bărbatul pe care contele de Rosselin o sfătuise să-l caute. Contele îi spusese să nu se mărite decât cu sufletul ei pereche, cealaltă jumătate a ei. Ellery nu era așa ceva. Zâmbindu-i lui Kiki, Celeste clătină din cap.

-Tatăl tău este logodit cu Lady Hyacinth. Cred că se va însura cu ea – dacă ea îl va accepta.

Pentru că, în agitația răpirii, adevărul despre identitatea lui Kiki fusese dezvăluit tuturor. Celeste își amintea bine expresia de pe chipul lui Hyacinth. Fata avusese rezerve în privința lui Ellery și înainte. Acum, probabil că se gândea cu grijă la viitorul ei alături de el.

Penelope era deja cuibărită sub pătură, iar când Celeste se apleacă pentru a-i mângâia părul, fata își ridică privirea și întrebă:

-Ai să te măriți cu tata?

Încremenită, Celeste se uită fix în ochii întunecați ai lui Penelope. Să se mărite? Cu Garrick Throckmorton? Respinsese ideea chiar în acea dimineață, în bucătărie. O alungase cu disprețul meritat. Nu se gândise niciodată cu adevărat la așa ceva. Însă acum... Astăzi, el fusese tot ce visase ea. Își salvase copilul, distrusese răul, fusese onorabil, puternic și meritase să fie iubit.

– El te place. Penelope o studie cu o privire la fel de pătrunzătoare ca a lui Garrick. Mai mult decât pe oricine altcineva. Îmi dau seama de asta. Şi cred că şi tu îl placi pe el.

Celeste înghiţi în sec. Îl îndrăgea pe Garrick. Mai mult decât atât, el era bărbatul pe care contele o îndemnase să-l găsească. El era bărbatul visurilor ei.

– Ar trebui să te gândeşti să te măriţi cu tata. Lui i-ar plăcea asta. Apoi, cu o trecere deconcertantă de la înţelepciunea unei femei bătrâne la văicăreala unui copil, şopti: Acum, *va trebui* să fiu mereu drăguţă cu Kiki?

Penelope o zguduise pe Celeste până în străfundul sufletului. Aşa încât Celeste simţi o mică satisfacţie nedemnă atunci când îi răspunse tot în şoaptă:

– Da.

Lăsând-o pe doamna Brown responsabilă, se retrase în dormitorul ei, cel nou, de lângă camera copiilor. Un foc şoptea în şemineu, lumânările licăreau în sfeşnice, iar apa scotea aburi în cadă.

Ducându-se la fereastră, Celeste îşi ridică privirea către cerul nopţii. Furtuna se îndepărtase lăsând loc întunericului nopţii şi stelelor care, cu două nopţi în urmă, fuseseră martorele atâtor săruturi pătimaşe între ea şi Garrick.

Îl iubea pe Garrick Throckmorton. Îl *iubea* pe Garrick Throckmorton. Chiar şi gândul îi era străin, şi totuşi se cuibări în ea ca un copilaş. Asta explica foarte clar animozitatea şi confuzia din ultimele câteva zile. Sosise de la Paris încrezătoare în sine, mulţumită de ceea ce era, sigură că îşi putea face viaţa aşa cum dorea.

În loc de asta, fusese asaltată de Garrick, iar ceea ce îşi dorea se schimbase. Când Garrick îi arătase că iubirea pentru Ellery, pe care o preţuise atât de mulţi ani, nu era decât o himeră, se simţise în derivă, pierdută într-un ocean de incertitudini.

Acum, se cunoştea pe sine şi cunoştea adevărul. Îl iubea pe Garrick Throckmorton.

Nu se putea păcăli singură. Probabil că el n-o iubea. Se exprimase clar că dorinţa pe care o simţea pentru ea era nepoftită şi deloc bine-venită. Totuşi, asta nu-i schimba ei sentimentele.

Cum putea să reacționeze la această iubire? Ce ar trebui să facă pentru a i-o arăta lui Garrick?

Știu fără urmă de îndoială. Îndreptându-se spre dulap, scoase cea mai frumoasă rochie de bal, din catifea aurie, care îi accentua sclipirile din păr de culoarea mierii și le dădea o nuanță verzuie ochilor căprui – și mai scoase un corsaj cu decolteu generos și cu nasturi mari în față, ușor de descheiat.

Cum de îl găsise Celeste în sera întunecată, Throckmorton nu avea să știe niciodată. N-ar fi crezut că ea îl va căuta. Nu când muzicanții cântau un vals în sala de bal, iar Ellery, ca de obicei, nu știa cum să fie mai fermecător. Dar ea îl căutase. Garrick îi auzi foșnetul fustelor când intră.

Cu o cană de cafea în mână, el ședea pe canapeaua unde, cu o totală lipsă de cumpătare, încercase s-o seducă. Privind pe ferestre în noapte, el se prefăcu că n-a auzit-o. Părea mai sigur așa.

Ea ținea în mână un sfeșnic pe care îl așeză pe o masă de lângă perete, făcând lumină, cu toate că nu destulă pentru a cuprinde uriașa încăpere, slavă Domnului. El nu dorea s-o vadă, frumoasă și intangibilă. Așa că nu se clinti, nu vorbi, până când ea nu se opri chiar lângă umărul lui.

– Ce dorești, Celeste?

Ea icni ușor, ca și cum sunetul vocii lui ar fi luat-o prin surprindere. Însă vocea ei se auzi caldă, gravă, cu acel slab accent franțuzesc care apărea când era cuprinsă de emoții.

– De unde ai știut că sunt eu?

– După zgomotul făcut de tocuri pe dușumea. După parfum. După felul în care..

Ezită și ea completă propoziția.

– După reacția trupului tău atunci când eu mă aflu în preajmă?

El își ridică privirea spre ea. Părul ei era strâns într-un coc lejer în creștetul capului. Câțiva cârlionți deja ieșiseră din pieptănătură. În loc să pară stânjenită, Celeste era ispititoare, ca o femeie pe cale să intre în pat.

– Ai locuit prea mult în romanticul Paris.

– Îmi pare rău dacă m-am înşelat, însă am crezut că asta ar putea fi. Se aşeză alături de el pe sofa, stârnind o adiere parfumată. Pentru că trupul meu reacţionează în preajma ta.

Citrice, scorţişoară şi ylang-ylang. Îşi amintea ingredientele parfumului ei, dar uitase cu totul de buna-cuviinţă.

– Hai să nu vorbim despre asta. Râse, un lătrat scurt, de amuzament amar. Aminteşte-ţi că îl iubeşti pe Ellery.

– Ei bine –, răsucindu-se spre el, se relaxă sprijinindu-şi graţioasă braţul pe spătarul sofalei – mă tem că am avut o revelaţie astăzi.

– O revelaţie. Sorbi din băutura aburindă şi încercă să nu-i bage în seamă rochia. Pare primejdios.

– Aşa a fost. Încerc să le evit ori de câte ori e posibil, dar, azi, mă tem că adevărul gol-goluţ m-a plesnit peste faţă.

– Neplăcut.

– Foarte.

Rochia era gălbuie. Ţesătura strălucea în lumina slabă a lumânării. Minuscule benzi de satin serveau drept mâneci, lăsându-i umerii dezgoliţi... ca să nu mai vorbim de sâni, care, când ea îşi aranjă fusta, se mişcară uşor, cu un freamăt care îţi lua minţile.

El îşi îndepărtă privirea de la ea şi se uită din nou pe fereastră. Reflexia lumânării forma un punct strălucitor pe sticla întunecată de noapte. Îşi putea vedea reflexia în geam. Astăzi, împuşcase un străin. O salvase pe fiica lui. Îi interogase inutil pe oaspeţi şi pe servitori pentru a afla identitatea răpitorului. Şi, spre satisfacţia lui Hyacinth (spera el), explicase cum de ajunsese Ellery să aibă un copil despre care nimeni nu pomenise nimic. Dar în reflexia sticlei, Garrick nu părea a fi un bărbat deosebit, ci unul îmbrăcat formal, cu excepţia eşarfei şifonate, care atârna desfăcută la gât, un bărbat gândindu-se în tăcere la ale sale. Nu un bărbat care atrăgea femei frumoase să vină să se aşeze alături de el, când cel mai mare bal al acestei fabuloase petreceri se desfăşura în apropiere.

Totuşi, Celeste era aici şi, oricât se străduia să n-o facă, tot îi vedea profilul. Ea părea încântată de ceva, pentru că gropiţele din obrajii ei apăreau şi dispăreau fără un motiv clar. Micuţa scoică a urechiuşei i se iţea printre cârlionţi de parcă s-ar fi jucat,

năstrușnică, de-a v-ați ascunselea... cu el. Gâtul i se arcuia elegant, iar buzele, atât de pline și de roșii, se țuguiau de parcă i-ar fi trimis un sărut.

Evident, o frustrare lascivă distrusese puțina inteligență care îi mai rămăsese după această săptămână groaznică, după această zi oribilă. Mai mult ca niciodată, își dori să-și găsească alinarea și eliberarea alături de această femeie. Numai împreună cu această femeie.

Întorcându-și brusc capul, ea se uită spre fereastră și îl surprinse privind-o. Zâmbi. Tot farmecul și ispitirea pe care, la început, le îndreptase spre Ellery le revărsa acum asupra lui. Ar fi trebuit să se întrebe ce fel de joc juca ea, dar în această săptămână îl convinsese că ea era una dintre cele mai rare făpturi – o persoană onestă și sinceră. Deci, de ce îi zâmbea? Posibilitățile îl făcură să-și dorească să profite și s-o posede. Blestemată să fie – subminase structura inexpugnabilă a disciplinei sale, zguduind-o din temelii.

– N-ar trebui să fii la bal? se răsti el.

– *Tu* n-ar trebui să fii?

– Este ultimul bal. Mai bine te-ai duce.

– Dacă mergi și tu.

Continuă să se uite la el în geam, privirea ei părând fermă și mulțumită. Zâmbetul nu-i păli, ci continuă să-l învăluie într-o căldură permanentă.

În după-amiaza aceasta, fuseseră prinși într-un vârtej al terorii și al urmăririi. De dimineață, împărtășiseră momente de controversă și de pasiune. Iar ieri, îi produsese plăcere împotriva voinței ei. N-ar fi trebuit să arate ca și cum vederea lui o încânta.

– Vreau să evit momentul întâmpinării oaspeților și anunțul oficial al logodnei lui Ellery. Bănuiesc că Lady Hyacinth ar putea obiecta.

– Aș fi crezut că dorești să fii acolo pentru a rezolva situația.

– Mama se poate ocupa de asta. Dacă lui Lord Longshaw îi sare țandăra, Ellery n-are decât să încaseze lovitura. A venit vremea pentru asta.

– A venit de mult.

Îl luă prin surprindere cu verdictul ei rece. Deci, inima ei chiar nu mai visa la Ellery. Throckmorton își îndreptă trupul și, pe un ton milităresc categoric, rosti:

– Nu te-ai supus ordinelor mele, în această după-amiază.

– Care ordine?

– Nu aveai voie să mă urmărești când am plecat după Penelope.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

– După cum ai văzut, aveam situația sub control.

Ea zâmbi și își aranjă un pliu al fustei.

– Am avut impresia că ai fost foarte fericit să mă vezi.

El detesta să recunoască asta, dar era adevărat. Acolo, în ploaie și în noroi, se simțise incapabil să se descurce cu disperarea lui Penelope. Pragmatica lui fiică plângea cu suspine și nu se mai oprea. El o mângâiase pe păr, însă ea se încleștase de trupul lui Celeste. El simțise un amestec de durere – că ea căutase la altcineva alinare în suferința ei – și de ușurare că nu trebuia să se ocupe singur de ea. Un bărbat care avea permanent grijă să dețină controlul abia dacă știa cum să se descurce cu un tumult de emoții.

– N-a mai văzut niciodată un om împușcat, spuse el.

– Sper că nu.

– Ai băgat-o... le-ai băgat pe copile în pat?

Zâmbetul minunat dispăru, iar ea își coborî privirea în poală.

– Da și voiam să vorbesc cu tine despre ele.

Doamne, Dumnezeule! Își îndreptă trupul, cafeaua clipocindu-i în cană.

– Sunt aici? Se simt bine?

– Foarte bine. Își puse mâna înmănușată pe mâneca lui. Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. După cumplitul coșmar de azi, probabil că ești extrem de agitat.

Iritat peste poate, el spuse:

– Draga mea domnișoară Milford, eu nu sunt niciodată agitat.

– Firește că nu. Își coborî privirea, genele ei lungi fluturând. Am uitat că tu ești mereu impasibil.

El simți că era cinstit s-o avertizeze.

– Sunt unul dintre cei mai nesimțitori oameni din toată Anglia.

Genele ei se ridicară. Trase cu ochiul spre el. Gropițele îi tremurară.

-Înțeleg.

El adăugă gheață în tonul său.

-Nu cred că înțelegi.

-Mă simt sincer responsabilă pentru ceea ce li s-a întâmplat copiilor, astăzi.

Stupefiat, el o privi în ochi.

-Serios?

-Sunt guvernanta lor. Dacă aş fi avut grijă de ele aşa cum ar fi trebuit, Kiki n-ar fi fugit, iar Penelope ar fi venit să-mi spună, în loc să se ducă după ea.

El se mândrea cu faptul că înțelegea firea omenească. Toată lumea, absolut toată lumea își lăsa capul în jos când era învinuită. Dar, din nou, Celeste îl uimise. Nu numai că își accepta responsabilitatea, dar și-o și asuma. Un bărbat nu prea ştia cum să procedeze cu o femeie ca ea – sau ştia. Însă o astfel de nebunie era inacceptabilă.

-Ți-am cerut să participi la festivitățile acestei săptămâni de celebrare a logodnei lui Ellery, spuse el. Nu e nimic de discutat în privința asta.

-Ştiu ce este corect. Bărbia ei se ridică. Ştiu cum e mai bine. Pe viitor, o să-mi petrec mai puțin timp cu frivolități și mai mult făcându-mi datoria.

-Tot ce se petrece pe domeniul meu este responsabilitatea mea.

Ea se trase spre el. Degetele ei îi mângâiară obrazul, mătasea mănușilor ei atingându-i perciunii.

-Responsabilitatea ta e prea mare. Vocea ei era răgușită și caldă, mult prea caldă. Ar trebui să mă lași să te mai despovărez de... frământări.

Ochii ei mari vorbeau la fel de elocvent ca și vocea. Dintr-un oarecare motiv pe care el nu-l putea deslusi, ea îl dorea. Dar el era cine era, așa că îi declară de-a dreptul:

-Eu nu sunt bărbatul potrivit pentru o fată ca tine.

Degetul ei rătăci pe buzele lui și zăbovi acolo.

-Serios? Totuși, o fată ca mine recunoaște un maestru al seducției.

– O, aia. Încercă să pară plictisit, lucru dificil când țărușul de cort din pantalonii lui era suficient de solid pentru a susține un pavilion regal. Nu te mai gândi la asta. Seduc atât de multe femei, încât...

Ea râse – un clipocit plin de magie.

– Nu seduci pe nimeni, Garrick. Doar pe mine. Îmi amintesc bine deprinderile tale și, dacă nu mi le-aș aminti, am prieteni printre servitori. Ei bârfesc, să știi.

El se încruntă la ea.

Mănușile ei albe se întindeau peste coate, dând iluzia de modestie, însă doar iluzia; când și le scoase, el descoperi că etalarea pielii ei palide, delicate, de pe interiorul cotului era insuportabil de erotică.

Ea lăsă o mănușă să-i cadă pe spătarul sofalei, iar cealaltă pe șezutul sofalei. Brațele ei erau goale, iar degetele, subțiri și îndemânatice.

– Chiar azi-dimineață, mi-ai luat mâna și ai apăsat-o aici. Coborându-și palma pe pieptul lui, și-o opri pe bărbăția lui. Mi-ai promis magia. Am venit s-o capăt.

Cumva, el își păstră suficient cumpătul pentru a spune:

– Nu știi ce faci.

Vreme de un moment îndelungat, ea îl privi în tăcere.

– Vrei să spui că n-am avut dreptate când i-am spus lui Lady Hyacinth că acest act este similar cu împerecherea cailor?

El nu se putu abține. Izbucni în râs cu toate că vintrele îl dureau de dorință.

– Nu, ai zis... e corect. Dar nu pricepi implicațiile... relațiilor dintre noi.

– De fapt, e foarte simplu. Îi zâmbea din nou, relaxată. Tu ești Garrick Throckmorton. Eu sunt fiica grădinarului. Nu mă aștept ca tu să te însori cu mine și nici nu am de gând să fiu amanta ta. Dar știu că tu știi cum să-i provoci plăcere unei femei și vreau ca prima dată când o fac să fie cu tine.

– După ceea ce s-a întâmplat aici ultima oară, de ce ai mai dori măcar să te apropii de mine?

Ea îl blagoslovi cu zâmbetul ei cu gropițe, plin de veselie.

– Pentru că te iubesc, Garrick Throckmorton.

El sări departe de ea, retrăgându-se în colțul canapelei ca o fetișcană în primejdie.

-Nu cred!

Nu se putea ca ea să vorbească serios. Nu știa ce vorbește.

-Poți crede ce vrei, dar nu știi ce-i în mintea mea. Se aplecă spre el, etalându-și decolteul care îi captă atenția. Vezi tu, am trăit în preajma ta toată viața, așa că nu poți spune că aș fi indusă în eroare în privința caracterului tău.

-Ba ești.

De parcă ar fi avut o voință proprie, mâna i se ridică și îi mângâie sânii de-a lungul decolteului.

-De ce?

Carnea ei era mai moale decât catifeaua rochiei și strălucea ca soarele. Totuși, își mai păstrase suficient cumpătul pentru a spune:

-Nu-ți pot zice.

Ea trase aer în piept, ceea ce făcu ca sânii să i se ridice în mâna lui.

-Atunci, dacă greșesc, nu pot învinovăți pe nimeni decât pe mine.

Blestemată femeie. *Iubire.* Cum de îndrăznea să-și proclame dragostea pentru el? Cu numai câteva zile în urmă, îl iubise pe Ellery... însă el credea că asta nu era altceva decât pasiune. Și astfel își justificase decizia de a o face să se răzgândească. Iar acum se părea că reușise prea bine. Ea spusese că îl iubea. O asemenea declarație din partea acestei femei, în acest moment, acționă asupra lui ca o seducție copleșitoare.

Trebuia să facă într-un fel ca această dilemă să fie mai ușor de înțeles.

-Dacă nu pleci acum, va trebui să te posed.

Ea îl privi cu ochii mari și limpezi.

-Ai înțeles? întrebă el. Probabil că, după modul cum m-am purtat cu tine, merit să fiu tachinat până la agonie. Dar evenimentele haotice ale zilei au distrus și ultimul rest de disciplină care mi-a mai rămas.

Ea își dădu jos pantofii. Atent ca un lup care urmărește un porumbel gustos, Garrick îl urmări pe fiecare dintre ei cum zbură

prin seră. Dacă ea dorea să-i submineze disciplina, făcea o treabă nemaipomenită.

Iubire. Doamne, Dumnezeule. Era frumoasă, inocentă și cu zece ani mai tânără. Doar pentru că aveau experiențe comune, cum ar fi călătoriile în străinătate, ca să nu mai pomenim de trecutul comun la Blythe Hall, și doar pentru că ea părea matură – exceptând dragostea pentru Ellery, caz în care dovedise o imaturitate frapantă –, și doar pentru că ea pretindea că îl studiase în trecut, și pentru că susținea că știa în ce se băga... nici unul dintre acestea nu era un motiv suficient de bun pentru a presupune că ea chiar înțelegea implicațiile unei declarații de dragoste făcute unui bărbat cum era el.

Trebuia să se exprime mai clar.

– Într-un efort de a-mi consolida prudența, am mâncat alimente fortifiante. Am preferat să beau cafea, în loc de alcool. Dar mâncarea și băutura nu-mi întăresc hotărârea. Așa că, dacă nu vrei să-ți răpesc virginitatea, ar trebui să te ridici, să te îndrepți spre ușa aceea și să mă lași în pace.

Ea se ridică. Înțelesese. Îl asculta.

Dezamăgirea îl cuprinse. Totuși, nu avea nici un drept să simtă regrete. Ar trebui să fie fericit că avea bunul-simț de a fugi. Cu picioarele goale, ea lipăi spre ușă.

Ar fi trebuit să fie fericit că ea îl recunoscuse drept ceea ce era. Că își dăduse seama de irevocabilitatea unei uniuni cu el. Că îl salvase de cel mai rău păcat dintre toate – dezvirginarea unei inocente, fiica grădinarului său, o femeie cu principii morale și visuri intangibile.

Ușa se închise cu un clic. Sprijinindu-și capul de spătarul sofalei, închise ochii și se luptă să-și recapete controlul asupra lui însuși. Știuse mereu că avea un apetit prodigios și pasional. Dar presupusese, de asemenea, că voința lui era mai puternică decât apetitul. Acum, nu-și dorea nimic mai mult decât să fugă după Celeste. S-o ridice în brațe și s-o aducă înapoi. Să o facă a lui în cel mai direct și primitiv mod pe care și-l putea imagina.

Iar ea nu voia asta. Merita ceva mai bun.

Mătasea foșni lângă el. Fiecare mușchi din trupul lui se încordă. Un parfum îi gâdilă nasul. Citrice, scorțișoară și ylang-ylang. Se întrebă dacă abstinența îi provoca halucinații

sau, mai rău, nebunie. Apoi, mâinile lui Celeste se așezară pe umerii lui.

- Fă dragoste cu mine.

Capitolul 22

Celeste masă umerii încordați de sub mâinile ei. Urmări reflexia lui Garrick în geam în vreme ce el deschise ochii. Se uită direct la ea, cu gura desenându-i o linie dreaptă și sprâncenele coborâte. În timp ce o privea în geam, pieptul lui se ridica și cobora subliniindu-i respirația sacadată. Ea aproape că putu vedea lupta care se dădea între gentlemanul distins și masculul primitiv.

Însă el recunoscuse că era obosit și că rezistența îi era scăzută. L-ar putea avea și, folosindu-se cu abilitate de farmecele ei feminine, îl va avea. Zâmbind, rosti:

- Admit că n-am mai făcut asta niciodată, dar bănuiesc că majoritatea bărbaților nu par atât de sumbri când li se prezintă ocazia de a păcătui trupește.

Corpul lui se cutremură, iar el își închise din nou ochii. Însă doar pentru un moment. Când îi deschise, severitatea dispăruse. Mâinile lui le acoperiră pe ale ei. O ridică pe una, apoi, pe cealaltă și îi sărută fiecare palmă.

- Sunt un bărbat sumbru.

Însă îi zâmbi cu o asemenea senzualitate, încât ea încercă să facă un pas surprins îndărăt. Nu se așteptase la asta, ca el să se transforme cât ai clipi din gentlemanul obosit și precaut într-un amant care știa ce vrea.

- Ai încuiat ușa? întrebă el.

- Am încuiat-o.

- Bine. Reținându-i mâinile în palmele sale, se ridică și îi încrucișă brațele în timp ce o privea. Tu ești opusul meu. Întuneric și lumină. Severitate și bucurie. Ocolind sofaua, rămase în picioare privind-o de sus până jos. Ai venit să mă salvezi, Celeste? Mă vei târî, silindu-mă să ies din această viață sterilă pentru a cunoaște extazul?

Când era extrem de sever, emana o senzualitate întunecată. Când era ademenitor, farmecul lui intensifica lumina, parfuma aerul, îi stârnea pasiunea și o învăluia în bucuria pământească de a se afla în compania lui. Iar când o atinse... ridicând mâinile lor împletite... ea îndoi degetele lor, absorbind plăcerea din fiecare atingere a vârfurilor degetelor și a palmelor.

– Asta simți când te uiți la mine? Puse mâinile lui pe umerii ei, apoi își trecu, plină de îndrăzneală, degetele pe pieptul lui și apoi le coborî în josul vestei. În vreme ce fiecare nasture ieșea prin butoniera lui, ea zâmbi de voluptatea îndeletnicirii. Euforie, Garrick? Simți euforie?

El își coborî privirea spre cămașa lui albă, acum ajunsă la vedere, iar când vorbi, ea avu impresia că dinții îi erau încleștați.

– Înainte să-ți permiți asemenea libertăți, amintește-ți, te rog, cine ești.

Degetele ei se opriră pe nasturele pantalonilor.

– Fiica grădinarului?

El îi prinse bărbia între degete și o ținu atât de ferm, încât ea nu putu să-și îndepărteze privirea.

– Să nu mai sugerezi niciodată că aș fi un astfel de snob. Pentru mine, nu ești fiica grădinarului sau guvernanta. Nu există o etichetă ori un titlu suficient de înalt pentru a se potrivi ființei tale. Furios, aspru, îi vorbi cu acea voce a domnului Throckmorton care îi cerea să asculte și să priceapă. Pentru mine, tu ești Celeste. Ești personificarea bucuriei.

– O!

Înfierbântată de căldura pe care el o radia, încălzită de cuvintele lui, ea își încleștă mâinile pe betelia pantalonilor lui.

– Și te-am avertizat în legătură cu libertățile pe care ți le permiți pentru că, deși ești toate astea, ești de asemenea și o virgină pe care vreau să o inițiez cu blândețe în misterele iubirii fizice.

– Oooh!

Pieptul lui se ridică și coborî asemenea unor foale rigide, care funcționau cu mare dificultate. O mână i se încleștă pe umărul ei, cealaltă, pe bărbie, și amândouă tremurară din pricina efortului de a se stăpâni. Iar pantalonii lui... cu o mișcare iute ca fulgerul, ea își lăsă palma să alunece pe partea din față. Bărbăția lui era din

nou tare acolo, la fel cum fusese și mai devreme, sub scări, iar ea nu-și putu reprima un zâmbet – și un fior.

– Este atât de flatant, spuse ea, și de înspăimântător.

– O să trag draperiile acum.

Se îndepărtă.

Ea surâse privindu-i silueta care se retrăgea. Conștientizarea înfiorată se lupta cu teama ei de intimitate, de nuditate, de mișcări necunoscute și de invazie dureroasă. Dar, de cealaltă parte a balanței, și era bine să știe asta, la rândul lui, Garrick se lupta să-și înfrâneze dorința. Acea disperare îl făcea mai uman, mai asemănător ei.

El trase draperiile lungi de culoare indigo, închizându-le și transformând încăperea într-un bârlog cu pereți de catifea și plin de parfumul florilor. Îndreptându-se spre sofale, luă pernuțele și le așeză pe covorul dintre cei doi portocali. Aruncă și pernele pe jos, acoperi totul cu pături și cuverturi scoase din cufăr și trase o sofa mai aproape. Cu un gest măreț, îi arătă cuibușorul lor.

Plină de curajul nechibzuinței, ea se îndreptă spre el. El o trase în brațele lui. Era mult mai înalt decât ea, capul ei ajungându-i la bărbie, așa că putea să-și sprijine capul pe pieptul lui – ceea ce și făcu. Un moment îndelungat, el o ținu cuibărită la pieptul lui. Mâna ei îi mângâia umărul. Degetele lui se insinuară în părul ei, iar respirația lui îi mângâie fruntea. Erau doi oameni aduși laolaltă de faptul că se cunoșteau de vreme îndelungată, de circumstanțe neașteptate, de iubire și, înainte de a face pasul final, irevocabil și mistuitor, împărtășiră căldura sentimentului de a-și aparține unul altuia. Fără să se grăbească, ea își îndreptă trupul.

– N-am apucat să termin cu dezbrăcatul tău.

– Dar vreau ca eu să te dezbrac pe tine.

Ea clătină din cap.

– De data asta, e rândul meu.

El îi cuprinse obrajii în palme și o privi în ochi.

– Ai de gând să mă faci să plătesc pentru ce ți-am făcut ieri, aici, nu-i așa?

– O, da, vreau să mă răzbun.

Mângâindu-i obrajii cu degetele mari, el îi privi chipul ca și cum ar fi vrut să-i absoarbă imaginea.

– Foarte bine. Dându-se îndărăt, își desfăcu larg brațele. Fă tot ce poți mai rău.

Euforia și spaima se luptară pentru supremație în ea. Cum de se putea simți așa, și să nu explodeze de bucurie sau să nu se facă de râs? Dar mai bine să se facă de râs și să savureze acest moment perfect decât să-i fie dor pentru totdeauna de ceva și să nu îndrăznească să ia ce-și dorește.

Strecurându-și mâinile sub haina lui, i-o dădu jos de pe umeri și o lăsă să cadă pe dușumeaua de marmură. Cu cămașa fu ușor – i-o scoase din pantaloni și i-o trase peste cap.

Pieptul lui gol o uimi cu perfecțiunea sa. Îmbrăcat, Garrick dădea impresia de masivitate și forță, dar, expus în lumină, se dovedi a fi o masă de mușchi mari și netezi sub pielea măslinie, cu păr negru și cârlionțat care se întindea de la un umăr la celălalt și în jos pe pântecul plat. Ea nu văzuse niciodată ceva atât de însuflețit, așa că îl atinse cu o uimire plină de curiozitate, trecându-și mâinile întâi în josul brațelor, apoi pe lateralele trupului.

– Ești frumos, șopti ea.

– Bărbații nu sunt frumoși.

– Tu ești.

Îi dădu ocol trecându-și un deget de-a lungul abdomenului și de-a lungul spinării sale.

Spatele lui avea același aspect robust.

– Nu ai trupul unui aristocrat, spuse ea. Mai degrabă, al unui fermier sau al unui muncitor.

– Tata *a fost* muncitor. Garrick făcu o pauză în timp ce ea își trecu mâna în sus pe șira spinării lui. Era de părere că un bărbat trebuie să știe cum să ridice obiecte și cum să trudească, așa că am petrecut ceva vreme muncind la docuri. Iar în India... Încremeni când ea se lipi de spatele lui și încercă să-i cuprindă gâtul cu degetele. Când ea se dădu îndărăt, el rosti pe un ton lejer: Sânii tăi mi-au ars carnea acolo unde m-au atins.

Ea chicoti și mângâie mușchii lungi care se întindeau de la umerii lui către șira spinării.

– Nu văd nici un semn de arsură.

El se întoarse și o prinse de încheieturile mâinilor.

– Celeste...

Oferindu-i zâmbetul ei cel mai cochet, îi aminti:

-Îmi povesteai despre cum ai muncit în India.

Un moment el păru surprins, ca și cum habar n-avea despre ce vorbea. Ea își eliberă mâinile și apoi le trecu ușor în susul brațelor lui. Ridicându-se pe vârfuri, îi șopti la ureche:

-Îmi ziceai cum de ai devenit atât de puternic și de musculos, iar eu vreau cu adevărat să aud povestea.

Cu o voce categorică, el spuse:

-O să te fac să plătești pentru asta.

-Contez pe asta.

Faptul că își descoperise dragostea pentru el nu o împiedica să vadă avantajele de a fi inițiată de Garrick. El era un perfecționist, exact omul potrivit care s-o instruiască. El avea să insiste ca amândoi să nu simtă decât plăcere. Ei să-i facă plăcere. Și acea încredere îi dădu îndrăzneala de a-l tachina când mâinile lui se strânseră în pumni și o privi plin de dorință.

-India, îi ceru ea.

-Am petrecut câteva luni într-o tabără nomadă, mânând turmele de iaci.

-Ce este un iac?

-Este un animal de povară blănos, care dă lapte.

-De ce un om de afaceri ar mâna...?

-Deoarece călătoream împreună cu nomazii!

Vocea lui păru plină de exasperare.

Ea își sprijini capul de umărul lui și își ascunse un zâmbet.

-Și ce altceva?

-Mi-am petrecut mai mult de câteva luni ca prizonier în Kabul, asudând sânge la cariera rajahului.

-Ai avut parte de aventuri.

-Pe vremea aceea, mi s-au părut mai degrabă pedepse.

-O să-mi povestești cândva?

-Nu acum.

-Nu acum, fu ea de acord. Scotocind prin părul de pe pieptul lui, dădu peste sfârcurile masculine și le înconjură cu vârfurile degetelor. Diferite și totuși la fel. Când te ating, simți la fel?

-Ca atunci când te ating eu? Văzând-o că dă din cap, el ridică dintr-un umăr. N-aș putea spune, dar îmi face plăcere. Îmi place foarte mult.

Ea îl ciupi ușor, la fel cum făcuse el, iar când el gemu, ea zise:

– Da. Cred că simțim amândoi la fel.

Satisfăcută că se răzbunase măcar în mică măsură – și că aflase ceva –, își trecu încă o dată palma peste umflătura din pantalonii lui. Nu se micșorase – de fapt, se mărise.

Înghiți în sec și degetele ei bâjbâiră puțin până îi descheiară pantalonii.

El îi cuprinse umerii, la fel cum făcuse și ea, fie pentru a o sprijini, fie pentru a se sprijini el, ea nu-și dădu seama.

– Îți promit... începu el.

Ea îl întrerupse.

– Știu. Desfăcând șnurul izmenelor, își trecu mâinile peste șolduri și în jos pe coapsele lui, urmărind căderea pantalonilor pe dușumea. Îngenunchind, spuse: Trebuie să te scăpăm de pantalonii ăștia...

Și atunci observă... Da, bine, știuse că mădularul lui era acolo. Curiozitatea îi sugerase această metodă pentru a privi mai îndeaproape. Dar era atât de aproape și atât de... ei bine... mare. Superb, însă mare. Mai ales privit de la nivelul ochilor. Mai ales... Lăsându-se pe spate, îi privi întregul trup.

Părul de pe pieptul lui cobora spre abdomenul musculos pentru a se uni cu părul întunecat de la unirea picioarelor. Șoldurile lui nu erau înguste, făcute pentru a se strecura între picioarele femeilor, ci solide, cu oase mari, cu o forță care avea să apese greu asupra unei femei și s-o pătrundă, posedând-o. La fel cum bărbăția lui, o arcuire cu piele netedă, măslinie, brăzdată de vene întunecate avea să domine o femeie.

– O, ceruri!

Stupefiată, își ridică privirea spre chipul lui. El se uită în jos spre ea, privirea ochilor lui cenușii fiind intensă, iar pleoapele, grele.

– Ei bine, Celeste? Ce părere ai?

– Cred că vreau să te ating.

Membrul lui zvâcni. Abia dacă îl auzi spunând:

– Nu mi-ai cerut permisiunea înainte.

Întinzând un deget, ea îl atinse. Doar vârful. Respirația lui se auzi ca un șuierat. Ridicându-și privirea, ea văzul modul în care el o privea – de parcă ea ar fi fost călăul care îl trăgea pe roată.

Dar ea nu-i făcea rău, așa că, probabil, asta semăna cu ce îi făcuse el ei – o plăcere atât de intensă, încât era dureroasă.

Cu blândețe, ea îi cuprinse bărbăția în palmă. Era ciudat să te gândești că plăcerea putea fi aproape de nesuportat. De asemenea, era ciudat să descopere că excitându-l pe el se excita și pe sine, însă așa stăteau lucrurile. În timp ce o ținea în palmă, trecându-și degetele peste vârful său, peste margini, găsind prinderea solidă și auzind gemetele profunde pe care explorarea ei le stârnea – descoperi că obrajii îi erau în flăcări, că sânii o dureau de dorință și o căldură umedă i se intensifica între picioare. Dorea.

Prinzându-l de coapse, își frecă obrazul de părul aspru și se minună. Robust, solid, ca fiecare părticică a trupului lui Garrick. Fiecare mușchi mare era clar delimitat, masculin, evocând forța bărbatului.

Respirația lui se auzi hârâită deasupra ei. El îi atinse părul, o mângâiere ușoară. Pentru că i se păru că așa trebuia, pentru că i se păru îndrăzneț, ea se aplecă și îi sărută membrul, iar apoi, își trecu limba pe toată lungimea lui.

Brusc, el nu mai putu răbda. Ridicând-o în picioare, îi descheie rochia cu mișcări furioase.

-Garrick? se auzi vocea ei ca un țipăt.

El nici nu păru s-o audă. Mai presus de orice era concentrat asupra acțiunii de a o dezbrăca. Era atât de concentrat, încât inima ei începu să bată mai lent, de groază și de bucurie.

-Garrick! Aproape că râse când el îi îndepărtă mâinile de pe trupul lui pentru a-i putea scoate rochia. Care-i graba?

El nu-i răspunse și nici nu-și încetini mișcările în vreme ce o dezbrăcă de rochie, o răsuci și îi dezlegă jupoanele. Acestea căzură pe podea, foșnind când aterizară, formând o grămadă scrobită. Cuprinzând-o în brațe, o ridică și o scoase dintre haine, împingându-le pe toate cu piciorul pentru a ajunge mai repede la pernele de pe podea.

Când trupurile lor se întâlniră, amândoi încremeniră.

El nu purta nimic cu excepția unei perechi de cizme. Ea nu purta nimic cu excepția unei cămășuțe albe și subțiri din dantelă și a unei perechi de ciorapi din mătase.

Dar era ca și cum nimic nu s-ar fi aflat între corpurile lor. Sfârcurile ei întărite apăsau pieptul lui. Mădularul lui o împungea în pântec. El o privi, chipurile lor fiind aproape lipite.

– Corset? întrebă el.

– N-am.

Pupilele lui se dilatară până când înghițiră irisul cenușiu.

– Pantalonași?

Ea clătină din cap.

– Doar veneam la tine.

Lumea se prăbuși când el căzu pe spate, aterizând pe perne, astfel încât ea să poată cădea peste el. Ea nici măcar nu apucă să-și tragă suflarea, că el o și răsuci, ajungând deasupra ei. Ea țipă, nu chiar de teamă, ci de surpriză și de tulburare când el îi ridică până în talie cămășuța. Desfăcându-i picioarele cu genunchiul, se instală între ele, șoldurile lui apăsându-le pe ale ei, pieptul lui fiind lipit de al ei. Atacul violent, graba, apăsarea dominatoare îi stârniră un sentiment de prudență tardiv. Încercă să-l împingă. El se opri pentru a-i prinde mâinile, punându-i-le pe umerii lui.

– Ține-te de mine. Strecurându-și mâna sub gâtul ei, îi înălță chipul pentru a o săruta scurt. Doar ține-te de mine.

Mâna lui dispăru. O atinse... jos. La început, o atingere scurtă, nimic altceva decât o atingere a degetelor. Părea ca o recunoaștere, pentru că, apoi, o deschise cu atingerea lui.

Ea îl strânse de umeri, de brațe. Precauția îi încleștă gâtul și o făcu să i se înfierbânte pielea. Precauția era firească prima dată când o femeie – oricare femeie – era cu un bărbat – oricare bărbat. Și prima dată...

Cum de putea un bărbat care se grăbea atât de furtunos să se poarte cu o asemenea delicatețe? Degetul lui mare o atinse ușor, dar cu o asemenea precizie, încât ea țipă din nou. Însă, de data aceasta, nu pentru a protesta, ci de plăcere. Picioarele ei... nu știa ce are de făcut cu picioarele. Picioarele ei se mișcau neobosite pe podea... Ea și Garrick căzuseră doar parțial pe perne...

El găsi intrarea în trupul ei, îi dădu ușor roată cu degetul, apoi penetră. Nu mult, doar atât cât ea să-și întindă picioarele și să-și ridice șoldurile.

-Asta este.

El se îndepărtă.

-Nu pleca.

Acum, ea se agăță de el.

-E mult prea târziu pentru asta.

El își schimbă poziția, își puse mâinile sub șoldurile ei, o ridică și o atinse din nou.

Ea zâmbi.

-E mai bine.

Apoi, apăsarea se intensifică. Greutatea lui coborî asupra ei.

O, Doamne! Era pe ea. Era în ea. Simți o arsură. Se zvârcoli. El se opri, dar nu se retrase. Strălucitor, negru și drept, părul lui îi cădea pe frunte. Obrajii lui erau supți din pricina efortului de a se abține. O picătură de sudoare i se prelinse pe tâmplă, iar pieptul i se ridică și coborî pe când respira șuierător.

Cum de îndrăznea să arate de parcă suferea? Simți nevoia să-l plesnească.

-Mi-ai promis magie, rosti ea pe un ton plin de indignare.

-În curând.

Îi zâmbi, cu o urmă de răutate.

-Ai mințit.

Mințise. Și el știa că mințise.

-Eu doar... nu ți-am spus... tot adevărul.

Săltându-i șoldurile, schimbă poziția trupurilor lor, îndepărtându-se puțin, lăsându-i puțin spațiu.

Dar, înainte ca ea să poată ofta de ușurare, el înaintă și ea simți din nou presiunea.

Avu îndrăzneala să zică:

-Ai răbdare.

Era mai rău de data asta. Împunsătura era mai dureroasă și simți o rezistență interioară care îi aduse lacrimi în ochi. Înșfăcându-l de păr, trase. Concentrat asupra a ceea ce făcea, el nu-i dădu nici o atenție. Așa că ea îi distrase atenția trăgându-l spre ea pentru a-l săruta, ronțăindu-i buza așa cum făcuse și el, vârându-și limba în gura lui. Aplecându-și capul, și el o sărută, luptându-se cu ea pentru deținerea controlului.

Undeva în adâncul ei, fecioria cedă, dar nu și ea. Sărutul deveni mai profund, izbucnind în flăcări, domolindu-se și izbucnind din nou.

Și, în tot acest timp, el o pătrundea. Ea nu știa când începuse el să intre și să iasă, știu doar că, atunci când el se desprinse din sărut în căutarea aerului, durerea pălise, devenind doar un disconfort. Totul legat de asta îi era străin, și totuși... trupul ei știa cum să răspundă. El făcea să-i fie ușor – se mișca fără grabă alunecând cu totul în ea, apăsându-și pelvisul de al ei, ajungând acolo unde ea îl simțea cel mai bine. Apoi, se trăgea îndărăt, o mișcare calculată, care o făcea să fie conștientă de fiecare centimetru din el. Revenea într-un ritm consecvent, adânc în trupul ei, apoi se retrăgea iarăși. Înăuntru și afară... înăuntru și afară...

Se pomeni că-l așteaptă s-o pătrundă, făcându-i plăcere înaintarea lui, însă totuși dorind cu disperare momentul când era cu totul în ea cu trupul lipit de al ei. Apoi, când el se retrase, plăcerea se modifică, devenind nerăbdare suportabilă doar pentru că exista promisiunea de a căpăta și mai mult.

Îl privi, întipărindu-și în minte hotărârea, vehemența lui. Era fierbinte ca o sobă, iar când o pătrundea, căldura intra în ea făcând-o să se întindă. Picioarele ei se mișcară pe lângă el, ridicându-se pentru a-i cuprinde șoldurile, tălpile alunecându-i pe coapsele lui. Mâinile ei se apucau de el, rătăcind pe gât, pe umeri, pe brațe. Șoldurile ei se legănară, iar spatele i se arcui.

Iar în tot acest timp, el păstră acel ritm lent, măsurat, calculat, fiecare împingere fiind puțin mai intensă, fiecare clipă aducând-o puțin mai aproape de orgasm. Înăuntru și afară...

El era neobosit. Când plăcerea deveni prea puternică, ea începu să se ferească. Sângele îi bubuia în vene. Descoperi că era un efort să țină ochii deschiși, iar ori de câte ori fluturau închizându-se, își putea auzi trupul mult mai clar. Gâfâi și cineva – o, ea era aceea! – gemu de dorință ascuțită, disperată. Simți nevoia să se miște mai repede, să termine în felul ei, dar el o controlă – cu mâinile sub șezutul ei, o trase spre el. O sili să păstreze ritmul lui, degetele lui încleștându-se și relaxându-se cu o ritmicitate aidoma celei cu care o pătrundea.

El se așeză mai bine, apăsându-și pieptul pe al ei, cufundând-o și mai mult în perne. Îi vorbi la ureche cu acea voce șoptită, inexorabilă, de catifea întunecată.

- Celeste. Lasă-mă să te văd. Lasă-mă să te aud. Arată-mi bucuria ta.

Ea nu știu unde găsi forța de a-l sfida și nici măcar de ce o făcu.

- Nu.

Abia dacă reuși să șoptească.

Adânc în trupul ei, presiunea se intensifică, și totuși ea se luptă să se controleze, pentru ca Garrick să n-o vadă expusă și disperată, și dornică.

- Aceasta este plăcerea pură. Încet, se mai împinse puțin în ea. Simți cât de mult îmi place să fiu în tine?

- Da.

Își azvârli capul dintr-o parte în alta pe perne.

- Cum fiecare centimetru din mine alunecă în tine?

Trupul ei se arcui în vreme ce, cu ochii minții, văzu unirea lor.

- Da.

- Înăuntru, ești întunecată și caldă. Atât de strâmtă.

Rosti cuvintele unul câte unul, fiecare dintre ele subliniind înaintarea în trupul ei și amplificarea emoțiilor, făcând-o mai conștientă de mișcarea lui, de căldura, de sexualitatea pură a unirii lor.

Ea scânci.

- Ține-mă adânc în tine. O mângâie cu vorbele lui. O copleși cu trupul lui. Ține-mă.

Ea încercă. Își încordă mușchii în jurul lui – iar orgasmul o izbi ca un val mareic, propagându-se în toți nervii ei, făcând-o să se ridice cu forță spre el. Fu cuprinsă de convulsii, se înecă în plăcere, se lăsă învăluită de agonie și extaz. Țipă. Se agăță de Garrick cu unghiile și cu dragostea ei. Uită de el în extaz și îl ținu minte în inimă.

Iar după ce termină, după ce valul trecu, iar ea rămase gâfâind epuizată, deschise ochii și îl văzu privind-o, ținând-o în brațe... mișcându-se pe ea.

- Îmi place să te privesc, șopti el. Mai arată-mi o dată.

Capitolul 23

Majoritatea bărbaților n-ar fi atât de sumbri când s-ar trezi dimineața descoperind că o femeie frumoasă, goală îi sărută pe piept, croindu-și drum în jos. Majoritatea bărbaților nu s-ar simți copleșiți de vină după ce au petrecut o noapte de extaz în brațele lui Celeste. Majoritatea bărbaților s-ar considera norocoși să se pomenească într-o astfel de situație.

Dar Garrick Stanley Breckinridge Throckmorton nu era ca majoritatea bărbaților.

Ținându-și ochii închiși cu fermitate, rămase întins printre pernele din seră, suferind din pricina senzației iscate de atingerea gurii ei pe pielea lui, și se gândi la dilema în fața căreia se afla.

Nu se putea mândri cu nimic din ceea ce făcuse seara trecută. Pe de altă parte, nu regreta nimic din cele petrecute seara trecută.

Și ar fi trebuit să regrete. La naiba, ar trebui! Pe deplin conștient și complet treaz, răpise virtutea unei tinere, o femeie inocentă, fiica unuia dintre angajații săi, și exultase în tot acest timp.

Desigur, ea declarase că știa ce vrea. Susținuse că îl iubea. Înghiți în sec. Din păcate, el dorea să fie adevărat. Ea era fiica grădinarului, da, dar, după cum îi spusese cu o noapte în urmă, el considera nerelevantă diferența dintre pozițiile lor sociale, un produs al nevoii aristocrației de a se plasa deasupra tuturor celorlalți pentru singurul motiv al unei moșteniri. El îi judeca pe oameni după caracterul lor, iar Celeste era tot ce își dorea de la o femeie – deșteaptă, frumoasă, spirituală, sinceră.

A lui. Nici un alt bărbat nu o avusese, iar acest sentiment nu era frumos și nu era respectabil, însă mândria și instinctul posesiv îl țineau într-o strânsoare fermă.

Celeste își trecu palmele peste torsul lui, urmărind adânciturile care duceau spre spate. Coborî, apăsându-și cu putere pumnul pe abdomenul lui, fascinată se pare de duritatea lui de neclintit.

Ce fel de om era el? În orice caz, nu omul care se crezuse a fi. Se crezuse a fi un responsabil om de afaceri, demn și cu bun-simț.

În loc de asta, dovedise că demnitatea și bunul-simț nu aveau nici o șansă în fața tentației, a tentației adevărate. Tentația cu numele de Celeste.

Ea își trecu mâinile peste partea de sus a coapselor lui, apoi pe exterior, apoi, cu o alunecare lentă și fermă, porni spre interior și, în cele din urmă, își sprijini obrazul pe una dintre ele.

Dintr-un anumit motiv, părea obsedată de coapsele lui. Dintr-un anumit motiv, mândria îl făcu să le încordeze. „Vanitate", presupuse el.

Nu se gândise niciodată la trupul lui. Era mare, iar pentru asta era recunoscător, deoarece mărimea îi dădea un avantaj într-o luptă. Călărea, practica scrima, făcea box cu un boxer pensionat – tot ce îi era necesar unui bărbat care trăia sub amenințarea primejdiei. Dar acele activități îi întăriseră mușchii, iar acum, în vreme ce Celeste îl examina, el era fericit, fiindcă ea, ca un copil care are o jucărie nouă, cerceta totul. Îi mângâie gambele, îi atinse ușor fiecare deget de la picioare, alunecă în sus de-a lungul piciorului... El se încordă așteptând, sperând.

Tentația îl ținuse treaz jumătate din noapte, chinuindu-l cu nevoia de a o poseda din nou. Se imagină alunecând în ea din spate, în vreme ce dormea, trezind-o cu penetrarea lui blândă. Se imagină sărutându-i buzele, dezmierdându-i sânii, trezind-o cu excitarea lui, răsucind-o spre el și posedând-o. Cel mai mult, se imagină despărțindu-i picioarele, penetrând-o de deasupra și silind-o, încă o dată, să-l recunoască drept stăpânul ei.

Degetele lui Celeste alunecară peste oasele șoldului și în jos spre adâncitura sculptată a pântecelui lui.

El dorea să o domine pe această femeie, să graveze în ea posesiunea lui, să se asigure că ea nu se va îndoi nicicând că locul ei era lângă el. Nu era nimic de admirat la un asemenea instinct arhaic, și totuși nevoia ardea în măruntaiele lui.

În această dimineață, trebuia să înceteze să-și mai imagineze și să dea dovadă de puțină afurisită de înțelepciune. Credea cu fermitate că, dacă un bărbat făcea o greșeală, trebuia să accepte consecințele și să facă totul pentru a îndrepta lucrurile. El, Garrick, trebuia să accepte faptul că își făcuse de cap cu Celeste, încălcând toate regulile societății și ale unui comportament civilizat, iar

acum trebuia să repare acest lucru. Ştia cum trebuia să realizeze acest lucru – va accepta ce avea de făcut şi o va face ca un bărbat.

În timp ce luă această hotărâre, Celeste îi mângâie penisul cu un gest diabolic. Erecţia lui se ridică ţeapănă, ca şi cum el nu şi-ar fi revărsat sămânţa în ea noaptea trecută, de parcă ar fi fost vreun tinerel la prima lui femeie.

În adolescenţă, n-ar fi fost niciodată în stare să se abţină aşa cum o făcuse acum, pentru că, asemenea tuturor tinerilor, s-ar fi gândit că tot ce era bun pentru el era bun şi pentru ea. Acum, ştia că lucrurile stăteau altfel, iar noaptea trecută, odată ce îşi împlinise nevoile fundamentale, fusese hotărât să-i ofere lui Celeste toată plăcerea pe care o femeie o putea simţi. La urma urmelor, ce rost avea să cedeze tentaţiei dacă n-o savura pe deplin?

Desigur, când ea ajunsese aproape de orgasm, încercase să-l evite, şi să-l evite şi pe el.

Asta nu-l surprinsese. Înainte, chiar în această seră, el o silise să ajungă la orgasm. Fusese o lecţie pentru el, în felul lui sălbatic, dar fusese o lecţie şi pentru ea. Ea nu acceptase cu uşurinţă faptul că trupul ei putea deveni un trădător al bunei-cuviinţe. Mai mult, el n-o însoţise în extazul ei, ci o silise să-l trăiască singură.

Deci, cu toată deschiderea ei şi cu toate declaraţiile de iubire, fusese precaută, şi încă mai era. Instinctiv, ştia că, pentru ea, cedarea însemna nu dăruirea trupului, ci acceptarea plăcerii, oferirea sinelui.

Ea îl exploră cu o atingere uşoară, cântărindu-i testiculele în palme, descoperindu-le formele cu un succint:

– Doamne!

Astăzi, pe lumină, curiozitatea o mâna, dar nu înţelegea. Se gândea că, poate, noaptea trecută fusese un noroc sau că ea nu ţipase şi nu fusese cuprinsă de convulsii în braţele lui, sau că acum ar putea să se controleze.

Însă el ştia mai bine. Ea avea să cedeze din nou şi, de fiecare dată, se va apropia tot mai mult, ştiind că el nu îi va face rău şi nici nu o va trăda vreodată. O va învăţa să aibă încredere în el, cu fiecare eliberare pe care i-o va aduce.

Era o sarcină dificilă, dar una de care era dornic – nu, nerăbdător – să se ocupe.

Ea îi linse sfârcul o dată, a doua oară, apoi se opri. El îşi furişă privirea printre gene şi o văzu, cu nasul încreţit, îndepărtându-şi de pe limbă un fir de păr cârlionţat, rătăcit de pe pieptul lui.

Îi veni să râdă. Naiba s-o ia! Se gândise cu seriozitate la amendamentele pe care ar trebui să le impună, iar apoi, ea îl făcuse să uite atât de reţineri, cât şi de importantul subiect actual. Îi făcuse poftă să râdă. Ridicându-şi privirea, îl prinse că se uita la ea. Îndepărtând părul de pe pernă, îl întrebă pe cel mai prozaic ton posibil:

-Cum eviţi asta?

Soarele se prelingea prin ţesătura draperiilor, înfăţişându-i o altă faţă a lui Celeste: cu părul vâlvoi, cu buzele umflate şi mândră de goliciunea ei. Şedea pe călcâie, pielea ei strălucind mai tare decât trandafirii aurii care înfloreau în ghivecele lor.

-E un pericol permanent, recunoscu el.

-Numai pentru mine, rosti ea morocănoasă.

Acum, el chiar râse. Binecuvântată fie inocenţa ei!

-Şi pentru mine.

-De ce? Eu n-am păr pe piept.

-Nu. El îşi vârî mâinile sub cap. N-ai pe *piept.*

-Ei bine, unde altundeva ai...? O!

Ea îşi duse mâinile la gură şi se uită la el cu ochii mari, îngroziţi. El îi zâmbi cu o încântare răutăcioasă – iar asta era o altă schimbare pe care ea o făcuse în el. Niciodată, nu mai fusese răutăcios în vreun fel. Mai rău chiar – îi plăcea.

Şi ea îşi dădu seama că lui îi plăcea, pentru că îşi îndreptă umerii firavi şi îşi împreună cu afectare mâinile în poală. Pe un ton semeţ, anunţă:

-Nu poţi vorbi serios.

El se ridică, încordarea lentă a muşchilor transmiţând un mesaj intenţionat. Era mai mare decât ea, mai puternic decât ea, mai experimentat decât ea. Nu avea nici o şansă. Şi îşi dădu seama de asta imediat.

-Nu, rosti ea.

El întinse mâna spre ea, dar ea nu pierdu vremea. Se dădu îndărăt.

-Nu.

Vocea îi păru ceva mai disperată.

El o prinse de talie. O ridică – nu cântărea mai mult decât o pană – şi o purtă spre sofa.

– Nu, nu, nu!

Dar nu se lupta cu adevărat. Se opunea mai mult dintr-o combinaţie de şoc şi ruşine feciorelnică, ceea ce o făcu să insiste în timp ce el o aşeza pe sofa:

– Nu!

El se lăsă în genunchi în faţa ei. Apucând-o de o gleznă, îi îndreptă piciorul, îl ridică spre gura lui şi îi sărută degetele. Ea îşi ţinu respiraţia.

– Nu!

Dar dispăruse tonul de refuz categoric. Buzele lui alunecară pe bolta piciorului, în sus pe călcâi, în sus pe gambă.

– Garrick, nu!

Vocea ei coborâse, căpătând acel ton răguşit al femeii ştiutoare. El zăbovi pe pielea moale din spatele genunchiului, sărutând-o, umezind-o cu limba. Ea îşi puse celălalt picior pe umărul lui şi împinse, dar nu suficient de tare pentru a-l clinti. Sărutul lui se ridică spre partea interioară a coapsei.

Capul ei căzu pe spate, pe pernuţă. Îi şopti numele. Punându-i piciorul pe umărul lui, el îi despărţi cu grijă, cu blândeţe, pliurile, dezvăluind dulcele ei miez. Ochii ei se închiseră, respiraţia devenindu-i mai rapidă.

– Frumos!

Noaptea trecută, o spălase cu batista lui şi apă din urcior, apăsând ţesătura udă pentru a-i uşura durerea. Dar, în lumina slabă, nu putuse vedea. Acum, putea, şi zâmbi. Ce frumoasă era, roz şi fragilă, totul fiind ascuns cu timiditate, în opoziţie cu membrul lui îndrăzneţ. Incapabil să reziste, mângâie fiecare locşor unde fusese noaptea trecută, unde avea să intre iarăşi, astăzi.

Cu obrajii în flăcări, ea se foia neobosită. O excita foarte tare, da, dar o şi făcea să se simtă ruşinată. Cât de ciudate erau femeile – să permită cele mai profunde intimităţi, şi totuşi să le fie jenă să se înfăţişeze! Femeile erau fiinţe enigmatice, nedezvăluind niciodată ce era în inima, în mintea lor. Putea

să fie cu Celeste ani întregi și tot să nu-i descopere vreodată toate secretele.

Dar unul cel puțin avea să-l dezvăluie acum. Cu o precizie delicată, își lipi gura de ea. Avea gust de femeie. Femeia lui. Cu mângâieri lente, dulci, fierbinți, el îi găsi fiecare punct sensibil. Intră în ea cu limba, iarăși și iarăși, imitând sărutul, imitând penetrarea cu bărbăția sa. Șoldurile ei se ridicară sub el. Piciorul sprijinit pe umărul lui tremură.

El o dorea. El dorea să fie în ea.

Totuși, mai era un loc, un loc despre care deja descoperise că era sensibil. Ridicându-se foarte puțin spre mugurele ei, îl prinse în gură și îl gustă. Ea scoase un sunet – poate de protest, poate de încurajare involuntară. Îl gustă cu meticulozitate.

-Garrick. Ea se umezi sub el. Garrick!

Era pe punctul de a termina când el se retrase. Ea îl blestemă.

-Nu, iubito. Trebuie să fiu în tine. Trebuie să-ți simt fiecare fior, fiecare freamăt.

El însuși pe punctul de a termina, se ridică anevoie și o trase în picioare.

Ea clipi, se clătină dezechilibrată, fără să fie sigură de ce aștepta el.

-Tu. Vocea lui era răgușită, probabil pentru că toate fluidele trupului său erau în altă parte. Așezându-se în locul ei, el adăugă. E rândul tău.

Ea tot nu înțelese. Probabil că avusese parte de prea multe surprize pe care să le priceapă, însă el o trase în poala lui, cu șezutul ei încântător direct pe coapsele lui goale.

-Stai cu fața la mine, îi ceru el și observă cu oarecare amuzament că ea încă mai putea părea șocată.

Șocată, dar nu derutată. Înțelese acum și cu o curiozitate precaută se răsuci pentru a se uita la el. Coapsele ei se desfăcură și le îmbrățișară pe ale lui.

Cu mâinile pe șoldurile ei, el o ridică în genunchi.

-Ia-mă! spuse el.

Ea își coborî privirea spre bărbăția lui. Își ridică privirea spre chipul lui și, pe tonul unui elev interesat, întrebă:

-Mai cunoaște cineva poziția aceasta?

El nu putea să râdă acum. Era imposibil când mădularul lui se afla la doar câțiva centimetri de paradis. Dar o făcu, un râs care se frânse la mijloc.

– Probabil că nu este la fel de comună precum cealaltă, însă nu eu am inventat-o.

Vârându-și mâna între picioare, îi luă bărbăția și i-o ghidă spre intrarea în trupul ei.

– Unde ai învățat asta?

Cum de putea vorbi într-un asemenea moment? Nu putea fi insensibilă la această febră. Nu când el o pregătise atât de bine. Nu când el era atât de disperat. Ea făcu o pauză, ținându-l, tachinându-l.

– Unde?

Observă că vocea ei tremură puțin. Pleoapele ei coborâră, obrajii i se îmbujorară. Ea îl dorea, însă el îi dăduse puterea, iar ea avea să se folosească de ea. Asta era ceea ce dorise el, ca ea să cunoască libertatea cuplării – dar oare ea chiar trebuia să profite acum?

Sigur că da. Doar era femeie. Silit să vorbească, spuse:

– India.

– Ah!

Ea își coborî greutatea asupra lui.

Testiculele îl durură de dorință. Își dori să pătrundă în trupul ei, s-o ia repede, să se poarte violent.

Dar ea fusese virgină. Noaptea trecută, se purtase cu iscusință, dar tot o făcuse s-o doară.

Așa că acum îi îngădui să facă așa cum dorea, să-i apese capul penisului, învățând cum să-l accepte în ea. El o excitase cu ajutorul gurii, așa că ea era umedă și pregătită. Oricum, penetrarea se produse cu grijă, centimetru cu centimetru. Doar expresia ei de precauție, iar apoi, de surpriză plăcută îi făcură chinul suportabil. Când în sfârșit, în sfârșit, alunecă pe el cu totul, privirea ei triumfătoare îl încălzi... tocmai când era pe cale să izbucnească în flăcări.

Tatonând cu grijă, se săltă, alunecând aproape până în vârful mădularului său. Puțin mai încrezătoare, alunecă înapoi în jos.

Ritmul se acceleră. Aproape că meritase agonia așteptării doar pentru a o vedea însuflețită de încântare.

Îi plăcea asta la ea, că își arăta emoțiile, în loc să le ascundă. Era total deschisă, total opusă lui. Ea zâmbi, gura ei încântătoare, cărnoasă fiind însuflețită de uluire. Se sprijini de umerii lui pentru a-și păstra echilibrul, se apleca în spate, se apleca în față, experimentând cu fiecare pătrundere. Sânii ei mici și fermi se legănau cu o imoralitate inconștientă, iar înăuntru, îl învăluia în mătasea caldă și lascivă a trupului ei. El nu-și mai amintea de celelalte relații pe care le mai avusese, dar știa că nu mai dorise niciodată cu asemenea intensitate o femeie.

Apucând-o de talie, o ridică atât cât să-i prindă un sân în gură. Ea gemu, se opri, suspendată și scandalizată. El trase cu putere, gustând-o pentru plăcerea lui și a ei. Sfârcurile ei se întăriră. Respirația îi deveni grăbită, iar ea începu să se miște cu o urgență insistentă.

El o sărută pe umăr. Ea își arcui gâtul, iar el o sărută acolo, urcând spre ureche, spre obraz, atingându-i în treacăt buzele. Inima lui bubui în vreme ce se îndreptau spre final. Se luptă cu nevoia de a-i înșfăca șoldurile și de a-i grăbi ritmul. În loc de asta, se mișcă așa cum dorea ea, cuprins de o plăcere atât de insuportabilă, încât gemea la fiecare pătrundere. Ea avea să-l ucidă. Avea să-l ucidă făcând dragoste.

În cele din urmă, ea țipă, cu tot trupul cuprins de convulsii, în vreme ce, cu o bucurie pământească, se abandonă extazului.

Iar el, ca un prost ce era, se abținu și savură imaginea ei și senzația dată de teaca trupului ei care îi strângea mădularul. Abia când ea se prăbuși pe pieptul lui, își îngădui să plonjeze și să plonjeze, și s-o umple cu sămânța lui.

Timp de câteva momente după aceea, el nu se putu gândi la nimic. La nimic altceva decât la trupul dulce și umed din brațele lui, la nimic altceva decât la satisfacția lui absolută.

Apoi – o, ce gând oribil! –, începu să se gândească la cum s-o facă din nou.

Ăsta nu era el. El nu putea fi așa, ademenit de Celeste și de trupul ei minunat – își trecu mâna peste spinarea ei delicată –

pentru a abandona disciplina în favoarea plăcerilor păcatului trupesc. El avea datoria lui...

Datoria lui.

– Celeste. Capul ei se odihnea pe umărul lui. El îi șopti la ureche: Celeste, ascultă-mă.

Încet, ea își întoarse fața spre el. Îi zâmbi, acel zâmbet încrezător, deschis, care îl măgulea și îl încânta, îi încălzea coapsele și îi atrăgea atenția că era mai bine să-și facă datoria acum, fiindcă altfel nu-și va mai aminti niciodată s-o facă.

De la bun început, nu-i făcuse plăcere s-o implice pe Celeste în povestea asta cu spionajul, dar mereu se folosise, nemilos, de uneltele pe care le avea la îndemână. Pentru că ea cunoștea rusa, fusese o unealtă cu adevărat utilă. Mai târziu, își dăduse seama cât de primejdioasă era ea pentru controlul lui și își dorise să scape de ea indiferent de valoarea ei. Un bărbat n-o exploata pe femeia cu care făcea dragoste.

Sărutându-l pe obraz, ea îl întrebă:

– Ce-i, dragul meu?

– Trebuie să ne îmbrăcăm.

Throckmorton nu avea de ales. Trebuia s-o angajeze în povestea asta. Stanhope dusese deja primul mesaj la Londra, dându-i-l unui bărbat, un negustor englez însemnat, care părăsise imediat țara. Stanhope se întorsese, ascunsese plata sub parchetul din dormitorul lui și, fără îndoială, era nerăbdător să afle conținutul unei alte scrisori. Avea să se îndrepte spre Celeste pentru a afla vești proaspete.

– Trebuie să plecăm de-aici.

Ea gemu ca un copil căruia i se refuză ceva dulce.

– Chiar trebuie?

El o sărută drept răsplată, un sărut care începu ca o ciugulire superficială și se sfârși ca o provocare lungă și lentă, genul care îi făcu mădularul – care ar fi trebuit să știe că nu e cazul – să zvâcnească și să încerce să se trezească. Dar nu. Îl supuse cu asprime.

Mângâind părul lui Celeste, spuse:

– Dimineața trebuie să fie pe sfârșite. Vom avea noroc dacă nu ne întâlnim cu careva și nu se vor trage anumite concluzii.

Ea nu manifestă nimic din groaza cuvenită.

-Concluziile corecte?

-Fără îndoială, concluziile corecte. Amândoi am lipsit la balul de închidere. Mă tem că deja suntem obiectul speculațiilor.

Ea gemu din nou, dar de data asta se ridică încet în poala lui. Cu siguranță, nu era chiar atât de rău s-o folosească știind că era pentru ultima oară, că, după asta, comunicările aveau să fie transmise printr-un alt agent și descifrate, iar mesajele care aveau să ajungă la Stanhope urmau să îi atragă pe ruși spre dezastru. Ea era o fată rezonabilă. Probabil că, dacă și-ar cunoaște rolul, ar accepta cu aviditate.

-Îmi cer scuze că te abandonez după o asemenea noapte, dar trebuie să plec călare. Nu-i spunea adevărul, dar trebuia să nu fie în casă când Stanhope o va interoga. Am primit niște scrisori ieri...

-Așa-i, am uitat. După toate activitățile lor din noaptea de dinainte, ea se simțea vinovată din pricina unei sarcini neîndeplinite. Vrei să ți le traduc acum? Sau, mai bine, după ce fac o baie și mă schimb într-o rochie de zi?

-Nu e nevoie. Au venit de la Londra deja traduse parțial, și comparându-le cu traducerile tale anterioare, am reușit să-mi dau cât de cât seama de conținut.

Cât de cât? El o privi pieziș. Știa exact ce conțineau scrisorile. El le scrisese în engleză și le trimisese la Londra pentru a fi traduse în rusă și pentru a-i fi trimise înapoi. Numai că ea refuzase să vină în biroul lui, iar apoi se dezlănțuise iadul.

-Vezi? rosti ea pe un ton încurajator. Să traduci nu este atât de greu. Este vorba doar de aplicarea a ceea ce știi și de a interpreta restul.

Măcar de-ar fi fost atât de simplu. El o luă în brațe, o purtă spre perne și o lăsă jos. Ridicându-se, privi în jos spre ea și se gândi că era un prost. Un bărbat înțelept ar ridica-o și ar scutura-o până când toată sămânța lui se scurgea din ea. Dar Throckmorton o voia pe Celeste întinsă pe spate, ca sămânța lui să se afle în siguranță în pântecul ei. Nu era în toate mințile – un bărbat care își pierduse complet judecata. Numai etica profesională îi rămânea, iar până la sfârșitul acestei după-amiezi, avea să-și

liniştească temerile. Apoi, va pune lucrurile la punct cu Celeste şi totul va fi bine.

Având deja un plan acceptabil, el dădu din cap şi desprinse ciorapii ei de pe o tufă de trandafiri.

Încă zăcând pe perne, ea chicoti ca o fetişcană când el îi lăsă să cadă pe ea.

– Pari chiar mai mulţumit de tine decât de obicei.

El se aplecă pentru a-i culege jupoanele de pe podea, dar se opri în vreme ce îşi îndrepta trupul.

– Cum adică mai mulţumit de mine decât de obicei?

– Mereu arăţi ca şi cum ai şti care este cel mai bun lucru de făcut şi îl faci. Ridicându-şi picioarele, îşi trase ciorapii şi se sculă. Pentru aceia dintre noi care nu suntem atât de siguri, poate fi o intensă sursă de iritare.

– Nu eşti sigură de tine?

– Nu întotdeauna. Uneori, fac ceea ce nu trebuie. Văzu expresia de pe chipul lui şi, apropiindu-se, îl mângâie pe obraz. O, nu mă refeream la noaptea trecută. De când m-am întors, este singurul lucru de care sunt absolut sigură.

Prinzându-i mâna, el o sărută în palmă. Pescuindu-şi cămăşuţa dintre pături, ea se îmbrăcă.

– Cel mai mult îl enervezi pe Ellery.

– Pe Ellery? El nu voia să vorbească despre Ellery acum. Cu *Celeste*. De ce este enervat?

– Nu e atât de perfect ca tine.

– Este perfect de frumos, rosti Throckmorton exasperat. Ce altceva şi-ar mai putea dori?

– Nu ştiu. Cred că este neliniştit.

Luându-şi jupoanele de la Throckmorton, şi le puse pe ea.

– Neliniştit? Ar putea încerca să muncească.

– Fii realist. El nu va lucra niciodată într-un birou. Cred că are nevoie de aventuri cum ai avut tu în India. Rochia ei zăcea boţită pe duşumea. Ea o scutură şi spuse cu tristeţe: Cutele astea n-or să iasă niciodată.

El nu-i aprecie sfatul, nu-l aprecie deloc.

– El o să se însoare. Asta ar trebui să fie o aventură suficient de palpitantă pentru el.

Ea se luptă să-şi tragă rochia peste cap şi, în vreme ce era ascunsă, zise:

- Ar trebui să fie spion sau ceva de genul ăsta.

Braţele îi intrară pe mâneci şi apoi îi apăru capul. Nu arăta altfel dar ar fi trebuit. Tocmai redeşteptase fiecare dintre suspiciunile lui Throckmorton. Oare ce ştia ea?

- Spion.

Încercă să vorbească pe un ton neutru. Tot ce reuşi fu să pară precaut.

- Sau ceva de genul ăsta. Îşi încheie nepăsătoare nasturii, adăpostindu-se de atingerea lui, transformându-se din amantă în... ce? Nu mi-ai răspuns. Vrei să-ţi verific traducerile?

Ea n-avea de unde să ştie nimic. Nu avea. Era naturală, generoasă, bună. Îi dăruise virginitatea ei. Comentariul ei cu spionajul fusese doar o coincidenţă. Iar dacă nu - ei bine, fusese bine păzită în timpul şederii ei aici. Iar el avea să se asigure că va fi supravegheată în continuare.

- Traducerile... da. L-aş fi rugat pe Stanhope să mă ajute, dar el este ocupat să le vrăjească pe doamne.

Fără vreo expresie, ea spuse:

- Face asta foarte bine.

Lui Throckmorton nu-i plăcură cuvintele ei.

- A flirtat cu tine?

- Stanhope ar flirta şi cu un porc dacă ar crede că şunca i-ar fi de vreun folos, rosti ea pe un ton acid.

Zdruncinat de părerea ei nefiresc de corectă despre caracterul lui Stanhope, Throckmorton îşi adună propriile haine. Celeste era cu adevărat prea inteligentă. Dar nu conta. Chiar dacă era spioană, chiar dacă se dăduse de partea inamicului, el nu va permite ca ea să fie încarcerată şi spânzurată. Nu, indiferent dacă el considera că justiţia este pentru toţi, nu era posibil ca justiţia să pună mâna pe Celeste. Îi va ascunde duplicitatea de asociaţii lui, se va asigura că ea nu va mai avea niciodată posibilitatea să acţioneze şi niciodată n-o va scăpa din ochi.

Ea îi interpretă greşit tăcerea.

- Îmi pare rău. El este prietenul tău. Ţii la el. N-am avut nici un drept...

Cu decizia odată luată, el se simţi suficient de bine pentru a spune:

– Nu, nu-ţi cere scuze. Mă tem că ai dreptate. În India, învăţase să se îmbrace rapid dacă situaţia o cerea, iar el considera că acum era cazul. Izmenele, pantalonii, cămaşa ajunseră rapid pe trupul lui. Cu toate acestea, nu pot renunţa cu uşurinţă la el sau la serviciile pe care mi le-a făcut. Ştiu că îţi cer o mare favoare, dar ai putea să-l vezi, ai putea să-i transmiţi conţinutul ultimei scrisori?

– De ce nu i-l spui tu?

– Mândria masculină îi interzice să mă întrebe. Mă duc să fac o plimbare călare. Eu... ei bine, aş prefera ca tu să citeşti scrisorile şi să-mi confirmi dacă am înţeles bine conţinutul lor.

– Ah!

Îşi aranjă rochia. Păru să nu mai aibă nimic de spus, iar asta îl făcu să nu se simtă prea plăcut. Era aproape ca şi cum ea îşi dăduse seama de farsa lui şi îl judeca după ticăloşia acesteia. Dar asta nu era posibil. Probabil că enormitatea acţiunilor ei de noaptea trecută tocmai începea s-o împovăreze. Sau poate că era cumva în legătură cu ruşii. Imposibil!

– Scrisorile sunt în sertarul de jos, din stânga. Este încuiat. Iată cheia.

Ea luă cheia pe care el i-o întinse, se uită la ea, iar apoi îl privi pe el cu gravitate.

– După ce fac baie şi mă îmbrac.

– Da, desigur. Aşezându-se pe canapea, începu dificila operaţiune de încălţare a cizmelor. Cred că este vorba de o întâlnire a francezilor, turcilor şi englezilor în Crimeea.

Lasă-i pe ruşi să-şi facă griji despre o ameninţare la adresa preţioasei lor Crimee, în vreme ce trupele engleze din Afganistan se îndreptau spre ţinta lor.

– O să mă uit la scrisori şi o să-i spun lui Stanhope, când mă va întreba.

Căută, găsi pantofii şi îi încălţă, apoi se îndreptă spre draperiile care acopereau ferestrele. Le apucă de margini.

El se ridică pe jumătate.

– Ce faci?

-După atât de multe zile ploioase, tata ar vrea ca soarele să-i lumineze plantele.

-Stai!

Dar era deja prea târziu.

Capitolul 24

-Mulțumesc, Celeste! Stanhope se tolăni la biroul lui Garrick, potrivindu-se perfect cu eleganța încăperii, și totuși părând un uzurpator al tronului regelui. Mi-ai făcut sarcina mult mai ușoară.

El renunțase la metodele de cucerire pe care le încercase mai înainte. Acum, rânji, un rânjet de filfizon care o făcu pe Celeste să-și dorească să-l pocnească. Se gândi că știa ce însemna atitudinea lui - avea să-i transmită lui Garrick convingerea ei cât mai repede posibil. Între timp, rămase în picioare în fața biroului și îi adresă lui Stanhope un zâmbet rece.

-Sunt întotdeauna fericită să vă ajut, la fel și pe domnul Throckmorton.

Stanhope râse, o manifestare de amuzament condescendent.

-Da, ne-ai fost de folos. Și mie, și lui Throckmorton.

Lui? Da, acum înțelese cu exactitate rolul ei în această piesă. Ea ascultase atunci când Garrick îi spusese ce era în scrisori, verificase conținutul acestora și i-l dezvăluise lui Stanhope. Foarte curat, foarte ușor și nu merita nervozitatea nici chiar atunci când Stanhope scotoci prin sertarele neîncuiate ale lui Garrick ca un hoț mărunt. Ea ar fi putut să-i dea cheia de la acel sertar încuiat, însă o ținu ferită în buzunar.

Dar cu ce îi era de folos lui Throckmorton? Nu făcu greșeala de a crede că Stanhope se referea la poziția ei de guvernantă. Nu după acel moment cumplit din seră, când trăsese draperiile și îi văzuse pe Lord și Lady Featherstonebaugh așteptând în vreme ce servitorii încărcau bagajele în trăsura familiei - și toți o văzuseră îmbrăcată în rochia de bal și pe Garrick încălțându-și cizmele.

Celeste și Garrick încălcaseră prima regulă a unei relații englezești - discreție mai presus de orice. Nimic nu s-a întâmplat, atâta vreme cât nu erai prins.

Ei fuseseră prinși. Iar ea nu avea de gând să asculte remarcile slugarnice ale lui Stanhope despre relația lor. Făcu o plecăciune scurtă.

- Trebuie să mă ocup de copii. Vă rog să mă scuzați...

- Nu-ți face griji, anunță Stanhope, îl ai pe Throckmorton la degetul mic.

Ea încremeni șocată, stupefiată de obrăznicia lui.

- Tu... vulgar ce ești!

- Este înamorat de tine.

Proasta ei inimă nestatornică scoase un mic tril de bucurie.

- El... Cine? Throckmorton ți-a spus asta?

Stanhope avu tupeul să-și pună una din cizme pe suprafața strălucitoare a biroului impecabil sculptat al lui Throckmorton.

- O, da! Dar crede că ești proastă.

- Nu crede că sunt proastă, se răsti ea.

- Că ai creier de pasăre. Stanhope păru că savurează cuvintele. Dacă te respecta, nu se purta cu tine așa cum s-a purtat în seră.

Chipul ei căpătă nuanța unui stacojiu înfiorător. Deci, Stanhope ghicise ce se întâmplase noaptea trecută. N-ar fi trebuit să deschidă draperiile, dar, așa cum îi zisese lui Throckmorton, cine s-ar fi gândit că un aristocrat englez era treaz și gata de plecare la nefireasca oră de 8 dimineața?

Throckmorton se încruntase, însă îi spusese să nu-și facă griji. Zisese că avea să repare lucrurile de îndată ce se întorcea de la călărie.

Stanhope n-avea nici o remușcare că o umilea.

- Throckmorton și-a băgat mâna sub fustele tale. Te-a făcut să-l dorești, te-a înmuiat pentru a te da gata. Bărbații fac asta de secole cu guvernantele lor, domnișoară Milford.

Culoarea pieri din obrajii ei. Nu de noaptea trecută vorbea Stanhope, ci se referea la scena teribilă petrecută cu două zile în urmă. Nu la noaptea de pasiune, ci la după-amiaza petrecută în seră, când Garrick Throckmorton dovedise cât de bine și de ușor o putea manipula. Nimeni nu știa de asta.

- Cum... cum de ai descoperit asta?

Stanhope ridică o sprânceană nepăsătoare.

-Bărbații vorbesc, domnișoară Milford.

Stomacul ei se strânse. Garrick îi spusese lui Stanhope... dar nu. Stanhope era un mincinos și un trădător, iar Garrick nu ar fi niciodată atât de bădăran, încât să se apuce să bârfească. Nu despre ea.

-Nu te cred.

-Crede ce vrei. Ridicându-se, Stanhope se îndreptă spre ea. Dar știu despre asta și pot să prezic că, data viitoare, își va băga mădularul acolo unde i-a fost mâna.

Îl ura pe Stanhope. Cum îndrăznea să-i vorbească într-un asemenea mod?

Cum îndrăznea să aibă dreptate?

-Dacă ai fi făcut parte din lumea bună, nu și-ar fi îngăduit niciodată asemenea familiarități cu tine. Dacă ai fi făcut parte din lumea bună, tatăl tău l-ar ucide. Dar tatăl tău e grădinar, așa că nu poate face nimic pentru onoarea fiicei lui, pentru că și-ar pierde slujba.

-Nu trebuie să ascult asta.

Se răsuci și dădu să se îndepărteze.

Stanhope o prinse de braț într-o strânsoare crudă.

-Nu pleca de lângă mine, micuță... țărăncuță. Nu ești vrednică nici măcar să-mi lingi cizmele.

Încercă să se elibereze, însă degetele lui o strângeau cu putere, învinețind-o.

-Dă-mi drumul, spuse ea încet, ori am să-i zic lui Garrick ce faci!

-Garrick? Ca un buldog, Stanhope o strânse și mai tare și îi smuci brațul ca și când ar fi fost o halcă de carne. Îi spui Garrick? Câtă îndrăzneală! Ești fiica grădinarului. El descinde dintr-o stirpe de nobili care duce până la William Cuceritorul.

Disprețul lui o plesni peste față. Trăise într-o lume de vis, alcătuită din dragostea pentru Ellery, din experiențele trăite la Paris și din îngăduința lui Garrick. Stanhope avea atitudinea în legătură cu care o avertizase tatăl ei. Originea conta în Anglia - nimic altceva nu putea compensa un trecut aristocratic. Își coborî privirea spre mâna lui Stanhope.

-Tatăl domnului Throckmorton a fost om de rând.

Ochii lui Stanhope erau aprinşi de dispreţul unui nobil, dispreţ care avea s-o întâmpine la fiecare pas făcut în societate, în caz că îndrăznea să se ridice deasupra condiţiei sale.

– Faptul că acest minunat sânge vechi a fost diluat o dată este mai mult decât suficient.

Nu dădu drumul braţului, ci, de fapt, îl zvârli departe de el.

– Dar, desigur, el nu plănuieşte cu adevărat să se însoare cu tine. Deja ţi-a cumpărat biletele de întoarcere.

Ea se pomeni respirând cu grijă, superficial.

– Biletele de întoarcere unde?

– La Paris. El zâmbi, o arcuire uşoară, graţioasă a buzelor. Ducându-se la biroul lui Garrick, Stanhope scotoci prin sertarul de sus şi scoase o pungă din catifea roşie. Deschizând-o, îi revărsă conţinutul pe birou. Uite! Le-a cumpărat la câteva zile după ce ai sosit.

Vârfurile degetelor i se răciră, iar puncte colorate îi împăienjeniră privirea. Se lăsă să cadă pe unul dintre scaunele incomode ale lui Garrick.

– Nu te cred.

Luând în mână teancul de hârtii, le enumeră:

– Biletul de tren spre Londra. Biletul de traversare a Canalului. Biletul de tren spre Paris. Throckmorton are nişte relaţii incredibile, de le-a obţinut atât de repede. Ridică o cheie. O casă în Paris. Scutură o scrisoare şi i-o întinse pentru ca ea să poată vedea antetul. O notă care autorizează achitarea de către bancă a o mie de lire pe an.

În prima seară de la întoarcerea ei, Garrick îi pomenise de mită. O casă în Paris şi o mie de lire pe an. Acum, îşi dădu seama că el nu-i propunea acea mită, ci îi spunea ce va căpăta. O ceaţă roşie i se lăsă pe ochi şi simţi că nu putea inspira suficient aer în plămâni.

– Throckmorton a plătit mai mult pentru a scăpa de relaţiile lui Ellery. N-ar trebui să te vinzi atât de ieftin. Vocea lui Stanhope trecu de la maliţiozitate vicleană la nelinişte bruscă. Sper că n-ai de gând să leşini, nu-i aşa? Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-ai crezut că poţi să-l ademeneşti pe Ellery, nu?

– Nu. Nu. Niciodată, n-am crezut cu adevărat că pot să-l ademenesc pe Ellery.

Visul murise de tot.

-Și nu ți-ai imaginat că Garrick va dori să te aibă.

Ea clipi.

-Nu se poate să-l iubești. Stanhope remarcă expresia de pe chipul ei. Îl iubești.

Sufletul ei se chirci la vederea amuzamentului lui, a ororii și a milei.

-Ascultă, fato, Throckmorton este un bărbat neconvențional în multe moduri, dar familia lui este pe primul loc. În lumea bună există destulă îndoială în privința poziției lui Throckmorton și fără ca tu să apari în peisaj.

Îi veni să vomite. Îi veni să-i strige lui Stanhope că este un trădător. Îi veni să-i dezvăluie ce știa, dar nici măcar pentru a avea această satisfacție nu-și va trăda țara... sau pe Garrick.

Dumnezeu s-o apere de principii, dar nu se va coborî la nivelul lui Garrick. Scuturându-se de senzația de greață, își ridică bărbia:

-Eu sunt o guvernantă... și dumneata ești doar un secretar. Și muncești ca să ai din ce trăi.

Mila lui se topi sub arsura batjocurii ei.

-Nu trebuie să-ți mai faci griji că te vei mai mânji având de-a face cu acest aventurier iresponsabil și necioplit. O să-mi scutur o dată pentru totdeauna praful de la Blythe Hall de pe cizme. Am știut mereu că era posibil să fi avut parte de prea mult bine și că asta va trebui să se sfârșească într-o zi. Se îndreptă cu pași mari spre ușă, apoi se răsuci. Este o lecție pe care ar trebui s-o înveți și tu. Ai grijă să nu te mai faci de râs din nou.

Amețită de șoc, ea se holbă la cadrul gol al ușii, după care se aplecă și își puse capul pe genunchi.

Celeste ședea cu picioarele lipite, cu genunchii strânși, cu mâinile în poală. Spinarea nu i se sprijinea de spătarul scaunului, ci stătea țeapănă, iar ea descoperi că, în poziția asta, disconfortul resimțit de trupul ei alunga disconfortul scaunului lui Throckmorton. Șezutul o durea din pricina suprafeței dure, dar mai rea era durerea din șale, senzația că îi erau coapsele întinse, sensibilitatea sânilor. Durerea din inimă.

Dinții nu-i clănțăneau din cauza șocului, ci rămaseră încleștați. Îi auzi pe oaspeți plecând, însă nu le putu desluși cuvintele. Privea fix, în față, dar, de fapt, nu vedea nimic.

Nu putea suporta să vadă ceva. Dacă se uita în jur, vedea Blythe Hall, această casă, acest loc din care va fi exilată în cele mai cumplite și umilitoare circumstanțe... Dacă vedea tot ce avea să-i lipsească, va fi silită să ia acele vaze Ming chinezești care decorau biroul lui Garrick și să le arunce până când toate se transformau în cioburi minuscule, costisitoare și inutile.

– Celeste!

Clipi. El era. Garrick. Acel bărbat.

Îl așteptase aici, ore în șir, anticipând confruntarea aceasta, dar acum, că el venise, ea își înfipse unghiile în palmă, iar gura i se uscă. Avea motive să fie furioasă, însă acesta era Garrick, bărbatul despre care ea crezuse că este onoarea întruchipată. Bărbatul care manipula, organiza și îndruma vieți de la înălțimea turnului superiorității sale. Iar ea îl iubea.

– Celeste, draga mea, trebuie să-ți vorbesc.

Gâtul ei, înțepenit minute interminabile, pârâi când se răsuci pentru a-l vedea intrând în cameră, îmbrăcat în costumul de călărie, ciufulit, solemn și sumbru din nou, cu toate că ea nu știa ce motiv avea el să fie sumbru. La urma urmelor, își atinsese fiecare țel – chiar și s-o trădeze pe ea. Mai ales s-o trădeze pe ea.

Venind lângă ea, o întrebă:

– Ai... vorbit cu Stanhope?

– Da.

– Bine.

– Da, o sarcină de care am scăpat, spuse ea.

El tocmai dădea să se așeze pe scaunul din fața ei, dar se opri și o privi mirat.

– Te simți... bine?

– Perfect.

Probabil că dori s-o creadă pe cuvânt, fiindcă se așeză și se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate, într-o groaznică parodie a rugăciunii.

– În această dimineață, n-am stabilit nimic.

Ea descoperi că era posibil să vorbească și fără să-și miște aproape deloc buzele.

– Totul e stabilit.

– Nu. Nu, nu este, așa că m-am gândit la această noapte și la ce s-a petrecut, și...

Culoarea i se ridică în obraji. Era evident care parte a nopții și-o amintea: fu chiar mai evident când el se lăsă pe spate și își întinse un picior pentru a diminua presiunea.

Ea se uită la el fără să-l ajute, doar se uită. Spera că el suferea. Dacă ar fi putut să se clintească din poziția încremenită, dureroasă în care stătea, ar fi avut grijă să-l doară și mai rău.

– De când ne-am despărțit, m-am gândit la rolul meu în povestea asta. La responsabilitățile mele. Ca și cum ar fi fost o ființă omenească adevărată, nu o mașinărie alcătuită din elemente din oțel netede și reci, o șuviță de păr întunecat îi căzu pe frunte. Recunosc că este vina mea.

Era frumos. De ce nu văzuse asta de la bun început? Cum de putuse fi atât de oarbă, încât să nu vadă satinul buzelor sale, lățimea frunții sale și puternicele maxilare pătrate? Îl comparase cu Ellery și îl alungase din minte. Nesăbuită, nesăbuită Celeste. Pe cât de strălucitor și de fermecător era Ellery, pe atât de întunecat și de primejdios era Garrick, un bărbat pe care era înțelept să-l eviți de la distanță. În loc de asta, ea își imaginase că lumina va învinge noaptea. Acum, ședea aici, într-o agonie care făcea să i se crispeze degetele de la picioare, și aștepta să fie alungată.

– Evenimente precum cele pe care le-am trăit noaptea trecută nu pot fi permise fără a lua măsuri.

„Un bilet spre Paris. Un venit anual."

– Sunt sigură că ai experiență în privința asta.

Buzele lui netede se întinseră într-o linie severă.

– Eu nu seduc tinerele care se află în serviciul meu.

„Ticălosul."

– Se pare că o faci.

– Nu, n-am mai făcut-o niciodată.

– Deci, a fost vina mea că am acceptat poziția pe care mi-ai oferit-o. Se cutremură. După o noapte precum cea pe care o împărtășiseră, trebuia să fie mai atentă decât de obicei în legătură cu cuvintele pe care le folosea. De guvernantă, clarifică ea. Dacă n-aș fi făcut-o, moralitatea nu ți-ar fi fost pusă la încercare.

El își înălță capul și o studie. Pe un ton excesiv de răbdător, rosti:

– Probabil că ești îngrijorată în legătură cu obiceiurile mele...

– Nu!

– Și ai tot dreptul să fii.

– Nu sunt.

– Dar te asigur că mi-am ținut relațiile departe de casă. De aceea, cred...

– Tu nu m-ai sedus. Nu sunt atât de lașă, încât să mă las coruptă. Dezgustul față de sine se desluși în tonul ei. Îmi amintesc foarte bine că ți-am cerut să-mi oferi cunoștințele tale.

Confuzia și apoi indignarea îi încruntară fruntea.

– Tonul tău mă surprinde. M-ai găsit respingător?

– Nu.

– Deplasat? Nepăsător față de înzestrările tale?

– Nu. Nu.

Lăsându-se pe spate, trase de cuta pantalonilor și zâmbi cu acel dezgustător zâmbet satisfăcut de sine.

– Firește că nu. Te-am satisfăcut din plin. Nu ți-am permis să-ți ascunzi bucuria – cu toate că ai încercat.

Îmbujorarea îi inundă chipul. Ura această scenă. Se ura pe ea însăși. Dar cel mai mult îl ura pe el, cu trupul lui relaxat și cu gura lui îngâmfată, și cu perfecțiunea lui liniștită. Și îl iubea pentru că... pentru că... în clipa asta, nu-și putea aminti de ce îl iubea. Știa doar că iubirea se combina cu umilința, cu dezamăgirea, cu ura, pentru a crea un amestec formidabil de durere și furie.

– M-am gândit la viitorul tău.

– Ai pus totul la punct.

„Un bilet spre Paris. Un venit anual."

Însă el o luă prin surprindere.

Îngenunchind la picioarele ei, îi strânse mâinile în ale lui.

Ea își răsuci degetele încercând să le elibereze. Obținuse o stare de calm. Atingerea lui o putea distruge. *De ce îngenunchea? Ce-și imagina că face?*

El își intensifică strânsoarea, nu cu cruzime, dar suficient cât ea să știe că, dacă se va lupta, avea să-și facă rău, și, pe un ton pompos, gen eu-știu-totul, tipic domnului Throckmorton, rosti:

-Știu că, probabil, îți dorești să mă duc la naiba. Eu nu sunt Ellery. Eu nu sunt elegant sau lipsit de griji, dar, după cum pe bună dreptate ai subliniat, eu nu te-am sedus.

-Ridică-te.

El o ignoră. Păru chiar surprins, în timp ce continuă:

-Ai participat cu totul, ai fost chiar nerăbdătoare.

Ei nu-i păsa că își făcea rău. Își smulse degetele, apoi și le adăposti sub șezut.

-Nu-mi aminti.

-Dar trebuie, deoarece nu avem decât un singur leac posibil.

Ea începu să înțeleagă. Era chiar mai rău decât să fie alungată.

-N-avem nevoie de un leac. Nimeni nu-i bolnav.

-Celeste, eu sunt mai bătrân și mai înțelept în ale lumii. Trebuie să ai încredere că știu ce e cel mai bine pentru tine.

O, vorbele lui sunară bine. Tonul era sincer, intens, dedicat intereselor ei. O altă femeie poate că ar fi fost păcălită, însă, chiar în dimineața aceea, el o ținuse pe Celeste în brațe și îi sugerase să-i transmită un mesaj lui Stanhope. Văzuse ezitarea lui Garrick – știuse ce ticăloșie era s-o pună în primejdie pe femeia pe care tocmai o deflorase.

Totuși, o făcuse, iar acum, încerca să pretindă că asta nu se întâmplase. Ea îi aminti.

-A transmis Stanhope mesajul?

Garrick scutură din cap ca un lup care tocmai fusese lovit cu o bâtă.

-Poftim?

-A transmis Stanhope mesajul legăturii sale, trădându-și astfel țara și făcând să merite faptul că te-ai folosit de mine pentru a te ajuta fără să știu despre ce-i vorba?

Avu satisfacția de a vedea pălind chipul măsliniu al lui Garrick.

-De unde știi?

-Să vedem. Enumeră pe degete motivele. În primul rând, aud o doamnă din Rusia, care vrea cu disperare să te vadă, vorbind despre cum un englez este trădat, arestat și nu se mai aude nimic de el. Mă întreb de ce. De ce ar vrea ea să te vadă? Apoi, Stanhope te minte în privința mesajului. E clar că ai suspiciuni în privința lui și în privința mea, dar probabil că eu am trecut testul, deoarece

Stanhope nu mai face traduceri pentru tine, ci le fac eu. Dar trebuie să-i transmit fiecare mesaj tradus de mine, dacă el dorește asta, iar el dorește, chiar suficient de mult pentru a fi curtenitor cu mine când mi-o cere. Transmiterea mesajelor devine atât de importantă pentru tine, încât, azi-dimineață, reușești să-ți amintești să-mi dai un mesaj chiar înainte ca sudoarea să se usuce de pe trupurile noastre. Dori să zâmbească disprețuitoare, dar descoperi că buzele nu voiau s-o asculte. Dă-mi voie să te asigur din nou. Mesajul este transmis. Datoria ta față de Anglia este îndeplinită sau, mai bine zis, această datorie anume este îndeplinită.

El se ridicase în picioare.

– Ce vrei să spui?

– Știu cine ești, Garrick Throckmorton. Își ridică privirea spre acel neînduplecat și dârz munte de om. Tu coordonezi toate operațiunile de spionaj din Anglia.

El ezită, apoi îi mărturisi:

– Deloc. Specialitatea mea este India și teritoriile de dincolo de ea.

– Marele Joc, rosti ea numind bătălia care se dădea între Anglia și Rusia pentru Asia Centrală.

El se îndepărtă, apoi se răsuci pentru a o studia. Ea știa ce vedea el – o mică blondă atrăgătoare, care abia dacă părea suficient de deșteaptă pentru a se îmbrăca singură. Majoritatea bărbaților o vedeau astfel. O asemenea aparență de neajutorare era atât o binecuvântare, cât și un blestem, deoarece faptul că era subestimată putea fi în favoarea ei, dar, în același timp, putea fi și o incredibilă sursă de enervare. Iar în clipa asta, era enervată.

– Ți-ai dat seama singură de toate astea? întrebă el.

Ea reuși să zâmbească și să se încrunte simultan.

– Doar cu micul și plăpândul meu creier de femeie.

– Nu te-am considerat niciodată a fi plăpândă și tocmai te-ai dovedit a fi aproape prea inteligentă. Aplecându-se spre ea, își puse mâinile pe brațele scaunului și își apropie chipul aspru de al ei. Este imperios necesar să-mi spui adevărul. De unde știi asta?

– Am lucrat pentru ambasadorul rus. Rușii mănâncă, respiră și trăiesc spionând. Cum să nu-l recunosc pe omologul din Anglia al ambasadorului? Știa atât de multe despre cum funcționa Marele Joc, despre cum gândeau spionii, încât știa chiar și că Garrick

probabil că o suspecta acum. Știu prea multe? Îl luă în derâdere. Va trebui să mă trimiți la închisoare... sau mai rău?

- Ai spus cuiva? O apucă de umeri. I-ai spus lui Stanhope?

- Oricât de mult aș dori să-ți dau o lecție despre capcanele pe care le presupune exploatarea talentelor celui pe care îl iubești, trebuie să recunosc că nu consider că tu sau eu, sau relația noastră este atât de importantă, încât să atârne mai greu în balanță decât binele țării mele. Articulă foarte clar cuvintele: Vrei să dai drumul acum umerilor mei?

El se conformă, iar ea se detestă pentru că resimți lipsa atingerii lui. El rămase în picioare, lovindu-și bărbia cu degetele, privind-o, punând în cumpănă ceea ce știa ea cu antagonismul ei, încercând să se decidă cum era cel mai bine să întoarcă situația în avantajul lui.

Pe un ton absent, spuse:

- Perioada de activitate a unui șef de operațiuni este scurtă deoarece, mai devreme sau mai târziu, identitatea lui este mereu descoperită. Evident, identitatea mea nu mai este de mult un secret. Având în vedere trădarea lui Stanhope, familia mea este în primejdie. Am pasat misiunea mea următorului. Biroul din Londra va numi pe altcineva care să se ocupe de Asia Centrală. N-o să știu pe cine.

Ea ar fi putut să se întrebe cu cinism dacă el îi zicea toate astea pentru că încă mai avea temeri în privința loialității ei, însă preferă să ia de bune vorbele lui.

- De dragul copiilor, sunt ușurată să aud asta.

- Dar sunt derutat. Dacă ai știut despre afacerile mele și ți-ai înțeles rolul în ele, și totuși ai venit la mine noaptea trecută... de ce ești atât de supărată pe mine? Vreau să mă însor cu tine!

El părea să creadă că ea avea să se repeadă să înhațe această ocazie... de a se trezi în brațele lui în fiecare dimineață, de a vorbi cu el în fiecare zi, de a-i legăna copiii în brațele ei.

Furioasă pe propria slăbiciune, alungă ispita.

- Nu! Se ridică – un gest anevoios, având în vedere că își forța picioarele înțepenite să se miște în sfârșit. Nu refuz din cauza ocupației tale. Refuz pentru că tu, Garrick Throckmorton, ești un mincinos.

– Dacă sunt nevoit, recunoscu el prompt, dar nu-mi amintesc de nici o ocazie în care să te fi mințit.

Din nou, se pomeni că amețește și își încleștă mâinile de spătarul scaunului, pentru a se sprijini.

– Un mincinos de cea mai joasă speță. Înțeleg de ce m-ai mințit în legătură cu Stanhope. Ai complotat pentru binele țării și pentru înfrângerea dușmanilor. Dar ai complotat și împotriva mea.

Devenind rece, distant, precaut, el rosti:

– A complota pare un termen necumpătat.

– Bilete spre Paris. Un venit anual.

Îl observă atentă.

Vreme de un moment scurt, sprâncenele lui se arcuiră în sus. Apoi, el alungă orice urmă de emoție de pe chipul lui. Deveni o mașinărie care gândea. Ea nu voia să se mărite cu o mașinărie.

– Eu sunt fiica grădinarului, spuse ea. Sunt guvernanta. Când ai văzut că-ți stric planul legat de căsătoria lui Ellery, ai fi putut să mă trimiți înapoi la școala de guvernante. Ai fi putut să-mi interzici să intru în casă. Ai fi putut să faci orice, numai să nu încerci să mă seduci.

Pe un ton excesiv de rezonabil, el rosti:

– Mi-aș fi pierdut grădinarul. Ellery ar fi fost distras.

– Iar eu nu m-aș fi îndrăgostit și aș fi rămas virtuoasă. Ah, dar am uitat – eu nu sunt la fel de importantă ca starea în care se află grădinile de pe domeniul Throckmorton sau ca bunăstarea mezinului familiei.

Picioarele și mâinile o înțepau în vreme ce sângele se grăbea prin vene și le aducea cu durere la viață. Se temea că vederea lui Garrick și faptul că vorbea cu el avea același efect asupra sentimentelor ei.

– N-am procedat cum trebuie. Recunosc asta. Dar n-a fost o minciună, nu cu adevărat. Mă ofer să repar greșeala.

– Nu. Își coborî privirea spre mâinile ei în vreme ce le îndoi. Îmi oferi căsătoria.

– Ce altceva ai vrea să-ți ofer?

– Hm. Ducându-se la biroul lui, deschise sertarul și scoase punga de catifea roșie. O privi, se gândi la conținut și știu că va avea nevoie de bilete și de cec pentru a se putea întoarce la Paris.

Dar, după ce va obține o slujbă, îi va returna fiecare bănuț. Ar fi dacă tu... ai sări de pe cel mai înalt turn care se clatină al micului tău castel gotic și te-ai zdrobi de pietrele din curtea de dedesubt. Poate că vei avea noroc. Poate că vei cădea pe inima ta și atunci te vei ridica teafăr.

Capitolul 25

-Dar trebuie să te măriți cu mine. Niciodată, n-am simțit o asemenea plăcere cu o femeie.

De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, Throckmorton simți nevoia să se lovească singur.

Celeste rămase foarte nemișcată lângă scaun, strângând atât de tare spătarul îmbrăcat în piele, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Își ținea umerii prea drepți. Chipul ei se înroșea și pălea cu o intensitate disproporționată. Gura ei senzuală, veselă, nu zâmbea deloc, iar ea îl luă în zeflemea prin vorbă și prin ton.

-Acesta ar fi, desigur, motivul suprem pentru a renunța la orice speranță de fericire.

El foarte rar spunea ce nu trebuia, dar, de data aceasta, gafa lui era împuțită ca un stârv. Speriat, își agravă greșeala.

-Vei fi fericită. Mă voi asigura de asta.

-În dimineața aceasta, aproape că m-ai ucis. Se îndreptă spre ușă cu mișcări la fel de înțepenite ca ale mamei lui când bătea vântul dinspre nord. Nu cred că mai pot suporta un asemenea soi de fericire.

În această situație neașteptată, Garrick Stanley Breckinridge Throckmorton nu știu ce să facă. S-o așeze pe Celeste cu de-a sila și să-i enumere avantajele căsătoriei cu el? S-o lase să plece și să presupună că ea va trece peste această mică supărare – pe care, de fapt, el n-o prea înțelegea – și se va întoarce la el când va avea chef? S-o ia în brațe și s-o sărute până când se înmuia și se agăța de el? Cumva, nici una dintre aceste alternative nu părea potrivită pentru a o aduce la sentimente mai bune. Trebuia să existe o modalitate mai bună, una care îi scăpase din vedere.

O idee îi licări în minte.

– Trebuie să te măriți cu mine, aruncă el cuvintele. Ai fost compromisă!

Ea îl blagoslovi cu o privire nimicitoare, de genul celor care îl făceau să se simtă insignifiant și deplasat.

Lui nu-i plăcu asta și făcu un pas spre ea când... cu un foșnet de fuste și un răpăit de cizme pe podea, Hyacinth și Ellery năvăliră în biroul lui.

– Ea este! Albă la față, Hyacinth întinse un deget tremurător spre Celeste și îi spuse lui Throckmorton: Ea este motivul pentru care Ellery mă neglijează. Răsucindu-se spre Celeste, țipă: Tu ești cea de care Ellery se crede îndrăgostit!

Ce moment nefericit își alesese Ellery să fie sincer cu logodnica lui! Acum, Throckmorton trebuia să se ocupe nu doar de problema sa, ci și de cea a lui Ellery. Se încruntă la Ellery, care nu-și lua privirea de la Hyacinth.

Ea părea mai însuflețită decât de obicei și se afla în aceeași cameră cu Ellery fără să se agațe de fiecare cuvânt rostit de el. Asta trebuia să fie de bine. Fără nici cea mai vagă urmă de finețe, Throckmorton spuse:

– Lady Hyacinth, sunt sigur că tu și Ellery ați prefera să discutați în particular.

El își dorea să fie singur cu Celeste, să rezolve problema căsătoriei lor. Dacă ar fi reușit să spună cuvintele corecte, ea ar fi înțeles cu siguranță... dacă ar reuși să-și dea seama ce ar trebui să zică.

Hyacinth îl ignoră și îl evită, îndreptându-se în schimb spre Celeste.

– Te-am admirat. Am avut încredere în tine, iar tu m-ai mințit.

– Nu te-am mințit! răspunse Celeste.

Hyacinth arătă spre Celeste, cu un gest larg, total diferit de mișcările timide de dinainte.

– Ba m-ai mințit, în seră! Mi-am pus inima pe tavă în fața ta, în legătură cu Ellery, iar tu nu mi-ai spus că tu ești motivul pentru care mă neglijează.

Celeste făcu un pas spre Hyacinth, o scorpie în miniatură înfruntând o amazoană.

-Asta nu-i o minciună. Doar că n-am avut inima să-ți zic.

Throckmorton nu putu rezista.

-Exact!

Celeste se răsuci spre el.

-Nu te amesteca în asta!

Throckmorton se conformă, satisfăcut că își demonstrase punctul de vedere.

-Îmi pare rău, îi zise Celeste lui Hyacinth. N-ar fi trebuit niciodată să încerc să-ți fur logodnicul, dar, dacă asta te face să te simți mai bine, să știi că am fost pedepsită cu vârf și îndesat.

-Nici o pedeapsă nu poate fi suficient de aspră pentru o asemenea trădare, țipă Hyacinth.

O, nu! Throckmorton nu dorea ca disputa să evolueze în *acea* direcție, așa că, pe cel mai liniștitor ton, rosti:

-Nu va mai trebui să-ți faci vreodată griji în privința asta, Lady Hyacinth. Am luat măsuri pentru a o ține pe Celeste ocupată cu altceva.

-Da, Lady Hyacinth. Calmează-te. Domnul Throckmorton a luat măsuri ca să ne țină pe mine și pe Ellery departe unul de celălalt. Celeste își flutură genele spre Ellery cu o adorație batjocoritoare. Vocea i se ridică. Însă eu nu-l vreau pe Ellery. Se răsuci furioasă spre Throckmorton. Nu l-aș vrea pe nici unul dintre acești trădători, mincinoși și puși pe înșelate porci de bărbați din familia Throckmorton, nici dacă ar fi fripți, cu un măr înfipt în gură și serviți pe un platou de argint.

-Nici eu! declară Hyacinth.

-Hei, stați puțin... începu Throckmorton.

Femeile nu-i dădură nici o atenție. În foșnete de scrobeală și muselină, ele se grăbiră spre ușă, fiecare dorind să ajungă prima la ieșire. Hyacinth câștigă datorită înălțimii, dar se împiedică atunci când Celeste se zori în spatele ei și o călcă pe jupon.

Fără să înțeleagă prea bine ceea ce tocmai se întâmplase, Throckmorton se holbă la cadrul gol al ușii.

-Lucrurile au decurs bine, vorbi Ellery tărăgănat.

Se sprijini de dulapul cu băuturi, cu picioarele încrucișate, cu brațele încrucișate, examinându-l pe Throckmorton de parcă acesta ar fi fost un șarpe care se zvârcolea de durere, iar Ellery, băiatul cu piatra.

Throckmorton nu fu deloc încântat că afurisitul lui frate mai mic îl privea în modul acesta.

Ellery adăugă:

– După ce termini cu joaca de-a spionii, poate intri în diplomație.

De stăpânirea de sine a lui Throckmorton se alese praful. Oare chiar *toată* lumea știa?

– Ce vrei să spui cu joaca de-a spionii?

Fără să pară impresionat de furia lui Throckmorton, Ellery întrebă:

– Ce vrei *tu* să spui cu măsurile luate pentru a o ține pe Celeste departe de mine?

– Răspunde-mi! se răsti Throckmorton.

Nu se putea lăsa distras. La urma urmelor, ce era mai important aici?

– Pentru că am avut încredere în tine. Ești fratele meu. Ai zis că mă vei ajuta cu Celeste, iar acum, aflu că ai păstrat-o pentru tine.

La urma urmelor, Throckmorton putea fi distras.

– Unde ai auzit asta?

– Toți oaspeții care plecau bârfeau despre cum Lord și Lady Featherstonebaugh v-au văzut pe tine și pe Celeste în dimineața aceasta. Ea era ciufulită și purta încă rochia de bal. Iar tu îți puneai cizmele.

Ellery se îndepărtă de dulap. Arătând mai amenințător decât arătase vreodată în viața lui, superficialul Ellery se apropie de Throckmorton.

Cu mâinile ridicate, Throckmorton se retrase spre biroul său. Fratele său avea motive să fie supărat, însă Throckmorton nu dorea să se bată.

– Propriul meu frate onorabil, corect și superior din punct de vedere moral a sedus-o pe fiica grădinarului.

– M-am oferit să mă însor cu ea!

– Iar asta face ca lucrurile să fie corecte? răcni Ellery. Măgarule! Acea fată frumoasă și veselă este nefericită, și asta din vina ta!

– Și Lady Hyacinth este nefericită, și asta din vina ta.

Throckmorton își dădu seama că încerca să mute povara vinei pe umerii altcuiva. Aceasta era una dintre stratagemele favorite

ale lui Ellery. Acum, Throckmorton se folosea de ea cu speranța disperată că Ellery nu-și va da seama de întreaga profunzime a nedreptății sale. Însă, ca orice șiretlic, eșuă lamentabil.

-Lasă-mă pe mine să mă descurc de Hyacinth. Acum, vorbim despre Celeste.

-Crezi că poți să te descurci cu Lady Hyacinth?

-La fel de bine cum te descurci tu cu Celeste.

-Am crezut că Lady Hyacinth o să fie furioasă în legătură cu Kiki.

-A fost.

Ellery se răsuci spre dreapta, se îndreptă spre dulapul cu băuturi și își umplu un pahar cu whisky.

Throckmorton simți nevoia să înjure. Ellery bea din nou.

-N-ai nevoie de asta. Dacă Lady Hyacinth n-o să se mărite cu tine, n-ai nici un motiv să bei.

-Dar acum vreau să mă însor cu Hyacinth. Mereu am vrut, doar că ea mă speria cu așteptările și cu venerația ei. Știam că o s-o dezamăgesc mai devreme sau mai târziu. Ellery sorbi o înghițitură zdravănă din lichidul de culoarea ambrei, apoi chicoti ca și cum s-ar fi amuzat. Cred că s-a întâmplat mai devreme. Așa că – își îndreptă umerii –, dacă nu pot să mă însor cu Hyacinth, vreau să mă apuc de spionaj, ca tot restul familiei.

Tresărind, Throckmorton își aminti. Ellery știa. Throckmorton încercă să câștige timp.

-De... spionaj?

-Da, de spionaj, îl maimuțări Ellery. Bărbați care pleacă și vin călare la orice oră din noapte, paznici pe tot domeniul Blythe Hall, femei care trăncănesc în limbi străine... nimeni nu-mi dă atenție, dar asta nu înseamnă că eu nu sunt atent la voi.

Throckmorton crezuse mereu că era un model de viclenie. Acum, în decurs de o oră, doi oameni diferiți îi dovediseră că se înșela.

-Știe toată lumea din Anglia?

-Adică, mă întrebi dacă am spus cuiva? Ellery bău din nou, apoi își ridică paharul într-un toast. Nici măcar când eram beat criță.

-Vreau să zic... am fost atât de transparent?

– Nu. Majoritatea oamenilor văd ceea ce vor să vadă, iar o bună parte din acest du-te-vino poate fi explicat prin afacerile tale. Dar eu locuiesc aici, Garrick, cum de te-ai așteptat să mă poți ține în beznă?

Throckmorton nu avea un răspuns.

– Toată viața, am așteptat să-mi propună cineva să mă implic. Întâi, tata și mama au jucat acest joc, iar apoi, tu. Nimeni nu m-a invitat vreodată, nici chiar atunci când am sugerat. Tot ce ai putut spune a fost: „Intră în afaceri, Ellery". Ei bine, nu sunt bun de afaceri, dar aș fi bun ca spion.

– Nu știi ce vorbești.

– Garrick, vorbesc patru limbi și aș putea ușor să învăț mai multe. Mai important, sunt un libertin bun de nimic. Știi cât de multe spun oamenii de față cu mine?

– Nu m-am gândit...

– Doar pentru că ei cred că sunt prea prost ca să pricep. Numai anul trecut, pot să jur că l-am auzit pe Stanhope transmițându-i vreo șase mesaje acelui valet viclean al lui.

Throckmorton rămase siderat.

– Tu... l-ai auzit pe Stanhope... transmițând mesaje...?

– Te bâlbâi, Garrick. Știai de Stanhope, nu?

– Am aflat săptămâna asta!

Ellery umplu un alt pahar și i-l oferi lui Throckmorton.

– Bei?

Throckmorton îl luă.

– M-am gândit că îl folosești pe Stanhope ca agent dublu, așa că mi-am ținut gura.

Throckmorton încercă să și-l amintească pe valetul lui Stanhope. Un bărbat tăcut, eficient, de înălțime și constituție medii, cu păr castaniu obișnuit și cu ochi albaștri obișnuiți. Nu era cu nimic diferit față de jumătate din bărbații Angliei și, chiar sub nasul lui Throckmorton, le transmisese mesaje rușilor și îl plătise pe Stanhope pentru informații.

Ellery îl înșfăcă pe Throckmorton de braț și îl smuci, împrăștiind whisky pe tot covorul oriental.

– Dacă aș fi știut, problema asta ar fi fost înăbușită din fașă.

– Ar fi trebuit să vii la mine.

-Nu. Tu ar fi trebuit să vii la mine. Ellery arătă spre pieptul lui. Primește-mă, Garrick. Vreau să lucrez pentru tine.

Throckmorton se uită la Ellery. Blond, frumos, vesel. Throckmorton nu putea suporta să-l știe expus riscului de a fi împușcat sau făcut fărâme de vreo explozie. Iar dacă rușii îl răpeau pentru a obține o răscumpărare... Throckmorton nu dorea ca patriotismul lui să fie supus unui asemenea test.

-Nu pot, spuse el. De astăzi, am părăsit organizația.

-Atunci, pune-mă în legătură cu cineva care răspunde de asta, îi ceru Ellery.

Throckmorton clătină din cap.

-Vreau să fii în siguranță. Mama vrea să fii în siguranță. Nu-mi cere asta.

Ellery sări îndărăt de parcă Throckmorton l-ar fi lovit. Zâmbi, o parodie amară o obișnuitei lui nonșalanțe vesele. Luând sticla, o strânse la piept.

-Atunci, o să mă duc la dracu' în stilul propriu.

Familia se ducea la dracu'.

Bastonul lui Lady Philberta scrâșni pe pietriș, în timp ce ea șchiopăta pe aleea din grădină. Ellery bea. Hyacinth era lividă. Throckmorton o sedusese pe fata pe care trebuia s-o alunge. Iar Celeste... ei bine, Lady Philberta trebuia să stea de vorbă cu Celeste pentru a afla de ce Throckmorton se afla în biroul lui, alternând răcnetele despre valetul lui Stanhope, care reușise să dispară, cu privitul în gol.

Lady Philberta auzise ceva cum că ea n-ar accepta cererea lui în căsătorie. Rânji. Mai auzise ceva despre Garrick cel confuz și Celeste cea radioasă care se aflaseră în seră, dis-de-dimineață, Lord și Lady Featherstonebaugh văzându-i cât se poate de bine. Auzind vestea, lui Lady Philberta îi venise să râdă și să danseze. În loc de asta, rătăcea prin grădină, urmând indicațiile ajutoarelor de grădinar. Îi găsi pe Celeste și pe Milford în grădina împrejmuită de lângă bucătărie, amândoi în genunchi, plivind ierburile.

Sărmana Celeste. Își ridică privirea spre Lady Philberta, iar când își dădu seama cine intrase pe domeniul ei, își plecă

fruntea și smulse și mai repede buruienile. Lady Philberta n-o învinovățea.

– Ce activitate sănătoasă! spuse Lady Philberta. Pe vremea când eram în stare, înainte să sufăr de acest lumbago, îmi plăcea să smulg buruienile din grădina aceasta. Îți amintești, Milford?

Milford se ridică în picioare.

– Da, doamnă, îmi amintesc.

– Parfumul ierburilor îți limpezește mintea și îți întărește trupul. Nu ți se pare că este așa, Celeste?

Milford o împunse pe fiica lui cu piciorul. Celeste se ridică încet și își șterse pământul de pe mâini.

– Da, doamnă.

– Milford, pot s-o răpesc puțin pe fiica ta?

Milford o studie cu o privire cercetătoare. Se cunoșteau de foarte mult timp, iar ea interpretă clar avertismentul din ochii lui: „Nu-mi răni și mai tare fiica!" Ea dădu din cap spre el, o promisiune nerostită că va avea grijă de tânără.

– Atunci, du-te, fato! O să termin eu aici.

O înghionti cu blândețe pe Celeste în spinare. Ea se împletici resemnată, apoi își recăpătă echilibrul și păși alături de Lady Philberta.

Era o minunată după-amiază târzie, așa cum doar în Suffolk întâlnești vara, după ploaie. Pietrișul aleilor se uscase în bătaia soarelui, copacii se legănau în adierile ușoare, iar florile străluceau într-o sărbătoare exuberantă.

– Ploaia a făcut ca lumbagoul meu să-și facă simțită prezența, așa că o să ne plimbăm spre casă, anunță Lady Philberta.

Acceptând posomorâtă, Celeste rosti:

– Cum doriți, doamnă.

Femeii îi veni să râdă. Tinerii erau atât de dramatici, atât de siguri că fiecare fior al dragostei va duce la un dezastru. Așteaptă doar să treacă o vreme după ce fata se va mărita. Atunci, va descoperi adevăratele adâncimi și culmi ale căsniciei cu cea mai dificilă dintre creaturi – bărbatul.

Cotiră pe aleea largă și dreaptă, mărginită de stejari, care ducea la Blythe Hall.

– Pur și simplu, vreau să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt, Celeste. Ai grijă de nepoatele mele. Îmi plivești grădina...

Aștepă până când Celeste își întoarse precaută capul pentru a se uita la ea, înainte de a adăuga: Ești atât de vrednică. Te-ai culcat chiar și cu fiul meu.

Celeste se înroși furioasă.

-Doamnă... începu ea, dar glasul îi pieri.

-Nu pot să-ți zic cât de bucuroasă voi fi când te vei alătura familiei noastre. Lady Philberta o cuprinse pe Celeste în brațe. Avem nevoie de ceva idei proaspete care să ne însuflețească.

Celeste nu se smuci din strânsoare – fusese învățată să-i respecte pe aristocrați și pe cei în vârstă, iar Lady Philberta se gândi ironică la faptul că era și una, și alta –, dar rămase perfect rigidă.

-Doamnă, n-o să mă mărit cu fiul dumneavoastră. Cu nici unul dintre ei.

-Ei bine, nu cu Ellery. El e luat. Cu Garrick, cred.

Șocul sau groaza o făcură pe Celeste să răspundă scurt:

-Nu.

Lady Philberta arătă spre casa vizibilă printre crengile dese.

-Este o casă frumoasă și aș detesta s-o părăsesc, dar, desigur, tu vei dori s-o conduci așa cum vei considera potrivit.

-N-o să mă mărit cu fiul dumneavoastră. Celeste se gândea din nou, Lady Philberta putea vedea asta, nesigură de planul femeii, suspicioasă în privința motivelor acesteia. Cu toate că apreciez generozitatea cu care m-ați acceptat, adăugă Celeste în cele din urmă.

Erau foarte puține ocazii când Lady Philberta se bucura de faptul că era aristocrată și în vârstă, însă aceasta era una dintre ele, deoarece îi permise să spună cu o franchețe devastatoare:

-De ce nu te măriți cu fiul meu? Cu Garrick vreau să zic, nu cu Ellery.

-Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă. Celeste începea să capete încredere în intențiile lui Lady Philberta. Cu tot respectul, doamnă, Garrick este un mincinos manipulator.

-Un mincinos? Serios? Asta o surprinse pe Lady Philberta. Cu ce te-a mințit?

-M-a mințit prin felul cum a procedat. M-a făcut să cred că mă place și mă respectă când, în tot acest timp, se pregătea să mă trimită înapoi la Paris.

Înțeleaptă, Lady Philberta păstră tăcerea. Celeste își azvârli capul pe spate.

– O să plec.

Surprinsă, Lady Philberta exclamă:

– Înapoi la Paris? Acum? După noaptea trecută?

Celeste își feri privirea și înghiți în sec.

– Ce s-a petrecut noaptea trecută nu este treaba nimănui.

– Se pare că este treaba lui Garrick și îl preocupă foarte mult. A stat toată ziua supărat, în biroul lui. Și mă preocupă și pe mine foarte mult dacă din asta va rezulta un copil.

Celeste se împiedică și aproape căzu.

Lady Philberta se clătină alături de ea, își recăpătă echilibrul și întrebă:

– Dumnezeule! Dragă, te simți bine?

– Da, desigur. Celeste trase adânc aer în piept. Doar că nu m-am gândit...

– Ei bine, trebuie s-o faci și să nu-mi spui că a fost doar o dată. Toată lumea începe prin a o face o dată.

– A fost mai mult de... Celeste se înroși din nou. Vă asigur că, dacă va apărea vreo problemă, eu voi...

– Ce vei face?

– Nu știu, dar voi avea cumva grijă de copil.

– Mărită-te cu Garrick, o sfătui Lady Philberta. Deja am o nepoată născută în afara căsătoriei de al cărei viitor trebuie să mă ocup și, cu toate că o iubesc foarte mult, faptul că nu este un copil legitim reprezintă un dezavantaj pentru oricare copil.

Ajunseseră lângă casă. Celeste se opri și se uită la fereastra formată din ochiuri în formă de romb de la biroul lui Garrick, pumnii încleștându-i-se și descleștându-i-se. Lady Philberta se sprijini în bastonul ei și o privi, văzând roșeața apărând și dispărând din obrajii fetei, observând suferința și furia dezvăluite de fiecare trăsătură.

Cu un mormăit furios, Celeste se lăsă la pământ. Luă o mână de pietre și o aruncă pe cea mai mare în fereastra lui Garrick. Sticla se sparse.

Lady Philberta gemu.

Celeste aruncă o alta și o alta, unele lovindu-se de zid, altele spărgând câte un ochi de sticlă. Se opri pentru a-și șterge

lacrimile de pe obraz și mai aruncă încă una. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama ce făcea, lăsă să-i cadă pietrele rămase și își privi curioasă mâinile.

Impresionată de acea revărsare de emoție, Lady Philberta îi dădu lui Celeste o batistă.

Celeste o acceptă cu demnitatea unei regine, își șterse ochii și își suflă nasul.

-Dacă asta te face să te simți mai bine, spuse Lady Philberta, să știi că, probabil, acum, Garrick se uită pe furiș pe geam, cu un pistol în mână, așteptându-se să vadă vreo ambuscadă pregătită pentru el. Să-i facem cu mâna?

-Birjarii din Paris folosesc un gest anume. Un gest destul de vulgar. Celeste își îndreptă privirea înflăcărată spre Lady Philberta. Este mai potrivit pentru această situație decât o simplă fluturare a mâinii.

Lady Philberta râse. La naiba, îi plăcea această fată! O luă de braț pe Celeste și o urni din loc.

-Dacă Garrick este despotic în privința asta, vina e a ta. Dă-i unui bărbat un deget și crede că are drepturi depline asupra ta.

Celeste zâmbi, dar fără să se amuze.

-Ce-ai face la Paris? întrebă Lady Philberta.

-Nu m-am hotărât exact cum, dar voi fi independentă. Niciodată, nu mă voi mai baza pe un bărbat pentru a fi fericită.

-Eu am descoperit că niciodată nu e înțelept să te bazezi pe altcineva pentru a fi fericită.

-Aveți dreptate, sunt sigură. Pot să fiu guvernantă, desigur, sau aș putea să mă fac profesoară de limbi străine. Ori aș putea deveni curtezană.

Lady Philberta se gândi la conversația pe care urma să o aibă cu Garrick și își frecă – în minte – mâinile de nerăbdare.

-Cu siguranță, ai aspectul și farmecul necesare, dar ai spus că nu te vei mai baza niciodată pe un bărbat.

-Nu va fi decât o afacere. Celeste o privi pieziș pe Lady Philberta. În Paris, am văzut că se joacă acest joc.

Lady Philberta se îndreptă spre ușa de la intrare și îndrumă conversația pe calea dorită de ea.

-Dar bănuiesc că fapta în sine nu-ți va face plăcere.

Celeste ridică dintr-un umăr încântător.

– Cât de rău poate să fie? Un bărbat care mă va instala într-un apartament, îmi va cumpăra haine frumoase, mă va scoate în lume și îmi va alimenta contul bancar, dar care nu va avea nici un control asupra mea. Cu siguranță, dacă eu am să-l aleg pe el, nu mă va deranja foarte tare să... Celeste trase repede aer în piept în vreme ce se gândea la actul în sine. Sau poate că mă va deranja. Cum de pot fi atât de agitată față de un act atât de elementar?

– Unele femei sunt. Majoritatea, cred, doar dacă nu sunt mânate de disperare.

– Presupun. Celeste își îndreptă spinarea. Foarte bine. În loc de asta, le voi pregăti pe tinerele soții și pe noii ambasadori pentru a intra în lumea diplomației. Trebuie să știi care sunt jucătorii, în cine poți avea încredere, cine te va vinde pentru doi bani... Diplomația nu este așa de ușoară cum s-ar putea crede, doamnă.

Lady Philberta era în culmea extazului că fata pusese stăpânire pe inima lui Garrick. Era încântată că, deși Celeste era din clasa de jos, era foarte prezentabilă. Dar să afle că înțelegea complexele manevre ale politicii... ah, asta o făcea o achiziție valoroasă pentru afacerile familiei, atât cele oficiale, cât și cele clandestine.

Însă Garrick reușise cu mare pricepere să distrugă povestea lui de dragoste. Avea nevoie de ajutor, iar Lady Philberta i-l putea oferi.

– Poate că ai băgat de seamă că Garrick este un maestru al manipulării.

– Cel mai rău soi de om.

Ajunseseră la ușa din față. Un lacheu le-o deschise.

Lady Philberta îi făcu semn să plece și i se adresă lui Celeste.

– Garrick se gândește cu atenție la toate, întotdeauna spune ceea ce trebuie și niciodată n-ar face ceva fără să cunoască toate consecințele posibile. Dar cu tine s-a purtat impulsiv, s-a comportat în cel mai deplorabil mod și a spus tot ce nu trebuia.

– A fost insuportabil.

– Cred că știu ce înseamnă asta. Tu ce crezi că înseamnă?

Celeste își îndreptă ochii mari, cu o privire tragică, spre Lady Philberta.

– Gândește-te!

- Mă duc la Paris, șopti Celeste.

Lady Philberta dădu din cap.

- Cât ești acolo, gândește-te la asta.

Capitolul 26

Milford intră în căsuța întunecată, obosit de efortul făcut pentru a o ajuta pe Celeste să împacheteze și iritat că ea trebuia să plece. În vreme ce urca anevoie scările, se gândi că și el ar trebui să plece. Nu va lucra pentru un om pe care nu-l respecta, iar Garrick Throckmorton își pierduse respectul lui Milford printr-un simplu gest.

La etaj, Milford își scoase cămașa și o aruncă în coșul cu rufe murdare. Domnul Throckmorton avusese tot dreptul să ia măsuri pentru a se asigura că ea nu se va mărita cu Ellery. Dar nu avusese nici un drept să o seducă pe fiica lui Milford, așa că Milford avea să-i comunice asta.

Nu aprinse nici o lumânare – locuise aici de atâția ani, încât știa exact câți pași erau până la pat. Turnă apă din urcior și se spălă pe față și pe mâini, după care își scoase pantalonii. Îi atârnă cu grijă pe spătarul scaunului, așa cum făcea în fiecare seară, apoi se îndreptă spre pat și ridică pătura.

Patul era larg, pentru doi oameni, însă numai el dormise acolo de la moartea lui Aimée. În astfel de nopți, îi era cel mai tare dor de ea, când și-ar fi ținut soția în brațe și ar fi ascultat-o vorbind cu patos despre răul făcut fiicei lor și despre faptul că va plăti cineva pentru asta. Chiar și el voia s-o facă, deși niciodată în viața lui nu vorbise cu patos.

În vreme ce se strecură în așternut, deveni conștient de două lucruri. Salteaua era lăsată, deși n-ar fi trebuit să fie. Parfumul familiar al unei femei se simțea în apropiere.

El nu știu ce să creadă. Apoi, își dădu seama.

- Ce cauți aici?

Nu întrebă pe un ton aspru sau cu răutate, însă dorea un răspuns, așa că întrebă cu fermitate.

Vocea lui Esther se auzi din întuneric.

– Tu nu prea pricepi aluziile, aşa că am venit de-a dreptul aici, ca să lămuresc lucrurile. Mâna ei îi atinse umărul. Vreau să mă culc cu tine.

Era bine să ia lucrurile pe rând.

– Care aluzii?

Patul se zgâlţâi în timp ce ea chicoti.

– Nu decorez tava nimănui cu brânză tăiată elegant şi pâine coaptă în formă de floare.

– O!

– Şi nici nu flirtez cu alţi bărbaţi.

– Ai flirtat cu mine?

Mâna ei coborî mângâietoare pe braţul lui, iar pielea i se făcu de găină.

– Toată lumea ştie asta, numai tu nu.

El îi prinse încheietura mâinii şi i-o ţinu ridicată.

– Bine. Te cred.

– Am interpretat greşit gesturile tale? Nu eşti interesat de mine?

Tonul ei păru şocat şi stânjenit. Lui îi păru rău pentru asta, dar lucrurile trebuiau clarificate.

– Se poate să fiu, recunoscu el. Dar trebuie să-ţi cunosc intenţiile.

– Intenţia mea este să ne bucurăm unul de celălalt.

Lui nu-i plăcu asta şi îşi exprimă opinia tăcând.

– Eu sunt văduvă. Îmi lipseşte trupul unui bărbat în patul meu. Sunt suficient de în vârstă pentru a nu-mi face griji că voi avea un copil şi vreau să mă simt bine în nopţile friguroase.

– Asta nu-i bine. Îi puse mâna pe partea ei de pat. Nu fără căsătorie.

– Căsătorie!

Ea se ridică. Pătura căzu, iar ochii lui deja suficient de acomodaţi cu întunericul văzură o siluetă voluptuoasă, goală.

Închise ochii. Trebuia să-şi susţină punctul de vedere şi se îndoia de capacitatea lui de a rezista unei asemenea tentaţii ostentative.

– Este vorba de jurămintele pe care şi le fac un bărbat şi o femeie când doresc să formeze un cuplu.

-Eu am fost măritată!

Din tonul ei, era clar că acea căsătorie nu fusese un succes.

-Dacă vrei să formezi un cuplu cu mine, vei fi din nou.

Ea rămase tăcută și nemișcată atât de mult, încât el deschise ochii. Fața ei era răsucită spre el. Se holba la el de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

-Deci, mă vrei.

-Da.

-Dar n-o să mă iei fără jurăminte.

-Nu.

-Ești un bărbat afurisit de ciudat.

El își trecu vârfurile degetelor, doar vârfurile degetelor în jos pe curbura spinării ei.

Ea gemu și se arcui ca o pisică.

El își îndepărtă mâna.

-Mi s-a mai spus.

Respirația ei deveni greoaie în întuneric.

-Dacă sunt de acord... trebuie să așteptăm până trecem pe la biserică?

-Să devenim un cuplu vrei să zici? El se prefăcu a se gândi la asta, cu toate că, sub pătură, mădularul i se ridică șoptind răspunsul. Am putea să ne începem căsătoria mai devreme din moment ce căsătoria va avea loc mai târziu.

El îi văzu zâmbetul luminos în întuneric și o iubi pentru asta.

-Bine, atunci. Încet, ea se lipi de el și își întinse piciorul peste coapsele lui. Mai bine să începem.

-Da. Își puse o mână pe șezutul ei, iar cu cealaltă îi cuprinse gâtul. Din moment ce amândoi știm ce-i aia o promisiune.

Înainte ca ea să poată răspunde, el îi coborî buzele spre ale lui. Un sărut era singurul mod de a te descurca totuși cu o astfel de femeie.

Ellery strânse la piept jalnica sticlă de vin – jalnică pentru că nu-i adusese nimic altceva decât o ușoară amețeală – și numără cu grijă ușile din turnul nordic. Una, două, trei uși pe dreapta. Oprindu-se, se clătină și numără din nou, dorindu-și ca holul să fi fost luminat de mai multe lumânări, astfel încât el să poată fi absolut sigur... dar erau orele mici ale dimineții, așa că mai bine

își încorda atenția și mai număra încă o dată. Da, a treia ușă pe dreapta în... se uită confuz în jur... în turnul nordic. Aici spusese Celeste că se afla dormitorul ei. Acolo voia el să fie.

Micuța, dulcea Celeste. Micuța fiică a grădinarului. Cineva trebuia să stea de vorbă cu ea, să-i spună că ar trebui să se mărite cu Garrick și să-l facă nefericit. Cineva trebuia să-l facă pe Throckmorton să sufere. Dumnezeu știa că Ellery își dorea să poată fi el acela – asta ar fi putut să-i mai ușureze această senzație de groază care se încolăcea în stomacul lui. Această senzație că dăduse greș. Că își distrusese viața. Că o alungase pentru totdeauna pe Hyacinth de lângă el.

Așa că se va duce la Celeste și, doar pentru că se afla acolo, o va compromite și mai mult decât era ea deja compromisă... iar Ellery iarăși nu va reuși să facă lucrul care trebuia făcut. Un zâmbet amar îi arcui buzele. Și ce dacă? El era faimos pentru eșecurile sale.

Rotind mânerul, deschise ușa cât de încet putu, păși în cameră și închise ușa aproape fără zgomot. Se pricepea la asta, să se furișeze în dormitoarele femeilor. Nici măcar nu trebuia să fie treaz. Putea s-o facă și cu ochii închiși.

Așa că îi închise pentru un moment, iar când îi deschise putu să vadă contururile lucrurilor din cameră. Un salon. Se încruntă. Un salon cu un dormitor dincolo de el. Un apartament al naibii de minunat pentru fiica grădinarului.

Străbătu covorul de pluș și intră în dormitor. Era uriaș, cu un șemineu în care jăraticul ardea mocnit, cu o masă de toaletă curbată, cu fotolii confortabile și cu un pat. Un pat mare, amplasat pe un soclu, cu draperii de catifea trase pentru a alunga curentul și cu un mănunchi de lumânări groase arzând în capătul îndepărtat.

Văzând țelul pe care îl avea de atins, Ellery puse sticla pe masa de toaletă – în situații care necesitau o acțiune imediată era mai bine să ai ambele mâini libere – și se îndreptă în vârfurile picioarelor către patul înalt. Îndepărtând draperiile, se aplecă spre inconfundabila siluetă feminină întinsă în mijlocul saltelei... iar o mână țâșni și îl înșfăcă de partea din față a cămășii dezechilibrându-l. El își flutură brațele înainte de a ateriza cu fața în jos, într-o zăpăceală umilitoare, printre așternuturi.

-Ce cauți în camera mea?

El clipi și scuipă pătura de lână care îi intrase în gură. Părea să fie vocea lui Hyacinth. Precaut, își înălță capul. Chipul rece și furios al lui Hyacinth era aplecat deasupra lui, ca al unei Iunone răzbunătoare. Era Hyacinth.

-Afurisita, murmură el gândindu-se la Celeste care îndrăznise să-l îndrume către alt dormitor.

Hyacinth îl înțelese greșit.

-Îmi spui mie că-s afurisită? După tot ce-ai făcut?

-N-am făcut nimic încă.

Și nici nu era probabil că va face, judecând după expresia de pe chipul lui Hyacinth. Cu toate că, Doamne, tare ar fi vrut! Purta o cămașă din olandă subțire, albă, șifonată, prin care se vedea strălucirea aurie a pielii.

-Mi-ai făcut curte. M-ai făcut să te iubesc. Mi-ai vârât pe gât un copil fără să-mi spui.

El gemu.

-I-am zis lui Throckmorton că acel copil o să strice afacerea.

-Să nu îndrăznești să dai vina pe acea dulce și scumpă Kiki!

El nu știuse că ochii violet ai lui Hyacinth puteau scăpăra așa.

-Nu-i vina ei că taică-său este un crai.

-Fără inimă.

-Da, așa ești!

-Mă refeream la tine. Dar murmură asta în pătură, deoarece, chiar și în starea în care se afla, știa foarte bine că Hyacinth avea dreptate. N-am vrut s-o fac.

Sânii lui Hyacinth se împinseră în față, creând umbre care îi tachinară imaginația, iar el nici măcar n-avea nevoie să-și imagineze culoarea sfârcurilor ei, fiindcă delicatele cerculețe se conturau clar într-un minunat roz palid.

Hyacinth își încrucișă brațele.

-Cu toate astea, ea e responsabilitatea ta.

Un sfârc fu ascuns vederii lui. El îl jeli în timp ce răspunse:

-Sunt un câine.

-Da, și nici măcar nu ești un câine nobil, gen un danez sau un copoi englezesc.

Cu alte femei, recunoașterea vinii stârnise întotdeauna puțină simpatie. Hyacinth nu cunoștea acest scenariu.

Ea continuă:

– Ești mai degrabă un pudel fandosit sau un mic mops care face pipi pe covor și apoi fuge.

– Hei!

Era brutală.

– Când aveai de gând să-mi spui despre fiica ta? În noaptea nunții?

– N-am avut de gând să-ți spun. Cred că am sperat că... vei descoperi singură. Și te vei preface că n-ai băgat de seamă. Dacă nu-ți place de ea, probabil că am putea-o lăsa aici, cu...

Văzând-o cum trage aer în piept, își dădu imediat seama că făcuse o greșeală.

– Ți-ai lăsa propriul copil la rude? Evident, Hyacinth îl considera cel mai rău soi de tată. N-o iubești pe fetiță?

– Pe Kiki?

El, Ellery Throckmorton, nu se aflase niciodată în dormitorul unei femei frumoase, la această oră a dimineții, discutând despre altceva decât despre plăceri, iar dacă așa era o căsnicie, lui nu-i trebuia așa ceva. Se uită pe furiș la Hyacinth. Doar că priveliștea era magnifică, iar el o iubea pe copilă. Când se gândea la ea. Când nu-l făcea să se simtă bătrân și părăsit. Când se gândea să se joace cu ea de-a prinselea sau să-i arate cum se fac plăcinte din noroi.

– Da, o iubesc, spuse el iritat. Doar că nu știu ce să fac cu ea.

– Ai nevoie de îndrumare, decise Hyacinth. Ție ce-ți plăcea să facă tatăl tău cu tine?

El se gândi, lucru nu tocmai ușor având în vedere că era distras de sânii ei și amețit de vin. Și de whisky-ul de mai devreme.

– Mi-ar fi plăcut să mă ducă în călătorii, așa cum a făcut cu Garrick, însă a murit înainte de a apuca s-o facă.

– Foarte bine atunci. Ar trebui s-o duci pe Kiki în călătorii. Mi se pare că, datorită faptului că vorbește franceza și că are un farmec atât de asemănător cu al tău, ar fi apreciată oriunde.

– La naiba, dar tu chiar ești inocentă. Sprijinindu-se în coate, se trase puțin mai sus pe pat. N-avea nici un rost să stea cu picioarele pe jumătate atârnate când se putea așeza comod pe pat. Nimeni n-o va primi cu drag pe fiica mea nelegitimă.

– Eu aș face-o.

Ea ar face-o. O credea. Părul ei negru era ciufulit, gâtul i se înălța ca o catifea palidă deasupra cămășii. Ar putea s-o iubească pe această femeie cu limba ei ascuțită, cu felul ei de a face diferența dintre bine și rău... cu averea tatălui ei. Ar putea-o iubi cu adevărat, iar în clipa asta, nu-și putea aminti de ce dăduse vreodată îndărăt. Mișcându-se cu viclenie nepăsătoare, își strecură mâna prin așternuturi și o urcă pe coapsa ei.

-Nu doar că ești inocentă, dar ești și frumoasă, și bună.

Exact când să ajungă la părțile bune, la părțile feminine, ea își încleștă mâna pe încheietura lui.

-De unde să știi tu asta? După ce am ajuns aici pentru a sărbători logodna noastră, tu m-ai abandonat în fața întregii lumi pentru a o vâna pe sărmana, draga Celeste – deși știai că nu trebuia să te porți așa!

Ar fi putut scăpa din strânsoarea ei. Sigur că ar fi putut, dar lupta ar fi zgomotoasă. Așa că, în schimb, se bosumflă.

-N-am făcut nimic împotriva voinței ei.

-Sigur că ea te-a vrut. Toate femeile te vor, dar tu ți-ai luat un angajament față de mine. Cuvântul tău nu valorează nimic?

Hyacinth nu înghițea scuza cu „nu e vina mea". Încercă să găsească alta.

-Eram frustrat.

-Frustrat? De ce?

-Că nu te puteam avea pe tine.

-Nici măcar n-ai încercat.

El își lăsă din nou capul pe pătură și încercă să gândească. Asta părea promițător. Părea ca și cum ea voia ca el să încerce să treacă de cămașa ei. Însă el simțea că era o capcană. Măcar dacă și-ar da seama în ce consta...

-O să încerc acum, sugeră el și speră că salteaua va atenua orice lovitură avea ea să îndrepte spre capul lui.

Nu se întâmplă nimic, doar că ea dădu drumul brațului său. Prudent, el își înălță capul. Era sprijinită de pernele albe ca zăpada, precum Cleopatra așteptând să fie servită. Ridicându-și o sprânceană, îi făcu semn spre buzele ei pline, senzuale.

-Aștept.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Fiindcă el nu se mișcă, ea îndepărtă pătura de pe abdomenul ei, de pe coapse. Eliberându-și

complet piciorul cu o smucitură, ea își netezi cămașa de noapte peste curbele lungi, înalte, generoase.

– Nu mă vrei?

– Ba da. O, ba da! Trebuia să-și controleze nerăbdarea. Femeile iubeau un seducător, iar Hyacinth merita ce era mai bun, pentru că avea să-i fie milă de el și va accepta să se mărite cu el. Trăgându-se în sus pe pat, el se aplecă spre ea, în vreme ce ea stătea sprijinită de perne. Cu mult mai multă încredere decât manifestase până acum în cursul întâlnirii, el rosti: O să te măriți cu mine!

Ea nu răspunse.

– Nu-i așa?

Luându-i mâinile în ale lui, se uită la ele, se uită la ea, apoi puse mâna lui dreaptă pe umflătura moale a sânului ei.

În toți anii săi de rugăminți ispititoare mieroase și directe, niciodată nu văzuse, nu simțise și nu trăise ceva atât de excitant. Această fată, această virgină preluase conducerea și îi pusese palma chiar pe... iar sfârcul ei era moale și docil, implorând să fie întărit. Fără a se mai gândi la altceva, gemu:

– Hyacinth!

Și, cu blândețe, puse stăpânire pe buzele ei. Faptul că ea nu știa să sărute nu conta.

Așa că el o învăță. Cu vârfurile degetelor și cu buzele, îi arătă care erau punctele plăcerii de pe față, de pe gât și de pe lobii urechilor. Îi mângâie sânii până când sfârcurile se întăriră, iar ea se cutremură și scoase mici gemete. El era un virtuoz care cânta la dulcele instrument al trupului ei.

Îi descheie nasturii din partea de sus a cămășii de noapte. El era căpitanul care o conducea în portul brațelor lui. Îi dezgoli curburile sânilor și se aplecă pentru a-i gusta. Și se pomeni zburând prin aer și aterizând pe podea. Căzu cu o bufnitură care îi zgâlțâi toate oasele și îi elimină aerul din plămâni, făcându-l să icnească – pe mai multe tonuri. Când, în cele din urmă, reuși să respire din nou, bombăni:

– Ce...?

Ea se uită peste saltea.

– A fost foarte plăcut. Și a fost suficient.

Suficient? Putea să petreacă zece minute în brațele lui și să decidă că era suficient? Probabil că el își pierdea îndemânarea.

Doar că... îi vedea cămașa de noapte încă desfăcută la piept, iar fiecare centimetru de piele pe care îl putea zări era îmbujorat de excitare. Obrajii ei erau de culoarea cireșelor, buzele îi erau umflate, iar ea își ascundea regretul în spatele hotărârii afișate de încăpățânatul și frumosul ei chip.

El își înclină capul și încercă s-o privească dintr-un unghi diferit. Cum de se făcuse brusc atât de frumoasă?

Pentru că el o iubea. Revelația îl lovi cu o asemenea forță, încât el rămase din nou fără aer în plămâni. La auzul geamătului său, Hyacinth se aplecă și mai mult de pe patul înalt și încercă să-i atingă pieptul.

-Ellery, te simți bine?

El îi apucă degetele și, ridicându-și capul, le sărută.

-Nemaipomenit.

-Te-am rănit când te-am dat jos din pat?

-Exact pe dos.

Ochii ei se îngustară privindu-l.

-Am impresia că acea căzătură s-ar putea să-ți fi afectat creierul.

-Permanent.

Ea își eliberă degetele și dispăru înapoi în pat.

El închise ochii și încercă să se obișnuiască cu ideea că era îndrăgostit. De soția lui.

-Ellery!

El deschise ochii. Hyacinth se aplecă peste marginea patului, părul ei atârnând în valuri lungi, superbe.

-Da, iubita mea?

-Tu ții la Celeste?

El simți că era cazul să răspundă cu grijă.

-Este foarte drăguță și e foarte dulce, dar nu țin la ea. Nu așa cum țin la tine.

-Asta-i bine, pentru că Throckmorton este îndrăgostit de Celeste.

Oare Hyacinth nu era în toate mințile? Suspină adânc. Nu, sigur că era. Ea văzuse ceea ce ar fi trebuit el să vadă dacă nu ar fi fost atât de hotărât să fugă de propria soartă. Îi zâmbi lui Hyacinth. De soarta lui foarte plăcută, delicioasă, savuroasă.

– Throckmorton este îndrăgostit de Celeste. Da, asta i se potrivește afurisit de bine.

– Nu vorbi urât, îl admonestă Hyacinth și dispăru din nou în pat.

Totuși, el încă mai considera că această noapte nu era satisfăcătoare. Resemnat să rămână lângă patul ei ca un câine, așa cum spusese ea că era, se întinse pe spate.

– O să te măriți cu mine?

Nici un răspuns.

– Am nevoie de tine, Hyacinth. Am nevoie de frumusețea ta, de înțelepciunea ta, de bunătatea ta. Am nevoie de tine fiindcă altfel nu voi putea niciodată să fiu bărbatul care ar trebui.

Ea apăru deasupra lui, șezând sus pe saltea, cu un picior îndoit sub corp. Ridicându-și cămașa de noapte, întinse o gambă lungă, musculoasă. Întinzându-și degetele de la picioare, îi atinse pieptul de parcă ar fi fost un deget acuzator.

– Nu mă interesează un bărbat care, fără mine, nu poate fi bărbatul care ar trebui să fie. Vreau bărbatul care am crezut că ești. Puternic, inteligent, hotărât, onorabil. Așa că întrebarea este... Ellery Throckmorton, juri că vei fi acea persoană, ca să mă pot mărita cu tine?

Volanele de la poalele cămășii ei se ridicară mai sus pe coapsă. Dacă s-ar mai fi ridicat puțin, dacă ea s-ar fi mișcat puțin spre el, ar fi putut vedea paradisul. Umezindu-și buzele, spuse:

– Dacă te-ai...

Ea se încruntă la el.

– Ai auzit ceva din ce am zis?

– Nu prea. Încercă din nou. Pot să fiu puternic și inteligent, și hotărât, și onorabil – asta era toată lista?

Ea dădu din cap.

– Ești sigură? Nu vrei să mai adaugi ceva?

Apăsarea degetelor ei slăbi, iar ea dădu să se retragă.

Prinzându-i piciorul, îl puse din nou pe pieptul său. Spuse repede:

– Fără tine, viața mea n-ar avea nici un sens.

Ea păru să se gândească. Sau, poate, se bucura de faptul că degetul lui mare îi mângâia bolta piciorului.

-Așa că, dacă mă silești, o să mă duc să dovedesc că sunt toate aceste lucruri, însă ar fi mult mai distractiv dacă am pleca împreună.

-Să călătorim?

El începuse să-și dea seama cum funcționa mintea ei.

-După luna de miere, am putea călători împreună cu Kiki.

-Hm...

-Ce părere ai de Asia Centrală?

-E interesantă!

Disperarea îl făcu să rostească:

-Te iubesc!

Ea îl studie cu mult prea multă șiretenie.

-Fac pariu că spui asta tuturor femeilor.

-Ei bine... da. Dar, în cazul tău, spun adevărul.

-Și n-o să mai bei, zise ea.

-Niciodată în exces.

-Nu va exista nici o altă femeie în afară de mine.

-Jur!

-Și nici nu vei mai avea vreodată alt copil.

Oare voia să spună că nu va avea niciodată relații conjugale cu el? Sau voia să spună că va lua un cuțit... Văzându-i expresia hotărâtă, își puse o mână pe piept.

-N-o să mă mai uit niciodată la o altă femeie.

Ea își dădu ochii peste cap.

-O, Ellery...

-Abia dacă mă voi mai uita la vreo altă femeie.

Trăgând aer în piept și ezitând, zise:

-Bine. O să mă mărit cu tine.

După bâzâiala din cap, el își dădu seama că își ținuse respirația. Luă o gură de aer.

-Mulțumesc! Sunt onorat.

Și vorbea serios. Știuse întotdeauna că această femeie îl putea încătușa. Nu știuse însă că o să-i placă sau că acea bucurie pe care o simțea în prezența ei putea fi mai mult decât simplă dorință. O admira. O... plăcea!

Totuși, în clipa asta, ceva... mai mult... îi atrăgea atenția. Îi masă glezna, gamba, spatele genunchiului.

-Dacă doar ți-ai schimba puțin poziția...

– Aşa?

Ea îşi mută piciorul spre extremitatea pieptului lui, ţinându-şi celălalt genunchi pe pat, iar în umbrele de deasupra lui...

Era îndrăzneaţă. Hyacinth era îndrăzneaţă. Absolut neruşinată. Absolut încântătoare.

Dar încă era cocoţată pe pat. Alunecându-şi mâna pe partea interioară a piciorului aproape până sus, izbucni într-o anticipare dulce:

– Puţin mai aproape, încercă el s-o convingă. Doar puţin...

– Nu reuşeşti să ajungi acolo? întrebă ea.

– Nu prea.

Degetele lui se mişcară inutil în aer. Ea se trase îndărăt în pat.

– Aşa va fi până în noaptea nunţii noastre.

Capitolul 27

Un murmur de voci se auzi din salonul pentru micul dejun. Throckmorton îşi dădu seama că nu erau ţipete. Toată lumea se înţelegea bine.

Aşteptă să se simtă uşurat, dar uşurarea nu-şi făcu simţită prezenţa, probabil pentru că o scenă între Ellery şi Lord Longshaw sau între Ellery şi Hyacinth, sau între mama lui şi Lady Longshaw, sau orice altă combinaţie între aceşti oameni, avea să mute atenţia de la Throckmorton.

Dar el ştia că aveau să vorbească despre el şi Celeste. Aveau să fie şocaţi de actul petrecut între el şi o fată inocentă. Probabil că făceau speculaţii în legătură cu următoarea lui mişcare. Probabil că le va fi milă de el, fiindcă ea îi refuzase cererea în căsătorie, iar Throckmorton aproape că îl putea auzi pe Lord Longshaw întrebând pe un ton muşcător dacă nebunia era o boală frecventă în familia lor.

– Bună dimineaţa, Herne, îl salută Throckmorton pe lacheul care stătea în pragul uşii.

– Bună dimineaţa, domnule Throckmorton.

Tonul lui Herne nu lăsă nici o urmă de îndoială asupra disprețului față de Throckmorton.

Exact cum se temuse, toți servitorii îl urau.

– Dar am cerut-o în căsătorie, murmură el.

Păși în salonul pentru micul dejun. Iată-il Lord Longshaw arătând la fel de sălbatic ca de obicei. Lady Longshaw, grăsuță și agitată. Maică-sa, gazda desăvârșită. Ellery, cu ochii injectați. Hyacinth, șezând alături de el, zâmbind și în largul ei... Oare ce motiv avea să zâmbească?

Dar nu avu vreme să-și pună întrebări. Toți ochii se întoarseră spre el. Iar conversația încetă.

Așa că el luă taurul de coarne și porni o conversație care avea să-i provoace la luptă.

– Sugerez, rosti el în liniștea apăsătoare, să anulăm uniunea dintre familiile noastre. Un anunț în *Times* că logodna dintre Ellery și Lady Hyacinth este ruptă ar trebui să fie suficient. Apoi, vom urmări cum circulă bârfele.

Satisfăcut de uluirea lor, se așeză în capul micii mese decorate cu dalii de un galben nepotrivit de vesel.

Bucătăreasa însăși îl servi, punându-i în față obișnuitul mic dejun cu ouă și șuncă, biscuiți și cafea. Prezența lui Esther ar fi trebuit să-l avertizeze în privința necazurilor, însă mintea lui era în altă parte, așa că, fără să se gândească, vârî în gură o furculiță plină cu ou.

Gura lui se pungi atât de tare, încât abia reuși să scoată furculița.

– Am adăugat puțină piatră-acră în ouă. Esther își înfășurase mâinile în șorț parcă pentru a se împiedica să-l pocnească. Găsesc că le dă... savoare. Nu credeți, domnule Throckmorton?

El o privi cu ochii ieșiți din orbite. Ouăle erau cumplite.

Fără să-i pese câtuși de puțin de ouă, Lord Longshaw vru să știe:

– Ce naiba bălmăjești acolo, Throckmorton?

Throckmorton înșfăcă repede cafeaua și sorbi din ea – iar gustul îl izbi. Era dulce! El nu punea niciodată zahăr în ea!

– Și am îndulcit cafeaua. Esther zâmbi etalându-și dinții într-un mod cu adevărat înspăimântător. Mult. Poftă bună! rosti ea și plecă.

Mesajul era clar – atâta vreme cât Celeste era în exil, el n-avea decât să moară de foame, fiindcă Esther n-avea să-i îngăduie o mâncare gustoasă, iar lui îi plăcea să mănânce.

– Dar am cerut-o în căsătorie, murmură el. Apoi, i se adresă lui Lord Longshaw: Cu tot respectul, Ellery şi Hyacinth nu doresc să se căsătorească.

Ellery râse scurt. Luând mâna lui Hyacinth, îi sărută degetele.

– Ba da, vrem, şi cât mai repede posibil.

Throckmorton rămase cu gura căscată. Când se întâmplase asta?

– Nu-i aşa, iubito?

Ellery zăbovi asupra mâinii lui Hyacinth de parcă ar fi fost un taur bolnav de dragoste. Hyacinth îi acceptă omagiul ca şi cum ar fi fost dreptul ei.

– Cât de repede posibil se poate organiza o nuntă aşa cum se cuvine. Vreau ca nunta mea să fie mai strălucitoare chiar decât a Maiestăţii Sale, iar asta, Ellery, va dura ceva timp.

– Doar n-o să mă faci să aştept?

Ellery oferi o imitaţie bună a dorinţei frustrate. Hyacinth îşi coborî ochii aşa cum cereau regulile flirtului.

– Dar ai spus că mă vei aştepta pentru totdeauna. N-o vei face?

– O să te aştept până la sfârşitul vremurilor, jură Ellery.

Throckmorton era încremenit de uimire. Fata reuşise să-l agaţe atât de bine pe Ellery, încât fratele lui atârna ca o plătică în undiţă – şi îi făcea plăcere! Nu putea fi rezultatul discuţiei lui Celeste cu ea... sau putea? Acea prostie despre ademenirea unui bărbat nu putea funcţiona... sau da?

Lady Longshaw îşi întoarse chipul naiv spre Lady Philberta.

– Nu-i aşa că-s dulci?

– Cafeaua-i dulce, bombăni Throckmorton.

Lady Philberta îi zâmbi la rându-i, surâsul fiindu-i doar puţin sarcastic.

– Aş spune că-i incredibil.

Lord Longshaw se lăsă pe spate, cu gura atât de lărgită de zâmbet, încât părea că îşi putea înghiţi propria faţă.

–Așa că să nu mai aud prostii despre un anunț în *Times*. Am făcut bine că i-am adus pe tinerii aceștia împreună, nu, Throckmorton?

–Da, eu... da, foarte bine. Luând biscuitul de pe farfurie, Throckmorton îl examină. Triunghiul cu crustă aurie arăta ca de obicei, dar chiar așa era? Rupse un colț. Îl mirosi, apoi îl îndepărtă de nas. Usturoi. Îl lăsă să cadă pe farfurie. Dar, Ellery, cum rămâne cu Celeste?

Mâinile lui Lady Longshaw fluturară în sus, apoi în jos.

–Celeste? Cine-i Celeste?

–Știi cine este. Mustața lui Lord Longshaw coborî și tremură. Ea e fata cu care Throckmorton...

Hyacinth îl întrerupse:

–Tată! Nu la micul dejun.

Lady Longshaw își apăsă batista pe gură. Și Throckmorton își dădu seama că deschisese un subiect pe care se străduise să-l evite. Ridicându-se, își duse cana la masa de lângă perete și luă una goală.

–Nu știu ce legătură are această Celeste cu Ellery și cu Hyacinth, spuse sec Lord Longshaw.

–Doar că acea fată a încercat să se bage între mine și Ellery, îl informă Hyacinth.

Sprâncenele lui Lord Longshaw se ridicară brusc.

–Dar Throckmorton este cel care a avut-o.

–George! exclamă Lady Longshaw, înecându-se.

–Îmi cer scuze, dragă, dar toată lumea știe ce s-a petrecut.

–De fapt, nu, domnule. Throckmorton își turnă cafea și încercă din toate puterile să nu pară ofensat. Habar n-aveți ce s-a întâmplat.

–Exact, Throckmorton, spuse Ellery. Cel mai bine e să le dăm lui Lady și lui Lord Longshaw toate informațiile. N-am vrea să descoperiți micul nostru secret murdar într-un moment când nu suntem în stare să ne apărăm. Se tolăni pe scaun. Celeste este fiica grădinarului nostru.

–Fiica grădinarului vostru? Sprâncenele lui Lord Longshaw se transformară în nori negri deasupra ochilor. Ce căuta fiica grădinarului la petrecerea de logodnă a fiicei mele?

Ellery rânji.

–Celeste este drăguță, e tânără și tocmai s-a întors de la Paris – și urmărea să pună mâna pe mine.

–Am avut de la bun început suspiciuni în privința ei, își informă Hyacinth părinții pe un ton plin de sinceritate.

Throckmorton își turnă lapte în cafea – nu-și punea niciodată nici lapte, dar gestul dădea o ocupație mâinilor – și amestecă lichidul, și îl amestecă până când micul vârtej căpătă o culoare maro deschis. Continuă să-l amestece, incapabil să se oprească pentru că altfel ar fi aruncat lingurița peste masă, în Ellery sau în Hyacinth, sau... în oricare dintre ei.

–Throckmorton s-a gândit că era bine să-i permită să participe la petrecere. Philberta îi dărui fiului cel mare un zâmbet aprobator. I-a oferit suficientă funie ca să se spânzure singură. Și, desigur, uitați-vă ce s-a petrecut! Chiar asta a făcut.

Throckmorton nu știa de ce Ellery și Lady Philberta vorbeau astfel despre Celeste. Nu știa cum de se înșelase atât de tare în privința caracterului lui Hyacinth – îngâmfarea ei și ușurința cu care o trădase pe Celeste dovedeau o urâțenie pe care n-o observase înainte. Și, în vreme ce îi asculta pe Ellery, pe mama lui, pe Hyacinth, mânia începu să clocotească în el. Celeste nu merita un asemenea tratament murdar. Numai el avea voie să se poarte atât de mizerabil cu ea.

Puse cu atâta forță lingurița pe suportul pentru lingurițe, încât porțelanul se ciobi.

–Celeste s-a dezonorat în cel mai rău mod în care o fată o poate face. Dar la ce să ne fi așteptat? Ellery își lovi ușor nasul și dădu din cap cu înțelepciune. Vocea sângelui.

Controlul său se clătină serios. Throckmorton păși în față.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Exact ce am spus, răspunse Ellery, după care se răsuci spre Lord și Lady Longshaw. Celeste e o fată de rând vânătoare de averi, care m-a vrut pe mine, iar apoi, când a văzut că nu mă poate ademeni, s-a orientat spre Garrick – sau, mai bine zis, spre averea Throckmorton. Garrick s-a purtat cu ea exact așa cum merita.

Throckmorton se pomeni luat de un val de furie roșie. Ellery nu păru să bage de seamă.

–Așa că fiica grădinarului și-a învățat lecția și va fugi înapoi la Paris, cu coada între...

Smucindu-l pe Ellery de pe scaunul pe care stătea, Throckmorton îl săltă în picioare. Cu o singură lovitură de pumn îl trimise de-a lungul mesei. Lady Longshaw țipă. Vesela zbură împrăștiind terciul de ovăz pretutindeni. Fața de masă se încreți. Vaza căzu, iar apa și florile se revărsară.

Ca prin ceață, Throckmorton își dădu seama că face o scenă. Ticălosul o vorbise de rău pe Celeste! Tocmai când se pregătea să se năpustească asupra lui Ellery... Hyacinth râse.

Sunetul îi aduse aminte lui Throckmorton cam ce însemna sănătatea mintală. Se clătină la marginea mesei. Se holbă la Hyacinth. Ea își acoperi gura cu mâna și îl privi cu ochii mari și chicotind.

Throckmorton se încruntă la fratele său, care se ridicase și își ștergea calm gălbenușul de ou de pe obraz. Se uită chiorâș la mama lui, care continua să-și mănânce liniștită pâinea prăjită.

Numai Lord și Lady Longshaw avură bunul-simț să pară șocați și năuciți.

-Ellery, ce naiba crezi că vorbești? răcni Throckmorton.

-Vorbești urât, Garrick, rosti Lady Philberta.

-Fir-ar al dracu', da!

-Și țipi, adăugă Ellery.

-Ce naiba...? Throckmorton se repeta. Izbi cu pumnul în masă, făcând vesela să sară, apoi îl îndreptă spre Ellery. Treci aici și explică-te!

Ellery își încrucișă picioarele și rânji.

-O iubești.

Nodul eșarfei lui Throckmorton probabil că alunecase, deoarece îl strânse brusc, iar el simți că se sufocă.

-Poftim?

-A spus că o iubești, repetă Lady Philberta îndatoritoare.

-Nu-i adevărat!

-Este atât de evident, Garrick, zise Hyacinth pe un ton plin de superioritate. O iubești pe Celeste Milford.

-Dar... dar ea este fiica grădinarului.

Lady Longshaw era martora unei scene din care fiecare aspect o deruta.

Furios, Throckmorton se răsuci spre sărmana femeie.

– Cui dracu' îi pasă că e fiica grădinarului? Noi, familia Throckmorton, suntem oameni de rând...

Lady Philberta pufni:

– Pardon, fiule!

El își flutură sălbatic mâna spre mama lui.

– Atunci, măcar pe jumătate. Dar, cu siguranță, nu suntem în măsură să facem comentarii defăimătoare la adresa unei tinere doamne atât de încântătoare și de deosebite precum Celeste Milford.

– N-am vrut s-o vorbesc de rău, rosti cu voce slabă Lady Longshaw.

Throckmorton își îndreptă privirea amenințătoare spre Lord Longshaw.

– Dacă dumitale sau lui Lady Longshaw vă repugnă ideea unei căsătorii între mine și Celeste Milford, ar trebui s-o spuneți acum, înainte să aibă loc ceremonia dintre Ellery și Hyacinth.

– N-au nici o obiecție, zise Hyacinth. Și nu mai țipa la părinții mei!

– De fapt... începu Lord Longshaw.

– O să ne căsătorim indiferent de obiecțiuni. Ellery se repezi spre Hyacinth, dărâmând cu această ocazie și alte vase, și îi luă mâna. Noi ne iubim unul pe celălalt. Întrebarea este, Throckmorton, tu ai curajul să te însori cu doamna ta?

– Am cerut-o deja în căsătorie. Throckmorton își privi pumnul care nu îl durea așa cum ar fi trebuit. Era posibil ca Ellery să fi prevăzut lovitura și să-l fi evitat pe cât posibil? Cu siguranță, părea suficient de teafăr. Nu mă vrea.

– Pentru că nu i-ai spus că o iubești, îi aminti Hyacinth.

Throckmorton nu putea înțelege cum de o considerase vreodată pe Hyacinth o fată dulce și blândă.

– Pentru că eu nu... nu...

Eșarfa părea că-l strânge din nou de gât. Strecurându-și un deget sub ea, se hotărî că trebuia să aibă o discuție cu valetul său. Lady Philberta își împinse scaunul în spate.

– Vino cu mine, Garrick!

Throckmorton era mai mult decât încântat să părăsească salonul pentru micul dejun, cu vesela sa spartă și cu convingerea de neînțeles a fratelui său că știe mai multe despre ce era

în inima lui Throckmorton decât Throckmorton înauți. Garrick Throckmorton nu se îndrăgostea. Garrick Throckmorton avea o datorie față de afacerea lui, față de familia lui și față de țara lui, care excludea astfel de emoții supărătoare. Avea o fiică pe care o adora. O mamă și un frate.

O femeie... o femeie era mai mult de-atât. Copiii creșteau și plecau. Mama și fratele aveau propriile vieți. Dar o femeie care să-ți fie cu adevărat pereche... ce pericol putea prezenta? Îi văzuse pe alți bărbați cu perechile lor. Împărtășeau mai mult decât iubire. Își împărtășeau viețile.

Își promiteau să împărtășească eternitatea. Nu. Nu putea s-o iubească pe Celeste Milford.

Lady Philberta își desfăcu șervetul pe care îl luase cu ea și îi dădu un biscuit.

– E comestibil, îl asigură ea. L-am luat de pe farfuria mea.

Recunoscător să capete ceva de mâncare, Throckmorton îl rupse în bucăți și îl mâncă în vreme ce străbăteau galeria cu portrete. Soarele strălucea prin ferestre, galeria era un etalon de bun-gust și rafinament, dar Throckmorton nu vedea nimic care să-i facă plăcere. Dacă ar fi avut puțin curaj, ar fi întrebat-o pe mama lui de ce se plimbase deunăzi cu Celeste și de ce îi permisese fetei să-i spargă geamurile. Dar cunoștea răspunsul. Lady Philberta avea un pronunțat simț al dreptății. El i-l jignise prin modul în care se comportase cu Celeste.

– Dar am cerut-o în căsătorie, murmură el.

Lady Philberta îi ignoră cuvintele.

– Garrick, în ultimii ani, mi-am făcut griji pentru tine.

– De ce? Se gândi la trădarea lui Stanhope. Nu ți-am împlinit așteptările?

Agățându-și bastonul de braț, se sprijini de el și îl conduse spre portretul tatălui său.

– Pe toate și chiar mai mult. Asta-i problema.

Throckmorton se pomeni iarăși murmurând:

– Femeile!

Mama lui. Hyacinth. Celeste. Cine să le înțeleagă?

Își ridică privirea spre Garrick Throckmorton cel mai în vârstă, încadrat într-o ramă aurie și părând neînduplecat. Cu siguranță,

tatăl lui nu le înțelesese. Îl avertizase pe Throckmorton în privința asta.

– Un bărbat care o întreabă pe o femeie ce vrea să spună când îi comunică ceva merită ceea ce primește.

Și Lady Philberta își ridică privirea spre portret, dar acesta îi trezi alte amintiri.

– Ai fost un băiat atât de inteligent, Garrick, atât de plin de viață, atât de interesat de tot și de toți. În plus, ai fost primul nostru copil, și băiat pe deasupra. Eu și tatăl tău am avut prea multe așteptări de la tine.

– Aveați tot dreptul.

– Cred că ar fi trebuit să ne îndreptăm o parte din așteptări și spre al doilea fiu al nostru.

Păru atât de ironică, încât Throckmorton zâmbi.

– Ellery te-ar fi dezamăgit mereu.

– M-a dezamăgit. Dar tu ai fost mereu așa cum trebuie, cât să compensezi și pentru el.

Cu o mișcare vicleană, se așeză sub portret, aliindu-se cu tatăl lui, făcându-l pe Throckmorton să le răspundă ambilor părinți.

– Te-ai străduit din greu să ne faci pe toți fericiți, astfel încât ți-ai reprimat emoțiile și ți-ai înfrânat temperamentul, tot ceea ce te făcea atât de plin de viață.

Disciplina pe care el o prețuia atât de mult se pare că pe ea o îndurera.

– Te învinovățești prea mult, mamă. Se poate ca tu să fi inițiat această situație, dar în India, când un gest sau un zâmbet putea fi interpretat greșit și putea pricinui necazuri, am învățat să-mi ascund sentimentele.

Ea clătină din cap.

– În ultima săptămână, te-am văzut revenind iarăși la viață.

– Mamă, eu n-o iubesc pe Celeste! Dacă aș iubi-o... Throckmorton era capabil de o asemenea pasiune. Se cunoștea bine și știa că în el stătea la pândă un om primitiv, unul care cerea, poseda și avea nevoi carnale. El nu-și putea permite să dea frâu liber acelui om, fiindcă atunci ar fi mistuit și ar dori, și ar lua, și ar da până când nu i-ar mai rămâne decât jumătate din suflet, unit pentru totdeauna cu ea. Cu Celeste. Hai mai bine să nu vorbim despre iubire.

- Dacă ai iubi-o... ce? Lady Philberta își coborî privirea în vreme ce mângâia lemnul neted al scaunului. Celeste ar fi centrul vieții tale? Te-ar durea tot trupul de dorință?

- Mamă!

Nu voia să audă așa ceva de la ea.

- Ai dori mereu să fii alături de Celeste și ți-ai face griji pentru ea atunci când n-ați fi împreună? Ai fi chinuit de gânduri că ea ar putea avea nevoie de tine, iar tu nu ești lângă ea?

- Da. Presupun că da, spuse el fără nici o tragere de inimă.

- Erai prea mic, așa că nu-ți aduci aminte, dar tatăl tău n-a vrut să mă iubească. Se gândea că era mult mai în vârstă, și așa și era, și credea că este mai deștept, ceea ce nu era. Când, în cele din urmă, și-a recunoscut dragostea, mi-a spus... toate astea. Că eram centrul vieții lui și că îl... durea trupul de dorință. N-a putut niciodată să spună de-a dreptul că mă iubește, dar acel om aspru, cu picioarele pe pământ, nesofisticat, căpăta înclinații poetice – vocea îi tremură – când venea vorba de mine.

Clipi, își trase batista din mânecă și își tamponă ochii înlăcrimați. Simțindu-se ca un intrus, Throckmorton privi pe fereastră.

- Mi-e nespus de dragă această amintire. Îmi sunt nespus de dragi toate amintirile legate de tatăl tău, chiar și cele ale momentelor când se purta ca un ticălos ignorant. Îi surâse vag lui Throckmorton. Tu deja i-ai creat asemenea amintiri lui Celeste. Cred că ar trebui s-o cauți și să le dai viață și celorlalte.

El dădu din cap mișcat de sentimentele dezvăluite de mama lui, în general atât de prozaică.

- Ești din nou plin de viață, Garrick. Trăiești și suferi... și iubești. N-o lăsa pe fata aceea să plece.

Iubea. Iubea. Cum îndrăznea mama lui să-l acuze că iubea?

- Mamă, apreciez grija ta, dar n-o iubesc pe Celeste Milford.

- Pleacă la Paris, spuse Lady Philberta.

Mâinile lui se încleștară.

- A luat biletul și cecul și mi-a lăsat o cambie.

- Ca să devină curtezană, adăugă Lady Philberta.

- Poftim?

Lady Philberta își masă capul.

- Pentru cineva care nu țipă prea des, te descurci foarte bine.

Acea nebunie sălbatică şi capricioasă puse din nou stăpânire pe el. Se grăbi spre uşa care dădea spre grădini. Trebuia s-o găsească pe Celeste. Trebuia s-o convingă... Curtezană! Nu putea deveni curtezană. Era prea fină, prea frumoasă, prea încântătoare, prea... Ar fi o curtezană minunată, însă el nu-i va permite... Dar el nu avea dreptul să-i interzică nimic. Renunţase la acest drept din clipa în care nu reuşise să-i ofere ceea ce merita.

Curtezană...

El nu iubea. El nu iubea... dar tot ce recunoscuse tatăl lui în faţa mamei îi răsuna în minte. Gândurile lui Throckmorton se învârteau în jurul lui Celeste. *Chiar* o dorea atât de mult, încât îl durea trupul. Voia să facă dragoste cu ea până când ea uita de suferinţa pricinuită de această trădare pe care el n-o înţelegea. Cum de putea să-l urască atât de mult, încât să-i spargă geamurile? Să ameninţe că pleacă la Paris pentru a deveni curtezană? Cum putea să se poarte aşa după toată plăcerea pe care i-o oferise?

Ştia că nu era soţul potrivit pentru ea. Ea era tot ce nu era el. Plină de energie, zâmbitoare, sociabilă. Dar întotdeauna avea s-o trateze cu grija şi cu respectul pe care ea le merita, iar ea nu avea dreptul să pretindă mai mult. Avea să fie fericită. Şi nu va şti niciodată că el era capabil de mai mult decât de plăcerea fizică pe care i-o oferea.

Dar... va şti, deoarece Celeste era inteligentă, avea o minte pătrunzătoare şi... era a lui.

Oprindu-se la fereastră, Throckmorton strânse perdeaua în pumn şi privi orbeşte în grădini. Ellery avea dreptate. Blestemat să fie, avea dreptate. În această ultimă săptămână, în vreme ce Throckmorton făcea planuri şi avea grijă ca ea să nu stea în calea logodnei lui Ellery... Celeste i se furişase în inimă. Cândva în timpul abilei lui operaţiuni de seducere, prefăcătoria lui vicleană, jurămintele lui pline de adoraţie, săruturile lui pasionale... la un moment dat, toate astea deveniseră reale.

Sigur că deveniseră reale – pentru că din nici un alt motiv nu s-ar fi pierdut în braţele ei. Avea s-o găsească şi s-o convingă. O iubea.

Capitolul 28

O iubea.

Hotărârea îi încremeni. Se îndreptă cu pași mari spre ușă. Avea s-o găsească pe Celeste, avea s-o facă să priceapă ce era între ei, avea să-i spună...

Kinman se grăbi spre el cu o expresie de regret pe chipul bovin și cu o zgârietură strălucitoare pe bărbie.

–Domnule, Stanhope a scăpat!

Throckmorton gemu.

–Nu acum.

–Domnule?

Kinman trebuia să fie la Londra, urmărindu-l pe Stanhope, văzând cu cine se întâlnește și arestându-l. Acum, el se afla aici, dându-i cea mai proastă veste posibilă, în cel mai prost moment posibil.

Cu o voce categorică, Throckmorton vru să știe:

–Cum s-a întâmplat?

–Stanhope era la docuri, îmbarcându-se pe un vapor care pornea spre India. Noi eram pe urmele lui. Ne duceam spre el pentru a-l reține, dar, înainte de a ajunge la el, un alt grup de bărbați s-a apropiat. Ne-am retras, dorind să-i identificăm. Kinman își reținu cu greu un rânjet. Au început să-l bată.

–Să-l bată?

–Dacă am priceput corect ce ziceau, cred că își exprimau totala neplăcere că fuseseră jecmăniți în schimbul unor informații false.

Throckmorton se apropie de Kinman, iar vocea îi deveni o șoaptă amenințătoare.

–Cum de au descoperit rușii că informațiile erau false?

Kinman clătină din cap.

–Nu știu, domnule.

–Valetul lui?

–Cu siguranță, e posibil, domnule, dar noi n-am reușit să dăm de el. Ca să vă spun adevărul, domnule, abia dacă îmi amintesc cum arată.

–Cel mai bun soi de spion. Se pierde în fundal, rosti Throckmorton. Ce s-a întâmplat cu Stanhope?

–Am crezut că vor să-l omoare. Şi, fiindcă voiam să-l interogăm, am intervenit în luptă.

Throckmorton îşi dădu seama imediat ce se petrecuse.

–În timpul luptei, Stanhope a şters-o.

–Îmi pare rău, domnule Throckmorton. Kinman păru cât de pocăit putea părea un om de dimensiunile şi cu firea sa. A dispărut. Credem că s-a îmbarcat şi a plecat. O să acosteze la Cape Town. O să trimitem un vas rapid şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom avea acolo oameni care să-l întâmpine.

Throckmorton nu-l certă pe Kinman. Kinman nu ajunsese în poziţia actuală fără a fi capabil să înţeleagă cât de rău o zbârcise de data asta. Dar Throckmorton spuse:

–N-o să fiu deloc încântat dacă Stanhope scapă din nou.

–Nu, domnule.

Throckmorton se gândi. În clipa asta, nu putea face nimic pentru a-l aduce pe Stanhope în faţa justiţiei. Totuşi, o putea găsi pe Celeste şi să-i comunice minunata veste. Iubirea lui era singura piesă care lipsea din cererea în căsătorie. Celeste avea să fie fericită. Îl va accepta cu bucurie. Aşa că spuse:

–Am o treabă urgentă, deci... ocupă-te de tot. Ţine-mă la curent cu ce se petrece.

Se îndepărtă fără a aştepta să audă confirmarea lui Kinman.

Când Throckmorton intră în grădini, văzu ajutoarele de grădinari adunate în jurul lui Milford, care îi domina cu înălţimea sa. Cu toţii se întoarseră la unison, pentru a-l privi pe Throckmorton. Apoi, Milford porni spre el.

Throckmorton îl întâlni pe scări.

–Milford, o caut pe fiica ta.

În stilul lui domol, calm, Milford răspunse:

–E în drum spre Paris, domnule Throckmorton.

Şocat, Throckmorton încremeni.

–Spre Paris? Acum?

–Da, domnule. Milford îşi ridică bărbia mare. Iar dumneata eşti în drum spre stele.

*

Mai devreme în acea săptămână, când Throckmorton se ocupase de itinerarul călătoriei lui Celeste, avusese grijă când alesese hanul. Ea era o femeie tânără și frumoasă, așa că hanul trebuia să fie curat, respectabil și să se afle în suburbiile Londrei, astfel încât ea să nu fie deranjată de filfizonii și de bărbații agresivi care frecventau localurile publice ale Londrei.

Acum, venind din lumina strălucitoare a soarelui de afară, Throckmorton își miji ochii pentru a se acomoda cu interiorul întunecos al hanului Corn de Berbec.

În sala comună, tavanul era jos, iar bârnele sale, grele și negre. Puști și pistoale de tot soiul atârnau în cârligele de pe uși. Un mare cap de berbec era prins deasupra căminului, iar pereții erau ticsiți cu rațe și fazani împăiați. Corn de Berbec era un soi de han foarte bărbătesc, dar dușumelele erau măturate, ferestrele străluceau și un miros delicios venea dinspre bucătărie.

Hangiul, un bărbat sociabil și în vârstă, se grăbi să-l întâmpine pe Throckmorton.

–Eu sunt domnul Jackman, domnule. E o onoare să vă avem aici, domnule Throckmorton. Se uită la semnul de pe fața lui Throckmorton. Ați avut parte de o încăierare, domnule?

Throckmorton își atinse ochiul vânăt și umflat.

–Grădinarul mi-a înmânat demisia.

Domnul Jackman râse nesigur.

–O caut pe domnișoara Milford, spuse Throckmorton.

–Este în separeul privat, așa cum ați cerut, domnule. Am făcut totul așa cum ați cerut, domnule. I-am dat cel mai bun dormitor din casă, am avut grijă ca separeul să fie liber pentru dumneaei, iar nevastă-mea i-a servit drept cameristă. Ca să fiu sincer, vă sunt recunoscător pentru treaba asta, domnule. Lucrurile nu prea merg vara. Când vine toamna, iar rațele încep să zboare, e plin de vânători care caută să le împuște.

–Ai putea să mă îndrumi către domnișoara Milford?

Amintindu-și care îi era datoria, domnul Jackman zise:

–Vă conduc eu, domnule. Porni pe scurtul coridor care ducea spre partea din spate a hanului. O doamnă foarte drăguță și atât de cumsecade. S-a instalat imediat. A coborât și a mâncat un prânz bun. Apoi, s-a așezat la fereastră ca să citească. A spus

că se îmbarcă mâine. Zice că e nerăbdătoare să se întoarcă la Paris și să se apuce de muncă.

Ochii lui Throckmorton se îngustară în timp ce se gândea la ce fel de slujbă își va căuta.

– Serios?

– În zilele astea, nu multe fete vor să muncească. Generația mai tânără, domnule, o să se aleagă praful de ea. Am ajuns, domnule.

Domnul Jackman îi arătă ușa, apoi așteptă cu interes ca Throckmorton să bată.

Throckmorton era sigur că acesta avea să fie mânat de curiozitate să intre în separeu pentru a urmări întâlnirea lor. Așa că Throckmorton îi dădu un bacșiș, îi mulțumi și așteptă până când, plin de regret, hangiul făcu o plecăciune și se retrase pe coridor.

Satisfăcut că el și Celeste aveau să fie singuri, Throckmorton bătu hotărât în ușa din bârne grele. Vreme îndelungată, nu primi nici un răspuns și se temu că ea aflase cumva cine se afla de partea cealaltă a ușii. Bătu din nou și, cu cea mai aspră și poruncitoare voce a sa, rosti:

– Celeste, deschide imediat ușa asta!

Zăvorul scoase un clic. Ușa se deschise, dar foarte încet și doar puțin.

Primirea pe care i-o făcea Celeste era exact cum se temuse. Stătea în picioare, îmbrăcată într-o rochie de călătorie, practică și maro, și îl privea cu o consternare neprimitoare. Unii ar fi numit-o chiar groază. Blocă ușa, rostind cu o emfază ciudată:

– Nu, mulțumesc, nu vreau să mai mănânc nimic.

El se hotărâse deja asupra strategiei sale. Avea să fie ferm, dar cinstit, chiar dacă asta avea să-i rănească pe amândoi. Așa că răspunse:

– Nu-ți ofer nimic, îți spun doar ce vei căpăta. Împingând ușa, își puse mâinile pe talia ei, o ridică din drum și intră în separeul privat, o încăpere de dimensiuni modeste, cu scaune confortabile și o sumedenie de arme și coarne de cerb. Celeste, noi ne vom căsători. Nu pentru că te-am compromis, nu pentru că așa se cuvine, ci pentru că... te iubesc.

Ea privi semnificativ spre ușă.

– Nu. Pleacă!

-Nu? Cum adică nu?

El se așteptase... ei bine, se așteptase ca ea să-i sară în brațe sau măcar să simuleze că se gândește înainte de a-i sări în brațe. Era mai greu decât se așteptase.

-Trebuie să asculți ce am de zis. Te iubesc, te ador, voi face totul pentru tine. Trebuie să te întorci cu mine și să devii soția mea, și să mă salvezi de la o viață plină de singurătatea datoriei.

-Nu, Throckmorton, ascultă-mă...

Apropiindu-se de ea, îi luă mâinile.

-De ce nu? Ai spus că mă iubești. Nu mai e adevărat?

Parcă din proprie inițiativă, ușa scârțâi, apoi se închise.

Stanhope stătea sprijinit de perete, cu o pușcă îndreptată spre ei.

Puternică și aprinsă de trădarea prieteniei, ura izbucni în Throckmorton. Pe un ton batjocoritor, Stanhope spuse:

-Poate că încă te iubește, cu toate că, dacă așa este, mă îndoiesc de bunul ei gust, însă cred că încearcă să îți arate că ești în primejdie.

Șocul îl încremeni pe Throckmorton pentru o clipă. Apoi, fără să se grăbească, păși în fața lui Celeste, având grijă să nu-l alarmeze pe Stanhope, ale cărui față tumefiată și mâini tremurătoare dovedeau o agitație violentă.

-Stanhope. Nu te-ai urcat pe vapor.

-Nu, nu m-am urcat pe vapor. Stanhope îl maimuțări cu sălbăticie. Doar nu era să mă urc pe pasarelă sub ochii oamenilor tăi și a acelor blestemați de ruși. Cu țeava puștii arătă spre ei doi. Înduioșătoare scenă, Throckmorton. Sunt recunoscător că iubirea ți-a afectat simțurile. Ai uitat de cele mai elementare precepte ale precauției pe care mi le-ai explicat.

-Chiar așa am făcut.

Fereastra care dădea spre pășune și spre pădure era largă, oferind un spațiu suficient prin care un om să poată intra. Throckmorton nu observase.

-Vrea bani, Garrick.

Throckmorton își dădu seama că ea ieșise din spatele lui. Blestemată femeie – cu siguranță, înțelegea pericolul cu care avea de-a face. Încet, dar cu fermitate, se mișcă pentru a se posta din nou în fața ei.

–Mi-a luat ordinul de plată și biletele. Dă-i carnetul de cecuri și poate să plece.

Stanhope râse, o activitate dificilă, care îi făcu rana de la buză să se deschidă și să sângereze.

–Nu e ea o dulce visătoare, Throckmorton? Tu nu m-ai lăsa niciodată să plec, iar eu nu ți-aș da niciodată drumul. M-ai distrus. M-ați distrus tu și Celeste, cu traducerile tale și cu minciunile tale.

–Minciunile mele, nu ale ei, spuse Throckmorton pe un ton suficient de sincer pentru a o exonera pe Celeste. M-am folosit de ea.

–Știam! protestă Celeste. Doar că nu ți-am zis, Garrick.

Throckmorton se răsuci spre ea.

–Vrei să taci?

Ea se îndepărtă din nou de sub protecția lui. El se încruntă la ea și îi arătă spre un loc aflat în spatele lui. Ea îi aruncă o privire și continuă să se miște. Stanhope părea să nu-l audă pe nici unul dintre ei.

–Nu veți pleca de-aici.

Celeste trase cu zgomot aer în piept.

–Nici unul din voi, adăugă Stanhope. Dacă vă iubiți atât de mult, puteți muri împreună.

Poate că această amenințare avea s-o facă pe Celeste să-și dea seama de pericolul în care se aflau. Sau poate că știa deja și suferea de un exces de curaj. Un alt motiv s-o iubească, un motiv bun ca să țipe la ea. În loc de asta, Throckmorton se concentră asupra lui Stanhope.

–Și cu tine cum rămâne? N-o să scapi.

–Probabil că nu. Englezii sunt pe urmele mele. Rușii sunt pe urmele mele. Banii au dispărut, blestemat să fii!

Stanhope puse degetul pe trăgaci. Cu amărăciune, Throckmorton se gândi că nu avea cum s-o protejeze pe Celeste. Stanhope era letal pentru că îl cunoștea pe Throckmorton. Se luptaseră împreună. Supraviețuiseră împreună. Stanhope cunoștea toate strategiile. Știa că, exact în clipa aceea, Throckmorton plănuia să-l distrugă. Singurele avantaje pe care le avea Throckmorton erau furia lui Stanhope și bătaia pe care acesta o suferise, iar

aceste avantaje erau anulate de prezența lui Celeste. Când avea să înceapă lupta, oare urma să fugă?

Nu, firește că nu. Iar el o dorea în afara bătăii puștii. De atât de aproape, glonțul ar ucide un bărbat... sau o femeie. Deci, cu cel mai profund dispreț, Throckmorton îi zâmbi lui Stanhope.

- Te-ai distrus singur, Stanhope. Dacă nu te-ai fi hotărât să-ți vinzi sufletul pentru câțiva arginți, încă mi-ai fi alături.

Vânătăile de pe fruntea și din jurul ochilor lui Stanhope deveniră negre din pricina valului de furie. Făcu un pas în față, țeava umflată a puștii tremurând.

- Alături de tine? Nimic mai mult decât secretarul tău! Niciodată nu mi-a fost apreciată strălucirea minții, niciodată...

Throckmorton își ridică vocea.

- Ce să spun? Să-ți fie apreciată strălucirea minții? Ce fel de strălucire-i asta? Ai eșuat ca avocat, mi-ai distrus domeniul, ai...

În mijlocul discursului, se repezi înainte, împinse țeava puștii într-o parte și apucă patul acesteia. Stanhope era pregătit. Nu-i dădu drumul, ci ridică țeava spre fața lui Throckmorton. Metalul îl lovi sub bărbie, iar dinții lui Throckmorton se încleștară. Se împletici, scăpă arma din strânsoare și căzu pe spate, lovindu-se de podea. Dezechilibrat și el, Stanhope se împletici înapoi. Cu ochii mijiți, Celeste îi împinse un scaun în picioare. Stanhope se împiedică și căzu peste el, lovindu-se cu putere de podea când se prăbuși pe spate.

Mânat de furie, Throckmorton se năpusti asupra lui Stanhope cu toată greutatea. Acesta se rostogoli. Pușca alunecă departe de ei, dar nici unul nu observă. Nu le mai păsa de pușcă. Dorința de răzbunare, fierbinte și pură, ardea între ei. Throckmorton îl pocni pe Stanhope cu pumnul în gură. Sângele țâșni. Urlând, Stanhope îl prinse pe Throckmorton de păr, ținându-l nemișcat pentru a-i da o lovitură cu capul. Durerea explodă în nasul lui Throckmorton. Iar furia îi explodă în măruntaie.

Stanhope se rostogoli peste Throckmorton și tăbărî cu pumnii. Dreptul, stângul, îl ataca pe Throckmorton, în vreme ce el îi bloca și îi devia loviturile, nedorindu-și nimic mai mult decât să-l înfrângă, să-l bată pe Stanhope până îl lăsa fără suflare, pentru îndrăzneala lui de a trăda. Pentru că distrusese prietenia lor.

Şi, mai mult decât orice, pentru că îndrăznise s-o amenințe pe Celeste.

Atacă lovindu-l pe Stanhope cu ambele palme peste urechi. Ochii lui Stanhope se dădură peste cap, iar Throckmorton îl îngenunche, ajunse deasupra lui şi îl lovi cu pumnul sub bărbie. Capul lui Stanhope se lovi de duşumeaua de piatră şi, scoţând un icnet, acesta îşi pierdu cunoştinţa. Livid, Throckmorton îl lovi iarăşi şi iarăşi. Apoi simţi cum ceva îi prinse braţul, iar el se răsuci furios. Celeste se uita la el cu o privire hotărâtă.

– Opreşte-te! Garrick. Opreşte-te! E de-ajuns.

El îşi dădu seama că ea repeta asta de ceva timp. O spusese în vreme ce ei se luptau. Ţinea puşca într-o mână, iar el se gândi că acesta era un lucru bun. Atât timp cât ea ţinea puşca în mână, el nu avea să fie tentat să comită o crimă.

– Este inconştient.

El mai auzise acest ton. Profesorul lui vorbise la fel de ferm ultima dată când Throckmorton îşi ieşise din fire.

– Dacă mai continui, o să-l omori, spuse ea.

El îi îngădui să-l tragă în picioare. Era atât de frumoasă, iar Stanhope dorise s-o ucidă.

– O să-l chem pe hangiu. Sunt sigur că a auzit bătaia.

Throckmorton se clătină, concentrându-se doar asupra ei. Era în viaţă. El o salvase.

Vocea ei se înmuie, iar ea îi mângâie braţul ca şi cum ar fi vrut să liniştească o fiară înnebunită.

– Hangiul nu ştie că Stanhope a intrat pe fereastră. Cu tot acest zgomot, sărmanul om probabil că e înnebunit de curiozitate.

Intensitatea furiei lui Throckmorton se transformă în intensitatea pasiunii. Cuprinzând-o în braţe, o strânse la piept. Doar o strânse la piept. Era în viaţă. Respira, vorbea. Toată inteligenţa ei, frumuseţea, sfidarea, râsul fuseseră salvate de el, pentru el. În braţele lui. *Vie.*

Fără ca ea să aibă vreo vină. Îşi încleştă dinţii cu atâta putere, încât abia reuşi să vorbească.

– Afurisită să fii, Celeste, cum îndrăzneşti să încerci să mă ajuţi?

– Aveai nevoie de ajutor.

Pe el nu-l interesau însă tonul calm şi nici răspunsul prozaic.

- De ce n-ai fugit când a început lupta? Te-ar fi putut ucide.
- Te-ar fi putut ucide și pe tine.
Ea tot nu-și dădea seama de nebunia făcută.
- Ai fi putut să mori.
Cu vocea înăbușită și gura aproape de pieptul lui, ea spuse.
- Avea sens să-i oferim două ținte, în loc de una.
- Chiar n-ai creier? Să nu mai încerci niciodată...

Un sunet de zgârietură. În spatele lui. Nevenindu-i să creadă, o împinse pe Celeste de lângă el. Răsucindu-se, îl văzu pe Stanhope, bătut, violent, disperat... în picioare.

Și Stanhope îl văzu. Într-o explozie de viteză și forță, Stanhope se năpusti spre fereastră. Trupul lui se lovi de ramă. Rupse stinghia verticală și pe cea orizontală, sparse sticla. Căzu pe iarba din spatele hanului, se ridică și o rupse la fugă de parcă moartea însăși se afla pe urmele lui.

Și chiar așa era. Throckmorton alergă pe urmele lui. Grupul de copaci de la marginea proprietății oferea adăpost. Throckmorton se avântă prin spărtură.

Încă ținând pușca în mâini, Celeste fugi la fereastra spartă. În nesfârșita oră pe care Stanhope o petrecuse cu ea, o amenințase. Îl amenințase pe Garrick. Mai mult, mărturisise că el pusese la cale răpirea lui Penelope. Fără să ezite, duse pușca la umăr.

Dar nu putea trage încă. Garrick alerga după Stanhope, direct pe linia focului.

- Dă-te la o parte, îi ceru ea de parcă el ar fi putut s-o audă. Dă-te la o parte!

După 30 de pași, Stanhope se împiedică.

Garrick se dădu la o parte pentru a-l evita.

Celeste apăsă pe trăgaci.

Capitolul 29

Celeste azvârli cearceaful de pe trupul gol al lui Garrick și zâmbi în vreme ce privi lărgimea spinării și a feselor lui Garrick,

rănite de șase găuri mici, rotunde și roșii făcute de alicele împrăștiate. Fluturând un scalpel ascuțit, ea spuse:

– Chestiile astea par, cu siguranță, dureroase.

Cu fața în jos pe patul ei de la han, Garrick își răsuci capul pentru a se încrunta la ea.

– O să-l aștept pe doctor.

– Doctorul a venit, dar este ocupat să scoată zecile de alice din spinarea lui Stanhope.

– Stanhope este un prizonier. Poate aștepta.

– N-are de ce. Garrick fusese atins de câteva alice periferice. Câteva mici umflături nu însemnau decât un disconfort minor pentru Garrick... și răzbunare pentru ea. Dulce răzbunare. Tu mă ai pe mine, iar eu nu vreau ca tu să suferi mai mult decât este necesar.

– Ar fi foarte reconfortant să se ocupe de mine cineva care are experiență cu gloanțele.

Avea o spinare superbă, lungă și musculoasă. Împreună, lungimea picioarelor, lărgimea umerilor și spatele musculos, formau un ansamblu atrăgător.

– Am ceva experiență. Când am fost guvernantă pentru ambasadorul rus, copiii mai mari o necăjeau pe fetița cea mică. Ea a luat o armă cu alice și l-a împușcat pe micul Laurențiu în obraz.

Aplecându-se spre una dintre rănile de pe omoplat, o privi cu atenție. Putea vedea alica și, cu vârful scalpelului, o scoase.

– Au!

– Oameni foarte pasionali, rușii. Înclinați spre acte de răzbunare sângeroase.

Ținând alica în fața lui Throckmorton, îi arătă biluța rotundă și strălucitoare din plumb.

– Uite-o pe prima.

Se uită la ea cu privirea indignată a unui pacient arțăgos.

– A durut!

– Asta a fost ușor. Așteaptă până încep să tai.

Tamponă rana cu whisky.

– Au!

Ridicându-se în cot, se răsuci spre ea – cu toate că avu grijă să nu-și expună partea inferioară a trupului.

În treacăt, ea se întrebă ce însemna asta. Nu putea fi excitat în asemenea circumstanțe... nu-i așa? Cu siguranță, nu se putea gândi la păcate trupești când ea stătea alături de el cu un scalpel în mână... sau putea?

Și, oricum, de ce i-ar păsa ei?

Cunoștea răspunsul. Pentru că, deși era gol și furios, și cu nasul umflat, un ochi învinețit și bărbia tăiată, arăta absolut atrăgător.

Vânătăile de pe fața lui se înnegreau rapid. Părul negru îi căzu în jurul chipului.

-Te distrezi mult prea tare pe seama mea, o acuză el.

-Mmm... Se prefăcu că se gândește. Da.

-Încă ești supărată pe mine.

-Ai o minte foarte pătrunzătoare.

-Am venit după tine, nu?

-Contam pe asta.

-Te-am salvat, nu?

-Mai puțin acea parte când eu l-am doborât pe ticălos.

Garrick se lăsă din nou pe burtă.

-Și m-ai împușcat *pe mine.*

-Cu plăcere.

-Nu-ți sunt recunoscător.

Ea își puse un deget pe altă rană și apăsă până când alica din plumb se ridică la suprafață. O aruncă într-un castronel de lângă pat.

-Îmi ești. Teribil.

El își întoarse capul și îi prinse mâna.

-Lasă-mă s-o spun acum: sunt recunoscător. Își apăsă degetele ei pe buze. Sunt recunoscător pentru tot ce e legat de tine. Pentru frumusețea ta, pentru inteligența ta și pentru tot ceea ce te face așa cum ești.

-Pentru vitejia mea de a nu te fi lăsat să-l înfrunți singur pe Stanhope?

El oscilă în mod evident între a fi împăciuitor și exasperat. După cum ea se așteptase, exasperarea învinse.

-Ar fi trebuit să fugi. Vocea îi fu categorică, iritată. Dacă mai ajungi vreodată într-o astfel de situație, trebuie să te salvezi.

Omul nu renunța niciodată. Vocea ei fu la fel de categorică și de iritată când spuse:

– Mă îndoiesc că, la Paris, voi avea parte de asemenea situații primejdioase.

Mușchii lui se încordară.

– Celeste, te iubesc cu adevărat.

Ca și cum ea ar putea crede asta.

– Tot o să scot alicele din tine.

– Nu, îți spun adevărul. Te iubesc!

– Ar trebui să fii prost să n-o faci. Făcu o pauză. O, dar am uitat, ești prost.

– Vorbești ca fratele meu, se răsti Throckmorton.

Deși ea nu dorea, îi trezi interesul.

– Fratele tău? Ce treabă are Ellery cu asta?

– Fratele meu, mama, fiica, nepoata și viitoarea mea cumnată. Înainte de a pleca după tine, toți mi-au spus că sunt un prost.

– Bine. E unanimitate. Cu toții suntem de acord.

– Tatăl tău nu mi-a zis că sunt prost. Doar mi-a dat un pumn în față.

Throckmorton îi arătă ochiul umflat.

– Foarte bine a făcut. Știai că Esther ți-a pus ricin în whisky? Groaza desăvârșită de pe chipul lui o făcu să râdă. Nu știu cu certitudine. Dar, în locul tău, aș verifica atunci când m-aș întoarce la Blythe Hall sau te-ai putea împrieteni foarte tare cu oala de noapte. Întinde-te. Trebuie să scot astea.

El se întinse, trupul lui minunat bronzat creând un minunat contrast cu cearșafurile albe.

– Nu-ți pasă?

– De ce?

Reuși să mai scoată două alice din spinarea lui, iar el se zvârcoli.

– Că te iubesc?

– Crezi că faptul că-ți declari iubirea pentru mine face ca totul să fie bine?

– Nu face?

Ea trebui să se abțină să nu-i înfigă scalpelul în țeasta groasă.

– Trebuie să fiu atât de onorată că sunt obiectul iubiri tale, încât să iert totul? Toate minciunile, toate trădările, felul cum te-ai folosit de mine?

– Nu te-ai supărat să fii folosită în privința lui Stanhope.

– Nu, pentru că, în acel caz, am înțeles de ce te-ai folosit de mine. Cu vârful scalpelului, făcu o mică tăietură în umflătura [illegible]. El gemu și făcu un efort să rămână nemișcat în vreme ce ea scoase alica folosindu-se de pensetă. Chiar am fost de acord cu asta fiindcă, puse în balanță, mândria mea nu este la fel de importantă ca binele țării.

Vocea lui fu foarte serioasă când spuse:

– N-am vrut niciodată să te lipsesc de mândria ta.

– Dar în combinație cu seducția ascunsă, vicleană și biletul spre Paris, și cecul – totul pentru o convenabilă alianță de afaceri între familia Throckmorton și Lord Longshaw... Asta nu are aceeași importanță ca salvarea Angliei și, împreună, vă creionează un portret urât ție și sufletului tău de mercenar. Declarația ta de iubire nu poate șterge murdăria.

– Ai dreptate.

– Poftim?

– Am spus că ai dreptate.

Ea își miji ochii privindu-l. Oare ce însemna asta?

– Nu trebuia să fac asta. Sunt întotdeauna nesuferit de sigur că doar calea aleasă de mine este cea mai bună și de aceea ar trebui să mă căsătoresc, ca să mi se poată zice, cât mai des, că greșesc. Ești suficient de femeie?

El o făcu să-și dorească să râdă în hohote, iar ea se detestă pentru asta. Nu era un moment potrivit să-și aducă aminte cât de multă plăcere îi făcea conversația cu el, nu era un moment potrivit să-și aducă aminte cât de bine se potriveau, minte și trup.

– Sunt suficient de femeie pentru a-ți scoate ultima alică. Mângâie fesa în locul unde alica făcuse o gaură în piele. Aceasta intrase adânc, fiind singura care necesita cu adevărat o intervenție chirurgicală. Trebuie să rămâi foarte nemișcat.

El o ignoră, foindu-se fără astâmpăr în pat.

– Și cum rămâne cu declarația ta de iubire?

– Ce-i cu ea? Nu m-ai crezut.

Și, în clipa asta, în vreme ce pregătea acul lăsat de doctor, o respinse și ea.

– Deci, am avut dreptate. Nu știi cu adevărat ce este dragostea. Nu m-ai iubit niciodată cu adevărat.

Cum de se întâmplase asta? Cum de pierduse controlul asupra conversației? Nu mai era ea cea care ataca, iar asta nu era cinstit. Pentru prima dată în toată povestea asta, ea ținuse cuțitul, și nu doar la propriu. Voia ca lucrurile să rămână așa.

– Te-am iubit suficient ca să... ca să-ți încredințez trupul meu.

Încet, el se ridică uitându-se la ea, înfățișându-se în toată splendoarea lui. În ciuda durerii, în ciuda mustrărilor ei, el o dorea.

Și, văzându-i expresia de triumf îndârjit, ea își dădu seama că fusese manipulată să facă o astfel de declarație imprudentă. Ar fi trebuit să-și aducă aminte cu cine se certa.

– M-ai iubit în acea noapte.

Dacă ar fi negat, n-ar fi fost decât o femeie ușoară. Dacă era de acord...

– A mai rămas o alică. Întinde-te și lasă-mă să ți-o scot.

Spre surpriza ei, o ascultă.

Pentru că, își dădu ea seama, se folosise de trupul lui pentru a-i distrage atenția, apoi își demonstrase punctul de vedere. În vreme ce își încredința corpul în mâinile ei, era mulțumit s-o lase să se gândească la ce era în inima ei. Viclean. Bărbatul acesta era viclean.

Cu o atingere ușoară, ea trecu scalpelul peste piele, tamponă sângele care se scurse, pipăi și găsi alica. O scoase, luă firul necesar pentru a face o singură cusătură ca să închidă rana, apăsă un tampon pe locul respectiv – și, brusc, simți nevoia să se așeze.

Nu-i păsa de durerea lui... nu? Să-i scoată alicele fusese răzbunarea potrivită pentru faptele lui urâte... nu-i așa?

Da, această slăbiciune nu era decât reacția la faptul că fusese ținută ostatică, la faptul că se aflase în primejdie, la faptul că împușcase un om.

Lăsându-se pe pat, rămase foarte nemișcată și așteptă ca tremuratul să înceteze.

De îndată, Garrick își dădu seama de avantajul pe care îl avea. Se ridică din nou.

Ea trase cearșaful peste el.

– E puțin cam prea târziu pentru asta. Luând scalpelul ascuțit dintre degetele ei, îl puse cu grijă pe noptieră. Ai văzut totul.

ai avut totul. Îi cuprinse fața în palme și se uită în ochii ei. Și ai sărutat totul.

Ea se luptă să se elibereze.

- Bine! Ți-ai exprimat punctul de vedere. Amândoi înțelegem că noi... am avut parte de plăcere unul de la celălalt.

- Și, acum, îți pare rău pentru asta? Luându-i mâna i-o apăsă pe vintrele sale. Descoperirea păcatelor mele a făcut să-ți dispară dragostea?

Era greu să gândească atunci când degetele ei erau înfășurate în jurul bărbăției lui, iar fierbinețeala și amintirile o copleșeau. El îi putea oferi atâta plăcere, și totuși ea trebuia să reziste. Nu avea să se mărite cu el. Cel puțin, nu din recunoștință. Și, cu certitudine, nu pentru că îl dorea.

- Ți-e rușine din cauza mea.

- Par rușinat?

Ea își apăsă puțin unghiile.

El dădu imediat drumul mâinii ei.

- Nu mi-e rușine cu tine. Ți-am mai spus. Nu sunt snob.

- Te cred că nu-ți pasă că sunt fiica grădinarului. Dar, cu mine, îți pierzi toată superioritatea amețitoare. Nu mai ești Garrick Throckmorton lordul spionilor, regele afacerilor, controlându-te în cel mai mic detaliu și tot ceea ce faci. Ești Garrick Throckmorton bărbatul care cedează tentației Mă învinovățești pentru ceea ce consideri a fi o slăbiciune. Eu nu accept să fiu învinovățită. N-o să trăiesc cu vinovăția ta sau a mea toată viața.

Atinsese un punct sensibil, pentru că el își drese glasul și păru îngândurat.

- Se poate să mă fi gândit la asta, recunoscu el. Dar, când sunt cu tine, nu sunt un bărbat ca oricare altul. Sunt mai bun decât toți ceilalți, mai bun decât am fost vreodată, pentru că te am pe tine. Se corectă. Pentru că sunt cu tine.

Ea nu știu dacă să râdă ori să plângă. El dorea ca ea să fie în posesia lui. Chiar și acum, când încerca să spună ceea ce trebuia, s-o convingă de remușcările lui, firea lui adevărată răzbătea printre cuvinte.

Ar fi trebuit să-i anticipeze următoarea mișcare. Nu putea decât să se învinovățească pentru propria slăbiciune, pentru

că nu prevăzuse ce avea să urmeze. Pentru că el o cuprinse în brațe și căzu pe spate în pat, trăgând-o după el. Ea se zvârcoli.

– O să-ți faci singur rău.

– Nu dacă stai cuminte.

– O să sângerezi pe cearceafuri.

El chicoti.

– Iat-o pe fetița mea practică. Când ea îl lovi, el o strânse și mai tare. Cu cea mai adâncă și mai ademenitoare voce de catifea întunecată, el spuse: Îmi înțeleg greșeala.

Ea detestă faptul că se potrivea atât de perfect în brațele lui.

– Am făcut din toată relația noastră o farsă. Tu m-ai numit mincinos. Te întrebi dacă poți avea încredere în vorbele mele, indiferent ce aș spune. În consecință, ce rost ar avea să-ți spun că te iubesc?

Ea se ura pentru că îi asculta bătăile inimii și auzea în ele ecoul bătăilor inimii ei.

– Dar te iubesc!

Ea se ura că îl credea indiferent de faptul că el deținea recordul confirmat de a fi cel mai prefăcut om din Anglia.

– Mărită-te cu mine. Lasă-mă să-ți dovedesc dragostea pe care ți-o port. Nu sunt cel mai bogat om din Anglia. Nu încă. Dar am un mare domeniu în Suffolk, o casă în Londra și o cabană de vânătoare în Scoția. Am servitori care au motive speciale să te iubească. Am o fată care m-a certat că te-am lăsat să pleci. O mamă care mi-a explicat că te iubesc.

– Bravo ei, murmură Celeste.

– Am o grădină uriașă care trebuie îngrijită deoarece grădinarul meu și toate ajutoarele lui și-au dat demisia...

– O, Doamne!

Își pusese tatăl într-o situație îngrozitoare.

– ... dar, dacă te măriți cu mine, probabil că i-ai putea convinge să rămână. Ți-aș da tot ce am. Dacă dorești, ți-aș găsi chiar o ocupație, ca translator de rusă...

– Nu uita franceza, italiana și puțină română.

El făcu o pauză, iar când vorbi din nou, ea detectă ceva mai multă încredere în glasul lui.

– Poate că nu sunt un om alături de care e ușor să trăiești...

Ea pufni.

-... Și poate că ți-ai putea găsi pe cineva pe care să-l iubești mai mult, dar, chiar dacă ai căuta în toată lumea, n-ai găsi niciodată un bărbat care să te iubească mai mult decât mine.

-Și fac pariu că mă vei lăsa să caut, rosti ea pe un ton sarcastic.

-Ei bine... nu. Nu-s prost. Nu mi-aș asuma acest risc.

Ea rânji. El spunea acum adevărul cu vârf și îndesat.

-Te-am sedus fiindcă n-am putut să n-o fac. Tu ești tot ce-mi lipsește în viață și a trebuit să te iau, să te beau, să te gust măcar o dată. Mâinile lui descriau cercuri largi pe spinarea ei, îndepărtându-i prin masaj tensiunea. Doar că... o dată n-a fost niciodată de ajuns.

Sentimentele lui păreau să izvorască din inimă. Atingerea lui evoca amintirea momentelor când o posedase. Și, mai important, propria dorință îi sabota rezistența. Voia ca el să fie sincer. Voia ca el s-o iubească.

Cu vocea aceea joasă, vibrantă, adâncă, de catifea, el jură:

-Pentru tine, mi-aș lua familia și mi-aș abandona casa și datoria, și aș veni să locuiesc la Paris pentru a avea parte de serviciile tale.

-De... translator?

-De curtezană! Asta mi-a spus mama că ai de gând să faci.

Ea își ascunse fața la pieptul lui, dar nu suficient de repede.

-Râzi? Își vârî degetul sub bărbia ei și îi ridică fața care strălucea de veselie. Râzi.

Ea încercă să-și mențină aerul serios.

-Lady Philberta probabil că a neglijat să-ți spună că m-a convins să renunț la decizia de a deveni curtezană.

El o privi fix, concentrat asupra a ceva ce zărise pe chipul ei. Ea tăcu și îl privi la rându-i.

-Mi-a lipsit râsul tău. Tu zâmbești mereu... Știi că ăsta-i primul lucru pe care l-am iubit la tine? Acest zâmbet permanent prezent. Când ți l-am șters de pe buze, m-am simțit ca și cum aș fi distrus ceva mult mai prețios decât aurul. Ca și cum ar fi fost fascinat de vederea lui, îi mângâie buzele cu degetul mare. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Mă mai iubești?

Jignită, ea îl împinse cu palmele în piept până când el o lăsă să se ridice.

– Ești cu adevărat prost! Dragostea adevărată nu dispare la primul necaz. Sigur că te iubesc.

Și el se ridică, atât de repede, încât ea tresări.

– Atunci, mă ierți? Îmi acorzi o șansă? Te măriți cu mine?

Ea se gândi cu câtă ticăloșie pusese el la cale seducerea ei, și o suferință rece, și o furie fierbinte i se urcară pe șira spinării.

Apoi, se gândi la dansul din sala de bal. La momentele când stătuseră de vorbă sub stele. La clipele când făcuseră dragoste în seră.

Știa că afaceristul nemilos și spionul se aflau încă în el, iar dacă Garrick avea să fie lăsat să-și sfârșească zilele singur, chiar că avea să devină ticălosul care se folosea de oameni fără să-i pese, iar apoi se lepăda de ei. Dar tot în el se afla omul pasional și integru. Dacă ea... dacă ea îi accepta cererea în căsătorie, va trebui să trăiască de-acum înainte cu tot ce era el. El era absolut convins de inteligența lui. Avea să facă tot ce era mai bine pentru ea, indiferent dacă ea o dorea sau nu. O va dezmierda, va vorbi cu ea, o va iubi până când orice alt fel de existență i se va părea pustie și anostă.

Îndrăznea să creadă că o iubea? O iubea. O știuse chiar înainte ca el să descopere acest adevăr. Putea să-l ierte din toată inima pentru perfidia lui? Trebuia s-o facă. Îl iubea. Punându-și degetul pe pieptul lui, îl împinse înapoi în pat și se aplecă spre el.

– Eu te iau de bărbat, Garrick Throckmorton. *Eu* te iau *pe tine* de bărbat.

Dându-și capul pe spate, el râse, un râs plin, sincer, pe care vechiul Garrick Throckmorton nu și l-ar fi îngăduit niciodată.

Ea îl sărută în timp ce el râdea, demonstrându-și satisfacția. Nu conta că îi spusese clar că ea îl lua pe el, el era convins că el o câștigase, iar asta avea să fie absolut insuportabil.

Încă râzând, el o sărută la rându-i, ținând-o în brațe, trecându-și mâinile peste trupul ei.

– Ușa e încuiată? întrebă el.

– Crezi că nu sunt în toate mințile? Nu, nu-i încuiată!

Rostogolind-o pe spate, o sărută ușor, delicat – sărutul unui seducător.

– Ar trebui să fie, insistă el.

– Nu.

Cu toate că putea fi convinsă, și repede. Ridicându-și capul, el îi mângâie părul.

-Când ți-am spus că te iubesc, am crezut că te vei repezi în brațele mele și vei rămâne acolo pentru totdeauna.

-Ești încrezut.

Degetele lui mari descriau cerculețe pe ovalele urechilor ei.

-După ce am câștigat o femeie ca tine, cum să nu fiu?

Petrecându-și mâinile pe după gâtul lui, îl trase aproape și îl răsplăti pentru replica strălucită. Căldura dintre ei deveni dogoare, gurile lor se încleștară și mai mult.

Desprinzându-se, el gâfâi:

-Ușa.

-Nu este încuiată, îl asigură ea.

-O s-o încui eu.

Ea îl opri când vru să se ridice.

-Domnul și doamna Jackman sunt deja șocați că am cerut să te îngrijesc eu însămi.

-Ești hotărâtă să mă faci să plătesc pentru mica și neimportanta greșeală oribilă pe care am făcut-o, nu-i așa?

Ea adora să-l audă frustrat.

-Ai fost rănit. N-ar trebui să te implici în activități care presupun efort.

-O să stau foarte nemișcat.

-Atunci, la ce-mi vei folosi?

El se încruntă, dar fiindcă asta nu-i clinti hotărârea, îi făcu o ofertă de pace:

-Ellery o să devină spion.

-Ți-am spus că ar fi bun la asta. Își trecu degetele peste coastele lui, bucurându-se de goliciunea sa.

-Cum rămâne cu Lady Hyacinth?

El își îndreptă atenția asupra nasturilor de la spatele rochiei, desfăcându-i cu o mișcare ușoară și rapidă.

-O să se mărite cu el și se va face și ea spioană.

-Minunat.

Se referea și la planurile celor doi, și la nasturi.

-Dacă domnul și doamna Jackman intră acum peste noi, vor fi șocați oricum. În ciuda nerăbdării, o sărută încet, tachinând-o

cu limba, desfătându-se la vederea entuziasmului ei absolut. Cred că ar trebui să cerem să ni se construiască un leagăn în dormitor.

– Ești un bărbat foarte obraznic. Făcu o pauză și se gândi, se decise că el ar putea avea dreptate și se hotărî să nu bage de seamă că degetele lui îi trăgeau rochia de pe umeri. Cum le vom explica asta copiilor?

– Lasă-i pe copii! Cum îi voi explica mamei?

– O... cred că Lady Philberta va înțelege.

– O să te fac fericită, jură el. Și nu te voi înșela niciodată.

– Știu, rosti ea cu îngâmfare și îl sărută. Știu cum să folosesc o pușcă.

– Ușa...

– E încuiată. A fost încuiată tot timpul.